

Khi Ấc Thiếu Xuyên Qua Thành Hoa Khôi

Contents

Khi Ấc Thiếu Xuyên Qua Thành Hoa Khôi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	43
24. Chương 24	44
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	52
28. Chương 28	54
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58
31. Chương 31	61
32. Chương 32	63
33. Chương 33	67
34. Chương 34	70
35. Chương 35	73
36. Chương 36	76
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	83
40. Chương 40	85
41. Chương 41	88

42. Chương 42	90
43. Chương 43	94
44. Chương 44	97
45. Chương 45	101
46. Chương 46	104
47. Chương 47	108
48. Chương 48	110
49. Chương 49	113
50. Chương 50	117
51. Chương 51	121
52. Chương 52	123
53. Chương 53	127
54. Chương 54	129
55. Chương 55	132
56. Chương 56	134
57. Chương 57	137
58. Chương 58	140
59. Chương 59	143
60. Chương 60	146
61. Chương 61	148
62. Chương 62	151
63. Chương 63	155
64. Chương 64	159
65. Chương 65	161
66. Chương 66	163
67. Chương 67	168
68. Chương 68	173
69. Chương 69	174
70. Chương 70	180
71. Chương 71	182
72. Chương 72	185
73. Chương 73	187
74. Chương 74	190
75. Chương 75	192
76. Chương 76	195
77. Chương 77	198
78. Chương 78	203
79. Chương 79	210
80. Chương 80	210
81. Chương 81	215
82. Chương 82	216
83. Chương 83	219
84. Chương 84	222
85. Chương 85	224
86. Chương 86	229
87. Chương 87	232
88. Chương 88	235

Khi Ác Thiếu Xuyên Qua Thành Hoa Khôi

Giới thiệu

Một hoa tâm thiếu gia xuyên qua thành hoa khô thanh lâu. Một linh hồn hiện đại ở thanh lâu cổ đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ac-thieu-xuyen-qua-thanh-hoa-khoi>

1. Chương 1

Phù dung trường noãn độ xuân tiêu [1]. Tôi đã từng cho rằng đây là câu thơ đẹp nhất thế gian, thế nhưng hiện tại. . . Nhìn giường lớn gỗ lim chạm trổ, chần gấm thêu uyên ương và màn trướng thêu hoa sen, liếc mắt xuống thì thấy hai núi thịt dư trước ngực, tôi lại sụp đồ một lần nữa.[1] Trường phù dung ẩm trải qua đêm xuân (Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị)Ồng trời! Kéo qua chần gấm uyên ương trên người, tôi ra sức vò, hi vọng làm như vậy có thể trở lại hiện đại. “Cậu lại động kinh sao?” Giọng nam êm tai từ bên cạnh truyền đến, khàn khàn mà có sức hút. Hừ! Giọng nói của thiếu gia đây trước kia nghe hay hơn hẳn nhiều! Bảo đảm em gái nào nghe xong cũng đều lập tức ngã vào lòng tôi, mặc cho tôi sờ soạng. . . Phi phi, mọi chuyện dường như đã rất xa vời. Lại nhìn hai bao cát lồi trước ngực, tức giận trừng vờn tay linh lung huyết ngọc, tôi nói “Mi là đồ trúng gió! Cả nhà mi đều động kinh!”Tiếng cười nhẹ từ vòng tay truyền ra, tôi cắn răng, nghiến ken két. Hừ, nếu hiện tại kẻ trong vòng tay kia xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhất định cắn chết hắn!“Cậu sớm tỉnh mộng đi, tôi đã nói dù cậu ném vòng tay thành mảnh vụn, cũng không đá thương được tôi.” Tôi nhủ mày, tuy biết người kia nói đúng, nhưng vẫn không nhịn được muốn ném vòng tay kia xuống đất rồi giẫm đạp.Không hiểu vì sao tháo mãi mà không được, vòng tay giống như mọc trên tay tôi. Ngừng lại một chút, nghe người kia nói “Cậu không nên uống phí thời gian, nhân lúc này, không bằng tìm hiểu thân phận mới, suy nghĩ làm thế nào để không có sơ hở, tránh cho người khác coi cậu như yêu quái rồi mang đi thiêu sống, cậu còn không mau thích ứng thân thể mới đi.” Thích ứng! Thích ứng! Hâm cha! Không phải là thân thể mi mi không yêu đúng không? Sờ soạng vật giữa hai chân, lòng tôi không khỏi dấy lên đau thương, hiện tại đừng nói là trứng, ngay cả súng cũng không có.Sự tình có chút dài dòng. Chuyện kể rằng. . . Sở Ca tôi vốn ngọc thụ lâm phong [2], đáng người có thể so với người mẫu, gương mặt tuần tú hơn cả ngôi sao. Người tôi ưa đồ ít nhất 800 nhiều nhất 1000. Ngày đó tôi hẹn bạn bè ở night club. Sở thiếu gia đây rất tùy ý bày ra một tư thế cô đơn, hơi phóng ra hơi thở u buồn, liền có vài mỹ nữ chủ động tiến đến.[2] Ngọc thụ lâm phong: cây ngọc đón gió. Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa.Híp đôi mắt hoa đào câu hồn, tôi lưỡng lự chọn bạn tối nay. Ừm, cô này sao, ngực nhỏ quá, có khi còn không nổi 34C, cô kia mông phẳng lì, giống như cái bàn mặt chược. Ừm, cô này dáng rất đẹp, nhưng lại trang điểm quá đậm, không nhìn ra diện mạo thật sự, tôi cũng không muốn rước con ma về nhà dọa người.Khi tôi cảm thấy tất cả đều không hợp ý mình, một mỹ nhân đi tới, nhìn một chút, mặt mày nàng như tranh vẽ, cặp mắt ẩn tình, da thịt nhẵn nhụi mềm mại, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mê người, đều khiến người ta yêu thích a, xem ra tối nay sẽ có màn ướt át. Tôi vui không kìm hãm được, vội vàng điều chỉnh lại tư thế, khôi phục hình tượng vương tử u buồn. Mỹ nhân đi về phía tôi, tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.Mỹ nhân mở miệng, ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy. “Anh thích đàn ông không?” Nhếch môi cười tà mị một tiếng “Không thích, thế nhưng, nếu là mỹ nhân như em, anh có thể phá lệ một lần.” Mặc dù hơi kinh ngạc trước vấn đề kỳ quái của mỹ nhân, lão luyện tình trường như tôi vẫn phản ứng lại rất nhanh. Vươn tay nâng cằm của cô ấy, tôi nói “Thế nào, em không thích người đàn ông như anh?” Mỹ nhân cười quỷ dị, hé môi đỏ mọng khẽ nói “Đúng là anh rồi!”Đột nhiên tôi không khỏi kinh hãi, theo bản năng sờ lên ngực của cô ấy. Mẹ kiếp!

Phảng lì! Ý nghĩ duy nhất trước khi tôi ngất đi chính là, mỹ nhân là nam, tôi phải nhỏ, tôi đùa giỡn một tên đực rựa!Chờ khi tôi tỉnh lại, tôi bị thương không thôi. Tôi phát hiện mình đang nằm trên một giường lớn cổ kính. Xốc lên chần gắm, tôi thấy người mình bé đi. Chờ chút đã! Tôi nhìn hai núm thịt thừa ra trước ngực, tiểu đê đê phía dưới không thấy bóng dáng, cảm giác còn đáng sợ hơn khi xem phim kinh dị. Đây là thân thể tôi sao? Hừ dọa tôi suýt nữa bất tỉnh.Tiện tay khoác áo lên, tôi bắt đầu tìm gương, tìm khắp phòng mới thấy một cái gương đồng mờ mờ. Trong gương hiện ra khuôn mặt nữ nhân, mặt mày như họa, môi đỏ như lửa. Ô mi tâm có một có một viên chu sa hồng, đích thực là một mỹ nhân xinh đẹp tới cực điểm. Đây là kiểu tôi thích nhất. Nhưng hiện tại tôi không có tâm trạng để thưởng thức. Ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là, đây không phải thân thể của tôi, tôi nhất định đang nằm mơ!“Cậu đã tỉnh?” Giọng nam vang bên tai, trầm thấp dễ nghe, lại làm tôi sợ hết hồn. Tôi tìm khắp gian phòng cũng không thấy một người đàn ông. “Đừng tìm, tôi ở nơi này.” Tiếng nói bật lên, tôi mới phát hiện, nó phát ra từ vòng tay! Tôi há to miệng, muốn thét chói tai để diễn tả sự kinh sợ của mình.“Chớ kêu, vô dụng.” Tiếng nói kia lại vang lên, tôi liền ngậm miệng lại. “Tôi là Hành Cửu, sau này cậu có thể gọi tôi là A Cửu, là tôi đưa cậu tới nơi này.” “Anh chính là mỹ nhân ở night club?” “Ừ” Tiếng nói bốn cọt từ vòng tay phát ra, hần nói “Sở Ca, thời điểm tôi gặp cậu cậu cũng sắp chết, hai giờ sau trong lúc night club hỗn loạn cậu sẽ bị ngộ thương đến chết, nếu không phải kiếp trước chúng ta có duyên, tôi sẽ không thêm cứu cậu, phải biết rằng đem linh hồn cậu ra ngoài tìm kiếm một thân thể thích hợp an trí, rất là phí linh lực!”Tôi nghĩ hồi lâu mới hiểu được lời nói của hần. Ý hần là đã cứu tôi? Nữ thể bây giờ chính là thân thể thích hợp? Tôi sau này phải làm nữ nhân cả đời?! Thần linh a! Thà trực tiếp cho tôi một đao ngộ thương đến chết còn hơn!Tôi đã từng có một nguyện vọng là súng vàng không đổ, cùng bạn gái hàng đêm tiêu hồn. Hôm nay nguyện vọng này coi như là tan tành, tôi ngay cả súng cũng không có, thì làm sao có thể đổ? Tôi kìm nén nước mắt trong lòng, lại nghe hần nói “Huống chi không phải cậu nói thích đàn ông sao? Hiện tại biến thành phụ nữ, để cậu có thể quang minh chính đại thích đàn ông, chẳng phải là chuyện vui?”Ông trời đáng chết! Sở thiếu tôi thề, cái gì Cửu bên trong vòng tay, nhất định có một ngày tôi đập chết hần! Mi mới thích đàn ông! Cả nhà mi thích đàn ông! Tôi hiện tại coi như hiểu rõ, Sở thiếu tôi bị ông trời đùa giỡn, vì là đùa giỡn một người đàn ông, cho nên biến tôi thành nữ nhân, đáng thương a, “ Ca ca thích không phải là ca ca – ca ca thích là nữ nhân thơm ngào ngọt.” “Đừng tru như sói nữa, cậu nhanh nhanh đi đón khách.” Người trong vòng tay kia lại nói, trong lời nói rõ ràng có sự hả hê khi thấy người gặp họa.“Tiếp khách!” Tôi bị sét đánh đến bất ngờ! Nghe nói, gia chủ của thân thể là Xuân Tiêu, tôi hiện tại ở địa phương gọi là Phù Dung các, nghe nói. . . Đây là kĩ viện lớn nhất kinh thành. . . Nghe nói. . . Một hôm Xuân Tiêu cô nương ở Phù Dung các tỉnh dậy, bỗng dưng đòi chết. Nghe nói, Xuân Tiêu cô nương chết không thành từ nay về sau tỉnh tỉnh đại biến. . .

2. Chương 2

“Xuân Tiêu” Hành Cửu gọi, tôi nhìn vòng tay một cái, không thêm quan tâm. “Đầu còn đau không?” Tôi sờ cái trán bằng bó bị đựng sừng to như cái bánh bao. Hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục giả bộ cảm. Chuyện kể rằng. . . Kể từ ngày tỉnh lại biết mình biến thành nữ, không thể nào đi sờ soạng phụ nữ, tôi liền đập đầu vào cây cột trong phòng.

Có một thời bạn gái đáng yêu, trong sáng đến dọa người của tôi, đọc quá nhiều tác phẩm xuyên không, muốn nhảy lầu, tai nạn xe cộ, cắt cổ tay, dùng thuốc ngủ, vân vân và vân vân kiểu chết, mơ ước có thể xuyên đến cổ đại tìm mỹ nam. Được rồi, cô ấy không thành công. Thế nhưng cũng khiến tôi biết muốn quay trở về, tìm chết là bước đầu tiên.

Kết quả là ngày đó, thiếu gia tôi lấy dũng khí mà hai sáu năm sống trên đời chưa từng có liều mạng đập đầu vào cột nhà, sau đó mới phát hiện, mẹ kiếp! Không, hiện tại phải nói là mẹ, con mẹ nó! Thì ra tiểu thuyết xuyên không đều gạt người! Khi tỉnh lại, xung quanh có rất nhiều người, bà bà ánh mắt khôn khéo trên đầu cắm đầy trâm, vừa nhìn biết ngay là tú bà. Mà bên cạnh còn có các mỹ nhân quần áo sắc sỡ khóc nói “Chớ làm việc ngốc nghếch nữa.”, các mỹ nữ, nhất định là các cô nương trong Phù Dung các.

“Đừng khóc nữa! Xuân Tiêu hiện tại cần tỉnh dưỡng, các người đi ra ngoài cho ta.” Tú bà xấu xa rống một tiếng, khiến các cô nương run như cây sậy. Sau khi mọi người đi, tú bà ôm lấy tôi ra sức gào khóc “Xuân

Tiêu ơi, con gái đáng thương của mẹ, sao con lại ngu ngốc như vậy!” Toàn thân phát lạnh, heo mập chết tiệt, dám chiếm tiện nghi của thiếu gia. Người nghĩ ai là con gái của người hả! Thiếu gia là nam! Nam!

Tú bà vẫn đang sói tru, bây giờ lại ôm tôi gào, tiếng khóc kia, còn kinh khủng hơn tiếng heo khi bị giết. . . Dù bà ấy không mập, dịch dạ dày của tôi cũng bị bà ấy làm nôn ra. Không còn cách nào khác, tôi ra sức đẩy bà ta. “Chuyện này, mẹ. . . A, mẹ mẹ” mẹ nó, lần này để cho người chiếm tiện nghi.

“Đừng khóc, có chuyện gì chúng ta nói từ từ, ha ha, nói từ từ.” không ngờ tú bà vừa rồi khóc như con gái chết đột nhiên lạnh mặt, lạnh lùng nói “Xuân Tiêu, đừng cho là ta không biết người nghĩ gì! Không phải Ngôn đại học sĩ muốn kết hôn sao? Hừ, ta cho người biết, xuất thân chốn thanh lâu như chúng ta, lại vẫn vọng tưởng gả vào cửa thư hương [1]. Cho dù làm thiếp cũng là chuyện không thể, người suy nghĩ lại cho kĩ đi. Muốn làm phượng hoàng, trước hết phải có bản lĩnh đã!” Tú bà nói xong, thả tay lắc lắc cái eo thùng phuy đi ra. Tôi bắt đầu cảm thấy đói bụng.

[1] Thư hương: nhà theo Nho học.

Cái gì, nữ nhân thanh lâu, cái này tôi biết, chính là thân chủ của khối thịt tôi đang mang. Nhưng Ngôn đại học sĩ với cái phượng hoàng chó má gì là sao?! “Ngôn Chi Thanh là khách quen của người” Hành Cửu ở trong vòng tay nói, người này là cái loại chỉ dám ở chỗ không người nói một vài lời. Thì ra là vậy, thì ra Ngôn đại học sĩ trong miệng tú bà là tôi. . . Phi! Là khách quen của Xuân Tiêu.

“Sở Ca, khuyên người một câu, người tốt nhất nhanh chóng thích ứng thân phận của mình, nếu không, kết cục sẽ không khả quan.” Tôi ngẩng đầu nhìn trời, góc chéch bốn lăm độ nhưng không có nước mắt chảy ra, cũng được, sống yên ổn đi. “Người sao lại ở trong vòng tay, thân thể chân chính của người đâu?” Tôi hỏi Hành Cửu.

Qua thật lâu, mới nghe hần nói “Ta vốn là một tán tiên tiêu dao, không lâu trước đây bị thương. Hiện tại chỉ có thể cuộn tròn trong vòng tay nghỉ ngơi lấy lại sức.” Thần tiên sao, thiếu gia vốn không tin. Nhưng mà bây giờ xuyên không thần kì tôi còn gặp phải, tôi còn có thể không tin cái gì?!

Hiện tại ngay cả có người nói Tôn Ngộ Không thăm mền Như Lai tôi cũng tin!!!

Trải qua mấy ngày âm thầm dò xét, tôi đại khái hiểu rõ một chuyện. Bây giờ tôi là Xuân Tiêu, không sai, làm người ta nghĩ đến Xuân Tiêu trong “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng” [2], là con át chủ bài của Phù Dung các, không lâu trước đây tham gia cuộc thi hoa khôi đứng thứ nhất, lấy một khúc đàn một điệu múa tươi đẹp át hoa thơm cỏ lạ. Mẹ cha nó, đàn?! Thiếu gia chỉ chơi guitar! Múa? Thiếu gia sẽ nhảy điệu tango, nhưng bây giờ phong kiến cổ đại, có người dám nhảy với tôi? Về phần ca hát, thiếu gia từ chưa đến giờ không hề biết ca hát có nhịp điệu!

[2] Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng.

Tôi hiện tại ở triều đại tên là Đại Diễn hoàng triều. Chắc, mặc dù thiếu gia dốt nát lười học, nhưng trong lịch sử Trung Quốc cũng không có cái triều nào gọi là Đại Diễn, điểm này tôi có thể chắc chắn. Thế nhưng cũng thật bội phục hoàng đế khai quốc, gọi là “Diễn”, phát triển không ngừng nghỉ. Quả là loại có dã tâm. Nói nhảm, không có dã tâm có thể lái quốc lập nước? Nằm mơ đi.

Họ của triều đình là Thẩm, tất nhiên là thiên hạ của Thẩm gia. Tôi nhú mày, những thứ này trong lịch sử có thay đổi cũng không sao cả, tôi có thể tiếp nhận. Mấu chốt là triều đại này tương đối giống triều Tống trong lịch sử, quần áo nữ nhân đều là trong một tầng bên ngoài một tầng, áo chui đầu, giáp tay áo, đệm váy gì đó. Bưng bít người ta thật chặt, một tí cảnh xuân cũng không thấy được.

Nếu như bây giờ ở triều Đường. . . Mỹ nhân đều mặc bó eo nhỏ lộ ra ngực. . . Chắc chắc. . . Đang ở trên mây, cửa “kéo kẹt” một tiếng bị đẩy ra. Một tiểu cô nương mặt đỏ hồng như trái táo đi vào “Cô nương” Nàng đỏ mặt nói “Ngô mục mục bảo cô chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa chính là mười lăm, ngày cô phải lên đài biểu diễn.” Hả, Ngô mục mục? Ngô mục? Chính là tú bà trang điểm đậm, hương nồng gần chết đấy sao?

“Lên đài sao, thiếu gia, khụ, tôi biết. Cô đi xuống đi.” “Dạ” Tiểu cô nương cúi chào, định đi ra ngoài. “Chậm đã” tôi gọi cô lại, đột nhiên cảm thấy kì quái. “Cô tên là gì?” “Hồi cô nương, nô tỳ tên Thúy Hoa.” “Phốc” tôi không nhịn được trực tiếp phun. Khụ khụ. . .

“Cô nương, lúc trước Tiểu Vũ tỷ tỷ hầu hạ cô nương phạm lỗi, Ngô mục mục thấy Thúy Hoa tương đối lạnh lợi, mới để cho Thúy Hoa tới phục vụ cô nương. Cô nương xin yên tâm, Thúy Hoa nhất định sẽ xử lý thỏa đáng công việc thường ngày của cô nương!” Tiểu nha đầu nắm tay lời thề son sắt nói. Thật là một cô gái tốt. Tôi trời sanh không chịu nổi người khác đối tốt với mình, người khác đối tốt với tôi, tôi liền muốn đối tốt với họ gấp đôi. “À, Thúy Hoa, cô rất tốt, thế nhưng cái tên hơi khó nghe, cần phải sửa lại.” Thúy Hoa suy nghĩ một chút, nói “Xin tiểu thư ban tên cho”. “Cứ gọi là Nhã Ca đi” – chữ “ca” tôi không có cách nào dùng lại, nhưng về sau kêu người bên cạnh mình cho đỡ ngệnh cũng có thể chứ. . .

Thúy Hoa, không, hiện tại đã đổi tên Nhã Ca. Sau khi Nhã Ca đi, tôi luôn muốn hỏi nàng. Lên đài cái gì, biểu diễn cái gì. . . Mẹ cha! Có thể không lên sao?! “Người cho rằng người còn có thể lựa chọn sao? Giọng nói của Hành Cửu vang lên, dọa tôi sợ run. Trước trên TV thấy qua, dường như kĩ viện có nuôi một đồng lớn hộ vệ quân nô gì đó, người người hung hãn dữ tợn.

Không muốn lên đài, vậy thì chạy trốn?

PASS

Có thể trốn ra ngoài còn là một vấn đề, có khi tôi sẽ bị bắt trở lại rồi sống không bằng chết.

Giả bệnh?

PASS

Không kiếm được tiền còn tốn thêm tiền. Nghĩ đến ánh mắt lạnh như băng của Ngô mục mục, tôi rụt cổ.

Trời ạ! Xem ra hiện tại là phải đi từng bước nhìn từng bước. Không muốn lên đài, chờ mình thành tú bà rồi hãy nói! Nếu không? Tìm ngọn núi dựa, dựa vào vương gia hầu gia gì đó? Mẹ kiếp! Chỉ cần nghĩ tới việc ông đây phải đi phục vụ nam nhân, ông liền muốn ói! Xuân Tiêu này, tiền đồ rất nhấp nhô a. Xem ra chỉ có thể gắng tìm cách tiết kiệm tiền, không phải có câu châm ngôn sao, bạc có thể giải quyết có vấn đề trở thành không có vấn đề.

3. Chương 3

Hình như người đang rất phiền não.” vòng tay nói. Tôi nắm tóc dài trên đầu, khinh bỉ nhìn vòng tay, lạnh lùng nói: “Nếu người là ta, có khi còn phiền não hơn!” Hành Cửu cười nhẹ nói “Vẫn còn phiền vì ngày mai phải lên đài?” Nói nhảm! Người không cần lên đài bày ra tư thế lẳng lơ hấp dẫn khách quan, người dĩ nhiên không buồn bực! Vừa nghĩ tới việc tối mai phải ăn mặc rực rỡ lòe loẹt, cầm cái khăn tay vung vẩy, còn phải ông ẹo yếu điệu kêu “Khách quan, đến đây đi” tôi lại kích động muốn chết!

Như Lai a, Quan Âm a, xin đâm tôi một nhát chết cho thống khoái! “Thật ra người không cần như vậy, như vậy rất phức tạp.” Hành Cửu suy nghĩ thật lâu, mới quyết định dùng từ “phức tạp”.

“Người trừ việc không thường ca hát khiêu vũ ở ngoài, chắc sẽ phải có tài nghệ khác chứ.” Hành Cửu nói. Tôi nhún mày ngẫm nghĩ một hồi, nhìn vòng tay, rất nghiêm túc nói “Ta giỏi tán gái, pha trò cười, người thấy cái nào được?”

tôi là đồ cầu thả, đi copy ko xóa dòng này

Vòng tay đột nhiên im lặng, một lúc sau Hành Cửu ghen cười hỏi “Người còn làm được chuyện gì khác sao?” Được rồi, tôi suy nghĩ một chút nữa. “Ta pha trò cười, thì làm sao?!” Nếu nói sở trường của tôi là cái gì, đó chính là chuyện cười. Hồi đó tôi học đại học, bạn gái hoa khôi của tôi ngày ngày bị tôi chọc cười, trở thành một mỹ nhân lúc nào cũng tươi như hoa.

“Việc này, tạm thời cũng coi là một đi.” Giọng nói Hành Cửu nghe rất rối rắm. “Vậy cầm nghệ thì sao?” Giọng điệu người này sao cứ làm người ta khó chịu như vậy. Tôi lại hípmắt suy nghĩ một lát, mới nói “Đột nhiên nhớ ra, ta cũng biết một chút.” “Cái này cũng không tệ. Xuân Tiêu a, người phải biết, có lúc hát với múa, cũng không đủ hấp dẫn phái nam. Thật ra nhờ đầu óc thông minh mới có thể chân chính ôm một người đàn ông!” Hừ, Hành Cửu mở miệng ra là đàn ông! Ông đây nghe mà giận, hừ, ông vốn là đàn ông! Còn có thể không hiểu đàn ông sao? Không nhin được nói “Hành Cửu, chẳng lẽ người lên giường cũng cần có đầu óc?”

Thật lâu cũng không có lên tiếng. Tôi không thêm để ý tới hần nữa, nằm trên giường lật người lại, kỹ càng suy nghĩ ngày mai nên làm thế nào để lừa dối vượt qua kiểm tra. Tay không cẩn thận đụng phải cái mông, mẹ cha nó, sờ không tệ. Xuân Tiêu này có thể nói là một báu vật, phong đồn kiêu nhũ (mông to, ngực to) – tởm đánh giá. Đại mỹ nhân thơm ngát như thế, Sở thiếu tôi chỉ có thể nhìn lại không ăn được, bởi vì nàng bây giờ chính là mình. Trên đời còn có chuyện nào thảm hơn sao? Tôi một trăm lẻ một lần nguyện rửa ông trời, đem vẻ đẹp trai như minh tinh, vóc dáng khiêu gợi như người mẫu trả lại cho tôi a, trả lại cho tôi! Nếu không được, cũng có thể thương lượng, đem cái vật quan trọng nhất kia trả lại cho tôi

~Sáng sớm hôm sau Nhã Ca hầu hạ tôi rời giường. Tôi gấp, mở lớn hai tay để nàng mặc quần áo ỉnh. Nhắc tới điều hợp ý tôi nhất ở cổ đại, có lẽ chính là mỗi ngày đều có người hầu hạ ăn cơm mặc quần áo.

“Cô nương tối hôm qua ngủ không ngon? Hiện giờ ngái ngủ chứng tỏ rất buồn bực.” tôi che miệng nói “Còn không phải bị hai người ở cách vách làm hại! Tối hôm qua rống hết một đêm, kêu to hành hạ ta một đêm ngủ không ngon.”

Nhã Ca mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói “Ồ cách vách chính là Xuân Kiều cô nương, tối hôm qua Trần viên ngoại tới. Đại khái cũng hơi kịch liệt một chút.” Xuân, Kiều? Cha nó! Nguyên lai gọi là Xuân Kiều, kêu, xuân?! Chẳng lẽ tối hôm qua lại ở trên giường kêu lớn như vậy! Có lẽ vì vẻ mặt tôi quá mức kinh động Nhã Ca, mắt nhỏ di chuyển, Nhã Ca lại nói “Cô nương không cần lo lắng, các cô nương ở đây mỗi người đều có phương thức đặc biệt hấp dẫn khách, đây chính là phương thức của Xuân Kiều cô nương.”

“Phốc!” Tôi đang súc miệng, thiếu chút nữa bị sặc. Phải, không cần nói gì nữa. Thì ra là chuyên nghiệp kêu xuân. . . “Cô nương, ngài đừng có gấp, em thấy Ngô mục mục thương cô như vậy, tạm thời tuyệt đối không để cô đi tiếp khách, xử nữ có tiền đồ tốt, không chừng có ngày nào đó có đại lão gia coi trọng chuộc thân cho cô.” Hăm cha! Xử nữ?! Chuộc thân?! Tôi không dám súc miệng bằng nước muối kia nữa, tôi sợ sẽ làm mình sặc chết. Nhã Ca a Nhã Ca, sao người lại không hiểu tâm tư của ta? Từng câu từng chữ của người chính là đang xát muối trong lòng ta.

khổ thân tôi, có ý định copy nhưng lại không biết đằng sau có pic

Bảo Nhã Ca lui, tôi ngồi một bên bắt đầu trầm tư nghĩ, tối hôm nay lên đài biểu diễn như thế nào mới có thể tươi đẹp át hoa thơm cỏ lạ để thiếu gia tôi tiếp tục duy trì thân phận xử nữ. Đến tột cùng là làm xử nữ trọng yếu hay tính mạng trọng yếu? Hăm cha, tính mạng cũng mất thì giữ trong trắng làm gì?

Quyết định chủ ý, tối nay tôi sẽ kể chuyện hài. Nếu không được thì không phải là hai chân mở ra nhắm mắt lại cho xong chuyện sao! Hừ, tôi cũng muốn xem một chút có kẻ ăn hại nào muốn ngủ cùng mình!

“Xuân Tiêu.” Hành Cửu ngủ liền hai ngày cuối cùng lên tiếng. “Ta có cách giúp người không phải tiếp khách.” trời ạ! Có chuyện tốt như thế người không nói sớm, không công để cho thiếu gia lo lắng lâu như vậy. “Có biện pháp gì? Nói mau!” “Khụ, chỗ ta có một bình hồn mộng mê hồn tán, chỉ cần người cho hần ngủ, hần sẽ ngủ say, hần sẽ mơ thấy hần cùng với nữ nhân cuối cùng hần gặp hôm nay âm dương hòa hợp.”

Tôi sợ run lên, nói “Đây chẳng phải tương tự với mê hương gì đó?” Hành Cửu đáp “Đúng” Tôi không nhịn được lại hỏi “Vậy nếu một ngày người hần thấy là nam tử thì sao?” “Vậy dĩ nhiên là, nhìn mặt của người kia, thân thể của người kia trong mộng tất nhiên cũng là nữ nhân.”

Cao! Thật sự là cao! Người biến thái mới có thể làm ra thứ biến thái như vậy! Bất quá biến thái là biến thái, chỉ cần là có tác dụng, đều là đồ tốt. . .

Mỗi tháng mừng một, mười lăm là ngày các nam nhân đi ra ngoài cả ngày. Bởi vì ở nơi này, thanh lâu lớn nhất kinh thành, Phù Dung các đều làm một đài cao bên trong lầu. Bất kỳ cô nương Phù Dung các nào cũng lên đài diễn nghệ, hoặc gảy đàn, hoặc hát, hoặc múa. Đêm đó sẽ quyết định vị trí đầu bảng. Mười cô nương đứng đầu được quyền lựa chọn ân khách.

Tôi suy nghĩ suốt dọc đường, muốn làm xử nữ thật béo người người mơ ước hay là tối nay tìm một khách quan lấy xuống danh hiệu xử nữ, làm một làm một bông hoa nhỏ vô danh? Từ từ, bông hoa nhỏ? Trời ạ, biến thành nữ nhân mấy ngày, sao cách nói chuyện của mình lại giống nữ nhân? Phải biết, có lúc đáng sợ không phải là lượng biến mà chất biến a!

Cất bước đi tới chỗ ngồi đặc biệt Ngô mục mục đã chọn trước, tôi muốn cười to. Nhìn một chút, thiếu gia

thân phận bây giờ là một hoa khôi, đây là đặc quyền a. Các cô nương khác cũng chỉ có thể đứng trên lầu chờ diễn, ông đây lại có thể ngồi nhìn!

Trời tối, bên trong lầu đèn đuốc sáng trưng. Vô số đèn lồng màu đỏ treo ở đài cao bốn phía. Dạ sắc xuân tiêu, cả Phù Dung các mơ hồ lộ ra một hương vị mê hoặc.

Xuân Đào cô nương đang khiêu vũ, váy bó đỏ thắm tung bay, chân thon tuyết trắng theo bước vũ của nàng như ẩn như hiện, thật sự câu hồn người. Không tệ không tệ, tôi hí hóp mắt, vừa gặm hạt dưa vừa xem.

4. Chương 4

Nếu là trước kia, đôi mắt mỹ nhân như vậy, tôi đã sớm nhào tới. Đáng tiếc hiện tại. . . Ôi, tôi lắc đầu, ai oán thật nhiều. “Người đang nhìn cái gì?” Một giọng nam vang bên tai, tôi đáp “Xem biểu diễn.” “Ừm? Thấy thế nào?” tôi suy nghĩ một chút rồi nói “Điều múa của Xuân Đào cô nương không tệ, nhưng y phục của nàng lại không phù hợp.” “Vậy nàng nên mặc cái gì?” Người nọ lại hỏi “Đương nhiên là mặc sườn xám! Anh nghĩ xem, kỹ thuật nhảy gợi cảm mê người như vậy cũng chỉ có sườn xám là phù hợp, bạn hữu, thử nghĩ một chút, phía dưới sườn xám lộ ra một đôi chân dài đang xoay tròn, nhảy múa, thật là hình ảnh quá đẹp đi.”

Chắc, chỉ là nghĩ một chút mà tôi đã muốn chảy nước miếng rồi. Người nọ không lên tiếng. Xuân Đào múa xong chào cảm ơn đi xuống đài. Tiếp đến La cô nương giở đồ biểu diễn đánh đàn, cổ cầm sao, nghe là tôi thấy buồn ngủ rồi. Người bên cạnh lại nói: “Vị cô nương này đàn như thế nào?” Tôi lại cắn hạt dưa, cảm thấy hôm nay có cái gì không đúng. Thì ra là quên nâng chân lên, khó trách thấy khó chịu như vậy.

Nhanh chóng vén váy lên, gác một chân lên đùi, đại gia của tôi (cái giữa hai chân), rốt cục thư thả. Tôi nói “Đàn rất tốt, nhưng tôi nghe không hiểu nàng rốt cục đàn cái gì, thế nhưng nhìn tay nàng di chuyển liên tục, ít nhất chứng minh là nàng đang đàn thật.”

Bên cạnh thật lâu cũng không có tiếng nói, tôi cũng im lặng, cắn hạt dưa tiếp tục nhìn biểu diễn. Đột nhiên cảm thấy có ánh mắt nóng rực đang gắt gao nhìn mình. Tôi quay đầu lại, mới phát hiện người nhìn tôi là một vị công tử bạch y trẻ tuổi, tay cầm chiết phiến, thật sự có thể nói là anh tuấn tiêu soái, phong độ nhẹ nhàng. Rất có phong phạm lúc trước của thiếu gia tôi.

copy không xin phép sẽ có dòng này

Giờ phút này cặp mắt ôn nhu như ngọc đang ai oán nhìn tôi. Ai oán?! Tôi suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết hẳn vì sao ai oán với tôi. Chẳng lẽ là. . . Tôi nắm một vốc hạt dưa, rất nghiêm túc nói với hắn “Anh muốn ăn hạt dưa sao?” Thật là, muốn ăn thì cứ nói thẳng đi, anh không nói làm sao tôi biết anh muốn ăn.

Người nọ sắc mặt trầm xuống, biểu tình dường như càng ai oán. Tôi đây buồn bực, hung hãn bưng một đĩa hạt dưa đến, nói “Một đĩa cho anh hết, thế này đủ chứ?” Bạch y công tử không lên tiếng, sắc mặt thay đổi liên tục. Tôi nghiêm trọng hoài nghi hắn còn thay đổi sắc mặt như vậy, trở thành bạch y thiên sứ cũng không xa.

Hai đôi mắt nhìn nhau, thật rối rắm a. Ngô mục mục lúc này lại đi tới, kéo tay của tôi nói, “Xuân Tiêu a, bên kia có khách quý muốn gặp con, con cùng mục mục đi một chuyến.” Ngô mục mục vừa nói vừa dùng khăn tay che miệng cười quyến rũ, tôi chỉ thấy son phấn trên mặt nàng sắp rơi xuống dưới.

Gật đầu với Qua Tử (hạt dưa) huynh vừa rồi ngồi cạnh tôi cạnh vắn đề, lúc này gặm hạt dưa tôi cũng không chú ý tới hắn. Bây giờ mới phát hiện diện mạo người này cũng không tệ, mi thanh mục tú, chẳng qua so với tôi ở hiện tại còn kém xa. Khụ khụ.

Tôi đi theo Ngô mục mục, đi qua bạch y công tử, hắn đột nhiên vươn tay lại kéo cổ tay của tôi, đã thế còn siết chặt. Hic, đau tôi, thật muốn cho hắn một cước đoạn tử tuyệt tôn! Tôi ra sức giãy giụa, lại phát hiện thế nào cũng không vùng ra được. Thoạt nhìn bạch y công tử sức yếu người nhỏ gió cũng có thể thổi gục, thế nhưng sức lực thật không nhỏ.

Ngô mục mục vốn đi ở phía trước dường như mọc mắt đằng sau đột nhiên quay đầu lại, nghiêm mặt nói với người nọ: “Ngôn đại nhân làm cái gì vậy? Hàn vương gia vẫn còn ở bên kia chờ Xuân Tiêu, nếu sót ruột

chờ thì bà già này không gánh nổi trách nhiệm, xem chuyện ngày xưa của đại nhân cùng Xuân Tiêu, cũng không nên làm khó nàng.”

Một câu ‘làm khó’ vừa được Ngô mục mục nói ra, bạch y công tử liền buông lỏng tay. Về mặt vô cùng nhẵn nhụi, thấy thế thiếu gia tôi cũng có chút không đành lòng.

Hắn cúi người ghé vào tai tôi nói: “Sau khi trời tối, ta ở cầu Bích Ngọc chờ nàng. Ta có rất nhiều điều muốn nói với nàng. Chúng ta, không gặp không về.” Hắn nhẹ lay động chiết phiến bước chậm đi ra, tôi thì có chút ngu ngơ không biết làm sao. Gì kia, tôi vừa mới chân ướt chân ráo tới đây nào biết cầu Bích Ngọc ở đâu? Hơn nữa, có lời muốn nói với tôi? Nói gì? Nói thịt heo tăng giá? Hay là thảo luận biện pháp tán gái?

Suy nghĩ một lát, tôi đột nhiên nhớ ra, mới vừa rồi Ngô mục mục gọi hắn là “Ngôn đại nhân”, chẳng lẽ hắn chính là đương triều đại học sĩ Ngôn Chi Thanh? Tình lang trong truyền thuyết của tôi?!! Mẹ cha nó, đáng đáp thế nhưng không tề, ánh mắt chọn người của Xuân Tiêu không tồi. Bóng lưng bạch y kia rời đi hết sức phiêu dật.

5. Chương 5

Ta nỗ lực hoa sen bước nhỏ [1] giống như nữ tử thời đại này theo sau Ngô mục mục. Lại phát hiện ra hai cái chân vô luận như thế nào cũng không có cảm giác hoa sen, dứt khoát liền bỏ qua, chẳng qua là bước đi chậm lại rất nhiều. [1] Con gái bó chân thon nên gọi là kim liên, Đông Hôn Hầu chiều vợ, xây vàng làm hoa sen ở sân cho Phan Phi đi lên rồi nói rằng mỗi bước nẩy một đóa hoa sen. Hành Cửu nói tuyệt đối không được để cho ngoại nhân nhìn ra khác thường, ta thì muốn trực tiếp nói với người khác, các người nha, ta đây thân thể là Xuân Tiêu, nhưng linh hồn là của bốn thiếu. Không chừng liền bị người ta coi là yêu quái trói lại rồi thiêu cháy. Bên trên có hai thượng khách, Ngô mục mục vừa rồi đối với Ngôn công tử bản mặt cứng nhắc nay cười tươi như hoa, miệng cũng ngoác tới tận mang tai. Trong gian phòng có hai vị công tử, một người mặc áo gấm buộc tóc bằng mũ ngọc. Đường nét ngũ quan rất đẹp, cặp mắt kia rất đen, giống như là vực sâu, làm cho người ta nhìn vào mà không thấy đáy. Dù có nhìn quen cũng vẫn dễ rơi vào. Toàn thân hắn tản ra một luồng khí lạnh, tạo ra cảm giác khó gần. Không nhìn được lườm hắn, hừ, bốn thiếu ta rất khinh thường những loại người như thế. Ý vào gương mặt cũng chỉ biết tỏ vẻ khốc, bản thân khiến mặt mình trông như tượng đá. Chê thanh lâu bản, vậy thì không nên tới a, giả vờ đứng đắn! Hắc y công tử bên cạnh bằng sơn nam nhân thì ngược lại, cười hi hi. Từ khi bốn thiếu đi vào vẫn nhìn chăm chăm ta. Ta thu mày, vội vàng cúi đầu. Lúc này mới nhớ ra ta chẳng qua là một bông hoa nhỏ thẹn thùng, nếu là chọc giận những người quyền quý, chỉ là động ngón tay ta cũng không biết mình sẽ chết thế nào. “Hàn vương gia, đây chính là Xuân Tiêu, hoa khô đầu bằng Phù Dung các, cầm kì thi họa không gì không giỏi.” Cầm kì thi họa? Hừ, chúng nó biết bốn thiếu, đáng tiếc bốn thiếu không biết chúng nó! Bằng nam nghiêm mặt kia chính là Hàn vương gia, hắn chẳng qua chỉ nhàn nhạt nhìn ta một cái, không nói gì. “Hàn vương gia, Xuân Tiêu cô nương của chúng ta vẫn là xử nữ. Ha ha. . .” Tú bà che tay nhỏ bé cười hoa si loạn chiến khiến ta muốn chết tâm. Làm gì a, nói giống như là “Vương gia, khối thịt heo này còn tươi ngon. . .” Mẹ cha! Người mới là thịt heo, cả nhà người đều là thịt heo. Hàn vương gia lần này nể mặt nói chuyện, hắn giương mắt nhìn ta, trong cái nhìn có ý vị không rõ: “Xuân Tiêu, bốn vương đợi biểu hiện của ngươi.” . . . Ta bất đắc dĩ gật đầu, cổ họng thu lại câu “Vâng” rồi sau đó bước nhỏ ra ngoài theo Ngô mục mục. Cha nó! Mỗi ngày phải đi như vậy ai chịu nổi a! Chỉ bằng cho lão tử một đao chết thống khoái! Đi đến chỗ hành lang gấp khúc, Ngô mục mục đột nhiên kéo tay của ta nói “Xuân Tiêu, nữ nhi ngoan, ta xem Hàn vương gia đối với ngươi rất có hứng thú. Hơn nữa Hàn vương gia nắm một nửa quân quyền của vương triều, hiện tại quốc khố hần coi quản, so với Ngôn học sĩ chỉ biết nghiên cứu học vấn tốt hơn nhiều.” Ta cả người một hồi rét lạnh, cha nó! Bằng sơn vương gia đối với ta có hứng thú? Người thế nào chỉ bằng ánh mắt nhìn ra được? Ngô mục mục, không nghĩ tới người bây giờ tuổi không lớn lắm cũng đã tăng nhân áp, đục thủy tinh thể, vẩn đục giác mạc, viêm tuyến lông mi, viêm thị nha. . . Ngô mục mục dùng khăn tay lau khóe mắt rồi nói tiếp. “Xuân Tiêu a, nữ nhi của ta a, mục mục ta làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi!” Mẹ cha nó, bốn thiếu ta mặt dày, chưa từng thấy qua loại mặt dày như người! Vì tốt cho ta! Người rõ ràng coi bốn thiếu ta là một miếng thịt béo thượng hạng “Giá cao thì bán” sao! Nắm tay, ta ở trong lòng quyết định, tiểu nhân, người muốn ta ở bên Hàn vương gia, lão tử ta liền không chọn hắn, tức chết người! Ta hôm nay mặc một bộ váy lục sắc tay áo bó thắt eo. Xuân Tiêu này vóc người vô cùng gợi cảm, cho nên dù mặc váy vật áo rất cao, toàn thân cao thấp gió thổi không lộ

không hề hở một chút thịt, nhưng trong mắt người khác lại thêm mấy phần cảm dục hấp dẫn. Nhất là quần dài xanh biếc ở bên trong với mi tâm đỏ thắm chu sa, càng thêm xinh đẹp tới mức cực điểm. Ai, thật là, nữ nhân đẹp cũng là cái tội a, người xem Xuân Tiêu, không phải đẹp quá thì giờ đã hương tiêu ngọc vãn sao. Hay một cực phẩm soái ca như bốn thiếu, hưởng thụ cuộc đời tốt đẹp rồi đột nhiên biến thành nữ nhân, đây chân thực là, Thiên đồ hồng nhan, Không, thiên đồ lam nhan, Không, là thiên đồ mỹ nhân a! Không thể lại nghĩ! Suy nghĩ một chút lại mang về một bực lệ nam nhi chưa xót. . . Số mười tám Tầm Nhan cô nương biểu diễn xong vũ khúc liền đến phiên bốn thiếu ta lên đài. Nhã Ca vì ta sửa sang lại áo quần, nói “Cô nương cố gắng lên.” Ta: . . Thời điểm đi lên trên đài, lung linh huyết ngọc vòng tay đột nhiên nóng lên, ta nghe Hành Cửu ở bên tai ta thấp giọng nói “Xuân Tiêu, người vạn lần chớ làm hỏng chuyện a.” Không nhịn được liếc mắt, ta không thể hi vọng người này nói ra lời hay ý đẹp. Lúc đứng trên đài, nhìn sắc mặt từng người dưới đài, đột nhiên tâm tình khẩn trương cũng bay biến. Hừ, không phải là một đồng nam nhân tâm địa gian xảo sao, bốn thiếu ta bản lãnh khác không có, nhưng nam nhân ta hiểu rõ!

6. Chương 6

Vén váy lên đài che mặt bằng khăn lụa bích sắc kết dây. Sóng mắt lưu chuyển, không ngoài dự liệu phía dưới đài truyền đến thanh âm reo hò kịch liệt. Hừ, ta bĩu môi. Nhắc tới tài ca múa, bốn thiếu ta tuy là không thông. Nhưng là nam nhân, ta còn không biết? Hát hay hay múa đẹp chỉ là gia vị cho thức ăn, nữ nhân sao, dĩ nhiên hơi hột là trọng yếu nhất. Giống như Xuân Tiêu này gương mặt tiêu hồn thực hơi hột từ trong xương, cho dù bốn thiếu ta đã du dương qua nhiều khóm hoa nhìn mà cũng động tâm, huống chi bọn phàm phu tục tử? Tất nhiên, ta hiện tại chỉ có thể động tâm mà thôi a. . . Vung tay áo, ta nghiêng người dựa vào hành lang khắc hoa, khoe môi khê nhếch, bày ra nụ cười mê hoặc khi tán gái, câu hồn đến cực điểm, tự mình không diễn tả được vẻ phong lưu. “Các vị đại gia, nhìn nhiều cô nương ca múa như vậy, cũng đều mệt mỏi rồi.” dĩ nhiên là sẽ mệt, thịt heo ăn rồi còn có thể mắc ói, cái gì gọi là thẩm mỹ kiệt quệ các người biết không? Dưới đài những khách nhân kia đã sớm bị nụ cười của ta làm mê mẩn tâm trí, rồi rít gật đầu nói phải. “Đã như vậy, tiểu nữ biểu diễn những thứ kia, chẳng phải là làm mất hứng thú của các vị? Các vị đại gia tốn tiền tới đây còn không phải là vì một chữ “Nhạc” (vui vẻ)? Chẳng bằng mọi người cùng nhau chơi trò chơi được không?” Dưới đài đám đông tranh cãi ầm ĩ. Chỉ nghe nam tử hắc y đứng bên người Hàn vương gia đột nhiên đứng lên gào to một câu “Yên lặng”, thanh âm cực lớn, khí thế hùng mạnh, ngay tức khắc, tất cả im lặng không một tiếng động. Giống như có một hồi lốc xoáy, đằng sau khăn che mặt ta giả bộ thẹn thùng che miệng, cũng không biết bị thổi đi đâu. Nuốt nước bọt, đây là vô công môn phái nào? Chẳng lẽ là công phu sư tử rống trong truyền thuyết? Mẹ cha nó, không nhìn ra hắc y nhân kia một thân hảo công phu. Hành Cửu nói rất đúng, một người bình thường cười híp mắt thường không dễ trêu chọc. Lúc này không khí lắng xuống, nhưng bốn thiếu ta lại buồn bực. Khăn lụa xanh lục của ta là Nhã Ca thức đêm làm vì hôm nay ta lên đài. Tầm lòng mỹ nhân không thể tùy ý chà đạp. Người nói có đúng không? Cho nên bốn thiếu cố ý nhìn xung quanh, nhưng cũng không tìm được cái khăn che mặt. Chờ một chút, cái thứ xanh xanh che kín hơn phân nửa gương mặt Hàn vương gia, không phải là khăn che mặt của ta sao? Ta há miệng, không biết phải mở miệng thế nào. Chẳng lẽ trực tiếp nói với hắn: “Hàn vương gia, khăn lụa trên mặt người là của ta, phiền người đem nó trả lại cho ta?” ta đâu muốn chết, hoàng tộc coi trọng nhất thể diện, cứ nói thẳng trước mặt hắn là làm nhục, hắn sẽ trị tội đại nghịch bất kính của ta. Nhưng là, không thể giằng xé tâm ý của Nhã Ca, việc này làm tổn thương tâm hồn thiếu nữ non nớt a. . . Đang lúc ta trong tình thế khó xử, không nghĩ tới bằng sơn vương gia kia vươn tay ra, đem khăn lụa gỡ xuống, còn để xuống dưới lỗ mũi người một cái, cái mặt như tượng đá làm động tác mập mờ như vậy cũng là vô cùng thần nhiên. Hắn nói “Vẫn còn dư hương, ý tốt của cô nương, bốn vương xin nhận.” Ánh mắt nhìn chằm chằm vào ta, đáy mắt lại có chút nhu tình. Nhu tình? Hả! Ý tốt của người chẳng lẽ ta còn không biết? Mới vừa rồi còn mặt lạnh, hiện tại lại làm ra hành động mập mờ như vậy, quả nhiên là giả bộ yêu mến. Không khỏi khinh bỉ nhìn hắn một cái, không nghĩ hắn chỉ nhieu mày, tâm mắt bén nhọn nhìn toàn bộ xung quanh một vòng sau đó nói tiếp: “Nghe nói cô nương muốn chơi trò chơi, có vẻ rất thú vị. Bốn vương cũng muốn cùng các vị thượng khách vui một phen.” Người có quyền thế nhất mở miệng, ai dám phản đối. Vì vậy, ta giãn mày, nhẹ nhàng nói: “Xuân Tiêu tuy là nữ nhi, nhưng cuộc đời này ngưỡng mộ nhất là người thông

minh. Cho nên liền muốn có trò chơi nhỏ, trò chơi này là chuyện hài cùng câu đố kết hợp, Xuân Tiêu ở chỗ này kể mấy chuyện xưa, câu cuối cùng chuyện chính là đáp án, kết thúc chọc cười, nhưng nếu ai đoán ra đáp án, Xuân Tiêu nguyện đem vài vò “Hoa túy” ta tự cất tặng cho người trả lời đúng, thể hiện tấm lòng.” Dưới đài rồi rít nói “Quá hay, quá hay.”, ta len lét quan sát một vòng, trong mắt Hàn vương gia hứng thú rất đậm, bạch y công tử trong mắt vẻ đau xót thật sâu, hai hàng lông mày thật chặt nhíu lại, cũng không biết là vướng bận điều gì. Chỉ nhớ vừa rồi đưa hân hạt dưa, mới thấy hân vui vẻ. Không nhận được hưởng hân ném cái mị nhân, bỗng thiếu ta trong lòng khó nén dắc ý. Hừ, một đám cổ nhân, còn muốn cùng ta đấu? Lão tử chỉ cần cười lạnh nói vài câu, là có thể bỏ qua lần biểu diễn trên đài này. Hơn nữa đoán được thì có sao? Bất quá chính là thua vài hũ rượu, huống chi rượu kia cũng không phải tự ta cất. . . Hạ mi, ta cười như hoa, nói: “Chuyện kể rằng, có người mập không biết võ công, một ngày bị người đẩy xuống từ lầu năm, xin hỏi cái vị, hân sẽ biến thành cái gì?” Trên đài tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, một thư sinh đầu quần khăn vuông đứng lên, dắc ý nói “Xuân Tiêu cô nương đây là đang cố đánh lừa đi. Người mập này, dù có bị đẩy từ tầng mười xuống, tự nhiên vẫn mập mạp.” Nhìn mặt tên thư sinh không giấu được dắc ý, bản thiếu ta liền không nhận được muốn hắt nước lạnh vào mặt hân. Ngược mặt, ta vô cùng vô tội nói “Công tử, chúc mừng người! Người đáp sai rồi.” Người ở dưới đài đều cười to, thư sinh kia mặt đỏ tới mang tai ngồi xuống, vẻ mặt lúng túng. Ta giơ tay lên hỏi “Còn ai đoán ra đáp án không?” Chỉ chốc lát sau, một tên bụng bự trâu bò vừa nhìn biết ngay là thương nhân giàu có đứng lên. Thanh âm chần chờ nói “Chẳng lẽ, là biến thành hồ ly tinh?” Ta im lặng, mở to hai mắt theo dõi hân. “Vị đại gia này, đáp án sẽ thành một chuyện cười, theo như cách nói của ngài. Đây không phải là chuyện cười, mà là một thần thoại quái dị.” Mọi người dưới đài lại bắt đầu cười ầm lên, người nọ có chút thẹn quá hóa giận, thô lỗ nói với ta “Cô nương nói thật khó nghe, người mập rốt cuộc có thể biến thành cái gì?” Ta nhìn chung quanh một vòng, thấy mọi người trong sân có bộ mặt hứng thú. Rất tốt! Ta nhìn chăm chăm vào mặt thương nhân kia, lớn tiếng nói: “Người mập không biết võ công kia bị đẩy từ tầng năm xuống, dĩ nhiên sẽ chết! Mập! Tử!”

7. Chương 7

Trong sân tĩnh một lúc lâu, mới bộc phát ra từng trận cười. Hàn vương gia hí mắt gõ xuống bàn, nghĩ thầm, cái này Xuân Tiêu ngược lại có chút ý tứ ~Phụ thương lúc trước cùng heo một dạng hiểu được liền đỏ mặt, hân hung hăng trợn mắt nhìn ta một cái rồi xăm xịt ngồi xuống. Ta than nhẹ, chẳng qua là một câu đơn giản như vậy tất cả mọi người ở hiện đại đều biết, thể nhưng có thể làm cho bên trong lầu nhiều nam nhân như vậy chào thua....Khi đó ta còn không biết, trong đời sai lầm lớn nhất chính là không nên coi thường trí khôn của cổ nhân, chờ đến khi biết được đã trễ. Không sai, đó là chuyện sau này. Lại nói đến tình cảnh trước mắt, mọi người sau khi cười xong để ta nói câu thứ hai. Ta vì vậy nói tiếp :“Ngày trước có một hài đồng gọi Tiểu Minh, Tiểu Minh đầu rất vuông, có ngày một người nói với Tiểu Minh, Tiểu Minh, đầu của người vuông, thật khó nhìn ! Tiểu Minh khóc chạy về nhà tìm mẹ, nói với mẹ hân “Mẫu thân mẫu thân, có người nói đầu của ta vuông, đầu của ta vuông sao ?”Mẹ hân lúc ấy đang bận nấu cơm, vì vậy liền nói với Tiểu Minh “Người tự mình ra giếng xem chẳng phải sẽ biết.” Tiểu Minh vì vậy chạy tới bên cạnh giếng soi, lúc này đáy giếng đột nhiên có người lớn tiếng kêu gọi, xin hỏi : người dưới đáy giếng kêu cái gì ?”Dưới đài các nam nhân lại bắt đầu rĩ tai thì thầm thảo luận đáp án, đây là cái gọi là toàn dân tham dự nha.Ta nghiêng người dựa vào bên cạnh hành lang trên đài, tư thái lười biếng. Dưới đài các nam nhân thảo luận thật lâu, mới có cái công tử bộ dáng thiếu niên đứng lên nói :“Người nọ nhất định nói “Đầu vuông cũng đừng nhảy giếng tìm chết a” ta lắc đầu, thiếu niên kia về mặt tiếc nuối ngồi xuống.Ách, không phải hai bình rượu mẽ sao, có cái gì phải tiếc ? Chẳng lẽ là rượu của nữ nhân thanh lâu cất so với bên ngoài uống ngon hơn ? Nói đến mưu mô của ta là thấy thú vị, ta phỏng chừng chính là đợi chút nữa đem nước rửa chân của lão tử đổ vào trong bầu rượu đưa cho bọn họ, bọn họ uống cũng không biết. Cho nên ý không ở trong lời, mà ở trên người mị nhân.Vốn là Hàn vương gia vẫn đang ngồi đột nhiên nói :“Xuân Tiêu cô nương, bản vương đã có đáp án, nhưng bất quá nếu bản vương trả lời, kính xin Xuân Tiêu cô nương có thể làm một chuyện nhỏ đáp ứng bản vương thay cho phần thưởng.”Ta đang mỉm cười chuẩn bị nhận lời, Qua Tử huynh đột nhiên từ chỗ ngồi nhảy lên, la lớn “Ồi ! Người ở phía trên không cần ném gạch a !” Tức khắc, từ bên trong lầu bốn phương tám hướng nhảy ra vô số hắc y nhân bao quanh Hàn vương gia, động tác đều chỉnh

tê “Bảo vệ vương gia” !Bên trong lầu túc khắc loạn, đám người rộ lên như chim tản ra. Bạch y Ngôn học sĩ chẳng biết từ lúc nào chắn trước người ta, chỉ có Qua Tử huynh miệng cười đắc ý. Đây, thật là loạn.“Các vị khách quan ! Đây là đáp án, khụ khụ” ta cười đau bụng, chỉ có thể cúi người xuống ôm bụng. “Người làm sao ?” Có một đôi tay đỡ vai ta, ta ngẩng đầu, phát hiện bạch y Ngôn công tử bộ mặt lo lắng nhìn ta. Trong bụng cảm động, giơ tay lên, lực mạnh chụp bờ vai của hắn, nói :“Lão tử không có sao, huynh đệ, mới vừa rồi đa tạ người đỡ ta, sau này có rảnh rồi cùng nhau tán gái đi.”Hắn cũng là nhìn chăm chăm vào ta, trên mặt mới vừa rồi lo lắng lại biến thành rối rắm, “Như thế nào tán gái ?”.....Ta ngây người, mới vừa rồi kích động liền đem bản tính lộ ra, này làm thế nào cho phải ? Phải biết người trước mắt chính là Xuân Tiêu tình nhân, ta đây hàng giả đứng trước mặt hắn, chỉ cần ba câu là toàn bộ lộ hết.Làm sao bây giờ ? Nếu không, liền đối hắn nói ta là muội muội sinh đôi của Xuân Tiêu, Xuân, Được ?Ta đang rối rắm không biết như thế nào cho phải, Ngô muội muội lắc lắc cái eo thùy phuy đi lên đài. Kia toàn thân mùi thơm phiêu tán.....Mẹ cho nó, so với hôi nách còn ngạt thở hơn.Vì tính mạng an toàn của bản thiếu ta, ta trước tiên di chuyển bước nhỏ cách xa nàng một thước. “Các vị khách quan, thời khắc quan trọng tối nay đã tới !” Ngô muội muội vung khăn tay hoa làm nghẹt thở che miệng cười duyên nói “Tối nay Xuân Tiêu cô nương của Phù Dung các chúng ta trao tấm thân xử nữ, thường nói mỹ nhân xứng anh hùng, nếu muốn ôm mỹ nhân về, sẽ phải xem các vị khách quan có đủ hào phóng hay không, a ha ha.....”Mẹ nó ! Ta nhìn chăm chăm Ngô muội muội kia cười sắp rách mặt, quả muốn kéo nàng ra đây đánh một trận. Nha, lão tử lớn như vậy còn chưa có đánh qua nữ nhân đâu, bắt quả nàng như vậy tính giúp ta một chuyện. Trước đêm nay bản thiếu ta còn đang suy nghĩ làm sao bỏ đi thân phận xử nữ.Hiện tại ngược lại đơn giản, giá cao thì được !Ta mỉm cười nghe những người dưới đài tăng giá, người một lời ta một câu, giá đã tăng đến một vạn lượng bạc trắng. Đây tương đối tiền mua đồ ăn cả đời của 20 hộ nhân gia thời đại này. Đây không nói như thế nào, từ trước giờ thanh lâu đều là chốn tiêu tiền.Khi giá cả vượt qua một vạn lượng bạc, vẫn còn đấu giá cũng chỉ có Hàn vương gia, Qua Tử huynh cùng Ngôn học sĩ. Trong lòng ta kinh ngạc, không thể tưởng tượng được bản thiếu giá cả thị trường cao như vậy ? Xem ra Xuân Tiêu này hơi hợt đủ hấp dẫn nam nhân.Lúc này giá cả đang cao dừng lại. Ba người tất cả ra giá năm vạn hai bạc trắng. Bởi vì Đại Diễn hoàng triều có một qui định bất thành văn, bất luận mua bán tiền mặt gì cũng không được vượt qua mức này.Nguyên lai là một lần tiền để Thẩm Lăng vi hành đi nước ngoài, phát hiện vùng Giang Chiết thương nhân giàu có, mỗi lần vung ra mười mấy vạn lượng bạc, cứ thế mãi, phong trào xa hoa lãng phí tất nhiên thịnh hành. Mà thịnh hành thì tất suy yếu, cho nên mới có thông lệ như trên. Chính là tôn quý như Hàn vương gia, cũng không dám làm trái.Hôm nay tình hình là, ba người, ba ánh mắt tất cả tha thiết nhìn ta, Ngô muội muội đã bị nhiều bạc như vậy sắp tới tay làm hoa mắt, lấp bắp hướng ta nói “Nữ nhi ngoan, ba, ba vị khách người liền chọn một người trao thân xử nữ đi.”Vừa nói ánh mắt thẳng hướng Hàn vương gia liếc. “Ngô muội muội, ngài đây là ánh mắt sắp lòi ra sao ?” Được rồi, qua một lời của ta, ánh mắt nàng cũng không thu lại, mà là trợn mắt nhìn ta một cái.Ta chớp mắt làm bộ như sợ cúi đầu. Nói thật thông thường người khác cũng sẽ không biết chọn ai, bản thiếu đáng thương ta chính là người quá mức thành thật một chút.Suy nghĩ một chút, ta chỉ vào trung gian Qua Tử huynh đối với Ngô muội muội nói :“Muội muội, vị công tử này là ?” “Đây là con trai độc nhất của Hộ bộ thị lang Tần đại nhân, Tần Duệ.”Ngô muội muội thanh âm rõ ràng mang theo miễn cưỡng, ta cười nhạt, đối với Ngô muội muội nói “Chính là hắn !” “Người nói cái gì ?” Ba đạo giọng đồng thời hướng ta hô. Hàn vương gia thanh âm lạnh như băng, mang theo điểm không thể tin. Ngôn đại học sĩ thanh âm lại là tràn ngập nuối tiếc, còn Ngô muội muội là hận không làm gì được. Chỉ có Qua Tử huynh là tràn ngập kinh sợ.Thú vị, thật là thú vị ! Không tự giác học các cô nương trong các chỉ tay, môi đỏ mọng nâng lên, ta rất nghiêm túc nhìn ánh mắt Qua Tử huynh, đối với hắn nói “Công tử, ta đối với người nhất kiến chung tình.”

8. Chương 8

Qua Tử huynh vẻ mặt cũng rất kì quái, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó lại biến thành vui mừng, thế rồi lại biến thành bộ mặt bất đắc dĩ. Giờ phút này, ta đứng ở một bên, nhìn thấy Qua Tử huynh dùng vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ hướng Hàn vương gia nói “Biểu ca, đa tạ”Thì ra hai người bọn họ là bà con. Nhưng là.....Qua Tử huynh, ôi, ta mà là đại bằng sơn nhường cho người sao ! Kia rõ ràng là chính bản thiếu ta chọn người đi.....Hàn vương gia nhăn mày, trên mặt không có biểu tình gì, hắn hướng Qua Tử huynh nói “Biểu đệ, đêm xuân gần ngủ, người cần phải hảo hảo hưởng thụ, chớ đừng có phụ tâm ý mỹ nhân ~”Kia ngữ điệu như thế trầm thấp, giống như con người của hắn, khiến người chỉ cảm thấy lạnh như băng cùng với không thể suy nghĩ được gì.Hàn vương gia mang theo thủ hạ rời đi, trước khi đi lại ném cho Qua Tử

huỳnh ánh mắt ý vị thâm trường. Ngay cả ta cũng có thể cảm giác được Qua Tử huỳnh rõ ràng ràng mình một cái. Hải tử đáng thương, hẳn đây là bị dọa sợ đi. Hàn vương gia đi rồi, Ngô mục mục mới vừa rồi được mặt chặn ngang kéo ta qua nói “Xuân Tiêu ! Phá hỏng đại sự, ngươi cũng cần phải suy nghĩ một chút chứ ?!” Mục nội nó, để ta nghĩ lại xem, cái người hết sức đẩy ta đi bán thân hình như là người a. Hướng trước liếc mắt, ta cất giọng nói “Không cần suy nghĩ, ta liền coi trọng hẳn”Nha, thâm trầm Hàn vương gia không dễ lừa gạt, tình nhân cũ Ngôn Chi Thanh ta cũng không có cách nào cùng hẳn tình chàng ý thiếp, nói lại tình duyên gì, nhưng là Qua Tử huỳnh chỉ có biết ăn uống vui đùa nhìn mỹ nhân bản thiếu ta còn không giải quyết được ? Vậy ta sống hai mươi mấy năm cũng coi là uống phí. Từ nhỏ gia ta một câu “Nhất kiến chung tình” cho ra sau, Ngôn Chi Thanh vẫn dùng cái loại ánh mắt như tan nát cõi lòng nhìn chăm chăm ta. Thấy thế trong lòng ta bứt rứt, cũng không biết có phải là ta đoạt vợ con rồi đốt nhà hẳn hay không. Bất quá những thứ kia bản thiếu gia chưa có làm, nhiều nhất cũng chính là chiếm thân thể Xuân Tiêu muội muội của hẳn. “Xuân Tiêu, sơn vô lăng, thiên đích hợp, nãi cảm dữ quân quyết (núi chưa mòn, trời đất hợp, mới cùng chàng ly biệt – mấy câu trong bài “Thượng da”). Ngươi thật đúng muốn là như thế bất chấp sao ?” Trong mắt của hẳn ẩn tia máu, giờ phút này đang tha thiết nhìn ta. Đáy lòng đột nhiên nhói lên như bị kim châm. Kia đau đớn giống như là một loại lan tràn tới toàn thân, lời nói không khống chế cứ như thế từ trong miệng ta tuôn ra : “Ngôn lang, chúng ta đã ân đoạn ý quyết, ngươi đi cưới thừa tướng đại tiểu thư của người đi, Xuân Tiêu đã sớm chết.” Ta đầu óc trống rỗng, chỉ biết là, đây tuyệt đối không phải là lời nói của ta. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng la lo lắng của Hành Cửu, hẳn nói “Sở ca, nhắm mắt, tĩnh tâm !” Không do dự ta nghe theo hẳn, đến khi ta mở mắt ra, chỉ cảm thấy vừa rồi hết thấy như một giấc mơ. “Xuân Tiêu, là ta có lỗi với ngươi trước, sau này ngươi có việc cần đến Thượng Thanh, Thanh nhất định không tiếc hết thấy làm gì cho ngươi !” Ngôn Chi Thanh từ trên người lấy xuống một khối ngọc bội xanh biếc bỏ vào trong tay ta, rồi sau đó xoay người rời đi, bạch y như tuyết, bóng lưng phiêu nhiên. Chẳng qua là thân ảnh kia có một tia tịch liêu không thể diễn tả bằng lời. Trong đầu vang lên một tiếng than nhẹ, một giọng nữ trong như nước chảy vụt qua “Cuối cùng, vẫn là yêu không đủ sâu.” Không nhận được lác đầu, cuối cùng là không nghe thấy thanh âm ngổn ngang kia nữa. Suy nghĩ trở lại bình thường, ta nhìn bộ mặt ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ của Qua Tử huỳnh đang nhìn chăm chăm vào mặt bản thiếu nói : “Tần lang, ngươi như vậy nhìn thiếp, là trên mặt thiếp có gì sao ?” Không giống như bình thường thân thể hẳn run lên. Hẳn lác đầu nói : “Ngươi mới vừa rồi nói chuyện cùng Ngôn đại nhân, kia bộ dáng như muốn khóc thật sự động lòng người, thật đúng là nữ nhân.” Nữ nhân ! Mẹ kiếp, ngươi mới là nữ nhân ! Cả nhà người đều là nữ nhân ! Khóe miệng nâng lên nụ cười băng lãnh, ta xem xung quanh đèn lồng đỏ thắm, cùng bên ngoài trời sắc đen bao trùm, chợt bừng tỉnh nghĩ đến kiếp phù du. Tiến lên nắm cánh tay Qua Tử huỳnh, ta nói : “Tần công tử, dạ sắc xâm tiêu (ban đêm đến dần), nên sớm nghỉ ngơi một chút.” Qua Tử huỳnh nụ cười trên mặt ngẩn ra, nói : “Cô nương đây là ý gì ?” Mẹ kiếp, còn ý tứ gì ở đây ! Ngươi này bạc trắng cũng đã bỏ ra còn hỏi ý tứ gì ! Hóa ra người ngu si nghĩ bây giờ người không ở thanh lâu mà là ở vườn thú a ! Nhíu mày, bản thiếu gia cười hào khí ngất trời “Ý tứ dĩ nhiên là, ĐỘNG ! PHÒNG ! HOA ! CHÚC !” Bên trong sương phòng, châm nến đỏ, trên bàn trà là hai vò hoa túy. Ta cùng với Qua Tử huỳnh ngồi hai bên. Ta nói “Tần công tử, tới đây a !” Qua Tử huỳnh thế nhưng không nhúc nhích, chẳng qua là hướng ta lấy lòng cười nói : “Xuân Tiêu cô nương, ta ngồi đây là tốt rồi !” Nha, ngươi ngồi bên kia ta thế nào phá trình, không ! Là không thể để người từ chối a ! Đứng dậy, ta đi tới mép giường, hướng hẳn cười, nói “Là ta cỡi trước, hay người cỡi trước ?” “Cô nương, cô nương chớ có như thế.” Qua Tử huỳnh âm thanh hơi run run, ta im lặng, rốt cục là hẳn bỏ bạc đến chơi lão tử, hay là lão tử chơi hẳn ?! Nhíu mi, ta cười âm hiểm. Tiểu huỳnh đệ, đại ca ca tối nay sẽ dùng hành động cho ngươi biết, việc ấy không giỏi, thanh lâu không phải là nơi có thể vào, hoa túy không phải dễ uống, mà náo nhiệt, cũng không phải dễ xem như vậy ! Làm bộ như là đứng dậy trợ chân, ta một tiếng thét kinh hãi, Qua Tử huỳnh quả nhiên bị lừa, đi tới trước giường, hỏi “Cô nương thế nào ?” vào thời khắc này, nhanh chóng mở nắp bình sứ trong tay, ta đem mê hồn tán để trước chớp mũi hẳn. “Loảng xoảng” một tiếng, theo đúng dự liệu, Qua Tử quân ngã xuống giường, mị mị ánh mắt, ta cười nói “Vớ vẩn, còn muốn cùng ta đấu, chưa đủ tuổi đi !” “Xuân Tiêu, làm không tệ !” Hành Cửu thấy cả quá trình đến lúc này mới nói, “Hiện nay cần phải làm, cũng chỉ có đem quần áo trên người hai người cởi hết, đợi đến ngày mai tỉnh.” trong giọng nói của hẳn đầy trêu chọc, không khỏi bĩu môi. Bản thiếu ta sao lại có cảm giác mình là người mở hắc điểm buồn thật người ?

9. Chương 9

Phù dung trường noãn độ xuân tiêu. Sáng sớm, ta bị Hành Cửu từng tiếng có thể so với đời mạng “Xuân Tiêu, Xuân Tiêu” thức tỉnh. Linh lung huyết ngọc vòng tay nóng lên. Mở mắt ra, á! Làm ta giật cả mình, một cây thủy chủ đang lơ lửng trước mặt ta. Đúng vậy! Là lơ lửng, không có bất kì ai cầm nắm. Tựa như trong phim kinh dị vậy, di động giữa không trung.

Mặc dù đã sớm biết Hành Cửu là tán tiên, có một đồng linh lực, nhưng là người hiện đại hai mươi mấy năm chủ nghĩ duy vật, trong tư tưởng bản thiếu ta thật là không tiếp nhận được mấy thứ này

~“Xuân Tiêu! Tỉnh tỉnh! Vẫn còn ngây ngô cái gì! Nhanh một chút cầm đao!” Cầm đao? Đây là làm quá! Chẳng lẽ là sợ Qua Tử huynh sau khi tỉnh lại then quá hóa giận, cho nên phải cố gắng tự cứu?

“Xuân Tiêu, Ngộ mù mù lập tức sẽ tới! Người nhanh một chút cầm đao lên tìm một chỗ lấy máu, làm căn cứ chính xác cho việc đã phá thân.”

Đổ máu! Gay gắt nhú mày, ta nhớ tới, dường như là có chuyện như vậy. Cổ nhân lúc thành thân động phòng, bình thường sẽ lót khăn vuông ở trên giường, buổi sáng rời giường vị hôn phu kiểm tra thê có hay không lạc hồng, nếu như có, đại biểu là còn trong trắng, nếu như không có.....Nếu như không có, nhất định là bị nhốt vào lồng heo chìm xuống nước. Cái đó, chìm lồng heo ở thanh lâu là không tồn tại, nhiều nhất cũng chỉ là lừa gạt khách hàng, trả lại tiền chơi gái đi?

Giật mình, ta ngẫm nghĩ, ở chỗ này con gái phá thân đến tột cùng mất bao nhiêu máu đây? Là một chén, một ly rượu? “Chớ chậm chạp, nhanh lên một chút!” Được rồi, vén chăn lên, vén lên quần áo, ta tại cánh tay làm một đao. Đương nhiên, đừng hiểu lầm, tự nhiên không phải là cánh tay của chính ta, ta cũng không phải là ngu như lợn, vừa khéo có ít máu để sẵn lấy ra thôi. Hắc hắc.....

Máu đỏ sẫm nhuộm khắp khăn tay, ta nghiêng đầu nhìn một chút, đại khái không sai biệt lắm. Vội vàng đem vải dẹt phía trước chuẩn bị tốt. Cả quá trình Qua Tử huynh ngược lại rất có khí phách, kêu cũng không kêu một tiếng. Đại khái là còn ở trong mộng xuân vô biên đi.

Mới vừa chỉnh lí xong hiện trường tội phạm, liền nghe tiếng bước chân nặng nề của Ngộ mù mù. “Xuân Tiêu, nữ nhi ngoan, dậy rồi sao?” “Dậy rồi, mù mù, tiến vào đi!” Ngộ mù mù nghe vậy, đẩy cửa phòng đi vào, thấy cảnh tượng chính là, ta nghiêng dựa vào trên giường, một bộ vận động quá độ, tiểu tụy tái nhợt bộ dáng, mà Qua Tử huynh cả người chôn trong chăn ngủ say, trên mép còn thỏa mãn mỉm cười. Ở giữa hai chúng ta, là một cái khăn lụa thấm đầy máu nhìn thấy ghê người.

“Xuân Tiêu, người thật.....cùng Tần công tử hợp hoan?” Mệt mỏi nhìn nàng một cái, ta nói “Mù mù sẽ không tự bản thân nhìn xem sao ” Ngộ mù mù ngẩng đầu nhìn khăn lụa máu tươi đầm đìa một cái, tựa như không đành lòng quay đầu ra chỗ khác. Nghẹn ngào nói:

“Xuân Tiêu, người thế nào ngu ngốc như vậy đây? Chẳng lẽ không biết dùng rượu chuốc say hán sao? Người như vậy, không có một nửa thông minh của mù mù ta năm đó! Cho dù có làm thật cũng phải tìm người quyền thế nhất mà dựa vào a! Hiện tại nhưng là toàn bộ bị hủy hoại, Hàn vương gia tuyệt đối sẽ không dùng đồ người khác đã chạm qua.”

Ta nhìn Ngộ mù mù cái mặt như đưa đám, thật không còn gì để nói. Không nói năm đó nàng phá thân như thế nào, ta đã nói thực tế vấn đề đi, kia cái gì Hàn vương gia là chính người một bên tình nguyện, cùng ta có một xu quan hệ sao?

Đại khái là thấy ta đối với lời nói của nàng không có phản ứng, Ngộ mù mù hừ một tiếng, khăn tay nhỏ cũng không vung, chính là mặt lạnh nói:

“Chính người tự thu xếp ổn thỏa đi! Tuổi xuân của nữ nhân bất quá cũng chỉ vài năm. Có đường ra tốt hay không liền xem số phận của người!”

Mấy câu nói đó đột nhiên cho ta một cảm giác rất quái dị. Đây Ngộ mù mù đối với ta quan tâm, có ít nhất một phần là xuất phát từ chân tâm. Mặc dù lời nói quá mức bạo dạn, nhưng là giống như nàng loại này xuất thân nữ tử, nếu như không có.....ý tưởng muốn ôm đại thụ, lại có thể nào tự tại đến hôm nay? Thế gian này, mỗi một loại phương thức sinh tồn đều là không dễ dàng đi.

“Loảng xoảng” một tiếng, phá vỡ suy nghĩ của ta, ta ngẩng đầu, thấy Nhã Ca đang đứng ở cửa phòng, dưới đất là chậu nước rửa mặt nàng làm rơi.

“Cô nương, người, nhất định rất đau đi!” Tầm mắt của nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm khăn lụa đầy máu trên giường, hàm răng run rẩy, Nhã Ca phần nộ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nói “Không nhìn ra Tần công tử thoát nhìn vẫn như vậy! Bản tính cư nhiên hung tàn như vậy! Khiến cho tiểu thư ra nhiều máu như vậy! Chính là tỷ tỷ Xuân Kiều bên kia Trần viên ngoại tới, cũng chưa từng thấy qua như vậy!” Nói xong chưa hết tức giận, dữ tợn chòng chọc nhìn Qua Tử huynh một cái, đáng tiếc chính là Qua Tử huynh đang ngủ say, tức giận của tiểu cô nương hẳn một mực không biết.

Nghe vậy, ta muốn đem Nhã Ca ôm vào trong ngực hỏ hỏ hôn nhẹ. Nhã Ca a Nhã Nhã, cũng là người giỏi nhất đau lòng cho người, không hổ ta đã đặt tâm tư cho người.

Không nhận được an ủi nàng nói “Nhã Ca, không có đau như vậy, người không cần lo lắng.” đương nhiên, máu cũng không phải trên người ta, ta làm sao sẽ đau.

“Vậy là tốt rồi” Nhã Ca mặt cuối cùng cũng không nhăn nữa. Ta hướng nàng cười nói “Tần công tử tới hôm qua thế nhưng ôn nhu.” tiểu cô nương mặt đỏ lừ, nàng đem chậu đặt lên bàn, cầm cái khăn máu hướng ta nói:

“Cô nương, này khăn lụa làm sao bây giờ?” “Dĩ nhiên là vứt đi” “Nhưng là cô nương, đây chính là trình tiết của người, không phải là rửa sạch thường xuyên nhìn xem à?”

“Phốc”

Ta lại phun. Đây là tập tục ở đâu a? Như vậy bẩn lắm a! Hơn nữa còn muốn ta mang ra nhìn! Chẳng lẽ mỗi ngày nhìn một lần, sao đó hướng về phía thượng đế nói:

“Ông bà tổ tiên a, ta đã từng trình bạch, có khăn lụa làm chứng?”

Nhú nhú mi, ta nói “Không cần, trực tiếp đem vứt đi!” Nhã Ca đáp tiếng phải, cầm khăn lụa chuẩn bị đi ra ngoài, dừng lại cước bộ, lại quay đầu lại nói:

“Bất quá cô nương, Tần công tử là nam tử thần dũng nhất mà ta đã thấy, để cho.....Để cho tiểu thư chảy nhiều máu như vậy” mẹ cha nó, muốn nói dũng mãnh phi thường, không phải là ta sao? Nhưng nếu không phải là miệng vết thương của ta lớn một chút, nào có khăn máu này? Đáng tiếc những thứ này dĩ nhiên là không thể nói cho Nhã Ca, lắc đầu, nhìn trời, ta thán : lại là một bí mật không thể nói a ~

10. Chương 10

Sau khi Nhã Ca bưng chậu ra ngoài, mặt mũi dần dần dâng lên. Ta nhắm mắt lại, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi. Đợi đến khi ta tỉnh lại, chỉ có thấy một vật trơn nhẵn chạy ở mi tâm ta, tê tê, mềm mại. Ta mở to hai mắt, mới phát hiện thì ra là ngón tay Qua Tử huynh.

Thấy ta tỉnh lại, Qua Tử huynh đem tay rút trở về. Hắn nhìn ta, ánh mắt rất phức tạp. Lúng túng, vui sướng, xót xa đều có. Há miệng, ta đang định nói chuyện. Liền nghe hắn nói “Xuân Tiêu, thật xin lỗi. Tối hôm qua không có nghĩ đến đây là lần đầu của người, chỉ lo mình thoải mái, để cho người.....hao sức.” thanh âm của hắn lúc mới tỉnh có chút khàn khàn mê muội, thanh âm này rất dễ dàng câu hồn người.

Một người bạn gái trước kia của ta đã nói, mỗi khi buổi sáng rời giường nghe được thanh âm như vậy, nàng ngay cả tính mạng cũng có thể cho ta.....

Bất quá, hiện tại tình cảnh này có phải hay không có chút không đúng? Ta nói Qua Tử huynh a? Người đối với ta triển khai gợi cảm thể công của đại nam nhân làm chi? Không đợi ta phản ứng, Qua Tử huynh một phen kéo tay ta qua, nắm trong bàn tay to của mình, ở bên tai ta thấp giọng nói “Chớ khóc nữa, người đêm hôm qua khóc lớn tiếng như vậy, lòng ta đau muốn tan nát. Xuân Tiêu, ta lần sau sẽ cẩn thận, tuyệt đối không làm đau người!”

.....!

Ta cảm thấy đại não giống như ngừng hoạt động, tại sao hiện tại ta hoàn toàn không nghe hiểu hần nói gì. Ai muốn khóc a? ! Chẳng lẽ đầu hần bị đập vào cửa, choáng váng! Hay là trước mắt ta xuất hiện ảo giác? Hiện tại ở bên tai ta nhu tình mật ý nói chuyện, thật sự là Qua Tử huynh hôm qua xấu hổ không tình nguyện sao? Tần Duệ a Tần Duệ, người tối hôm qua, rốt cục là mê cái mộng xuân lợi hại gì a? !

Đại khái là chú ý tới từng sợi trên mặt ta, Qua Tử huynh cánh tay duỗi dài một cái, đem cả người ta ôm vào trong ngực hần. Trên mặt hần vẻ mặt lại thêm ôn nhu, thanh âm cũng khàn khàn:

“Xuân Tiêu, người là người đầu tiên nhìn ta như vậy.”

Nhìn hần? Nha nha, ta như thế nào nhìn hần? Ta không phải là dùng ánh mắt ngu ngốc liến liến nhìn người một cái sao? Cần phải kích động như vậy sao? Cho nên đem tay ôm hông ta thật chặt, bản thiếu ta sắp không thở nổi. Người chính là ghen tị ta thân hình như rắn nước cũng không nên khi dễ ta như vậy! (thân hình mềm mại)

Vừa định dùng miệng duy nhất cử động được cắn hần một cái, bày tỏ tức giận của lão tử, liền nghe hần nói tiếp:

“Xuân Tiêu, người là người đầu tiên cho là ta xuất sắc hơn biểu ca! Từ nhỏ đến lớn, bất kể là ai, đều cho rằng biểu ca là chân chính con trời, xuất thân hiển hách, văn võ song toàn. Mà ta chính là một kẻ ăn chơi lêu lổng, chỉ biết sống phóng túng phá gia chi tử.”

Ta hướng trời liếc mắt, ta van người, Qua Tử huynh, người vốn chính là kẻ chơi bời lêu lổng phá gia chi tử? Nếu không sao ta lại chọn trúng người?

Dừng một chút, lại nghe hần nói:

“Mỗi lần chỉ cần là cùng biểu ca xuất hiện, bất luận kẻ nào cũng chú ý tới biểu ca. Điều là anh minh thần võ Hàn vương gia! Rất ít người sẽ nhìn cả hai ta. Nhưng là Xuân Tiêu, người không giống như vậy! Người chẳng những nhìn cũng không nhìn biểu ca một cái, lựa chọn vì ta phá thân. Hơn nữa tối hôm qua, người từng lần từng lần một nói cho ta biết, ta một chút đều không kém biểu ca! Người có chí riêng, biểu ca ta muốn làm trụ cột nước nhà. Mà ta muốn làm, là bản triều lớn nhất thương nhân! Ta nghĩ muốn làm thương nhân.”

Trước đây ta đem ý tưởng này nói ọi người biết, bọn họ cũng là cười ta không có chí khí, nói thương nhân địa vị ti tiện, khắp người hơi tiền, thật không muốn làm bạn.

Nhưng là Xuân Tiêu, ông trời nhưng lại để cho ta gặp được người!

Người nói thương nhân nắm giữ mạch sống kinh tế một nước, quốc khổ rỗng cũng thậm chí có lúc cần mượn bạc thương nhân. Xuân Tiêu, chỉ có người, ánh mắt là độc đáo nhất! Người chẳng những lựa chọn ta, ủng hộ ta, còn nói người sẽ nghĩ biện pháp, nhất định có thể giúp ta thực hiện giấc mộng!

Thiên ngôn vạn ngữ ở trong lòng, Xuân Tiêu. Chỉ cần người không có buông tay, ta sẽ không buông người ra!”

Ta nhìn nhiệt huyết sôi trào, nắm quyền nhìn trời thanh niên phấn đấu Qua Tử huynh, cảm thấy rất không biết nói gì

~Thì ra là thì ra là, hần hần là như vậy hài tử từ nhỏ bị đè nén vẫn khát vọng được người khác nhìn nhận. Nhưng là, những lời này, chẳng lẽ không nên tìm một người toàn thân tỏa ra hào quang mẫu tính, ôn nhu động lòng người hồng nhan từ từ bày tỏ sao?

Làm sao có thể đem yêu mị câu nhân Xuân Tiêu bày tỏ đây? Lắc đầu, ta ở trong lòng thở dài: này hôn mộng mê hôn tán đến tột cùng là đồ vật lợi hại thể nào a! Cứ nhiên nhận được hiệu quả phi thường không ngờ tới như vậy.

Bất quá, Qua Tử huynh muốn làm thương nhân, kiếm bạc. Đây không phải là cấp bách giờ phút này của bản thiếu sao? Chẳng lẽ trên trời nện xuống bánh thịt?

Chu môi, học Nhã Ca nhà ta thường ngày thần thái thẹn thùng khi thấy nam nhân. Ta nói “Công tử, tâm ý của thiếp người hiểu là tốt rồi! Chớ cô phụ thiếp a!” nói xong vội vàng dùng khăn lụa che, chậm chạp, ta

sợ mình sẽ không nhận được phun ra.

Qua Tử huynh lấy tay vén lên khăn lụa của Xuân Tiêu, hạo một trận mặt ý yêu thương ~ mẹ nó! Xem người là bạn cùng làm ăn tương lai của ta, lão tử, nhận!

Qua chừng một nén hương, Qua Tử huynh rốt cục đứng dậy nói muốn đi. Tiến về phía trước, hắn nhìn chằm chằm vị trí giữa hai chân ta một hồi, kia trong mắt đều là áy náy còn có thương tiếc, nhìn ta một trận chột dạ.

Cuối cùng, hắn ở bên tai ta thấp giọng nói “Ta sẽ bảo người nhà đưa chút thuốc bổ tới đây, người tốt nhất điều dưỡng thân thể đi !”

Mẹ nó! Dương thai, ta có con của người đâu ~ cũng không biết trong đầu Qua Tử huynh này nghĩ gì!

Thật vất vả tiễn Qua Tử huynh, ta muốn đứng dậy, lại cảm giác được bụng một trận co rút đau đớn. Nhìn kỹ, giữa hai chân tiết khố tất cả đều bị máu nhiễm đỏ. Tại sao lại nhiều máu như vậy? ! Lão tử rõ ràng nhớ ta rạch chính là cánh tay Qua Tử huynh, chính là máu hắn a! Chẳng lẽ Xuân Tiêu này bị ung thư máu?

Lắc đầu, không dám nghĩ tới. Ta thăm thiết cổ họng hô lớn:

“Hành Cửu, Hành Cửu! Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra a!” Hành Cửu rất khí định thần nhàn nói “Người đại di mục tới.....”

Đại di mục? ! Ta phi, kia là vật gì?

Ta có thể cảm giác được Hành Cửu đặc biệt khinh bỉ nhìn ta một cái, rồi sau đó gần từng chữ một “Xuân, Tiêu, chính, là, người, nguyệt, sự, tới!”

Trời nắng sét đánh thành linh! Ta chỉ thấy hai mắt vừa đảo, liền muốn ngất đi. Hành Cửu lại nói:

“Xuân Tiêu, đừng vội ngất. Lại nói cứ như vậy dễ dàng tóm được ân khách đầu tiên, người có cảm tưởng đặc biệt gì, ta muốn cùng người chia sẻ.”

Ta phi! Người này muốn ta có cảm tưởng gì đây? Cẩn rằng, ta học hắn mới vừa rồi như vậy, gần từng chữ một, “Hành, Cửu, lão, tử, muốn, đánh, người, một, trận.”

11. Chương 11

Ta nằm nghiêng ở trên giường, uống cháo gà mà đôi bàn tay ngọc ngà nhỏ dài của Nhã Ca đưa tới, nhìn con người chứa đựng tha thiết lo lắng của mỹ nhân, cảm thấy chuyện tốt đẹp của cuộc sống chính là như thế này.

Dĩ nhiên, ngoại trừ chết tiệt đại di mục !

“Cô nương, vẫn là còn đau phải không ? Ta đi bảo phòng bếp đun nước, cô nương hạo hạo tắm rồi đi ngủ tiếp” suy nghĩ một chút, ta nói, “Hạo, bắt quá không cần quá nhiều nước nóng, một chậu là tốt rồi.” “Nhưng là cô nương.....Thân thể người, không cần tắm sạch ?”

Cha nó, thiếu chút nữa đã quên rồi, tiểu nha đầu cho đến bây giờ vẫn còn là tướng ta ở trên giường vận động quá mức. Bất đắc dĩ, ta phải nói cho nàng biết “Nhã Ca, không cần lo lắng, ta chỉ là.....kinh nguyệt tới.”

Mẹ nó, vừa nhắc tới kinh nguyệt, bụng ta lại bắt đầu đau đớn, lại còn là từng cơn từng cơn. “Thì ra là như vậy, nô tỳ lập tức chuẩn bị đồ cho cô nương dùng” ta gạt đầu, còn có Nhã Ca tri kỉ, cô nương này, ta nhìn thể nào cũng thấy thuận mắt, rất tốt, rất tốt !

“Xuân Tiêu, người có hay không.....Cảm giác có nơi nào không thoải mái ?” Hành Cửu hỏi.

Tức giận trợn mắt nhìn vòng tay một cái, ta có khí vô lực nói “Người đây không phải là nói nhảm sao ! Bụng ta vẫn còn rất đau ~” con mẹ nó, nghe nói đại di mục cũng phải kéo dài bảy ngày, nếu là ngày nào cũng đau thành như vậy, ta đây như thế nào trải qua ?

Đồng đảo đồng bào phái nữ, ta muốn chân thành nói với các người một câu, các người, cực khổ ! Còn có những bạn gái trước kia của ta, Sở thiếu ta hối hận, ô ô ô, sớm biết khi đó nhất định hảo hảo thương tiếc các người !

Nhưng là, cũng không có cơ hội nữa đi.....

Một khắc kia, bản thiếu ta lại cảm giác mọi loại tê lương.

“Xuân Tiêu, ta nói không phải cái này, ta nói chính là, người có đôi khi không thể khống chế mình ?” Có, hiện tại ta không thể khống chế mình ! Lão tử ta cỡ nào muốn tát người một cái a !

Hiển nhiên, ta sẽ không nói với hắn như vậy. Ta chỉ là trợn to hai mắt, rất vô tội nhìn hắn. “Xuân Tiêu, ý của ta là. Giống như ngày hôm qua đối mặt Ngôn Chi Thanh, cái loại đó không thể khống chế bản thân, có hay không còn phát sinh ?”

Ta nghĩ, đáp “Không có, bất quá Hành Cửu, hôm qua sao lại phát sinh chuyện quái dị như vậy ? Nhưng nếu không phải là người, ta cũng không biết lúc ấy sẽ thành ra chuyện gì. Người không phải là nói cho ta biết, Xuân Tiêu nàng đã chết sao ?” “Xuân Tiêu đã chết, chẳng qua chấp niệm của nàng còn không có tiêu thôi.” “Kia chấp niệm của nàng là cái gì ?” “Người thật đúng là muốn biết ?” “Tất nhiên” chỉ nghe Hành Cửu khe khẽ thở dài một cái, nói “Nhắm mắt lại đi, ta dẫn người đi xem”

Ta nghe lời nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân trôi nổi giữa không trung. Khi ta mở mắt ra, dưới bầu trời mưa thật to, Hành Cửu một thân nam trang cùng ta đứng sóng vai, tuy nhiên kì quái là, giọt mưa lớn hơn cũng không chạm tới nửa phần của chúng ta.

Trước mặt là một đình cổ, có hai nữ tử ở chỗ này tránh mưa. Một nữ tử dáng vẻ xinh đẹp, mặt mũi tinh xảo, mi tâm một chút chu sa ở giữa, rõ ràng chính là Xuân Tiêu bản tôn, mà bên kia hồng y nữ tử ta chưa từng thấy qua, đại khái chính là tì nữ trước kia của Xuân Tiêu Tiểu Vũ.

Hai người các nàng đang cười nói tránh mưa, liền thấy một bạch y công tử đội mưa từ sân vắng bước chậm tiêu soái tới, người này bản thiếu nhìn rất quen mắt, chính là cái đó Ngôn Chi Thanh đại học sĩ.

“Tiểu thư, có thể cho tiểu sinh ở chỗ này tránh mưa ?” “Này mưa hơi lớn một chút, công tử cứ tự nhiên” hắn tự ngồi xuống, ngắm cảnh, nhìn mưa, nhìn nữ nhân diễm lệ xinh đẹp. Mưa dần dần ngừng, nàng ngửa đầu nói “Thế nào nhanh như vậy liền ngừng ?” Hắn nhíu mày cười nói “Tiểu thư tựa hồ, rất là không muốn mưa tạnh đây” “Công tử nói đùa”

Vốn cũng là vô tâm vui đùa, lại bởi vì nụ cười giai nhân mà suýt nữa mất hồn. Nàng cùng tì nữ đi ra khỏi đình tránh mưa. Hắn cầm ô trúc của nàng nói “Tiểu thư, nhớ lấy ô” nàng quay đầu lại, xinh đẹp cười một tiếng “Vây liền tặng cho công tử đi.”

Thân ảnh của nàng càng lúc càng xa, để hắn lại tim đập loạn nhịp, hắn hôm nay, là gặp yêu tinh sao ?

Lại một ngày, nàng đi vào miếu dâng hương, ở trên đường lại gặp thổ phỉ, đang kinh sợ không biết làm thế nào cho phải, hắn đi ngựa qua, đạm thần tố thủ, tóc dài như bay.

Hắn thúc ngựa, bỗng quay đầu nói. Hắn cười “Tiểu thư, có cần tiểu sinh giúp một tay ?” Nàng cũng cười nói “Vây làm phiền công tử” kết quả, nàng cho là hắn võ công cái thế, kia chẳng qua hắn chỉ là một yếu nhược thư sinh. Dùng khí lực toàn thân vẫn bị đánh sưng mặt sưng mũi. Thổ phỉ lấy tất cả tiền của hai người, áo lụa xanh bên ngoài của hắn cũng bị lột đi. Tình cảnh này, hai người nhìn nhau, đồng thời cười to. Nhỏ dần, hắn hỏi “Sau này như thế nào mới có thể tìm được cô nương ?”

Nàng con người đảo một vòng nói :

“Công tử cần tìm ta để bồi thường áo bên ngoài ?” Hắn bật cười lên tiếng “Khụ, chỉ là muốn, Thanh nếu có thể lúc nào cũng nhìn thấy cô nương, thật là tốt.”

Nàng mỉm cười một tiếng nói “Vây liền tới Phù Dung các đi, tìm Xuân Tiêu.”

Về mặt của hắn ngừng lại, nàng cho là hắn sẽ không tới. Nhưng là buổi tối thứ hai liền tới, nàng cười nói rằng nên vì hắn đánh đàn. Không nghĩ tới hắn nhận lấy đàn, mỉm cười vì nàng đánh một khúc ‘Phượng cầu hoàng’

Nhìn đến đây, ta đối với Hành Cửu nói “Thật sự là rất.....” “Rất cái gì ?” “Rất tài tử giai nhân” ta nghĩ hồi lâu mới tìm được từ văn nhã như thế. Hành Cửu không nói, rồi sau đó buồn bã nói :

“Bất quá chỉ là mặt ngoài thôi, một người cho là gặp chuyện cả đời không xảy ra, một người lại cho là điềm phúc bất ngờ nảy sinh.”

Hình ảnh trước mặt lần nữa biến đổi, ngày qua ngày, có lúc chẳng qua là nàng ôn nhu cười, có lúc sẽ cùng nhau vẽ vẽ, ngâm thơ. Lòng của nàng dần dần trầm luân.

Một ngày, nàng đang ở trong lầu gầy đàn đợi hấn, tì nữ Tiểu Vũ nói “Cô nương, ta ở trên phố nghe được một chuyện, Ngôn đại nhân đã cùng thiên kim thừa tướng đại nhân đính hôn, tháng này liền đã muốn thành hôn”

Tay gầy đàn một trận đau nhói, nàng hồi thần, mới phát hiện ra dây đàn bị đứt. Hấn rất nhanh đến, bộ mặt áy náy bộ dáng không yên. Mà ngay cả tay của nàng cứ chảy máu cũng không có phát hiện. Hấn nói :

“Xuân Tiêu, gia phụ ép ta cưới thiên kim thừa tướng, ta không thể làm trái. Đợi sau khi ta thành thân, đón người vào cửa, được không ?” “Cưới ta làm thiếp sao ?” Nàng buồn bã nói. “Xuân Tiêu !” Hấn nhíu mày nhìn nàng, mặt giận tái “Người biết, ta sẽ không bạc đãi người !” Nàng ngưng mi, nhìn ánh mắt của hấn, cười nói “Không bằng chúng ta bỏ trốn ?” Hấn cũng cười “Xuân Tiêu, chớ có nói đùa”

Hấn không biết, lời nói vừa rồi, nàng nói nghiêm túc. Trong mắt nhìn hấn, bạch y tóc đen, ngọc chất nhanh nhẹn, cũng vẫn là bộ dáng lúc mới gặp gỡ. Nàng lại cảm thấy tâm lạnh.

Thì ra là.....Hấn cùng với nam tử thế gian này đều một dạng, không khác nhiều. Nàng nhíu mày, cười nhạt, ngay sau đó phân phó tì nữ đem hấn đuổi ra ngoài. Hấn ở bên ngoài lầu một thân chật vật, nàng ở trên lầu cười đến thê lương.

Ngay sau đó, đóng cửa, sẽ không thấy hấn, liên tiếp nhiều ngày.

Mẹ kiếp, “Cái này Ngôn Chi Thanh thật là có lỗi !” ta cả giận nói. Không nghĩ tới Hành Cửu liếc ta một cái, nói “Người nếu là hấn, đoán chừng sẽ vô sỉ hơn !” nha, hấn nói cái gì !

Ta nói “Người nào biết ta sẽ so với Ngôn Chi Thanh tốt hơn ?” “Chẳng lẽ người nếu là hấn, sẽ hủy hôn với thừa tướng tiểu thư, đi cưới Xuân Tiêu ?”

Cái này, cái này sao. Cưới lão bà tất nhiên muốn cưới xuất thân trong sạch, tính tình dịu dàng. Giống như Xuân Tiêu mỹ nhân xinh đẹp bạc này, tất nhiên chỉ thích hợp nuôi bên ngoài. Khụ, người là nam nhân, người nên hiểu.....

12. Chương 12

Nhìn Hành Cửu trong mắt rõ ràng là coi thường, ta nghĩ, nói “Nếu ta là hấn, mặc dù ta sẽ không phá hủy đám cưới cùng Xuân Tiêu bỏ trốn. Nhưng là, chỉ cần khi ta ở bên Xuân Tiêu, ta tuyệt sẽ đối với nàng toàn tâm toàn ý.”

Dừng một chút, ta bổ sung “Bản thiếu cùng mỗi bạn gái ở chung một chỗ đều là toàn tâm toàn ý !” Hành Cửu không lên tiếng, ta buồn bực nhìn hấn một cái, nha ! Hấn cư nhiên, ới ra !

“Như vậy, người đến tốt cùng có bao nhiêu trái tim, có thể chia làm bao nhiêu cái ý ?” liếc một cái, ta không thèm để ý đến hấn. Hừ, người rõ ràng chính là ghen tị bản thiếu gia năm đó tác phong khí phách đi. Lại nghĩ tới chuyện vừa rồi liền muốn hỏi hấn. Ta nói :

“Này Xuân Tiêu ở trong phòng nhiều ngày, sau lại nghĩ không thông, liền tự vẫn, chết. Đúng không ? Vậy người nói chấp niệm còn lại của nàng là cái gì đây ?”

Hành Cửu mặt mày nhảnh lại, sắc mặt nhất thời chìm xuống. Hấn ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt ẩn thâm ý :

“Xuân Tiêu là nữ tử ngu ngốc. Nàng đối với Ngôn Chi Thanh thất vọng, cho nên chọn lựa cái chết. Nhưng là thời khắc nàng chết, nàng lại hối hận. Chỉ vì nàng còn muốn biết, hắn có thể hay không hối hận. Nàng cũng muốn xem một chút, hắn có thể hay không, không chùn bước vì nàng dừng cảm một lần.”

Kết cục, nhất định là thất vọng. Ta cũng thấy tiếc hận, nữ nhân a, đến tận cùng là sinh vật phức tạp như thế nào a ! Nhất định muốn hiểu rõ có yêu hay không, có phải thật yêu hay không vấn đề. Kết quả, chân ái dĩ nhiên hảo, thật sự hoan hỉ. Nhưng nếu đáp án là phủ định, này không phải là tan nát cõi lòng sao ? Nhưng nếu hắn không thương người, hắn còn có thể hao tổn tâm tư lừa người, hồ lộng người ? Cuối cùng bất quá lại là vấn đề yêu sâu hay cạn thôi

~~Trong phút chốc, ta cảm giác mình tựa hồ khám phá được gì đó, đang chuẩn bị cầm bút ghi chép để mai sau tán gái còn sử dụng. Bất ngờ phát hiện gương mặt Hành Cửu cơ hồ là dính vào mặt ta, ta thậm chí có thể thấy nhung mao thật nhỏ trên mũi hắn.

Không hề suy nghĩ, tay của ta nâng lên, một cái tát lên mặt hắn. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh. Hành Cửu nhanh chóng đưa hai tay kẹp lấy tay ta. Mặt giận dữ nói :

“Người nghĩ làm cái gì ?”

Mẹ kiếp ! Người lại hỏi ta muốn làm cái gì, chính người vừa rồi muốn làm cái gì ? Người không phải là nhìn bề ngoài Xuân Tiêu động sắc tâm sao ? Hành Cửu, hừ ! Thật không nghĩ tới, người là người nông cạn như vậy !

Ta không nói lời nào, chẳng qua là dùng ánh mắt đặc biệt bi phẫn nhìn hắn, bộ dạng người làm loạn nữa ta liền cùng người liều mạng. Hành Cửu trên mặt đỏ ửng tản ra, hắn nói : “Xuân Tiêu, người hiểu lầm, ta nhận ra người hồn phách không ổn định, gần đây sợ có chứng linh hồn cách ly, cho nên mới muốn nhìn kĩ chút.”

Ta hoài nghi nhìn hắn, chẳng lẽ ta thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử ? Không ngờ, hắn dừng một chút, sau nói thêm, “Huống chi, ta không cảm thú đến nỗi đối với một cái yên nam cảm thấy hứng thú.” Yêu ! Nam ! Ta muốn giết người, hắn tà liếc ta một cái nói “Dưới cơ thể xinh đẹp của nữ tử là trái tim nam nhân. Không phải yêu nam vậy là cái gì ?”

Hăm cha, thẳng nhai này câu nói đầu tiên chọc trúng chỗ đau của ta, ta nói “Hành Cửu, người không nói lời nào thì người khác cũng sẽ không nghĩ người là cam điếu !” Đột nhiên cảm giác tay mình bị ngón tay hắn kẹp, kia xúc cảm ấm áp. Đợi chút, ấm áp ?!

Ta kinh ngạc nhìn Hành Cửu “Người thực ra là thật thà ! Người không phải vẫn đều co lại bên trong vòng tay ?”

Ta vẫn nghĩ hắn không thể biến thành thật thà hình người, chỉ có thể ở bên trong vòng tay, cho dù xuất hiện, cũng chỉ là một cái hư ảnh thôi. Hành Cửu đặc biệt khinh bỉ liếc mắt nhìn ta một cái. Ta nghĩ, không khỏi mặt mày hớn hở “Hành Cửu, người đã có thật thà, kia về sau việc nặng nhọc người toàn bộ làm đi, ví dụ đun nước tắm cho ta chẳng hạn, phải biết rằng Nhã Ca kia một đôi nhỏ dài ngọc thủ dường như ngày càng thô ráp, cảm giác không tốt như vài ngày trước. Làm cho bản thiếu có chút đau lòng a. Còn có, về sau Ngô mục mục để cho ta tiếp khách cũng không cần mê hồn tán, người từ sau trực tiếp cấp người nọ một gậy, để hắn ở trên giường ngủ một giấc thì tốt rồi ~”

Ta nói đang đắc ý, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào. Tựa hồ là chuyện gì xảy ra. Thanh âm Nhã Ca ngoài cửa vang lên, nàng nói “Cô nương, ta vào đây.” Ta dùng ánh mắt bảo Hành Cửu chui vào vòng tay. Ngoài dự liệu hắn thế nhưng chột nhứ mày, học như ta vừa nói : “Có thật thà cũng có thể thuận tiện cho các nàng tróc, gian.”

Cái kia chữ “gian” vừa nói, cửa đã bị Nhã Ca đẩy ra, ta chỉ thấy trên mặt một trận gió nhẹ mơn mơn, Hành Cửu đã không thấy bóng người. Ta cười, thẳng nhai lần này nhưng thật ra rất thích thời !

Tự nhiên nhớ ra, hướng trên giường nhìn, ta nhỏ bé tim, tỳ, phế, thận a, thiếu chút nữa tim đập nhanh đình chỉ. Mặc dù có màn trướng mờ hồ che, nhưng là vẫn có thể dễ dàng nhìn ra trên giường có người nằm !

Này nếu để Nhã Ca phát hiện, giữa ban ngày, trên giường ta có nam nhân, còn là một nam nhân rất đẹp mắt, không dám nghĩ sức tưởng tượng kinh người của nàng sẽ nghĩ ra chuyện gì, phỏng chừng ngay cả ta

bất mãn dùng bạc bao tiểu quan ly kỳ tin đồn cũng có thể tản ra ngoài.

Vội vàng dời bước ngồi xuống bên giường, dùng thân thể của chính mình ngăn tầm mắt Nhã Ca. Hăm cha, may mắn Nhã Ca nhà ta nói chuyện không thích ngẩng đầu, bằng không nói gì cũng chậm

~Thay đổi biểu cảm, ta vô cùng nghiêm túc nói “Nhã Ca, bên ngoài xảy ra chuyện gì, ồn ào như vậy ?” Nhã Ca ngẩng đầu, trong mắt có ngọn lửa nhỏ đốt a đốt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn giận đỏ bừng. Nàng nói :

“Xuân Đào cô nương trong lầu đi Xuân, Kiều cô nương phòng thể nhưng phát hiện Xuân, Kiều cô nương trên giường dấu nam nhân, hơn nữa còn là tiểu quan Túy Tư Vũ hồng bài Yên Vũ lâu. Xuân Đào cô nương mắng Xuân, Kiều cô nương không biết kiểm điểm, nói hiện tại ngay cả khách nhân trong lầu đều không thể thỏa mãn nàng, thế nhưng còn chính mình dùng bạc bao tiểu quan, thật sự là vứt đi mặt mũi Phù Dung các !

Nô tỳ theo bên cạnh đi qua, liền nhìn thoáng qua thăm dò Xuân, Kiều cô nương nhìn đến nô tỳ, cư nhiên phi thường khinh thường, nàng nói trên giường cô nương khẳng định cũng cất giấu người, còn nói.....Còn nói, tuyệt đối sẽ không là người bình thường ! Cô nương, nô tỳ thật sự là tức, cô nương mới không phải là cái loại người không biết liêm sỉ đâu !

Ta giương mắt tà liếc Hành Cửu một cái, ánh mắt sâu kín, không phải sao ? Ta thật không phải sao ? Hành Cửu trên giường ta đây vậy là cái gì ? Cọc gỗ ?

Khụ khụ, trên giường lão tử bây giờ thực ắc dấu một nam nhân ! Nhưng lại không phải nam nhân bình thường, là cái tán tiên a tán tiên !

Nhưng là này Xuân, Kiều lại là như thế nào biết được đây ? Hay là nàng, thông ! Linh ?

Hành Cửu nhìn ta trong ánh mắt có cười nhạt, ta cũng đơn giản không để ý tới hân, quay đầu đối Nhã Ca nói :

“Nha đầu a, người cũng đừng nóng, bản thân trong sạch là được.”

Khụ khụ, lời nói không biết xấu hổ cũng đều nói ra, xem ra ta gần đây da mặt dày hơn rất nhiều a !

“Cô nương, không đề cập tới nữa, phí công tức giận cùng tiện nhân kia, chính mình ô uế còn muốn liên lụy người.”

Ta nghĩ, cảm thấy trong lời Nhã Ca tri thức rất lớn. Chẳng lẽ, đây là nghe trong lúc nữ nhân đấm đá nhau ?

Nhã Ca lại nói “Cô nương, trước người cần vật gì, Nhã Ca giúp người chuẩn bị” ta gật đầu nói “Hảo, người đem đồ vật trên bàn mang ra, chờ ta một chút sẽ gọi người.”

Nhã Ca đáp lời lui ra ngoài, ông trời có mắt, ta chuẩn bị tiến vào mộng đẹp. Nghe được đằng sau truyền đến thanh âm cười nhẹ của Hành Cửu, không khỏi cả giận nói “Vớ vẩn ! Người lại trốn trên giường a ! Người lại tiếp tục làm cọc gỗ a ! Vừa rồi thiếu chút nữa khiến cho người khác bắt gian !!”

13. Chương 13

Nói xong chính mình cũng nhin không được, ngửa đầu cười to ra tiếng, Hành Cửu cũng cười. Cười xong, ta vô cùng đứng đắn đáp Hành Cửu:

“Người vẫn là vào bên trong vòng tay đi, ta hiện tại phải làm chuyện nam nhân không tiện nhin.” “Chuyện gì không thể để ta nhin thấy?”

Ta ngẩng đầu, hướng trên bàn nhìn nhin, Hành Cửu theo tầm mắt ta cũng nhin qua, nhất thời lúng túng, lấy tốc độ chạy thoát thân rút về vòng tay. Hừ, không phải mới vừa rồi còn rất ngồng cuồng đi! Hành Cửu, bắt quá chỉ là một cái băng vệ sinh cổ đại, cư nhiên đem người dọa thành như vậy?

Ta cầm lấy thứ trên bàn Nhã Ca lưu lại, nhin ngang nhin dọc cũng không biết dùng thế nào ~ quả nhiên, cổ đại chính là cổ đại a! Dĩ nhiên sơ sài như vậy, chính là một hai tầng bông tơ, vải bố mặt nhồi gio than, cái này? Thật có thể dùng sao? Đây không phải là tự mình tìm về bệnh đường sinh dục sao? !

Trong phút chốc, một hàng về bệnh lây qua đường sinh dục ở thể chữ đậm chậm chậm trong đầu ta qua một lần, tay ta run lên, liền trực tiếp đem thứ cổ đại kia vứt đi. Hiện tại ngẫm lại còn thấy rợn người, khó trách từ xưa người ta nói hồng nhan đều bạc mệnh, nguyên lai hồng nhan là đều bị thứ này tàn phá rơi rụng! Dùng cái này, ai còn có thể sống lâu?

Hiện tại xem ra, cũng chỉ có thể tự cứu mình! Tuy rằng lão tử ta kiếp trước là cái nam nhân hàng thật giá thật, tuyệt đối tuyệt đối không dùng qua băng vệ sinh! Nhưng là chưa ăn qua thịt heo cũng từng xem heo chạy đi?

Còn nhớ rõ lần đầu học khóa sinh lí. Lão sư cũng không dạy, để chúng ta tự đọc sách, lúc ấy nhỏ tuổi, một đám đều đặc biệt tò mò, vì thế ngày ấy ta đứng đầu nhóm cũng lén lút ở trong ký túc xá xuất ra một bao băng vệ sinh, nhớ mang máng là cười sáng lạng

~Có mấy người còn chính mình dùng thử. Khụ khụ, chuyện hèn ha, dâm ô như thế tất nhiên là bản thiếu ta không thêm làm. Ta bắt quá chỉ là cầm nó trong tay sờ soạn mấy lần để biết rõ cấu tạo thôi.

Mọi người nói học để sử dụng. Xem ra ta nhiều năm trước cũng giống như vậy có dự kiến trước. Hãm cha, nếu sớm biết một ngày lão tử ta sẽ biến thành nữ nhân, ta nhất định cái gì cũng không làm, liền cả ngày ngồi nghiên cứu băng vệ sinh đi

~Khụ khụ.....tựa hồ là nói xa quá. Vẫn là suy nghĩ chuyện trước mắt nên giải quyết như thế nào mới thực tế đi. Vừa định mở miệng gọi Nhã Ca, tiểu nha đầu vậy mà lại mở cửa tiến vào, vẻ mặt vui mừng hơn hớn hướng ta nói:

“Cô nương, Tần công tử phái hạ nhân mang đồ tới cho cô nương.”

Ta hơi kinh ngạc, nguyên tưởng rằng Qua Tử huynh bắt quá là khách khí nói, ai ngờ đúng là thật. Xem ra lần sau nếu hấn đến, không cần Hành Cửu từ đằng sau đánh hấn ngất xỉu, vẫn cho hấn người mê hồn tán như cũ là được, đây chính là khách quý đãi ngộ a!

Hạ mắt, ta nói “Để người đem vào đi” Nhã Ca đi ra ngoài dẫn gã sai vặt vào, kia gã sai vặt thoạt nhìn mi thanh mục tú, có vẻ thông minh lanh lợi. Hấn nói:

“Mãn Phúc gặp qua cô nương. Công tử nhà ta vì cô nương chuẩn bị thánh phẩm bồi bổ thân thể, đặc biệt sai nô tài đưa đến đây. Hi vọng cô nương sẽ thích.”

Rồi sau đó giống như xướng ca một dạng hô tiếp:

“Ngàn năm nhân sâm một bộ, thượng hạng tổ yến một hộp, còn có một chén canh thập hoàn đại bổ.”

Cuối cùng, hấn thực trịnh trọng hướng ta nói “Cô nương, này canh thập toàn đại bổ nhưng là công tử ta nhìn chăm chăm hạ nhân làm, người vẫn là để nóng một chút uống mới tốt.”

Bổ bổ bổ! Hãm cha ~ hiện tại vừa nghe chữ này ta liền đau đầu. Qua Tử huynh như thế nào sẽ không trực tiếp đưa một ô gà Bạch Phượng hoàn? Như vậy liền tiết kiệm hơn đi

~Gã sai vặt kia lại nói “Công tử nói, phàm là cô nương cần cái gì, cũng có thể nói cho tiểu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ mang lại đây cho cô nương.” Ta nói “Nếu như vậy, người liền đưa ta chút băng gạc cùng bông, tờ, vải bông đến đây đi, ta đang cần dùng.”

Kia Mãn Phúc kinh ngạc liếc nhìn ta một cái, ta đoán chắc hấn tưởng ta sẽ chọn vàng bạc trang sức đeo tay. Ta dùng ánh mắt đặc biệt thương xót nhìn hấn, thâm nghĩ nói cho hấn biết, đứa nhỏ, chờ người một ngày giống như ta đây, người sẽ biết, này vàng bạc tuy tốt, nhưng lại không sánh được với băng vệ sinh thực dụng.

Mãn Phúc nói: “Nô tài đi hỏi bẩm thiếu gia ngay, nhất định sẽ rất nhanh đem thứ cô nương muốn lại đây.”

Ta mỉm cười nói cảm ơn. Trong đầu mơ hồ có một kế hoạch đang hình thành. Không phải muốn nói với Qua Tử huynh việc buôn bán kiếm bạc sao? Nếu muốn xuống biển, không thể nhắm mắt làm liều. Tự nhiên là muốn buôn bán thứ hiện tại những nhà khác đều không có, nhưng lại phi thường thực dụng. Này băng vệ sinh, thật sự là đứng đầu danh sách tuyển chọn!

Thử nghĩ một chút, đến lúc đó trên đường cái cô nương cùng tiểu tặc phú chen chúc cầm bạc tranh nhau mua như sóng trào, trái tim nhỏ của ta liền thành thạch đập loạn. Hừ, chờ lão tử có bạc, chuyện thứ nhất chính là chuộc thân mang theo bạc cùng Nhã Ca rời đi.

Mua cái gian phòng lớn, lại mua một đồng lớn xinh đẹp nữ tì, cả ngày ngâm mình nhuộm ngọc ôn hương trong thùng tắm, ngày đó như thế nào không tốt a? Ta ha ha cười, lại phân phó Nhã Ca đem đến canh nóng thập toàn đại bổ. Đừng nói gì, ta là cảm thấy thân thể không được tốt, là nên hảo hảo bồi bổ.

Nhã Ca đem canh nóng bưng tới trước mặt ta, ta vài hớp liền uống sạch. Ân, mùi vị không tệ, nhưng có điểm kỳ quái. Sau khi Nhã Ca lui ra ngoài, Hành Cửu lại xông ra, nói “Tần công tử này đối với người xem ra cũng không tồi.” Kỳ quái, khẩu khí Hành Cửu như thế nào có điểm chua xót. Không phải là.....?

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cười mờ ám nói:

“Hành Cửu, người không phải là ghen tị đi?” Nháy nháy mắt, ta soi mói nhìn kĩ mặt hắn, rất là trịnh trọng nói : “Hành Cửu, nếu thật sự ghen tị, không bằng người cũng hóa thành nữ nhân đến Phù Dung các đi, nhất định phải trưng ra khuôn mặt xinh đẹp. Ta đây hoa khôi đầu bảng thua dưới tay người cũng cam tâm. Người chỉ cần vừa đứng trên đài, toàn bộ hoàng thành nam nhân đều chen chúc đến. Ngay cả hoàng đế có khi thấy người cũng đem người về cung phong làm cái quý phi. Đây lúc đó đưa đến tay người, không chỉ là một chén canh thập toàn đại bổ.”

Về mặt Hành Cửu, không lường trước được, đỏ, đen, xanh, tím,.....

14. Chương 14

Ai ~ tự ái vô vị của đàn ông nha. Ta đang lo lắng nghĩ làm sao sửa chữa lời nói vừa rồi. Chỉ thấy cửa đột nhiên “uỳnh” một tiếng bị lực mạnh đẩy ra, Qua Tử huynh về mặt xung huyết bước nhanh đi tới. Mụ mụ a, không phải là ta nói trúng đi ? Hắn đây là, đột nhiên, tróc, gian ?!

Ta nhìn xung quanh một cái, may mắn Hành Cửu đã sớm biến mất, bằng không có thể gian dân cũng bắt được. Lúc này Qua Tử huynh chạy tới trước mặt ta, chính là vẻ mặt vội vàng lay lay bờ vai ta rít gào nói :

“Xuân Tiêu, Xuân Tiêu ! Mới vừa rồi Mãn Phúc đưa tới thập toàn đại bổ canh người uống chưa ?”

Mẹ cha, liền vì việc này ? Đầu ta nhanh bị hắn làm cho choáng váng, người này, là bị rít gào huynh bám vào người sao ? “Uống vào, tâm ý công tử thiếp như thế nào lãng phí ? Tự nhiên là toàn bộ uống sạch, một giọt cũng không thừa.” Ta liếc cái bát không trên bàn nói.

Qua Tử huynh nghe vậy, đột nhiên buông lỏng tay của ta, suy sụp ngồi xuống đất. Hắn nhìn vào mặt ta, tràn ngập đau xót. Lòng ta rất là buồn bực, buổi sáng còn là người rời đi đường làm quan rộng mở, hiện tại như thế nào đột nhiên như thế ?

“Xuân Tiêu,” hắn đột nhiên nắm tay ta, lớn tiếng nói “Không cần khổ sở, về sau sẽ có. Sẽ có. Lần này ta xin lỗi người, ta về sau nhất định hảo hảo bồi thường người !”

Này, này, Qua Tử huynh không phải là bị ván cửa đập vào đầu đi ? Vì sao ta nghe một chút cũng không hiểu những gì hắn nói ?

Có lẽ là nhìn thấy hoang mang trong mắt ta. Tần Duệ không nhắc lại, hắn chỉ là động tác rất dịu dàng nắm bờ vai ta, ôn nhu nói : “Xuân Tiêu, ta cho người biết sự thực, người đừng kích động.”

Hảo hảo, ta không kích động, chính là mong người cũng đừng quá kích động như thế. Qua Tử huynh hít sâu một hơi, nói tiếp :

“Canh hôm nay người uống, không phải là canh thập toàn đại bổ, canh kia, là gia mẫu ta cấp.” Hầm cha ! Như thế nào không nói sớm ! Chẳng lẽ trong canh là độc dược ?

“Đừng vội, đừng vội, không phải độc dược, chính là tị tử canh.” Tị tử canh ?! Chẳng lẽ, đây là thuốc tránh thai cổ đại ?

Tần Duệ mi tâm gắt gao tụ lại một chỗ. Hắn nói tiếp “Xuân Tiêu, nói không chừng, nói không chừng chúng ta lần này có thể có đứa nhỏ, nếu không phải chén canh này.....Xuân Tiêu, thực xin lỗi ! Người toàn tâm toàn ý đối với ta, ta lại làm người chịu nhục nhã như vậy. Ta Tần Duệ hôm nay tại đây thề, nhất định sẽ cố gắng gấp bội. Thật nhanh cho người sinh hạ con của chúng ta !”

Sinh ! Sinh cái rắm ! Đây Qua Tử huynh, không phải là nghĩ sau ái ân liền có thể thụ thai đi ? Huống chi, hắn là cùng Xuân Tiêu nữ nhi của chu công. Ta làm sao lại có thể mang thai ? Ta thật muốn lay đầu của hắn nói cho hắn biết, người gặp qua hạt giống không cần gieo có thể mọc ra cây sao ? Không mẹ mà sinh ra, kia toàn bộ chỉ có Tôn Ngộ Không thôi !

Bất quá, mây mưa xong dùng thuốc tránh thai không phải chuyện thực bình thường sao ? Hiếm thấy Qua Tử huynh trái lại hết sức chân thành, cứ nhiên muốn một thanh lâu nữ tử sinh hạ cốt nhục của chính mình. Phải biết thể nhân đều nói, đào kép vô tình. Cách nghĩ của hắn, quả thật cao thượng hơn.

Này có thể so với Ngôn Chi Thanh kia tốt gấp mấy trăm ngàn lần. Điều này liền khiến ta cảm động. Vì thế, ta nhắm mắt lại, dáng vẻ thành kính quay về phía hắn nói :

“Sinh ! Nhất định sinh !”

Tần Duệ a Tần Duệ, chờ sau khi lão tử bán bằng vệ sinh phát tài, nhất định đưa ngươi 5, 6 cái đại mỹ nhân, dứt khoát sinh cho người mười đứa nhỏ !

Có lẽ là Tần Duệ cảm giác được kiên quyết trong lời nói của ta, hắn đem ta ôm càng chặt hơn. Bầu không khí đúng dịp, sợi tóc hắn phủ trên mặt ta, ta đang định đưa tay vén lên, không nghĩ tới Tần Duệ đột nhiên dựa vào, ở bên tai ta lẩm bẩm nói :

“Xuân Tiêu, ta rất thích ngươi, rất thích.”

Dòng khí nóng rực phun trên lỗ tai của ta, ngứa, tê dại. Thân thể khổng lồ không được đột nhiên run lên. Ta lau ! Khó trách ta trước kia một nhọc dựa vào vai những bạn gái trước kia thì các nàng không cho ta hà hơi bên lỗ tai, này lỗ tai.....Quả nhiên là vùng mẫn cảm nhất của nữ nhân a !

Nếu không phải hiện tại biến thành nữ nhân, ta là đến chết cũng không hiểu được, khi vừa chạm vào lỗ tai, bạn gái ta liền thét chói tai không ngừng. Cha nó, lão tử ta vừa rồi còn thiếu mất chưa thét ra tiếng.

Bất quá, bề ngoài giống như có điểm gì là lạ, Qua Tử huynh đây là, ở cùng ta, tình tứ ?! Có vẻ như bây giờ hắn vẫn còn là ân khách của ta, mà ta bây giờ là một hoa khôi đầu bảng. Đây vận mệnh bị thương

~Vậy hiện tại, vì ý muốn của mình đẩy hắn ra, lại thưởng hắn một cái tát ? Hay là quăng cái cười quyến rũ nói “Công tử, người xấu lắm, ta không để ý tới người.....” Sau đó mượn cơ hội né tránh hắn ?

Nhưng là, Qua Tử huynh bây giờ là đang bày tỏ cảm xúc, hai loại này tuyệt đối không thể được !

Giờ phút này, ta đột nhiên nhớ tới bạn gái Tiểu Nguyệt người duy nhất còn thanh thuần. Mỗi một khi ta kề sát nàng nói lời âu yếm thuận tiện cọ cọ vào người nàng thì nàng luôn mặt đỏ bừng dùng ánh mắt sùng bái chờ đợi nhìn ta nói :

“Sở Ca, người là người ta sùng bái nhất ! Ta có một việc chính mình luôn làm không tốt, người dạy ta đi nha.”

Mỹ nhân như thế tín nhiệm ta, ta nào có thể cự tuyệt ? Vì thế mỗi lần đều phải cam chịu bị nàng đưa về chính đạo, vì nàng làm việc. Ân, chiêu này gọi là gì nhỉ ? Nói sang chuyện khác ? Đúng !

Vì thế, ta hơi chút hoạt động cái cổ đã sắp cứng ngắc, cố gắng mở to hai mắt, học Tiểu Duyệt ánh mắt sùng bái mang chút chờ đợi nhìn Tần Duệ nói :

“Công tử, người là người thông minh nhất mà ta từng gặp ! Thiệp hiện tại có một chuyện tự mình nghĩ không ra biện pháp tốt, không bằng công tử cũng giúp ta cùng nhau suy nghĩ ?”

Qua Tử huynh mỉm cười, mặt mày kín đáo hiểu được, hắn nói “Chuyện gì làm Xuân Tiêu phiền não như thế ? Nếu Xuân Tiêu tin ta như thế, ta liền thử xem.”

Chỉ chờ những lời này của người ! Ta rất nhanh khiêu người kéo Tần Duệ đi đến trước bàn, cầm lấy băng vệ sinh cổ đại đối Tần Duệ nói “Chính là vật này” Tần Duệ lúc này trong mắt hoang mang, giống như phi thường không hiểu vì sao ta đưa cho hắn xem.

A, xem đi, mới vừa rồi vô cùng mập mờ không khí một chút cũng không còn, ta âm thầm đặc ý, hừ hừ, ta khinh, trong lòng người ngay cả có vạn hoa nở thì lão tử cũng có thể từng đoá từng đoá bóp nát.

15. Chương 15

Tần Duệ nói : “Băng nguyệt sự ? Xuân Tiêu đây là ý gì ?” Ta hạ mi, nói :

“Xuân Tiêu đêm đó vừa nghe công tử thề phải làm thương nhân như vậy chí hướng lớn lao, liền vẫn nghĩ Xuân Tiêu có thể giúp được gì cho công tử. Hôm nay, rốt cuộc hôm nay ta nghĩ được một biện pháp.”

“Biện pháp gì ?”

Ta chớp mắt nhìn, cố ý thừa nước đục thả câu nói :

“Công tử, người nói vải dệt, là bán gấm màu kiếm bạc nhiều, hay là bán gấm dệt kiếm bạc nhiều ?”

Tần Duệ nhíu mày nói :

“Tất nhiên là gấm màu kiếm nhiều nhất ! Gấm màu cùng gấm dệt mặc dù đều là tơ lụa. Nhưng là vải dệt gấm màu so với gấm dệt mềm mại hơn cũng sáng rõ hơn, lại kỹ thuật phức tạp, Giang Nam hàng năm gấm màu sẽ không vượt qua thập thất*, mà trong đó ngũ thất * lại làm để cống phẩm đưa vào hoàng cung, còn lại không đến ngũ thất tất nhiên là vạn kim khó cầu. Mà trái lại gấm dệt, mặc dù cũng coi là quý, nhưng là nhà giàu bình thường người ta cũng đều mặc, cho nên lợi nhuận cũng sẽ không nhiều lắm.”

Ta gật đầu nói “Đúng vậy ! Chính cái gọi là vật dĩ hi vi quý*, nếu chúng ta bán gì đó các nhà khác không sở hữu nhưng lại là phi thường thực dụng. Kia bạc tất nhiên là cuốn cuộn mà đến.”

Qua Tử huynh nghe vậy mãnh liệt gật đầu, ta lại nói :

“Công tử thỉnh xem, đây là băng nguyệt sự nữ tử dùng hiện tại, khó coi lại bất tiện, bên ngoài cửa hàng căn bản là không ai bán, nhà giàu người ta đều là chính mình thủ công tự chế. Cho nên ta nghĩ, nếu đem băng nguyệt sự gia công một chút, đem phần tro bên trong bỏ đi, nên đổi lại bằng bông tơ bằng phẳng dễ hút nước ở bên trong, bên ngoài dùng băng gạc màu trắng khâu lại, lại mời tú nương ở trên này thêu chút hoa thanh lịch. Dạng này đẹp mắt thuận tiện lại thoải mái, hơn nữa phí tổn cũng không quá cao, giá tự nhiên cũng sẽ không quá cao, nữ tử nhà nghèo thông thường cũng có thể dùng được, sao phải lo không có bạc kiếm ? Với lại có thể ở hai bên mở rộng chút hộ cánh (giống băng vệ sinh có cánh), hoàn toàn giải quyết vấn đề rơi rớt ra bên ngoài.”

Ta vừa dứt lời, chợt nghe Qua Tử huynh tràn đầy thâm tình đối với ta nói :

“Xuân Tiêu, không thể tưởng tượng được người là nữ tử tú ngoại tuệ trung* như thế !” Tú ngoại tuệ trung ? Được rồi, lão tử coi như người khen ta anh minh thần võ, miễn cưỡng nhận !

“Bất quá, Xuân Tiêu người đã đều nghĩ tốt, lại có việc gì phiền muộn cần ta giúp ?”

Ta làm bộ như buồn rầu nói “Phiền nào tự nhiên là có, lại nói ta làm băng nguyệt sự mới gọi là “Băng vệ sinh” nếu như ngày sau bán ra, các thương gia khác đều noi theo ta làm đồng dạng băng vệ sinh, chúng ta đây làm sao còn thị trường nữa ? Cho nên, chúng ta cần phải có chính mình thương hiệu.”

“Thương hiệu ?”

“Đúng vậy ! Ví dụ như Tần Thị băng vệ sinh”

Vậy mà Qua Tử huynh liên tục xua tay nói “Có thể hay không ! Khụ khụ, ngày sau nếu để cho con chúng ta biết được cha mẹ làm băng vệ sinh lập nghiệp, danh này, dù sao vẫn là không dễ nghe.”

Ai, ta lắc đầu, này quan gia hiển quý, kiêng kị tất nhiên là rất nhiều. Suy nghĩ một lát nói “Không bằng gọi Hành Cửu băng vệ sinh đi !” “Hành Cửu ? Đây là ý gì ?” Vòng tay đột nhiên bắt đầu nóng lên, độ nóng

kinh người, thẳng nhai này muốn đốt chết ta sao ? Bất quá chỉ là nói đùa thôi. Ho một tiếng, ta nhéo cổ họng kiểu mỵ nói “Liền kêu Sở Ca bằng vệ sinh đi !”

“Sở Ca ? Đây cũng là ý gì ?”

Ta chớp mắt nhìn, dùng sức bức ra hai giọt nước mắt nói “Không có ý nghĩa, chỉ là tưởng niệm một cái sớm mất cổ nhân thôi.”

Nói tới chỗ này, là thật lòng có điểm chua xót, nguyên lai lão thiên gia cho ta xuyên qua cổ đại, đúng là cố ý vì phát minh bằng vệ sinh này tạo phúc cho đông đảo đồng bào phụ nữ. Cũng không biết hiện đại mấy ngàn năm sau, có thể hay không còn có Sở Ca bằng vệ sinh lưu truyền.

Đột nhiên nhớ tới lão mụ dở hơi của ta, lão mụ a, nếu người một ngày kia dùng đến ta đời sau Sở Ca bằng vệ sinh, coi như nhĩ tử vì tuổi già của ngài một chút báo hiếu.

Vòng tay không hề nóng lên. Mà Tần Duệ dường như đau lòng, cũng không nở lòng truy vấn.

Được rồi, vấn đề thương hiệu đã giải quyết, kế tiếp chính là lời quảng cáo. Ta :

“Công tử, có hay không hay câu thơ oang oang đọc thuộc lòng, đem ba chữ bằng vệ sinh đặt trong đó ?” Tần Duệ nhũ mày, suy nghĩ nửa ngày cũng là không nghĩ ra câu nào hay, tựa hồ là buồn bực, hần “ôi” một tiếng.

Ta chỉ cảm thấy một dạng giống như điện giật dựng đứng, lập tức nghĩ đến nam ca sĩ hiện đại ta thích nhất Chu Kiệt Luân. Miệng của hắn đầu tiên chính là “Ồi, không sai nga.”

Trong phút chốc, có cái hình ảnh thực hoang đường xuất hiện trước mắt ta. Ta thấy Qua Tử huynh mặc áo may ô quần đùi, cầm trong tay đôi côn bên xướng bên khiêu nói :

Bằng vệ sinh dùng nhanh hừ hừ hắc này bằng vệ sinh dùng nhanh hừ hừ hắc này

Người có kinh nhớ lấy đó là thứ lưu trữ kinh nguyệt lưu lượng lớn

Bằng vệ sinh dùng nhanh hừ hừ hắc này bằng vệ sinh dùng nhanh hừ hừ hắc này

Nếu như ta có cơ hội sẽ một thân mùi thơm một giọt không lọt lần nữa

Mau sử dụng bằng vệ sinh,ta dùng phòng ngự bên trong quần lót, xinh đẹp lượn vòng.

“Xuân Tiêu, Xuân Tiêu” Qua Tử huynh ở bên tai ta liên tục gọi vài tiếng ta mới hoàn hồn. Ta híp mắt dò xét cẩn thận Tần Duệ vài lần, như trước là tuấn tú nho nhã phú quý bộ dáng, nào có nửa phần Chu Đồng* bóng dáng ?

Không giống a, mỗi tình đầu của ta chính là bị nam nhân lớn lên bộ dáng giống Châu Kiệt Luân lừa gạt rồi chạy mất. Cho nên nói, nam nhân vốn không xấu, nam nhân nếu như xấu xa, thứ nhất, là bị nữ nhân làm hư, thứ hai chính là giống như ta đây, bị nữ nhân thương tổn sau mới đổi bại. Nhớ ngày đó, ta Sở Ca là cỡ nào đơn thuần không rành thế sự tình trường a.

“Xuân Tiêu, người đang suy nghĩ cái gì ?” Ánh mắt Tần Duệ nhìn chăm chăm vào ta, không xong, số lần thất thần quá nhiều. Ta ngẩng đầu đứng đắn đối với Tần Duệ nói :

“Thiếp chính là suy nghĩ, gia đình công tử có thân thích ở trong hậu cung không ?” Tần Duệ cười nói : “Tự nhiên là có, chính là người hỏi việc này làm gì ?”

“Công tử, nếu có nữ tử địa vị rất cao dùng bằng vệ sinh của chúng ta, mà lại dùng liên tục. Nhóm nữ quyền quan lại quyền quý tự nhiên sẽ lần lượt sử dụng. Đây là ảnh hưởng của thịnh hành theo phong trào ở kinh thành.”

Tần Duệ nhìn ta nói “Xuân Tiêu, người quả nhiên, thực tú ngoại tuệ trung !”

Lại là tú ngoại tuệ chung ! Hâm cha, ta nói Tần đại ca, Tần đại gia, người có thể đổi từ để ngợi khen không ?

“Giữa hậu cung hiện tại thân thích bề thế nhất là Nhân quý phi, biểu tỷ của ta.” Vậy cũng là tốt rồi, ta hiện tại ngay cả lời quảng cáo đều chuẩn bị tốt, liền nói :

“Sở Ca băng vệ sinh, quý phi dùng đều nói tốt !”

Qua mấy ngày, ta bảo Nhã Ca giúp ta cùng nhau làm mấy chục cái tinh mỹ thực dụng băng vệ sinh đưa Qua Tử huynh. Qua Tử huynh lại đưa mẫu thân hần tiến cung cấp Nhân quý phi sử dụng. Hiển nhiên, Nhân quý phi đem vật này khen ngợi một phen.

Lúc này trên phố mơ hồ nghe đồn nói kinh thành thịnh hành trào lưu thay đổi. Hiện tại quý nhân trong cung đều dùng một loại tên là băng vệ sinh, vật ấy tinh mỹ lại thực dụng. Rất nhiều thê thiếp quan lại quyền quý đều muốn nhìn thấy, đáng tiếc nhưng lại không có người nào có thể mua được.

Mấy ngày sau kinh đô hoàng thành mới mở một cửa hàng, lấy tên cực kỳ quái, tên là “Dưỡng thân đường nữ tử chuyên doanh điểm”. Bên trong băng vệ sinh nhiều chủng loại, giá cả đa dạng, ngoài bán áo yếm tiết khổ còn có trang sức gì đó, nhiều kiểu đa dạng, tinh mỹ mỗi dạng lại không trùng lặp. Không mấy ngày liền trở thành cửa hàng đứng đầu mà nữ tử hoàng thành ưa thích.

* Thập thất : tính số vài lưa gọi là thất, bốn trượng là một thất, thập thất là 40 trượng.

* Ngũ thất : 20 trượng

* Dĩ hi vi quý : vì hiếm nên quý

* Tú ngoại tuệ trung : bên ngoài thanh tú, bên trong thông tuệ

* Chu Đồng : Jay Chou

16. Chương 16

Đương nhiên, nhưng điều này để sau hãy nói. Lại nói giờ phút này, sau khi cùng Qua Tử huynh thương lượng cụ thể phương pháp đưa vào kinh doanh, ta tha thiết đưa hần xuất môn.

Không nghĩ tới ở chỗ hành lang gấp khúc nhưng lại gặp báu vật gọi cảm số một. Đúng! Cực gọi cảm báu vật. Một thân đồ sẫm vấy nhìn thấu, kia vật áo mở ra cực thấp, ta có thể ẩn ẩn nhìn thấy hai vú không ngừng rung động kia.

Này.....này nheo nheo mắt, đúng có 36c thôi Không kìm lòng nổi, ta lén ngấm một chút chính mình hai khối thịt tròn đẫy trước, hoàn hảo hoàn hảo, không lớn kinh người, nhưng cũng không nhỏ, thực thích hợp một tay nắm giữ.

Báu vật thẳng hướng chúng ta mà đến. “Tần công tử.” Nàng cười quyến rũ, hai tròng mắt đều nhanh muốn ra nước. Lúc sống mắt lưu chuyển, thực sự là cực kỳ câu hồn người. Báu vật cả người đều nhanh muốn bám vào trên người Tần Duệ, nàng dùng sức dùng hung khí cọ vào người Tần Duệ, nũng nịu oán trách nói :

“Tần công tử, xấu lắm, ngươi đã lâu không có tới thăm Xuân, Kiều.”

Oh my god! ! Đây có đúng là cổ đại không, mặc dù là ở trong thanh lâu, nếp sống còn không đến mức độ này đi? Ai nha mỹ nhân a, ta nói ngươi cũng quá không rụt rè, vai trái yếm đào dây lưng đều cọ đến rơi xuống.

“Công tử, công tử, Xuân | Kiều cứ tưởng ngươi đã chết rồi! Ngươi nhìn, này thân hình đều gầy mau không có thịt.” Vừa nói xong lấy tay giữ chặt tay Tần Duệ đặt trên người nàng di chuyển. “Phốc” ta thật sự là nhịn không được, phọt ra.

Làm ơn, mỹ nhân a! Đáng người người thế kia còn bảo không thịt, ngươi như vậy làm cho Nhã Ca ngực phẳng tiểu mỹ nhân sống thế nào? Hơn nữa, chỉ là một đôi hung khí này của ngươi, có thể ước chừng đem một con trâu làm nghen chết.

Ngươi chẳng lẽ không phát hiện Tần công tử tưởng đã chết trong miệng ngươi đã muốn đỏ mặt lên thở nhanh hổn hển, suýt nữa đã bị ngươi làm chết?

Đợi chút, cái kia, nếu không có nghe sai, nàng nói nàng là Xuân | Kiều ? Xuân | Kiều? ! Chính là trong lâu cái kia sở trường là kêu | Xuân cô nương? ! Chính là cô nương dự vọng bất mãn đến tự mình lấy bạc bao tiểu quan? Chính là cái kia thông linh biết được trên giường của ta ấn dấu nam nhân Xuân | Kiều cô nương? !

Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy! Cũng là không có ai kêu to sánh bằng | Xuân cô nương vang dội hàng đầu!

Kia Xuân | Kiều tuy vẫn bám chặt trên người Tần Duệ, nhưng là ánh mắt vẫn chăm chú nhìn ta. Ta bị nàng nhìn trong lòng thẳng sợ hãi, chẳng lẽ là hiện tại bao tiểu quan cũng không thể thỏa mãn nàng, ngược lại tính muốn làm bách hợp (tự hiểu)?

Thiên, sẽ không khéo như thế liền coi trọng ta đi? Ta trầm ngâm, cố gắng dùng ánh mắt vô tội nói cho nàng: cô nương, ta bây giờ là nữ nhân, nữ nhân! Ta không muốn bách hợp!

“Xuân, Xuân Tiêu, cứu mạng a!” Nghe được thanh âm dồn dập cầu cứu của Qua Tử huynh, ta rốt cục không cùng Xuân | Kiều dùng ánh mắt trao đổi, ngược lại phát hiện mặt Tần Duệ đã muốn đen, lại phỏng chừng sắp không kịp.

Vì thế, ta anh dũng xen vào hai người bọn họ, đem Qua Tử huynh một phen đẩy ra, rồi sau đó ngẩng đầu về mặt chính khí hi sinh một loại đối với Xuân | Kiều nói “Người muốn ôm, liền ôm ta đi !”

Xuân | Kiều nửa ngày không hé răng, trái lại Tần Duệ một mực bên tai ta nói:

“Xuân Tiêu, không, ta không, cái kia, nàng, ta không phải, người.”

Hắn hướng về ta, ra hiệu nói. Ta cảm tay hắn nói:

“Đừng vội, đừng vội, ta đều biết!”

Không phải là trước kia từng có ái ân có N độ thôi, ta như thế nào không hiểu. “Khụ khụ, người biết, thì tốt rồi. Xuân, Xuân Tiêu, ta về trước. Sáng, ngày mai, lại đến tìm người.”

Qua Tử huynh vừa dứt lời liền chớp nhoáng chạy như điên ra ngoài. Noi theo kinh nghiệm của ta, hắn nhất định là tìm một chỗ không người phun máu mũi đi. Tần Duệ a Tần Duệ. Ra ngoài chính là vì bị uy hiếp! Người suýt nữa trở thành ân khách đầu tiên trong lịch sử bị song | nhũ làm bí chết! Ta hôm nay quên mình vì người cứu mạng, người cần phải nhớ kỹ a!

“Xuân Tiêu! Hừ, ta hiện tại liền nói thẳng cho người biết! Người này danh hào hoa khôi đầu bảng nhất định sẽ là của ta!” Nàng thề son sắt nói, mắt nàng ánh lên sáng rực, cả người bộ dáng bấu vạt gợi cảm càng muốn mê người hơn.

Vì thế, ta nghĩ, nhược nhược hỏi một câu “Này danh hào đệ nhất hoa khôi ta tạm thời giữ, nhưng là ta đem đệ nhất hoa khôi khách nhân cho người, được chứ?”

17. Chương 17

Ta nguyên tưởng rằng nàng sẽ thẹn quá hóa giận, ngoài dự liệu nàng đúng là cúi đầu nghĩ lại một chút, rồi sau đó nói “Như thế cũng tốt, nhưng người phải nhớ kỹ, này danh hào hoa khôi đầu bảng, ta sớm muộn gì cũng sẽ thu hồi.” nàng nói xong liền nhanh chóng xoay người, kiều môn uốn éo uốn éo trở về phòng. Để lại ta, tại nguyên chỗ, ngây ra như phỗng.

Cô nương này, cũng là thiếu tâm nhãn đi (kiểu như không biết nhìn người)? ! Nàng chẳng lẽ không phát hiện trong lời nói của ta là bẫy? Nàng chẳng lẽ không biết được những lời này chân chính hàm ý là, nàng làm, danh ta muốn?

Hầm cha, không phải nói nữ nhân đều người người sở trường thất khiếu linh lung tâm* sao? Như thế nào Xuân | Kiều này thực ngốc? Hay là nàng quả nhiên thiếu nam nhân đến mức nhắm vào người cùng nghề khoét tường (? chắc là tranh khách)?

Ta trở lại phòng, lại cảm thấy càng nghĩ càng không đúng. Không khỏi nói với Hành Cửu “Người nói này Xuân | Kiều, sẽ không phải là đang luyện tà môn công phu đi? Chẳng lẽ là lấy dương bổ âm?”

Hành Cửu tựa hồ là tỉnh táo cân nhắc một chút, rồi sau đó nói:

“Có khả năng” “Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ? Này ân khách, chúng ta không cần nhắc nhở?” “Không cần, yên lặng xem xét đi.”

Trong thanh âm của Hành Cửu rõ ràng lộ ra ý cười xấu xa. Thằng nhãi này không phải lại đang nghĩ chủ ý phá hư chứ? Bất quá nói cũng đúng, yên lặng xem xét đi. Này các nam nhân ngao du thanh lâu a, khi các người một chân bước vào cửa thanh lâu có nghĩ mọi trường hợp thí dụ như bệnh hoa liễu nắm mốc các loại vi khuẩn tìm đến các người, tình tấn nhân vong* còn không phải là chuyện sớm muộn sao? !

Nếu thực sự có một ngày như vậy, cũng chỉ có thể là tự mình chuốc lấy. Ta suy nghĩ nếu có cơ hội còn phải nói với Qua Tử huynh để hấn tỉnh ngộ, tuy rằng ngày đó chưa có phát sinh chuyện gì. Ta cũng không cần một ngày vợ chồng trăm ngày trong lòng gánh trách nhiệm. Nhưng là tốt xấu gì ta cũng quen biết qua một thời gian, tốt xấu về sau còn muốn cùng nhau hùn vốn buôn bán đi. Có nhiều điểm chiếu cố đến hấn cũng chứng tỏ bản thiếu ta là người phúc hậu đúng chứ?

Như thế liên tục qua ba ngày, đại di mục của ta cũng sắp hết, không có dây dưa kéo dài, ở mấy ngày liền phải mông chạy lấy người. Hơn nữa băng vệ sinh ta đã làm cho Tần Duệ cấp quý phi thử dùng qua, hưởng ứng cực kỳ tốt. Thủ tục của cửa hành cũng đã chuẩn bị sẵn. Mấy ngày nữa băng vệ sinh là có thể ở kinh thành toàn bộ đưa ra thị trường.

Những cái này đều là bạc a bạc! Ta phỏng phát có thể thấy chẳng bao lâu nữa có cuộc sống tốt đẹp trong nhà vô số thì nữ duyên đáng ăn nhậu chơi bởi kiêu ngạo qua ngày. Cho nên đối với ai ta đều là vẻ mặt vui mừng. Bao gồm cả Ngô mục mục để cho ta tiếp khách ta cũng không có phản đối.

Ngày đó khách nhân là công bộ thị lang gì gì đó, tướng mạo cũng coi là đứng đắn. Chính là trong ánh mắt phát ra lực quang, làm lão tử trong lòng phi thường khó chịu. Hấn vừa mới tiến vào phòng ta bảo Hành Cửu từ phía sau lưng trực tiếp cho hấn một gậy.

Đang định đem hấn chuyển lên giường thì đã thấy cửa phòng bị đại lực phá mở, Qua Tử huynh dưới chân giống như là cười gió xông tới. Thấy tình cảnh này hấn dường như ngây ngốc một chút, rồi sau đó nhìn ta ý bảo khép cửa phòng lại. “Xuân Tiêu, người đây là?” “Công tử, người không ở đây thì Ngô mục mục để cho ta tiếp khách, ta không thể, đành phải đánh hấn ngắt xiu.”

Ta gần như khóc nói. Qua Tử huynh cũng là vừa lòng thẳng gậy đầu “Xuân Tiêu, đánh tốt, đánh hay! Nếu về sau còn có tình huống như thế này, người liền tiếp tục làm như vậy, chính là nhớ lấy, đừng đánh người chết là được!”

Ta mặt giãn ra, cười đáp lại “Vâng” trong lòng lại nghĩ, ta cùng Qua Tử huynh loại này hành vi, có tính hay không là liên thủ lừa gạt đồng đảng người tiêu dùng a? Này ở hiện đại nhưng là tội lừa đảo!

Suy nghĩ thu hồi, ta lại cùng Qua Tử huynh nói vài câu, cũng chỉ tay lên trời thề nói, nếu Lục thị lang này nửa đêm nếu tỉnh lại, ta nhất định lại cho hấn thêm hai cón.

Qua Tử huynh vẻ mặt tươi rói rời đi, khi ta mở cửa mở mở nghe thấy giọng nữ lạnh lạnh nói :

“Nhắc tới cô nương trong lầu chúng ta, vẫn còn có Xuân Tiêu cực kỳ có bản lĩnh. Này tình mới cùng tình cũ đối mặt, ta vốn tưởng rằng chắc chắn có kịch hay để xem, ngoài dự liệu Xuân Tiêu nói vài ba câu liền dẹp yên. Xem Tần công tử rời đi mặt mày hớn hớn, người không biết còn tưởng rằng hấn vừa đổ trạng nguyên.”

Ta hạ mi, muốn nói với nàng bí mật chính là một gậy, nhưng là, người ta sẽ tin sao? Bất đắc dĩ, đóng cửa lại, tự tìm chỗ để ngủ. Sáng sớm hôm sau, khi ta tỉnh lại thì Lục thị lang còn khờ khạo ngủ. Giờ phút này hấn nhắm mắt lại, ngược lại thoát nhìn cũng không có đáng khinh như hôm qua. Hấn giật giật tay, rồi sau đó liền mở mắt. Không xong! Trong lòng ta nhảy dựng, đã quên lột quần áo hấn tạo thành hiện trường!

Ngoài dự liệu Lục thị lang này nhìn nhìn ta, rồi sau đó lại nhìn nhìn quần áo chỉnh tề của chính mình. Nhưng đầu tiên là thở dài một tiếng, rồi sau đó về mặt bi thương nói:

“Quả thực là vẫn không được sao? Đối với nữ tử diện mạo xinh đẹp, ta thể nhưng.....Ta thể nhưng cái gì cũng chưa làm được!”

Hắn ngẩng đầu, hai tròng mắt thực chăm chú nhìn ta nói “Xuân Tiêu cô nương, ta gần đây cảm giác, cảm thấy thân thể yếu ớt cực kỳ, thường thường là có lòng nhưng không đủ lực. Cô phụ cô nương mỹ mạo, cùng mỹ cảnh như vậy. Nếu có người hỏi, nói, khụ khụ, nói.....”

Được, nói đều đã nói đến đây, ta còn không rõ hắn ấp úng có ý tứ gì, ta đây hai mươi mấy năm liền sống uống phí rồi. Vì thế ta ngắt lời hắn, phi thường nghiêm túc nói “Đại nhân đêm qua phi thường dũng mãnh như thần! Đại nhân là nam nhân anh dũng nhất mà Xuân Tiêu từng gặp!”

Kia Lục thị lang ngẩn ra, ngược lại mặt mày giãn ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói:

“Cô nương thật sự là khéo hiểu lòng người, tuệ chất lan tâm, huệ chất lan tâm* cực kỳ nha !”

Vừa nói xong liền nhét vào tay ta một cái đại nguyên bảo*, ta nghĩ, ước chừng năm mươi lượng bạc, này bộ đồ cưỡi ngựa nhưng cũng không thiệt thòi. Kia thị lang lại nói “Xuân Tiêu cô nương, mỗ* về sau nhất định sẽ thường đến.”

Ta vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng đã sớm nhạc khai liễu hoa*. Thường đến tốt, người nếu không thường đến, ta lừa ai đây?

Qua chưa đến mấy ngày, Phù Dung các Xuân Tiêu cô nương khéo hiểu lòng người truyền khắp hoàng thành, lúc bấy giờ được gọi là “Giải ngữ hoa”. Lúc đó ta đã hiểu, đây đều là công lao của vị Lục thị lang. Cho nên đối với nam nhân mà nói, có gì cũng không thể có loại này bệnh! Bệnh này quả thật là không có cách nào chấp nhận được a.

*Thất khiếu linh lung tâm: trái tim có 7 ngăn, tương truyền người có trái tim như vậy có thể nghe tiếng lòng của người khác. Ở đây ý nói nữ nhân hiểu được lòng người khác

*Tinh tấn nhân vong: chết.

*Tuệ chất lan tâm, huệ chất lan tâm: chỉ người cao nhã, thanh khiết, trí tuệ.

*Đại nguyên bảo: đỉnh vàng hoặc bạc lớn.

*Mỗ: dùng để tự xưng mà không nói tên.

*Nhạc khai liễu hoa: vui mừng.

18. Chương 18

Ban đêm, ta nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại cũng khó mà ngủ được. Đại khái là sắp tới cửa hàng buôn bán quá mức hưng phấn thôi.

Đột nhiên nghe thấy cửa sổ bên kia truyền đến “Phanh” một tiếng, tuy là đêm khuya, nhưng ánh trăng sáng tỏ, dựa vào ánh trăng, ta thấy một đôi tay tiến vào, rồi sau đó lặng lẽ mở ra cửa sổ. Tiếp theo là thân thể của chủ nhân, một công tử trẻ tuổi một thân bạch y xuất hiện bên cửa sổ.

Không sai, một thân trắng! Áo trắng quần trắng giày trắng, liền ngay cả thắt lưng cũng trắng! Sẽ không nên, quần lót của hắn cũng là trắng chứ?

Chỉ thấy hắn mặt như trăng tròn, khóe môi mang theo nụ cười. Ánh mắt hắn hơi hơi híp, hướng ta nói:

“Đêm dài đằng đẵng, không lòng dạ nào chìm vào giấc ngủ. Cô nương nhưng cũng thấy đêm tịch mịch, chi bằng, chúng ta cùng nhau làm chút chuyện khoái hoạt?”

Ta nghe vậy dứt khoát ngồi dậy nói “Như thế rất hợp lòng ta, công tử chạy nhanh qua đây đi.”

Ôi mẹ nó, ta như thế nào không ngủ được, nguyên lai là ta đêm nay may mắn, có thể gặp được ở cổ đại gọi là “Hái hoa tặc”, ở hiện tại gọi là “Cường gian trái phép”. Vậy mà, ta hào sảng, hắn lại chần chừ đứng lên.

Hắn nhú mảy nói “Cô nương cũng biết ta là ai? Là người trong giang hồ gọi “Dạ lang quân” Dạ Sinh. Cũng chính là hái hoa tặc trong miệng mọi người.”

Ta gạt đầu nói “Ta biết a” không nghĩ hắn một đôi mảy thế nhưng hơi nhú nhú lên, nói “Cô nương nếu biết, còn muốn ta đi tới?”

Nha nha! Người này thật là hái hoa tặc sao? Nếu thật, cái lông gì phải mắc cỡ ngại ngùng như thế? Hắn giờ phút này không nên trực tiếp chạy tới bỏ nhào vào ta sao? Một chút tôn chỉ chuyên nghiệp của hái hoa tặc đều không có!

Suy nghĩ một chút, ta cũng hơi hơi híp mắt, học Xuân Kiều ngày đó sóng mắt mê người nhìn Tần Duệ quảng cho Dạ Sinh một cái.

Nói:

“Dạ lang, nguyên nhân chịu để người lại đây, thiếp đối với người có thể nói là khuynh mộ từ lâu. Nay trong lâu một nữ tử cô quạnh như ta đây, cũng cần người như Dạ lang hảo tâm tưới mát.

Dạ Sinh nghe vậy ánh mắt càng híp, cuối cùng chỉ còn lại có một đường nhỏ. Ta suy xét, hắn sẽ không phải là bị cận đi? Cần phải biết hái hoa tặc là nghề nghiệp có kỹ thuật cao. Người đi hái đều là thể nhân nổi tiếng đại mỹ nhân, danh môn khuê tú. Kia hái hoa tặc cũng có thể xem như người có tiếng rồi, khẳng định hái hoa tặc hội lọt vào loại thần tượng được tăng bốc cùng truy đuổi điên cuồng.

Nhưng là nếu bởi vì cận thị nặng, ở bam đêm thấy không rõ dung mạo nữ tử, nếu có hái một già nữ tử xấu mà giả không ra, này sáng sớm hôm sau tỉnh lại, người nên khóc là cô nương bị hái, hay là người hái Dạ lang quân đây?

Tức khắc, trong đầu ta hiện ra một loạt hình ảnh, một nữ tử tướng mạo xấu hiểm thấy ôm khư khư cổ Dạ Sinh nói:

“Người rốt cục thú hay không? !” nào biết Dạ lang quân ngẩng đầu lên, cao ngạo nói “Không cưới! Người ướp muối ta ta cũng không thú!”

Kết quả, cô nương kia giờ tay chém xuống Dạ lang quân người trở thành cái thứ hai đông phương bất bại.....(tức là biến thành thái giám)

Ta đang nghĩ như thần, liền nghe Dạ Sinh nói “Mỹ nhân tình nồng, Dạ mỗ sao nhẫn tâm cự tuyệt. Ta đây liền tới.”

Vừa dứt lời, hắn liền nhón mũi chân bay lên nhẹ nhàng lại đây! Không sai, đúng là nhẹ nhàng. Tinh thần ta chấn động, nha hay là hắn thật sự là đông phương bất bại? Ta chỉ thấy hắn sắp đến trước mắt, theo bản năng bên hông lấy ra đồ vật, mở nắp ném hướng hắn, đồng thời hét lên một tiếng “Hành Cửu!”

Hết thấy dường như chỉ phát sinh trong ánh chớp. Ta nhìn thấy thân thể Hành Cửu một loại như quỷ mị bay lên không trung đánh thân thể Dạ lang quân, đồng thời tay trái vung vàng bất lấy bình sứ lúc nãy ta văng ra trong tình thế cấp bách, hướng mũi Dạ Sinh phóng tới. Dạ Sinh con người liền thu vào, cuối cùng ánh ra một đôi gò má tinh xảo như chạm ngọc của Hành Cửu, một loại thân thủ linh hoạt như mây bay nước chảy.

Đêm mê man Dạ Sinh ném trên mặt đất, Hành Cửu nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu, kế tiếp nên như thế nào?”

Hắn mảy kiểm thăm thúy nhếch lên, cả người như ngọc một dạng phát ra ánh sáng rực rỡ. Ta giờ phút này mới phát hiện, hắn hôm nay nhưng lại mặc một kiện hồng y. Hồng y như lửa, mi mục như vẽ, lại có vẻ đẹp kinh diễm không phân biệt nam nữ.

Hừ, kẻ lừa đảo! Trở ngại lão tử! Bản thiếu ta ngày đó chính là bị bộ dáng này của hắn lừa gạt đi, nếu không sao lại có dạng quỷ nam không ra nam nữ không ra nữ ngày hôm nay!

Vì thế ta lạnh lùng nói “Đem người này trực tiếp đến chỗ Xuân Kiều đi! Nàng không phải thiếu nam nhân sao, ta liền đem đến cho nàng một cái nhân tình tốt lắm!”

Hành Cửu nghe vậy cười nhẹ một tiếng nói “Xuân Tiêu, người chiêu này không thể nói không nham hiểm.” cười xong, hắt lại nói:

“Bất quá, ta cảm thấy Dạ lang quân này không phải người bình thường, ở trên người hắn, ta thể nhưng cảm giác được một cỗ tường thụ [1] khí, người này thân phận tất nhiên không tầm thường.”

[1] Khí tốt lành.

Hầm cha, người nói một tên hái hoa tặc thể nhưng trên người có tường thụ khí, vậy người tại sao không nói Xuân Kiều kia trên người có phượng phụ thể, có thể làm mẫu nghi thiên hạ đây?

Ta chỉ nghĩ Hành Cửu nói giỡn, cũng không để ý tới, chính là kiên trì để Hành Cửu đưa hắn đến phòng Xuân Kiều. Cảm thấy nghĩ cũng đúng, hai người này một cái thái âm bổ dương, một cái lấy dương bổ âm. Như thế cùng nhau, rốt cục sẽ là ai hái ai?

Phổng chừng, hắc hắc, hắn sẽ là ngang tay, nhưng mà nha, ta bầu cho Xuân Kiều cô nương một phiếu. Không vì điều gì khác, liền vì dáng người mảnh liệt sổng lớn của nàng, này Dạ lang quân tất nhiên là đánh không lại.

Hành Cửu rất nhanh liền trở lại, ta nói “Như thế nào?” Hắn héch mày, khoe môi lại cười nói “Xuân Kiều cô nương nói nàng đa tạ ý tốt của người.” Nghe vậy, ta đột nhiên cảm thấy có ít mất mát. Hầm cha, nếu không phải ta hiện tại bộ dáng thế này, ta làm sao để Dạ lang quân tiện nghi? Đã sớm tự mình bỏ nhào vào cách vách.

Chợt nhớ tới một chuyện, ta nói “Hành Cửu, kia Xuân Kiều nàng không có nhìn mặt người đi ” “Tất nhiên là không có, ta dùng khăn lụa mỏng che mặt.”

Vậy là tốt rồi! Bằng không phổng chừng Xuân Kiều này thấy Hành Cửu kinh diễm tướng mạo, chỉ sợ không phân biệt nam nữ trở thành kẻ bá vương ngạnh thượng cung.

Hôm sau, ta mở cửa ở hành lang thực khéo gặp đúng Xuân Kiều. Thật là khéo, ta sẽ không nói với nàng lão tử ta bệnh cũ tái phát sáng sớm đứng ở cửa phòng nàng chuẩn bị xem cuộc vui đi? Xuân Kiều ngọc dung vi liễm, bộ dáng vô cùng thỏa mãn. Thấy ta, ý cười trong mắt nàng càng sâu. Ta xuyên qua nàng cố gắng hướng trong phòng nhìn quanh, nhìn nửa ngày ngay cả góc áo cũng không thấy.

Không khỏi thiếu kiên nhẫn hỏi nàng

“Người đâu?” “Đi rồi.”

Làm sao có thể! Lão tử ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ gần một canh giờ mà ngay cả con ruồi cũng chưa nhìn đến! “Đi như thế nào?” “Cửa sổ.”

Ta đây bây giờ mới nhớ, Dạ lang quân có vẻ còn là một người công phu võ nghệ cao cường. Chính là cuối cùng, rốt cuộc là ai áp đảo ai? Ta ẩn ẩn cảm thấy là ta đã đoán đúng. Này Xuân Kiều vừa thấy chính là cực kỳ hài lòng bộ dáng. Dạ Sinh a, người nếu là bay nửa chừng cũng đừng khinh suất ngã xuống mới tốt.

19. Chương 19

Trở lại phòng ta chỉ cảm thấy phi thường buồn bực, Nhã Ca nhìn ta mặt mày nhăn nhó, không khỏi có chút đau lòng nói :

“Cô nương đây là làm sao vậy ? Là thân thể không thoải mái ? Sao không nằm trên giường nghỉ ngơi ?”

Nằm ? Lão tử lại nằm thì thành xác khô mất ! Ta nói “Này thường thường không có chuyện gì, ta đây rất buồn.”

Nhã Ca con người chuyển, cười nói “Hôm nay Thành Hoàng miếu có hội chùa, cô nương có thể nói với Ngô mục mục, đi xem náo nhiệt giải sầu.”

Di ? Nguyên là có thể ra ngoài dạo phố ? Ta nghe vậy vui mừng . Lại nghi hoặc hỏi Nhã Ca :

“Này Ngô mục mục sao lại yên tâm để ta ra ngoài như thế ? Nàng sẽ không sợ ta lên chạy ?” “Cô nương đây là nói giỡn a. Khế ước bán thân của cô nương còn tại chỗ mục mục, ở quan phủ cũng phòng bị văn kiện, cô nương có năng lực chạy đi đâu ?”

Được, xã hội phong kiến chết tiệt !

Ta cùng với Nhã Ca thay quần áo, mang theo một chút bạc vụn bên người, lại cùng Ngô mục mục nói một lần, ra ngoài cửa.

Mặc dù là cổ đại, nhưng Đại Diễn kinh đô lại phi thường phồn hoa, lại đang có hội chùa, đương nhiên là người đến người đi, vai kề vai gót nối gót. Khiến cho ta không khỏi nhớ lại cửa hàng bách hóa hiện đại vào chủ nhật. Kia mới thật sự là con kiến chui không lọt.

Ta cùng với Nhã Ca thực tùy ý đi dạo, tiểu nha đầu thích nhất hộp son một quán trà ra. Ta thấy thế lấy ra bạc mua cho nàng. Khiến nàng thực cảm động, nói ta đối với nàng rất tốt. Khiến cho ta còn có chút ngưỡng ngừng, khụ khụ, đây là thói quen ở hiện đại.

Nói về việc cùng bạn gái đi dạo phố, quan trọng nhất chính là tay trả tiền phải nhanh. Này bạn hái cao hứng, ta đây lợi ích tự nhiên cũng có. Khụ khụ.

Bỗng nhiên, tựa hồ là có lực mạnh đụng phải ta, ta một cái đứng không vững liền nghiêng về phía trước, đang lúc ta nghĩ rằng ta sẽ trước công chúng biểu diễn thế chó ăn cứt, một tử y bóng dáng cực nhanh bay tới đỡ ta. Lòng ta nhẹ nhõm thở phào một hơi, này cuối cùng là mặt mũi đàng sau khen che không có mất.

Ta nói “Cám ơn huynh đài ra tay cứu giúp” sau khi ngẩng đầu nhìn rõ ràng diện mạo người nọ, ta bị kích, đây không phải là ngày ta lên đài, ngày đó Hàn vương gia vẽ mặt bằng sơn sao ? Như thế nào chuyện anh hùng cứu mỹ nhân hôm nay đến phiên hần làm ? Hần làm sao có thể như vậy hảo tâm ra tay tương trợ ? Rõ ràng chính là cái người vô cùng lạnh lùng cao ngạo, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết mỗi ngày làm một việc thiện ?

Ta đây còn chưa nghĩ xong, chợt nghe hần cười nhạo một tiếng nói :

“Xuân Tiêu cô nương, ngươi còn muốn ôm bổn vương bao lâu ?”

Ta sửng sốt, mới phát hiện nguyên lai vừa rồi tình thế cấp bách ta thể nhưng ôm lấy hần, lại bởi vì suy nghĩ mà quên buông tay. Này dưới mặt công chúng, hần một tiếng cười châm biếm này làm ta rất xấu hổ, thật giống như ta cố ý ôm hần thêm. Nha ! Cũng quá ỉnh trên mặt thép vàng (khoe khoang) !

Thực dứt khoát buông tay, lại rất có lễ phép đa tạ. Ta liền kéo tay Nhã Ca chuẩn bị rời đi. Không nghĩ lại nghe được một người lớn tiếng hô :

“Xuân Tiêu, chờ một chút.”

Thanh âm này như thế quen tai, nguyên lai đúng là Ngôn Chi Thanh. Lại nghe thấy một giọng nữ dị thường kinh hãi nói “Hàn ca ca !” Thanh âm kia như chim hoàng anh hót du dương dễ nghe. Ta nhìn không được quay đầu, mới phát hiện nguyên lai là hoàng y nữ tử bên người Ngôn Chi Thanh, nàng chính là vẽ mặt vui mừng hưởng băng sơn vương gia đi đến.

Ô, nàng này vừa thấy đã biết là nhiều năm học múa, kia vòng eo dị thường mềm mại, bước đi xinh đẹp tựa như bướm bay, còn có trên mặt khẽ mỉm cười. Không phải tuyệt mỹ, nhưng là hoàn toàn hấp dẫn người khác. Giống như đào mật làm người ta thêm nhỏ dãi.

Kia Hàn vương gia thấy nàng, băng sơn vạn năm thể nhưng tan chảy. Người sáng suốt liền thấy ngay thân sắc ôn nhu hiện trên mặt.

Ta say mê nhìn tuấn nam mỹ nữ. Thành linh không biết Ngôn Chi Thanh như thế nào chạy đến trước mặt ta. Dùng ánh mắt có thể coi là “thâm tình chân thành” nhìn ta. Ta ngây người, này xem như là nửa đường đổi bạn gái sao ?

“Xuân Tiêu, ngươi, gần đây có tốt không ?” “Hoàn hảo, cật đích hương thụ đích bổn” (ăn ngon ngủ ngon)

Hắc hắc, đối đãi kẻ phụ lòng, chỉ có làm ỉnh so với đối phương tốt hơn, làm cho đối phương biết rằng không có hần, mình vẫn sống rất tốt, đây mới là điều cần làm !

Ngôn Chi Thanh đại khái không nghĩ là ta sẽ như vậy trả lời hần, hần bị ghen một chút. Há miệng hở dõc, hình như không cam lòng lại hỏi một câu “Hần đối với người tốt không ?” Này vừa hỏi, ta lập tức tròn mắt. Giờ phút này “hần” trong miệng hần rốt cuộc là chỉ Qua Tử huynh hay Lục thị lang ? Ta đây trên danh nghĩa nhập môn ân khách chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Nghĩ nghĩ, ta đáp

“Rất tốt, rất tốt.”

Ngôn Chi Thanh nghe vậy, trên khuôn mặt rõ ràng hiện ra cô đơn, hần nói :

“Xuân Tiêu, người còn nguyện lại cho ta một cơ hội, đêm nay giờ tỵ cầu Bích Ngọc, chúng ta không gặp không về.”

Hăm cha, lại là cầu Bích Ngọc ! Ta nào biết ở đâu ? Trong lúc rối rắm không biết làm thế nào Hàn vương gia cùng đào mật mỹ nhân kia đã đi tới. Chắc chắn, đúng, nhìn gần mỹ nhân càng đẹp hơn, quả nhiên là da trắng nõn nà. Ta thật muốn hảo hảo tiến lên sờ nàng một phen.

Nhưng là giờ phút này bằng sơn vương gia ở đây, đè nén thật sự quá mức cường đại, ta nghĩ, vẫn là để lần sau. Khụ khụ, mỹ nhân a, nếu lần sau gặp lại, ta nhất định phải thu nhiều béo bở.

Chỉ nghe Hàn vương gia nói :

“Ngôn đại nhân, hôm nay trời cũng không sớm, người vẫn là mau chút đưa A Nhan trở về đi.”

Sắc trời không còn sớm ?! Đây là trắng trợn nói dối ? Không thấy mặt trời chói chang trên cao sao ? Không nghĩ Ngôn Chi Thanh kia cũng tán thành, cùng mỹ nhân song song rời đi. Chạy lại ném cho ta một cái thân thiết ánh mắt. Kia đào mật mỹ nhân từ đầu đến cuối không có mở miệng nói chuyện. Chính là vẫn dùng mắt to ngập nước lưu luyến không rời nhìn bằng sơn vương gia liếc một cái lại liếc một cái. Chung quy là không cam lòng để Ngôn Chi Thanh mang đi.

Thẳng đến khi bóng dáng hai người bọn họ biến mất không thấy nữa, Hàn vương gia lúc này mới quay sang, dị thường nghiêm túc nhìn ta nói :

“A Nhan là hôn thê của Ngôn đại nhân, bọn họ còn mười ngày nữa sẽ thành hôn.”

Nguyên lai đào mật nữ nhân chính là chi nữ của thừa tướng a, cư nhiên như thế mỹ nhân với kẻ bạc tình Ngôn Chi Thanh, thật là quá mức lãng phí.

Lại nghe Hàn vương gia nói :

“Ta cùng với A Nhan từ nhỏ thường xuyên cùng nhau chơi đùa, quan hệ không phải bình thường.” a, nguyên lai hai người này là thanh mai trúc mã ? Thường nói thanh mai trúc mã dễ dàng phát sinh gian tình ! Hay là này Hàn vương gia cùng đào mật mỹ nhân.....Trong nhất thời, trong đầu ta phát sinh ý niệm không thuần khiết, phảng phất thấy trên đầu Ngôn Chi Thanh đội nón xanh.

Bên tai lại vang lên thanh âm của Hàn vương gia :

“Cho nên, ta tất nhiên là hi vọng nàng có thể hạnh phúc. Người về sau, liền chớ cùng Ngôn đại nhân có liên quan. Huống chi, biểu đệ thích người như vậy, sẽ có ngày thuyết phục được nương hần đón người vào cửa. Cho nên hành vi của người cần bớt phóng túng, đừng làm tổn thương hần.”

Đợi chút, ta như thế nào cảm thấy Hàn vương gia này nói có hàm ý ? Sao ta nghe không hiểu cái lông gì hết ? Đào mật mỹ nhân hạnh phúc liên quan gì đến ta. Còn có biểu đệ trong miệng hần chính là Qua Tử huynh ?

Ta nghe như thế nào cảm thấy hần nói như là huynh trưởng bắt gian theo đạo giáo huấn em dâu không hiểu chuyện. Chắc, nghĩ đến đây, trên người ta lông tơ cũng nhịn không được dựng đứng. Khi hoàn hồn thì Hàn vương gia kia đã sớm không biết đi đâu.

Nhã Ca phát hiện có điều không đúng, nhìn ánh mắt ta cẩn thận hỏi “Cô nương, có đi dạo phố nữa không ?” “Dạo ! Tất nhiên muốn dạo, đem bạc xài hết rồi về !”

Được rồi, lão tử ta hiện tại rốt cuộc hiểu được ta ngay cả một người bạn gái tâm tình cũng không có liên ra sức đạo phở. Ngày mất thấy bạc xuất ra ngoài, bực bội trong lòng ta mới thống khoái một chút.

20. Chương 20

Trở lại lâu, đem những đồ hôm nay mua được chia cho các cô nương, thẳng khiến các nàng hé ra khuôn mặt tươi cười như hoa. Ta đây trong lòng lúc này là trời quang mây chuyển. Chắc chắn, vẫn là nữ nhân đáng yêu nhất! Giống như Xuân Đào, thanh cao như vậy, chẳng qua là hai cái châu sai (trâm ngọc), liền vui vẻ vây quanh người lão tử, mở miệng chính là hảo tử muội hảo tử muội. Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, ta thở dài một hơi. Ngày hôm nay mau trôi qua! Làm cho vương gia rầm chó cùng cái gì đại học sĩ toàn bộ đều gặp quỷ đi.

Hôm nay lúc trời tối, Nhã Ca liền mắc cỡ ngại ngần nhìn ta, ta âm thầm kỳ quái, chỉ thấy tiểu nha đầu vụng trộm liếc nhìn ta một cái, cắn cắn môi, giống như hạ quyết tâm nói:

“Cô nương, người hôm nay thực không đi cầu Bích Ngọc sao? Ngón đại nhân khẳng định sẽ chờ. Cô nương sao lại nhần tâm cùng làm khổ mình như vậy? Ta xem Ngón đại nhân lớn lên đẹp mắt như vậy, đối với cô nương cũng rất là thật tâm, các cô nương trong lâu trước kia đều nói, người cùng Ngón đại nhân là một đôi trời đất tạo nên. Ta khi đó còn chưa có hầu hạ cô nương, chỉ là ngẫu nhiên qua trước cửa phòng cô nương có thể nghe thấy tiếng cười cùng tiếng đàn, cô nương khi đó vui vẻ có thể sánh bằng hiện tại.

Hôm nay nô tỳ nhìn thấy Ngón đại nhân, cũng thật là tiều tụy. Cô nương không bằng nghe Nhã Ca một lần. Nếu nghĩ trừng phạt hấn, đau long cũng là hai người, cô nương tội gì phải làm như vậy?”

Ta nhìn Nhã Ca một bộ dáng tận tình khuyên bảo xuất phát từ nội tâm, nghĩ muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Nhã Ca a Nhã Ca. Người đây là khi nào thay đổi như thế? Chẳng lẽ là “Tây Sương ký”.....Lời thoại đã thấy nhiều, chẳng lẽ noi theo hồng nương dụ dỗ tiểu thư cùng thư sinh đêm khuya hẹn hò?

Ta liếc nhìn Nhã Ca một cái, mặt quả táo, mười bốn mười lăm tuổi, khó hiểu thế sự, đúng là mới biết yêu đối với tình yêu ôm ảo tưởng tốt đẹp. Có suy nghĩ như vậy là bình thường.

Hơn nữa Nói Chi Thanh kia, quả thật cũng cần nói rõ ràng để sớm kết thúc, còn kéo dài không minh bạch như vậy, không chừng còn có thể thành yêu thiêu thân (thiêu thân lao vào lửa → chắc là yêu mù quáng).

Vì thế ta đối Nhã Ca nói “Ta muốn suy nghĩ, người lui xuống trước đi” “Vâng” Nhã Ca vẻ mặt vui mừng, giống như trúng lộc [1]

[1] Lục hình như là 1 loại xổ số của Trung Quốc.

“Cô nương, nếu người nghĩ kĩ, quyết định đi gặp Ngón đại nhân, liền mở cửa sổ, bên kia có vật đặt chân, có thể đi xuống lầu. Tiểu cô nương ánh mắt lóng lánh lóng lánh. Rồi sau đó lại vỗ vỗ ngực nói “Cô nương xin yên tâm, nô tỳ đêm nay nguyện canh giữ trước cửa phòng, tuyệt đối một con kiến cũng không lọt vào! Đảm bảo không có người biết được cô nương đi ra ngoài.

Nhã Ca a Nhã Ca, người vì làm hồng nương thật đúng là nhọc lòng, chẳng những điều tra địa hình, thể nhưng kiêm cả bảo vệ cửa. Ta nếu thật sự là Xuân Tiêu, đã sớm sắp xếp quần áo cùng Ngón Chi Thanh kia đêm khuya chạy như điên.

Ai, đáng tiếc ta là đồ giả, chung quy muốn cô phụ ý tốt của người.

Ánh trăng lơ lửng. Ta ngồi ở trên giường, nhưng vẫn rối rắm, đây rốt cuộc là nên đi, hay không đi? Đây thật đúng là thời cơ tốt cùng Ngón Chi Thanh nói hết thấy.

Bỗng nhiên thấy “Keng” một tiếng. Cửa sổ giống như đêm qua một loại bị đánh mở. Ta ngẩng đầu, thấy Dạ lang quân hôm qua ngồi dựa vào cửa sổ, hai mắt tha thiết nhìn ta. Đây cũng không phải kỳ quái, kỳ quái là hôm nay hấn lại đổi một thân hắc y, đen từ đầu xuống chân, ngay cả khăn bịt cũng là màu đen, người này hiện tại chính là con quạ đen đi!

“Người hôm nay, như thế nào đổi thành hắc y?”

Ta ngạc nhiên nói. Không nghĩ hần nhưng lại lần mò phía dưới, có chút ngại ngùng nói:

“A Cửu nói rõ màu trắng rất rêu rao, vẫn là màu đen khiêm tốn, có vẻ chín chắn, đủ chất nam nhân.”

Ta nghe vậy cũng gật đầu, lời ấy có lý, Dạ lang quân quả thật nên mặc màu đen, người nghĩ a, nếu là hần một thân trắng, ban đêm lại đi lục lọi vách tường của nhân gia tiểu thư, này thật bẩn mà không tao nhã a.....

Lại thấy Dạ lang quân từ trên cửa sổ đi xuống, đi vào trước bàn sửa sang lại quần áo, rồi sao đó híp mắt hỏi ta “Ta suất sao?” “Suất! Suất ngậy người khốc chết người quả thật không thể so sánh!” Ta đáp, câu này thành thật gọn gàng, không một tia dây dưa dong dài.

Dạ lang quân câu môi vừa lòng nở nụ cười. Hần nói tiếp:

“Nếu như thế, cô nương mau mau gọi Cửu cô nương đi ra cho Dạ mỗ gặp lại đi.”

Cửu cô nương? ! Cửu cô nương từ đâu đến? Chẳng lẽ hần nói sai rồi, là Kiều cô nương? Đúng.

Ta vì thế chỉ vào cửa sổ đối hần nói:

“Dạ công tử, người theo cửa sổ này đi ra ngoài, đi phía trái phi hai bước thấy cửa sổ kế tiếp đẩy ra đi vào.”

Ngoài dự liệu hần là chột nhú mày, giận dữ nói “Không phải nàng! Ta nói là A Cửu.”

Thấy ta vẻ mặt nghi hoặc, hần lại dịu thanh âm, đỏ mặt nói:

“Chính là Cửu cô nương. A Cửu. Cô nương người nói cho nàng, nói, khụ khụ, nói Dạ mỗ nguyện ý vì chuyện tối ngày hôm qua phụ trách, nàng sẽ tắt ra gặp ta.”

Ta như cũ thực hoang mang, thấy thể Dạ lang quân đành phải nhẫn nhịn cùng ta nói:

“Ta đêm qua nghe cô nương gọi nàng là “Hành Cửu”, không phải là Cửu cô nương sao? Khụ khụ, ta sáng nay đi vội vàng, cũng không có thấy nàng, nàng có thể là giận ta. Cô nương, ta hôm nay cả ngày suy nghĩ, rốt cuộc quyết định quay lại phụ trách. Từ nhỏ, giấc mộng của ta chính là tìm hồng nhan dung mạo tuyệt thế võ công lại không tầm thường cùng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ, cùng nhau khám phá, làm một đôi thần tiên hiệp lữ người người hâm mộ.

Ta nguyên tưởng rằng, không có may mắn gặp được người kia. Nhưng là ông trời chiếu xuống thương xót! Trên đời này lại thực sự có nữ tử như vậy, tối hôm qua thấy nàng dáng người nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, còn có mặt mày như tranh vẽ, thật sự là thần tiên động lòng. Của nàng từng lần nhú mày từng nụ cười đều khắc vào lòng ta! Ta Dạ lang quân vô cùng khẳng định, cuộc đời này nữ tử có tư cách làm bạn đời của ta, cũng chỉ có nàng!”

Giống như là một đạo kinh lôi nổ ở bên tai, ta rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận Cửu cô nương hần kêu nửa ngày là ai.....

Trong đầu hiện lên hình ảnh trước đó vài ngày, Hành Cửu nói:

“Hồn mộng mê hồn tán. Chỉ cần làm người ta hít vào, hần sẽ ngủ say, mê hần cùng với nữ tử cuối cùng gặp trong hôm nay âm dương hòa hợp.”

Ta hỏi:

“Kia một ngày hần nhìn thấy đều là nam tử?”

Hành Cửu ngay lập tức trả lời:

“Kia tự nhiên là, nhìn mặt người nọ, người nọ thân hình trong mộng của hần cũng tự nhiên là nữ.”

Có vẻ, đêm hôm qua ta không cẩn thận hướng Dạ lang quân quảng hồn mộng mê hồn tán. Có vẻ, Dạ lang quân trước khi hôn mê người cuối cùng nhìn thấy là Hành Cửu.....

Hăm cha! Này đến tột cùng là thói đời ra sao a! Hành Cửu! Người dùng mỹ mạo vô lương kia của người lại lừa gạt con nít cỡ nào trong sáng a.

Dạ lang quân thấy ta bộ dáng tinh thần không yên, nghĩ là ta luyện tiếu Hành Cửu, vì thế hấn nắm tay, lời thề son sắt hướng ta nói:

“Cô nương xin yên tâm! Ta nhất định sẽ khiêng tám đại kiệu rước A Cửu qua cửa, ta Dạ Sinh lúc này thề, cuộc đời này nhất định sẽ đối nàng tốt, tuyệt không cô phụ nàng!”

Thấy ta nửa ngày chưa có đáp lại, hấn lại nói:

“Cô nương là không tin Dạ mỗ?”

Hăm cha! Ta tin! Ta không sợ người đối với hấn không tốt, là ta sợ hấn đối với người không tốt a!

Nhìn Dạ lang quân giờ phút này vẻ mặt dè dặt chờ mong, rất giống con rể bất an không yên cầu mẹ vợ gả nữ nhi cho hấn. Ta gào thét trong lòng, cái này bảo ta trả lời thế nào? Chẳng lẽ liền trực tiếp nói cho hấn biết, đứa nhỏ, Cửu cô nương người tâm tâm niệm niệm kỳ thật là nam nhân?

21. Chương 21

Ta ở bên này cân nhắc như thế nào trả lời hấn, phía bên kia hấn cũng đã ngồi không yên. Mất hấn thẳng tắp nhìn chăm chăm ta nói:

“Cô nương nhưng là không muốn thành toàn chúng ta?”

Ta từ tận tâm gan tỳ phé thận gào to, không phải ta không muốn thành toàn, thật sự là nếu để Hành Cửu theo người, này quá khó khăn, không trong khả năng tưởng tượng của ta. Hành Cửu, hấn vừa nhìn đã biết không phải đoạn tụ đi. Cho dù có khờ dại quyết định cũng không chọn con quạ đen người.

“Cô nương, tục ngữ nói con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, ta đây đã từng qua vạn bụi hoa. Rốt cuộc nguyện ý vì A Cửu vĩnh viễn lưu lại, lại dâng lên thực tâm chỉ có một lần trong đời. Cô nương tại sao phải làm bồng đả uyên ương? [1]

[1] Chia cắt uyên ương.

Ta.....Ta thật sự là không còn gì để nói, câu nói kia của Dạ lang quân đem ta định nghĩa thành Vương Mẫu nương nương vạch ngân hà nhấn tâm làm cho Ngưu Lang Chức Nữ cách xa chân trời [2]. Nếu ta không làm gì, chẳng phải là cô phụ hấn ở đây quy kết tội cho ta?

[2] Rút cái kẹp tóc ra, Thiên Hậu đã vạch ra một con sông rộng trên bầu trời để chia cắt đôi tình lang mãi mãi, vì thế tạo ra sông Ngân và trên thực tế người ta nhìn thấy các sao Ngưu Lang và Chức Nữ nằm ở hai bên của dải Ngân Hà.

Vì thế ta nói:

“Cả đời một lần thực tâm? Dạ lang quân đây là nói giỡn đi? Người cũng biết người hiện tại nán lại chỗ nào? Thanh lâu! Lão tử đã thấy vô số đời nam nhân. Nam nhân là cái gì? Chính là sinh vật ngày hôm nay có thể đối với người nói đem tim móc ra cho người, ngày mai có thể ôm nữ tử khác song túc song phi [3]! Ta nếu thực tin lời của người, ta đây nhiều năm ăn cơm chắc là không phải trả tiền?”

[3] Như hình với bóng.

Dạ lang quân nghe vậy lông mày nhíu chặt, ta thở phào một hơi, hẹp hòi, không đủ kích người một chút người cũng không biết hoa sao lại đỏ! Đang lúc ta nghĩ cùng Hành Cửu sống một thời gian dài lời nói độc địa tiến rất xa, Dạ lang quân đột nhiên đứng lên, thẳng tắp hướng giường ta đi tới. Vừa đi vừa nói “Nghe cô nương nói vậy, quả nhiên là không muốn thành toàn.”

Mụ mụ nha! Hấn đây là muốn làm gì? Hồngбет! Nói cho khoái chí mà quên Xuân Tiêu là thân thể nữ nhân yếu đuối, Dạ lang quân lại là người có công phu. Nếu hấn một chưởng đánh tới ta hấn sẽ bị đánh hộc máu a? Hành Cửu Hành Cửu! Người mau ra đây nha!

Ta thềm đọc mấy tiếng, Hành Cửu hôm nay lại như con rùa rụt cổ! Vẫn co lại ở trong vòng tay. Mẹ nó! Người chọc kẻ đào hoa còn muốn lão tử thay người chùi dít!

Xem ra giờ phút này cũng chỉ có tự cứu. Vì thế ta nói:

“Dạ lang quân đừng động thủ, nghe một lời của ta.”

Này Dạ lang quân đang nhanh đi đến trước mặt ta lại từng bước lui về sau. Thần sắc bình tĩnh nói “Cô nương xin nói.”

Ta hạ mắt, tận lực tỏ vẻ thực nghiêm túc nói:

“Không phải ta không cho A Cửu tới gặp người, thật sự là thân phận của nàng quá mức đặc biệt. Không thể dễ dàng gặp người.”

Ta hít vào một hơi lại nói:

“A Cửu cùng ta là khuê trung mật hữu [4]. Nàng xuất thân cao quý. Phụ thân triều này là quan lớn. Nhưng là A Cửu từ nhỏ giấc mộng cũng là làm một hiệp nữ hành tẩu giang hồ, lại gặp được kì nhân, có duyên học được một thân võ nghệ cao siêu.”

[4] bạn cực thân của nữ giới, có thể nói những chuyện thầm kín.

Nói tới đây, ta liếc trộm Dạ lang quân một chút. Phát hiện hần giờ phút này biểu tình thật là kích động.

“A Cửu vốn là bất đồng với cao các khuê tú bình thường, nhưng nàng lại sống ở nhà quan. Này thân phận tự nhiên là bí mật, nếu để cho phụ thân nàng biết ái nữ mình nhàn rỗi chạy đi du dương giang hồ, này nếu như bị phá hủy thanh danh, cảnh ngộ của A Cửu nhất định thực thảm. Cho nên, ta cùng nàng đã sớm có ước định. Nếu nàng tới chỗ ta bị người khác phát hiện truy vấn gia môn. Người nọ cần phải làm cho ta ba việc, làm xong, mới có thể cho nàng cùng người gặp lại.”

Dạ lang quân nghe vậy, giống như cân nhắc một phen, nói:

“Nhưng là chúng ta đã ngư thủy chi hoan [5], ta sợ nàng sẽ có bầu, kia đối với nàng chẳng phải càng liên lụy?”

[5] quan hệ thân mật.

Hăm cha! Dạ lang quân a Dạ lang quân, người tốt xấu gì cũng hành tẩu giang hồ nhiều năm, ta nguyên tưởng rằng người phải thông minh chút, không nghĩ đầu óc của người lại cùng Qua Tử huynh Tần Duệ là một loại.

Lại nghe hần nói “Cũng được, ba việc, ta liền đáp ứng người.”

Ta tròn mắt chuyển động, đột nhiên có ý tưởng nảy trong lòng. Vì thế ta nói:

“Chuyện thứ nhất, chính là hiện tại mang ta đi cầu Bích Ngọc. Dạ lang quân, người là có khinh công đi?”

“Tất nhiên có! Hành tẩu giang hồ, khinh công sao có thể thiếu?”

Ta nghe vậy vui vẻ, lập tức liền lôi kéo hần hướng bên cửa sổ. Dọc theo đường đi, hần mang theo ta bay trên không trung, oh my god! Là thật sự đang bay. Thời điểm sắp đến cầu Bích Ngọc, ta bảo Dạ lang quân dừng lại, ở bên cạnh chờ ta, sau đó chính mình từng bước một đi đến.

Cầu Bích Ngọc, uốn cong, hồ nước bên cạnh cầu đầy liễu rủ cùng cây đào. Một trận gió thổi tới, bóng cây lay động, mùi hoa thoảng qua. Trong ba tháng này thật sự là địa điểm tốt nhất để nam nữ hoàng thành hẹn hò. Trên cầu lơ lửng một bóng người đang đứng, nghe tiếng bước chân, hần quay đầu. Một thân bạch y, tay cầm chiết phiến, không nói hết phong lưu tiêu soái, rõ ràng chính là Ngôn Chi Thanh.

Thấy ta, mày nhăn của hần hơi hơi giãn ra, hần đối với ta cười, rục rịch như gió xuân.

“Xuân Tiêu, ta biết người đêm nay nhất định sẽ đến.”

Ta cũng cười:

“Ngôn đại nhân, nếu hôm nay ta không đến, người sẽ như thế nào?”

“Thanh sẽ vẫn chờ.” lời nói âm thanh hùng hồn.

Ta đột nhiên nói:

“Thanh, người đây là nguyện ý cùng ta bỏ trốn sau?” Câu này, là ta hỏi thay Xuân Tiêu.

Ngôn Chi Thanh nghe vậy khuôn mặt thống khổ, hần nói:

“Xuân Tiêu, ta không hiểu, vì sao nhất định phải bỏ trốn? Hiện tại ta hiển nhiên cũng có thể thú người, hơn nữa hiện tại con đường làm quan của ta gặp dịp, đường làm quan còn cần Tổng thừa tướng dìu dắt, chờ thêm vài năm nữa ta có thành tựu, nhất định hừ A Nhan nâng người làm chính thất! Ta sẽ vẫn đối người tốt!”

Mẹ kiếp, nha, cứ tiếp tục xuân thu đại mộng ôm thê thiếp của người đi! Nhượng mày, ta cười lạnh nói:

“Vậy thỉnh Ngôn đại nhân vài năm sau thành tựu có thể tự quyết định lại đến tìm Xuân Tiêu đi!”

Ta xoay người muốn đi, không nghĩ tới Ngôn Chi Thanh lại giữ chặt tay áo của ta nói:

“Xuân Tiêu, người tội gì thương tổn ta?”

Ta quay đầu, cười nói:

“Ngôn đại nhân, người cũng biết thế nào là thanh lâu nữ tử?”

“Tự nhiên là thân phận tiện, lấy diện mạo hầu hạ người, nhưng là Xuân Tiêu, người không đồng dạng như vậy! Người ở trong bùn mà không nhiễm.....”

“Đủ!”

Ta lạnh lùng ngắt lời hần:

“Thanh lâu nữ tử, các nàng mưu sinh cũng tìm kiếm tình yêu.”

Xoay người bước đi, trong ngực một chỗ nhói lên đau đớn gay gắt. Xuân Tiêu, người giờ phút này, nhất định hoàn toàn hết hy vọng đi? Ta đi một chuyến này, chỉ vì kết thúc tàn niệm của người.

Đời người như nước, có duyên ắt tương phùng, nên giữ thì giữ, nên bỏ thì bỏ. Hần không còn là thiếu niên ban đầu từng gặp, người cũng không còn là cô nương ngu ngốc tâm niệm thành tro héo mòn chờ đợi.

Ngôn Chi Thanh ở phía nam, ta đi phích bắc, đột nhiên nghe được hần ở phía sau hô lớn:

“Người không phải Xuân Tiêu! Xuân Tiêu nàng sẽ không đối với ta như thế! Người rốt cuộc là ai?”

Lão tử suy nghĩ, hần vẫn chưa có bỏ cuộc. Ta cũng quay đầu lớn tiếng trả lời:

“Ta vốn không phải Xuân Tiêu! Ta là muội muội sinh đôi của Xuân Tiêu, Xuân Dục!”

“Vậy Xuân Tiêu đi đâu?”

“Cùng thiên hạ đệ nhất kiếm Tây Môn Xuy Tuyết bỏ trốn!”

Nói xong bước nhanh tới trước mặt Dạ lang quân, ta nói “Trở về!” Dạ lang quân mang theo ta thì triển khinh công bắt đầu bay trở về. Trên đường, hần đột nhiên nói:

“Xuân Tiêu cô nương, kỳ thật ta thấy, vị công tử mới vừa rồi là thật sự thích người!”

Hầm cha, đầu năm nay như thế nào xuất hiện hai cái hồng nương? Dạ lang quân, không dung tha, người đây đều đã nhìn ra, vậy người như thế nào không nhìn ra ta từ đầu tới cuối vẫn đem người thành khi đùa giỡn?

22. Chương 22

Cũng giống như khi đi ra Phù Dung các, vẫn như cũ là theo cửa sổ phi vào. Dạ lang quân buông ta xuống nói:

“Xuân Tiêu cô nương, chuyện thứ nhất ta đã thay người làm thỏa đáng, còn hai việc còn lại là gì?”

Sửa sang lại quần áo, ta cười nói:

“Chuyện thứ hai tạm thời không vội, ngươi cứ đi về trước, buổi tối mười ngày sau tới tìm ta, ta sẽ nói cho ngươi biết!”

Không nghĩ Dạ lang quân chợt nhú mày nói:

“Ta làm sao biết ngươi sẽ không gạt ta?”

Việc này nha, ta vốn là đang gạt ngươi. Khụ một tiếng, ta nói:

“Dạ lang quân, ngươi biết cái gì thích hợp nhất để thử thách một người sao?” Hắc lắc đầu, ta bày ra tư thế mẹ vợ giáo huấn con rể nói:

“Là khoảng cách! Là thời gian! Nếu trong vòng mười ngày này các ngươi không gặp gỡ, ngươi còn không có người khác, tâm tâm niệm niệm vẫn là A Cửu. Mười ngày sau, ngươi như cũ có thể đến trước mặt ta, giống hôm nay một loại kiên định nói muốn gặp A Cửu, vậy đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ tin tưởng ngươi là thật tình, cũng tự nhiên giao cho ngươi làm chuyện thứ hai!”

Lời của ta vừa nói, chỉ thấy Dạ lang quân vẻ mặt nghiêm túc tuyên thệ đối với ta nói:

“Thỉnh Xuân Tiêu cô nương yên tâm! Dạ mỗ hội dùng hành động để chứng minh ta đối với A Cửu là thật tâm! Mười ngày sau ta tất đến!”

Hắn nói xong, nhanh chân theo cửa sổ chạy ra ngoài. Hăm cha, ta cười, Dạ lang quân a, tuy nói rằng khoảng cách cùng thời gian có thể khảo nghiệm người, nhưng là người chẳng lẽ chưa từng nghe qua sao: thời gian tạo thành bất cá hai tay, khoảng cách sinh tiểu tam.

Thình lình nghe tiếng “Bụp” một tiếng, ta quay đầu, nguyên lai là phi mao thối [1] tiên sinh đã trở lại.

[1] người chạy nhanh.

“Xuân Tiêu cô nương, A Cửu nhà ta, liền nhờ ngươi chăm sóc. Nếu như nàng có bầu.....”

“Nếu như nàng có bầu ta nhất định trước tiên báo cho ngươi! Trước khi đứa nhỏ ra đời liền nhất định cho ngươi rước nàng qua cửa.”

Dạ lang quân nghe vậy, vừa lòng gật đầu sau đó rời đi. Ta lại ôm bụng, đau chết ta. Buồn cười! Cuối cùng chỉ là trò đùa! Còn có bầu! Hành Cửu nếu có ngày có thể có bầu, ngày sao chổi đâm xuống trái đất cũng không xa.

Ta dùng ngón tay nâng vòng tay, đang định gọi A Cửu đi ra, không nghĩ “Bụp” một tiếng, Dạ lang quân như thế nào lại theo cửa sổ tiến vào. Hăm cha, người nọ là đi tiểu thường xuyên buồn tiểu viêm đường tiểu sao?

Dạ lang quân hít sâu một hơi nói:

“Xuân Tiêu cô nương, ngươi nhất định phải nói cho A Cửu, bảo nàng chờ ta, ta đối nàng tuyệt đối thật lòng!”

Ta chỉ có thể gật đầu cam đoan nói:

“Đã biết đã biết!”

Dạ lang quân rút cuộc lại đi. Ta chờ a chờ, một khắc đồng hồ trôi qua, hai khắc trôi qua.....Tốt lắm, hắn hẳn là sẽ không lại xuất hiện. Ta gọi Hành Cửu, gọi nửa ngày mới thấy hắn từ trong vòng tay bay ra, một bộ dạng buồn ngủ mắt lim dim ~ tức chết lão tử! Thật muốn ném bịch nước đá vào đầu hắn.

“Hành Cửu, ngươi xác định tối qua thật sự đem Dạ lang quân lên giường Xuân Kiều sao?”

“Tất nhiên.”

“Kỳ quái, thanh âm của ngươi như thế nào suy sụp mê man không phản chấn, bộ dáng túng dục quá độ ~ chẳng lẽ là ngươi khao khát mỹ sắc của Xuân Kiều cô nương, cho nên đem Dạ lang quân để trong bụi cỏ, sau nửa đêm tự mình ra trận?”

Ta càng nghĩ càng cảm thấy có loại khả năng này! Bằng không vì sao Dạ lang quân đối với Xuân Kiều một chút ấn tượng đều không có, mà bây giờ Hành Cửu lại bộ dáng mệt chết này?

Hành Cửu lạnh lùng lườm ta một cái:

“Người nói vậy bực gì đó? Ta đã sớm nói với người, Dạ lang quân trên người có cổ tường thụ khí, khi hấn tỉnh táo ta hoàn toàn không thể hiện thân.”

Được! Ông lớn ta cực kì khinh bỉ nhìn hấn một cái. Trốn đào hoa trốn đào hoa sao? Nam nhân có sức quyến rũ chẳng lẽ không có một hai cái đào hoa? Bịa đặt tường thụ cái gì?

“Người lại nghĩ cái gì?”

“Tự nhiên là nghĩ đến như thế nào sắp xếp lời nói, đem chuyện Dạ lang quân đối A Cửu cô nương tình ý triền miên nói với đương sự nha, không phải ta bảo người, sức quyến rũ xinh đẹp của người thật đúng là không thể cưỡng lại. Cứ nhiên có thể làm cho đại dam tròng vạn năm nhìn người muốn làm người lương thiện. Không bằng ta đi nói cùng Ngô mục mục, cũng là cho người cái danh hiệu, đem ghế hoa khôi đầu bảng cho người ngồi cùng một chút xem sao?”

Hành Cửu nhún mày thần nhiên nhìn ta một cái, nói:

“Không cần khách khí, Hành Cửu không bằng Xuân Tiêu cô nương là thân thể nữ tử, nếu người muốn thượng Dạ lang quân, thỉnh không cần bận tâm ta, người can đảm thượng đi!”

Tức chết lão tử! Người này lại hướng ta nói lời có dao! Đây nếu có thể thượng, ta đã sớm bỏ nhào tới chỗ Xuân Kiều cách vách, còn chờ tới bây giờ? Ta cùng với Hành Cửu liếc nhau, khinh bỉ lẫn nhau.

Dứt khoát cũng không cùng hấn giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, ta đi thẳng vào vấn đề nói:

“Hiện tại phải làm sao? Người ta cũng đã tìm tới cửa, chẳng lẽ thật sự đem người gả cho hấn?”

“Không cần phải gấp gáp, không phải còn có mười ngày hẹn ước sao, đến lúc đó hai việc kia không có khả năng làm được rồi đuổi hấn đi!”

Ta nghĩ, cũng đúng, đương sự không gấp, ta gấp cái gì, thật sự nếu không được thì đến lúc đó đem vòng tay linh lung huyết ngọc vứt cho hấn đi.

Sáng hôm sau ta dậy trễ, Nhã Ca đau lòng nhìn ta nói:

“Cô nương vất vả! Nhưng là vì cuộc sống hạnh phúc về sau cùng Ngôn đại nhân, hiện tại có chút vất vả cũng đáng!” Đáng thương cho ảo tưởng tình yêu của tiểu cô nương. Ta nhìn nàng, coi như không có, sẽ không dả kích nàng.

Buổi chiều Ngô mục mục lắc lắc eo thùng phuy cười duyên đến phòng ta. Nói “Xuân Tiêu, có vị đại nhân vật, đích danh muốn gặp người.” Đại nhân vật? Có thể đại đến mức nào? Ngô mục mục kề bên tai ta nói “Bình bộ thượng thư Hoàng đại nhân!” A, chức quan này đủ lớn! Đương triều nhất phẩm đại quan, tay cầm một nửa quân quyền Đại Diễn. Ở trong triều cùng Tổng thừa tướng phân chia quyền hành, liền ngay cả cái kia băng sơn Hàn vương gia thấy cũng phải cấp ba phần mặt mũi. Nhưng là, hấn vì sao đích danh muốn gặp ta?

Nếu cũng là vì cá nước thân mật mà đến, tốt lắm, trực tiếp đánh hôn mê quảng trên giường Xuân Kiều cô nương, bảo đảm cho hấn một đêm suốt đời khó quên.

Ta đi phía sau Ngô mục mục, đi vào nhà thất. Hoàng đại nhân vung tay lên, Ngô mục mục cùng Nhã Ca thức thời lui ra ngoài. Ta bình tĩnh ngồi xuống, dùng ánh mắt tinh tế đánh giá hấn, bộ dáng gần bốn mươi. Làn da đen, khuôn mặt cương nghị, trên người có một cổ khí cường đại, miễn cưỡng xem như cái mỹ đại thúc.

Nhưng kỳ quái là, hấn để người ta đi ra ngoài, trong phòng lại lưu một tiểu thư đồng, ta nhìn lướt qua, mi thanh mục tú. Đột nhiên cảm thấy thực quý dị, đại thúc, ngài lớn tuổi như vậy còn bắt chước hậu sinh mang thư đồng bên cạnh?

Kia Hoàng đại nhân đánh giá ta hồi lâu mới mở miệng nói:

“Xuân Tiêu cô nương, lẽ bộ vì luật vì thị lang là khách quen của người?”

Vi luật thị lang? Hẳn là vị Lục thị lang kia đi? Ta nói:

“Đúng vậy.”

“Vi luật thị lang có bệnh, cô nương cũng biết?”

Hách! Ta thiếu chút nữa hoảng sợ đến mức nhảy dựng lên, này Lục thị lang trên giường việc kia không được, mới vài ngày đã truyền khắp hoàng thành sao? Hâm cha, lão tử cái gì cũng chưa nói.

Hoàng đại nhân lại nhìn ta một cái nói:

“Cô nương không cần khẩn trương. Lục thị lang gặp người liền tán dương cô nương khéo hiểu lòng người, sự tình này mọi người đều là minh bạch. Hoàng mỗ hôm nay vừa gặp, cô nương quả nhiên là thanh khiết thông minh!”

Thanh khiết thông minh? Ta vừa rồi có làm gì sao? Này Hoàng đại nhân là từ đâu nhìn ra? Thành linh nghe Hoàng đại nhân quát khẽ một tiếng “Nhã Yên!” liền thấy tiểu thư đồng phía sau bỏ khăn buộc đầu ra, hé ra một đầu tóc dài, một khuôn mặt trái xoan trên có hai mắt to như mực, hết sức chọc người thương tiếc. Bản thiếu ta hai mươi mấy năm lần đầu tiên nhìn lầm. Này không phải tiểu thư đồng, rõ ràng chính là nữ kiêu nga nha!

Thượng thư đại nhân hạ mi nói:

“Xuân Tiêu cô nương tuy đẹp, nhưng không phải loại hình bản quan ưa thích, ta yêu, là nữ tử như Nhã Yên. Đó mới là yêu kiêu khiến người thương yêu đau tiếc a.”

Thượng thư đại nhân vừa nói xong liền đặt vào tay ta hơn mười tờ ngân phiếu giá trị ngàn lượng. Tay ta khẽ run rẩy, thiên a, không phải là đúng như ta nghĩ đi? Ta thanh âm run rẩy hỏi:

“Đại nhân đây là muốn kim ốc tàng kiều, để Nhã Yên cô nương ở chỗ này của ta?”

Hoàng đại nhân tán dương nhìn ta nói:

“Kim ốc tàng kiều, từ này nhưng thật ra thực mới mẻ. Xuân Tiêu cô nương, quả nhiên khéo hiểu lòng người!”

Này, để mỹ nhân ở đây ta tự nhiên là không phản đối, dù sao mỗi ngày nhìn Nhã Ca đã chán, ngẫu nhiên đổi gương mặt mới cũng tốt:

Ta nói:

“Chuyện của đại nhân, Xuân Tiêu nhất định làm thỏa đáng. Chỗ này của ta có tỷ nữ Nhã Ca. Nhã Yên cô nương, gọi Nhã Ca tỷ tỷ là được. Chính là Xuân Tiêu thực sự không rõ, đại nhân nếu thực thích trực tiếp đem về nhà là tốt rồi, tại sao phải khổ sở phiền toái như vậy?”

Ta lời ấy vừa nói, chỉ thấy Hoàng đại nhân sắc mặt đột biến. Mặt đen lộ ra hồng, dùng dùng nói:

“Thật sự là nhà có ác thế, quá mức hung mãnh, không cho cưới vợ bé, lần trước ta đem Nhã Yên dưỡng ở biệt viện, nàng không biết từ đâu biết được, vừa tới nơi chính là một trận đòn hiểm, thật sự là gia môn bất hạnh gia môn bất hạnh a!”

Nương của ta a, chủ trì binh bộ tác phong khiếp người binh bộ thượng thư, là cái sợ vợ? !

Ta không ngừng gật đầu, thu bạc tự nhiên là vì người làm việc. Cứ như vậy, Nhã Yên tiểu mỹ nhân được giàn xếp bên người ta.

Ngày thứ hai, trên phố lại có đồn đãi nói:

“Xuân Tiêu cô nương Phù Dung các thật là người khó lường, công phu trên giường hạng nhất, ngay cả không thường dạo thanh lâu Hoàng thượng thư đều bị thu thập trong màn trướng..”

Nguyên bản đến Phù Dung các còn có con quan vô lại bên trong đánh nhau gây sự, hiện tại trên cơ bản ngay cả bóng dáng đều không có, vì sao? Quốc gia bộ quốc phòng Hoàng thượng thư trong tay là binh quyền, này Xuân Tiêu cô nương nếu ở bên gối khóc kể một đôi lời, người có thể sống được sao!

Lúc đó, ta cũng suy nghĩ, dường vợ bé có thể kiếm nhiều tiền hơn so với bán băng vệ sinh, không bằng liền mở cái “Kim ốc tàng kiều hội quán”, chuyên môn nuôi giúp vợ bé?

23. Chương 23

Thế mà, ta ở đây sống yên ổn không nổi hai ngày, chỉ thấy Qua Tử huynh giữa ban ngày vội vã chạy tới, cầm ngân phiếu kéo ta đi tìm Ngô mục mục.

“Người đang làm cái gì?” Ta hỏi. Qua Tử huynh trên mặt nổi lên ửng đỏ đáng ngờ nói:

“Tự nhiên là chuộc thân cho người!”

Ta cả kinh, một chút cảm giác kinh hãi cũng không có, tuy nói cảm giác lần đầu không dễ thích ứng, nhưng là nay nán lại lâu đã thành thói quen. Hơn nữa, trừ bỏ thanh lâu, còn có địa phương nào có thể nhìn nhiều mỹ nhân như vậy, đứng đắn cùng nhóm mỹ nhân cười huyền ảo trên đầu? Huống chi còn có nhiều người coi tiền như rác tại đây, trước đó vài ngài Hoàng đại nhân cho ta phí nuôi vợ bé có một vạn tám ngàn lượng, này nếu thêm vài lần ra tay hào phóng như vậy, ta không bao lâu liền giàu to nha, vậy ngày ta mua nhà đường mỹ nhân làm cái đại địa chủ cũng không xa!

Vì thế ta ho một tiếng nói “Công tử, người mang theo bao nhiêu bạc đến chuộc thân cho thiếp?” Qua Tử huynh đắc ý nói “Mười vạn hai.”

Hắc, đúng là rất nhiều. Bất quá, ta lên quan sát hắn, tuy là con quan, phụ thân là hộ bộ thượng thư, nhưng hắn là lập tức không có nhiều bạc như vậy. Vì thế liếc mắt, ta nói:

“Bạc từ đâu đến?”

“Biểu ca cho ta mượn.”

A! Hàn vương? ! Hắn đây là muốn tham gia cái gì? Hay là hắn biết buổi tối hôm trước ta gặp Ngôn Chi Thanh? Nhưng là cho dù biết cũng không nên xúi dục Qua Tử huynh chuộc thân cho ta, ta lại không ngần ngại cản con đường của hắn!

Vả lại, ta thật sự muốn thông đồng với Ngôn Chi Thanh, để hắn không cười đào mặt mỹ nhân. Tiện cho Hàn vương gia ngày ấy bên đường nhìn tiểu mỹ nhân tình nghĩa kéo dài vui vẻ vụng trộm không tốt sao? Không nghĩ ra, dứt khoát đừng nghĩ.

Ta nhìn Qua Tử huynh nói:

“Công tử, người mang theo mười vạn hai đến chuộc thân cho ta? Người còn nhớ rõ, đêm ta hư thân bạc là năm vạn hai. Nay mười vạn hai, Ngô mục mục có thể để trong mắt?”

Qua Tử huynh nổi giận, hắn xoay người muốn đi.

Ta giữ chặt hắn nói:

“Người làm cái gì?”

“Tự nhiên là đi xoay sở bạc.”

Nương của ta a, cách nghĩ đáng chết! Ta nhìn hắn, ánh mắt hết sức thanh minh nói:

“Cho dù thật sự chuộc thân được, người đem ta an trí ở nơi nào? Người nhà người có bằng lòng? Lệnh tôn lệnh đường có đồng ý cho người nghênh ta qua cửa? Qua cửa là làm vợ bé hay thị thiếp?”

Ta liền tiếp đặt ra nghi vấn, khiến Qua Tử huynh giương mắt cứng lưỡi. Hắn nói:

“Bây giờ còn chưa được, gia mẫu, gia mẫu tạm thời không đồng ý, nhưng là Xuân Tiêu, ta trước tiên có thể đem người an trí ở biệt viện, chờ thuyết phục được nàng sẽ nghênh người vào cửa?”

“Kia bao lâu mới có thể thuyết phục? Một ngày? Ba ngày? Một tháng? Ba tháng?”

Qua Tử huynh không nói, chính là ánh mắt nhìn chăm chăm vào ta, vẻ mặt hết sức quật cường. Cảm thấy đột nhiên mềm nhũn, ta có chút không đành lòng, vì thế nói “Công tử, người tại sao vội vàng nghênh ta vào cửa như thế?”

Hắn nhìn ta một cái nói “Xuân Tiêu, gia phụ không cho ta mỗi ngày đến Phù Dung các, ta lại bận việc tại cửa hàng, thẳng đến hôm qua mới biết được, thượng thư đại nhân lại thành chi khách nhập môn của người!”

Xuân Tiêu ! Người chỉ có thể là của ta! Nếu Hoàng đại nhân muốn cùng ta giành người, phụ thân đại nhân tuyệt đối sẽ không đồng ý cho người vào cửa!”

Thì ra là thế, nguyên lai trong đó là liên lụy giới quan trường, này cha Qua Tử huynh cùng Hoàng đại nhân phỏng chừng có chút giao hảo a, chính là không biết hắn có cùng Hoàng đại nhân giống nhau, có đam mê đường nhị nữ. Nếu là có, ta không chừng có năng lực kiếm một số.....

Ta ngửa đầu, tươi cười hết sức sáng lạn nói với hắn :

“Hoàng đại nhân, đó là một hiểu lầm!”

Ta từ trong vạt áo trước ngực lấy ra một chồng ngân phiếu thật dày trước mặt Qua Tử huynh quơ quơ, đắc ý nói “Những thứ này là Hoàng đại nhân cho ta.” Cứ như vậy đem chuyện Hoàng đại nhân nhờ ta đường nhị nữ nói với Qua Tử huynh, nghe xong hắn trợn mắt há mồm.

Rồi sau đó nói:

“Thật sự là con người không thể nhìn vào vẻ ngoài!”

“Công tử, chuyện chuộc thân tạm thời cứ thông thả, chờ chúng ta có đủ bạc, người còn nói với song thân, đến lúc đó mới là giai đại hoan hỉ (tất cả đều vui)?”

Kia bạc chuộc thân ta là cho tới bây giờ chưa từng lo lắng, đưa chuộc thân bạc làm gì! Chờ khi bản thiếu ta chân chính muốn chạy, trực tiếp bảo Hành Cửu đem khế ước bán thân của Ngô mục mục lên đốt. Nếu làm cho lão tử mất hứng, đem cả cửa các cô nương trong lầu lên đốt!

Tần Duệ nhìn ta, bộ dáng muốn nói lại thôi, ta nói tiếp “Yên tâm! Trước khi chuộc thân, ta sẽ không để những người khác chạm vào thân ta, đến một người liền đập một cái, đến hai người đập hai người!”

Qua Tử huynh vừa lòng nở nụ cười, trong lòng ta khinh bỉ, vớ vẩn, không phải là sợ Xuân Tiêu thân thể không thuần khiết sao, dục vọng độc chiếm của nam nhân! Lão tử năm đó cũng có nói!

Mất thấy ban ngày không có chuyện gì, Tần Duệ kéo ta ra ngoài muốn đi dạo, đi xem Nữ tử dưỡng thân đường mới mở, cùng Ngô mục mục nói một tiếng, ta mang theo Nhã Ca cùng Tần Duệ ra ngoài. Tựa hồ từ sau khi ta đem Nhã Yên của Hoàng đại nhân thu vào màn trướng, Ngô mục mục đối ta khách khí rất nhiều, trong Phù Dung các, lão tử nói hai, không ai dám nói một.

Lần hai ra Phù Dung các, bước vào hoàng thành, không hổ là kinh đô, cửa hàng mọc lên như rừng, người đi đường đông như dật. Thở ra một hơi, ta thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, chờ lão tử gom đủ tiền, tuyệt đối đi khắp thế giới này nhìn hết, thiên hạ to lớn, giang hồ xa, cũng không uống ta xuyên qua.

24. Chương 24

Dọc theo đường đi Qua Tử huynh thỉnh thoảng sẽ hai mắt lên nhìn ta, ta buồn bực, vớ vẩn, người muốn nhìn liền quang minh chính đại nhìn, không nhìn liền bỏ đi, làm gì mà như kẻ trộm! Không lâu đi ra nữ tử dưỡng thân đường, ta cao thấp đánh giá một chút, cửa hàng phía tây chính giữa chợ, lựa chọn tốt. Không khí của nơi bán trang sức, so với tên điểm lại rõ ràng bất đồng, cho nên so với các nơi buôn bán trên đường dễ làm người khác chú ý hơn.

Đi vào qua lại dưỡng thân đường đều là đại cô nương tiểu tức phụ, vung tay xinh đẹp nhỏ bé cùng bạn cười duyên liên tục, hoặc là lắc lắc eo thon nhỏ xấu hổ liếc chúng ta một cái rồi quay đầu đi. Thân nương a! Trong lòng ta ngứa, chỉ cảm thấy máu trên người đều chảy xuống dưới, nhưng lại không tìm được chỗ phát tiết chỉ có thể chảy ngược trở về, ta kinh hãi rất nhanh lấy khăn lụa che mũi, này nếu như ban ngày trước mặt mọi người chảy máu mũi, thật sự rất xấu mặt.

Ai, không thể không nói, đằng hoàng nữ tử cùng thanh lâu nữ tử bất đồng, quả thật có chút đặc sắc hơn. Tần Duệ nhìn động tác của ta, cau mày nói:

“Chính là không thoải mái?”

Ta lắc đầu, hăm cha, ta có thể nói cho hắn biết chính là bởi vì bỗng chốc thấy mỹ nữ rất khoan khoái nên như thế sao? Tần Duệ a Tần Duệ, ta lúc trước nếu xuyên qua trên người người thì tốt biết bao nhiêu!

Trên đường đi mua rất nhiều đồ chơi, đồng thời mua rất nhiều thứ trước kia ta chưa từng ăn bao giờ, đều là Qua Tử huynh vất. Điều này không khỏi làm ta nhớ tới một người bạn gái ở hiện đại, đi dạo phố cùng ta đều vì muốn có một người lao động miễn phí. Ta liền dày đặc oán niệm, được rồi, nay cuối cùng là công bằng, người lao động miễn phí do Qua Tử huynh đảm nhiệm. Hiện tại bề ngoài hắn coi như là bạn trai danh nghĩa của ta.

Dạo đến khi Nhã Ca thân thể cảm thấy không thoải mái, ta để cho nàng về trước. Một ngày dạo phố này ta mới phát hiện đi cùng Qua Tử huynh kỳ thật rất thoải mái. Đơn thuần, thẳng thắn, có đôi khi còn đỏ mặt, rất giống trường kí túc xá đại học của ta. Cho nên đối với hắn cũng nổi lên vài phần thân cận gần gũi.

Trở về khi trời đã tối sầm. Tần Duệ đi bên ta, đi vào ngõ nhỏ đột nhiên vài hắc y nhân che mặt đi ra, đem chúng ta vây xung quanh. Ta cả kinh, cảm giác máu trong thân thể chảy vô cùng dồn dập, cũng không phải rất sợ hãi, thực ra là càng thêm hưng phấn!

Nhóm người trước mắt này, sẽ không chính là một trong những nghề nghiệp ở Trung Quốc cổ đại, thích khách đi?

Qua Tử huynh phản ứng nhanh, một phen kéo ta che ở phía sau, ánh mắt hung ác trừng đám hắc y nhân kia, rành rành nói “Ban ngày ban mặt, thiên tử trước mắt, các ngươi đây là muốn làm gì!”

Đám hắc y nhân kia không nói lời nào, gạt đầu qua lại liền lại phía chúng ta, Qua Tử huynh đối ta nói: “Xuân Tiêu chạy mau!”

Ta sửng sốt, tim trái đột nhiên truyền đến một cảm giác rất kỳ quái, nóng nóng, giống như bị lửa thiêu cháy.

Chói lọi đường kiếm nghiêng đêm tối, Qua Tử huynh phi thân ngăn cản, ta vẫn nhớ rõ tay hắn vừa rồi một mực run run, sắc trời hoàn toàn tối đen, người đi đường thưa thớt, có ánh trăng phản xạ trên thân kiếm, vô cùng chói mắt, trong đầu chỉ có một ý niệm, hay là đêm nay liền xong tại đây? Qua Tử huynh a Qua Tử huynh, ngươi cần phải võ công cái thể mới được a!

Đột nhiên một bóng người bay tới, tại người Tần Duệ điểm liên tiếp mấy huyết đạo, đồng thời vung tay cực nhanh xóa sạch trường kiếm đêm tối, rồi sau đó nghe thấy một thanh âm lạnh như băng giống như tới từ địa ngục:

“Một đám phế vật! Các ngươi truy lâm người!”

Hắc y nhân còn lại đồng thời lui ra, đồng thanh nói “Thuộc hạ đáng chết.”

Người nọ xoay người lại, nhuệ khí lông mày, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như được đẽo gọt, còn có cả người hàn khí, rõ ràng chính là Hàn vương!

Qua Tử huynh dường như đã ngắt đi, Hàn vương ung dung một tay mang hắn hướng ta đi tới. Ta khẩn trương đến nỗi nghe được tim đập. Dường như trước mắt, ta làm hỏng hành động của bọn hắn, này Hàn vương có thể hay không giết ta diệt khẩu? Trong đầu vô số ý tưởng vòng vo, còn chưa kịp nghĩ ra đối sách, hắn chạy tới trước mặt ta.

“Xuân Tiêu cô nương, tối hôm nay ngươi nhìn được cái gì?”

“Ta cái gì cũng chưa thấy!”

“Tốt lắm.”

Hắn nói, thuận tay đem Tần Duệ quăng cho ta, nói:

“Mới vừa rồi ta điểm huyết mê của hần, biểu đệ hần cái gì cũng sẽ không nhớ, nên nói như thế nào, người đều rõ ràng đi?”

Ta cố gắng duy trì trạng thái bình tĩnh, đáp “Rõ ràng!”

Hàn vương xoay người, đi hai bước lại quay đầu lại nói:

“Xuân Tiêu cô nương, trước khi làm gì cần phải suy nghĩ kỹ, không thể trước mắt đi một bước mà sai lầm.”

Rồi sau đó hần mang theo mọi người rời đi. Ta ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng toát ra ngoài, Hàn vương này, mới vừa rồi là muốn cảnh cáo ta cái gì? Hần nói truy lầm người, vậy nhóm người của hần mới vừa rồi định truy ai? Vừa rồi, nam nhân kia để cho ta lần đầu tiên chân chính cảm thấy sợ hãi. Kia toàn thân khí thế khiếp người còn có vừa rồi ra tay tàn nhẫn, liền giống như đến từ địa ngục, xem hần bình thường tựa hồ thu lại không ít. Giấu nghề, có thể xem cùng loại này?

Mặc kệ những điều này, ta vỗ vỗ mặt Qua Tử huynh, hồi lâu mới làm hần tỉnh.

“Xuân Tiêu, người không sao chứ? Những người đó có làm gì với người không?”

Ta mở to hai mắt, cố gắng tỏ vẻ vô tội nói:

“Người nào? Người mới vừa rồi đi tới đi lui mà ngất thôi!”

“Phải không?” Qua Tử huynh bán tín bán nghi nhìn ta một cái. Ta xoay người không để ý tới hần.

Đi tới trước cửa Phù Dung các thì Qua Tử huynh đột nhiên nắm lấy tay áo của ta, biểu tình quá mức ngưng nghịu nói:

“Xuân Tiêu, ta đêm nay có thể lưu lại không? Chúng ta.....chúng ta đã lâu chưa có ngư thủy chi hoan.”

Làm khó lão tử! Chúng ta thời điểm nào từng ngư thủy chi hoan?

Nghĩ nghĩ, ta vẻ mặt tiếc nuối nhìn hần nói:

“Đêm nay không được.”

“Vì sao?”

“Vi luật thị lang sáng nay phái người nói buổi tối sẽ tới.”

“Nga, nguyên lai là hần.”

Qua Tử huynh buông tay, biểu tình thở phào nói:

“Xuân Tiêu người bồi hần nói chuyện phiếm tốt lắm, Vi đại nhân kì thật rất thú vị.”

Ta kỳ quái, hần hôm nay như thế nào không lo lắng trong sạch của ta? Có lẽ nhìn thấu nghi hoặc của ta, hần nói:

“Vi đại nhân không phải không thể nâng sao?”

Hăm cha, nguyên lai là truyền khắp hoàng thành.

Qua Tử huynh lại nói tiếp:

“Không được thì cho hần một gậy hôn mê là tốt.” Ta gật gật đầu, Qua Tử huynh bước đi.

Lòng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, căn bản là không có thị lang nào nói muốn tới đây, chính là đêm nay bị kinh động, lão tử ta lười ứng phó hần thôi.

Ta trở lại gian phòng mình đốt thật nhiều nến đỏ. Nhã Ca tiến lên phía trước nói:

“Cô nương như thế nào giờ mới trở về, Vi đại nhân chờ người đã lâu.” Ta sửng sốt, lúc này mới phát hiện ra Vi đại nhân đang ngồi giữa một đồng nền, khoác áo dài. Đối với ta cười nói “Xuân Tiêu cô nương, Vi mỗ nói sẽ lại đến.”

25. Chương 25

Nhã Ca thực thức thời thay ta đóng cửa phòng lui ra ngoài, ta nhìn thị lang đại nhân trong mắt lục quang sáng ngời ngồi bên trong một đồng nền đỏ, đột nhiên cảm thấy hình ảnh này thực quý dị, chẳng lẽ đây là cái gọi là một điểm lục trong vạn hồng? [1]

[1] Thực ra câu này nguyên bản là “Vạn lục từng trung nhất điểm hồng” nghĩa là trong vạn sắc xanh của rừng từng có một điểm hồng.

Lắc đầu, đây là cái gì a. Lục thị lang kia nhìn ta, biểu tình thực chờ mong, hần nói:

“Xuân Tiêu, người chẳng lẽ không phát hiện ra nền đỏ này có gì đặc biệt?”

Qua lời nói vừa rồi của hần, đúng là có điểm lạ, ta nhìn kỹ, hách! Nền đỏ bày thành một hình trái tim, mà Lục thị lang, đang ngồi ở trung gian trái tim. Thị lang đại nhân ánh mắt sáng quắc nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương, ta đây đem trái tim giao cho người.”

Ồi mẹ nó! Đây không phải là một trong những cách thức kinh điển theo đuổi em gái ở hiện đại sao? Chẳng lẽ Lục thị lang cũng là xuyên qua tới đây? Lòng ta một trận kích động, tiến lên bắt lấy tay Lục thị lang hỏi:

“Người cũng là xuyên tới? Ta là một mình xuyên tới, nguyên nhân không hay ho là ở night club đùa giỡn một nam nhân!”

Nói tới đây, ta cảm thấy cực kì bị phần, lại hỏi tiếp:

“Người là như thế nào xuyên đến?”

“Mặc?” [2]

[2] Từ “xuyên” và từ “mặc” trong tiếng trung phát âm như nhau.

Lục thị lang nhìn ta, hoang mang nói:

“Cô nương có phải hay không cảm thấy hôm nay ta mặc quần áo không hợp?”

Tức chết lão tử! Nguyên lai không phải, hại lão tử không công lãng phí cảm tình! Ai quần áo người có hợp hay không a!

Lục thị lang nhìn ta vẻ mặt thất vọng, có chút khó hiểu cúi đầu nhẹ giọng nói gì đó, ta mơ mơ hồ hồ nghe được hần nói: “Ta chỉ biết hôm nay áo bào gấm mặc rất lôi cuốn, chết tiết Đoàn Tu, mặc không có hợp.”

Hần khôi phục trạng thái ngẩng đầu, nắm tay, giống như hạ quyết định thật quyết tâm, ánh mắt phát sáng long lanh nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương, ta ngày hôm trước tìm được bí dược, cam đoan có thể làm cho ta trọng chấn hùng phong, đêm nay tuyệt đối sẽ không lại cô phụ mỹ mạo cô nương, cùng cô nương ngày lành mỹ cảnh. Xuân Tiêu cô nương, chúng ta thử?”

Thử! Thử cái đầu người! Hăm cha, nguyên lai là có chuẩn bị mà đến. Bất quá, bản thiếu ta cũng không sợ người, người có tráng dương dược, ta có hồn mộng mê hồn tán! Muốn thượng lão tử, mơ thiên thu mộng xuân của người đi!

Ta sờ soạng bình sứ bên hông, lập tức liền đứng lên. Ta đang định đi tới phía hần. Đột nhiên nghe thấy “ôi” một tiếng, chỉ thấy hần cùng người thọt giống nhau tập tễnh tập tễnh chạy tới bị thương kêu:

“Xuân Tiêu cô nương! Mau giúp ta dập lửa a!”

Ta sửng sốt, lúc này mới phát hiện vải dệt quần áo chỗ mông hần thế nhưng cháy! (Sulli: bạn nào định tổ tình kiều này cẩn thận bỏng mông =)))

Lửa còn càng cháy càng lớn, thị lang đại nhân đau đến mức mặt nhú lại, chỉ biết lớn tiếng kêu:

“Xuân Tiêu!”

Thanh âm kia, thật sự là cực kỳ thê lương a.

“Đến đây đến đây! Đại nhân người đừng động a!”

Ta cần môi, tận lực kiềm chế để không cười ra tiếng. Nhanh tay nhanh mắt cầm lấy ấm nước trên bàn đổ vào mông hần. Nước đập tắt lửa, đây là truyện bình thường đúng không? Nhưng vì sao lửa chẳng những không tắt ngược lại càng cháy càng lớn, thậm chí còn tỏa ra?

Chỉ nghe Lục thị lang càng thêm đau thương nói:

“Xuân Tiêu cô nương! Đó là rượu a, là rượu a!” (Sulli: nướng mông =)))

Hách, có rượu, khó trách! Cồn là chất dẫn cháy.

Lục thị lang khẽ rú một tiếng, hữu khí vô lực nói:

“Vi mỗi vừa rồi còn muốn chạy tới bên người cô nương, kết quả là ngồi quá lâu, tê chân, đặt mông trên nền.”

Ta xem trên mông hần giờ phút này có mấy miếng vải dệt rách dưới căn bản không che được thịt, còn có mông cánh hoa đỏ bừng kia, chỉ có thể cảm thán một tiếng, không có việc gì đừng nghịch lửa, nhìn lại, đây là chơi đùa gặp chuyện không may?

Cắn chặt môi, ta dốc sức nhịn để không cười ra tiếng nói:

“Kia Vi đại nhân, bí được này, đêm nay thử hay không thử?”

Ta có thể cảm giác thân thể hần chấn động mạnh, câu nói kia cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ nghe hần từng chữ từng chữ nói:

“Không, thử, vẫn, là, để, hôm, khác.”

Ta đang định vì hần kiểm tra chỗ bị thương, chỉ thấy Lục thị lang hai tay nắm chặt, khuôn mặt buồn rầu ngửa lên trời thở dài nói:

“Chẳng lẽ cuộc đời này ta nhất định là phải cô phụ cô nương sao!”

“Phốc” ta rớt cuộc nhịn không được, văng ra!

26. Chương 26

Nghe được tiếng cười, Lục thị lang xoay đầu lại, trợn mắt nhìn, đối với ta không thông cảm tỏ vẻ bất mãn thật lớn. Ta đang định trấn an hần, liền nghe thấy tiếng đập cửa. Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Nhã Ca.

“Cô nương cùng Vi đại nhân đang nghỉ ngơi? Nếu không có xin mời cô nương đi ra một chút, Ngô mục mục có việc quan trọng muốn cùng cô nương thương lượng.”

Ta nghe vậy nhìn Lục thị lang một cái, phát giác hần cũng đang nhìn ta. Lục quang trong mắt ảm đạm đi rất nhiều, trái lại long lạnh nước, hần ai oán hướng ta phát phát tay nói:

“Hãy đi đi, nhớ mang bình kim sang được về, mông ta rất đau.”

Ta đáp lại. Đẩy cửa ra phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Ca đỏ bừng. Ánh mắt giống như sao trên trời sáng lên. Ta nói:

“Nhã Ca, người cũng biết Ngô mục mục tìm ta vì chuyện gì?”

“Cô nương, đại nhân, Ngô mục mục, cái kia, đến đây! Thật sự đến đây!”

Nhã Ca run run kéo tay của ta. Lời nói của nàng lộn xộn, ta ngờ ngờ nghe thấy hai từ “Đánh người, đến đây” [1]. Nhã Ca như thế nào sợ hãi thành như vậy? Mặt hồng như vậy nhất định là vội vã chạy tới, còn có Ngô mục mục, nàng tại sao vào lúc này gọi ta qua.

[1] Đại nhân và đánh người đều đọc là dà rén.

Tim đột nhiên nhảy dựng, chẳng lẽ là ta giúp Hoàng đại nhân đường nhị nãi bại lộ, thượng thư phu nhân dẫn người đến đây đánh? Ông trời a! Ngay cả binh bộ thượng thư cũng dám đánh nữ nhân, kia có bao nhiêu bực hân a! Trấn định, nhất định phải trấn định!

Ta hai tay đặt trên vai Nhã Ca, nghiêm túc hỏi nàng:

“Nhã Yên đâu? Nhã Yên hiện tại ở đâu?”

“Nhã Yên? Nàng tất nhiên là ở bên trong phòng nghỉ ngơi. Cô nương không có chuyện gì sao lại hỏi nàng?”

“Gi, không phải nói Hoàng phu nhân dẫn người đánh lên tới đây sao?”

Nhã Ca nhìn ta, ta cũng nhìn nàng. Sau một lúc lâu nàng mới hồi phục tinh thần nói:

“Cô nương, nghĩ sai rồi, là Đoàn đại nhân đến đây! Đoàn đại nhân, nha! Ta yêu nhất Đoàn đại nhân!”

Nhã Ca nói xong liền bưng mặt mình, mắt long lanh chớp chớp, ta thực hoài nghi nàng nếu tiếp tục chớp như thế sớm muộn gì cũng rút gân.

Ta nói:

“Nhã Ca, rốt cuộc là ai tới?”

Không nghĩ tới tiểu nha đầu lại đối với ta trợn trừng mắt nói:

“Là Đoàn Tu Đoàn đại nhân a! Cô nương không cần nói người không biết Đoàn đại nhân.”

Cái kia, ta thật sự là không biết. Bất quá Đoàn Tu, tên này cũng có chút quen tai, tựa hồ đã từng nghe qua. Nhã Ca thấy ra vẻ mặt mờ mịt, rốt cuộc tin tưởng ta không biết thật. Vì thế, mắt lại long lanh, nàng nói tiếp:

“Triều đại hai người kinh tài tuyệt diệu nhất, một là Hàn vương gia, người còn lại chính là Đoàn Tu Đoàn đại nhân! Nói tới Đoàn đại nhân, cũng là giống như thần tiên. Hai mươi tuổi tại kim thoa điện thí [2] đạt danh hiệu Trạng nguyên, xuất khẩu có thể thành thơ, mọi người đều nói, thiên hạ này mới có thập đầu, mà Đoàn đại nhân một người liền độc chiếm bát đầu! Cô nương, người là chưa thấy qua Đoàn đại nhân cười, nếu là hẳn có thể đối với ta cười, ta.....ta có chết cũng cam tâm!”

[2] Kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì.

Bĩu môi, ta phi thường hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Nhã Ca, bất quá là một nam nhân, có thể mỹ đến mức độ nào? Nếu như thật sự có thể cười liền khuyên thành thì hẳn chính là hồ ly tinh! Nhưng là giống hồ ly tinh không phải đều là nữ?

Ta đi sau Nhã Ca đến nhã thất, trong lòng đối với Đoàn Tu này hết sức không bình thường. Nhã Ca bình thường thấy Ngôn Chi Thanh, Hàn vương, cũng không có không rụt rè như vậy. Bước vào nhã thất, chỉ cảm thấy hương mực tàu đánh úp lại, Ngõ mụ mụ đang đứng bên người một bạch y công tử, nét mặt béo phì già nua thế nhưng nổi lên đỏ ửng đáng ngờ.

Ta ngẩng đầu nhìn lại, công tử bạch y kia, trên áo là mẫu đơn đen, nhưng một chút cũng không lộ vẻ phô trương. Hắn ngồi, trong tay cầm chiết phiến nhẹ nhàng gõ mặt bàn. Nghe được tiếng bước chân, hắn mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt hoa đào câu hồn nhiếp phách, mũi cao, môi mỏng đỏ bừng như lửa. Tiếp xúc ánh mắt của ta, hắn câu môi, mỉm cười, trong phút chốc, giống như hoa xuân xinh đẹp thối tới! Liền ngay cả sao trên trời thần trước mặt đều ảm đạm thất sắc.

Ta cảm giác chính mình đều nhanh không thể hô hấp. Này! Thế gian lại có tuyệt sắc giai nhân như thế! Này không phải người đi, rõ ràng chính là hoa đào tinh! Cho dù biết hắn là nam nhân, lão tử vẫn muốn bổ nhào vào ôm hắn khư khư!

“Ngõ mụ mụ, các người đi ra ngoài trước đi.”

Đoàn Tu mở miệng nói, Ngõ mụ mụ cùng Nhã Ca dời bước đi ra ngoài, Nhã Ca không đành lòng quay đầu lại nhìn một cái, rốt cục nhất quyết nhắm mắt khép cửa phòng lại.

“Mỹ nhân như hoa cách vân đoan [3], Xuân Tiêu cô nương Phù Dung các quả thật danh bất hư truyền.”

[3] Câu thơ trong bài “Trường tương tư” của Lý Bạch, nghĩa là người đẹp hiện sau làn mây trời.

Nghe vậy, ta rớt cục hoàn hồn, thần a! Vừa rồi ta nói bỏ nhào vào người coi như thối lắm đi! Mỹ nhân tuy đẹp, chung quy vẫn là nam nhân! Thật sự là làm cho lão tử vô cùng đau đớn, vô cùng đau đớn cực kỳ nha!

Có thể cảm giác được oán niệm của ta, Đoàn Tu kia lại nói;

“Cô nương như vậy nhìn ta, là ta có chỗ nào không tốt?”

Không có, người tốt lắm, là ta không tốt, Đoàn Tu a, ta là cỡ nào muốn đem người biến tính a! Đường nhiên, điều kiện đầu tiên là chính ta phải thay đổi! Trầm ngâm, ta nói:

“Đoàn Tu đại nhân muốn gặp Xuân Tiêu, là vì chuyện gì?”

Này nếu vì ái ân, nói thật, mỹ nhân như vậy, ta không hạ quyết tâm đánh gãy hẳn được.

“Xuân Tiêu cô nương, lần đầu gặp mặt, xin hãy cấp Đoàn mỗ ba phần mặt mũi, không cần cự tuyệt.”

Hắn đứng dậy đi tới trước ta, tay thon dài như ngọc đưa lên một hộp gấm, ta tiếp nhận, mở ra liền thấy, bên trong là tập ngân phiếu thật dày, giàu to rồi! Thật sự giàu to rồi! Chừng hai ba vạn lượng. Ta ngẩng đầu đối với hắn cười nói:

“Đoàn đại nhân thật đúng là hạ vốn gốc!”

Hắn đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn ta nói:

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu, chỉ cần có thể ôm mỹ nhân về, vật tầm thường như vậy có là cái gì!”

Hăm cha, nhiều ngân lượng như thế mà thằng nhãi này nói là vật tầm thường, ta xem xét nhìn hắn, đặc biệt muốn hỏi một câu “Nhà người có máy in sao?” ngấm lại vẫn là nhịn được. Nguyên lai là cầu ái ân a. Này dễ làm, chỉ cần cho hắn ngủ một chút hôn mê hôn tán là tốt rồi.

Nhưng là hiện nay Lục thị lang còn đang ở trong phòng ta. Ta nghĩ, nói:

“Đoàn đại nhân, ngân phiếu này ta tạm thời liền nhận trước, người vẫn là ngày mai lại đến đi, đêm nay trong phòng ta còn có khách nhân chờ.”

Không nghĩ hắn thế nhưng nhíu mày, khẽ cười nói:

“Xuân Tiêu cô nương, người hiểu lắm, mỹ nhân mà ta nói tới, cũng không phải là người.”

Cái gì? Không phải ta người kêu ta đến làm gì? Chẳng lẽ là Nhã Ca? Sẽ không nên, là thằng nhãi Hành Cửu đi ra ngoài làm hắn liền coi trọng?

Hành Cửu a Hành Cửu! Người thật đúng là đào hoa, chuyện Dạ lang quân còn chưa có giải quyết xong lại xuất hiện một cái Đoàn đại nhân. Đang nghĩ biện pháp như thế nào từ chối Đoàn Tu thì hắn kề sát vào lỗ tai ta nói:

“Vi luật thị lang, còn tại phòng cô nương đi?”

“Tư nhiên là đang ở đó.”

Ta đây không rõ vi luật thị lang cùng việc này có gì quan hệ thì chỉ thấy Đoàn Tu đem một bao thuốc bột đặt ở trong tay ta:

“Ta nói mỹ nhân, là A Luật, cô nương, chỉ cần người đem thuốc này đặt trong rượu để cho hắn uống, ngân lượng chính là của người.”

Thanh âm của hắn trầm thấp mà lộ ra mê hoặc, ta cơ hồ cũng sắp nhịn không được muốn nhận lời hắn.

“Đây là được gì?”

“Được thúc giục tình ái.”

Gì! Ta cả kinh, thuốc bột kia trực tiếp ném xuống đất, tay ta chỉ vào hắn không ngừng run, lắp bắp nói:

“Người. Người. Người! Người mới vừa rồi trong miệng nói hần là mỹ nhân? !”

“Ai, Xuân Tiêu cô nương, làm người chê cười.” Hần nhẹ giọng, bộ dáng có chút buồn rầu.

“Thật sự là không có biện pháp, Tu mới ra hạ sách này, A Luật, đã sớm nói cho hần biết hần nhất định là người ở phía dưới, nhưng là hần cố tình không tin, nếu là hần sớm theo ta một chút, mà thôi. Như thế nào này phải nghĩ cách tìm thuốc bổ?”

Ta ta ta, ta hoàn toàn không biết làm sao mở miệng, này Đoàn Tu, đúng là cái đoạn tụ! Được rồi, này không ngạc nhiên, ở hiện đại còn nhiều mà, bạn hữu của ta cũng có.

Nhưng là Đoàn Tu a Đoàn Tu! Người muốn làm đoạn tu tìm ai không tìm lại tìm Lục thị lang! Hành Cửu nhà ta cùng người xứng hơn! Kim lòng không được, trong đầu ta chỉ hiện ra một ý niệm.

Này Đoàn Tu nếu thượng Lục thị lang, rốt cuộc là hần giày xéo Lục thị lang? Hay là Lục thị lang giày xéo hần?

“Cô nương, Xuân Tiêu cô nương, người là đáp ứng Đoàn mỗ?”

Ta hoàn hồn, nghe răng cười âm u nói với Đoàn Tu:

“Đáp ứng, tự nhiên là đáp ứng! Ai lại bắn khoản nhận tiền?”

Đoàn Tu liếm liếm môi nở nụ cười, ta như có thể nhìn thấy bộ dạng mỹ mãn khi hần đem Lục thị lang ăn vào trong bụng.

Ta lại nói tiếp:

“Bất quá đêm nay không thể.”

Hần nói “Vì sao?”

“Vi thị lang vừa rồi mộng bị lửa đốt, hiện nay đang nằm trên giường chờ kim sang được của ta.”

Nghe vậy, hần sững nín nói:

“Này tiểu ngu ngốc, ta không có nhìn hần một cái, hần liền gặp rắc rối.”

Ta nghe liền run run, quả thật yêu thương củ cải rau xanh các loại đều có, này Đoàn Tu, thật đúng là khẩu vị độc đáo! Dừng một chút, hần lại nói:

“Ngân phiếu cô nương cứ cầm trước, chờ thêm mấy ngày nữa A Luật lại đến người phái người nói cho ta biết là được.”

Ta gật đầu. Cứ với hai ba câu như vậy, liền đem Lục thị lang cấp bán.

Ta tự mình đi ra mở cửa phòng, kết quả vừa mở lại phát hiện một đám người vây ngoài cửa, thế nhưng tất cả đều là cô nương trong lâu, đêm nay dừng kinh doanh sao?

Chỉ thấy các cô nương kia mắt đều long lanh kêu “Đoàn đại nhân!” vừa hô vừa đem hoa tươi trong tay không biết hái ở đâu hướng Đoàn Tu. Có mấy cành thậm chí ném vào trên người ta, hăm cha, đây là một đoàn fan biết bao cuồng nhiệt a.

Ta ôm đầu, gì cũng không nói liền xông ra ngoài. Đi tới chỗ rẽ hành lang phát hiện Xuân Kiều đang lạnh lùng nhìn một màn này, nàng biểu tình khinh miệt nói:

“Bất quá chính là một bộ thối tha hời hợt thôi!”

Lời này.....Như thế nào nghe không đúng a? Hay là Xuân Kiều này cùng Đoàn Tu trước đó từng có cái gì.....Lão tử thắc mắc, đừng nói Đoàn Tu kia là cái ổ điện hai mặt!

27. Chương 27

Ta sai Nhã Ca tìm bình kim sang được, trở lại trong phòng phát hiện Lục thị lang con mắt trông mong nhìn ta, bộ dáng kia thật sự đáng thương. Giống như chó săn bị người vứt bỏ, chỉ kém không hướng ta vẫy đuôi. Cầm trong tay thuốc trị thương, ta đi tới phía sau hắn, yên lặng bôi thuốc cho hắn.

Đem tảng vải rách rưới kia kéo lên, qua lỗ thủng ta thấy hai khối mông cánh hoa sưng đỏ, thật sự là nghĩ không ra, Đoàn Tu như thế nào một mực muốn hắn? Bất quá mông Lục thị lang cũng thật đủ cong, cơ hồ có thể so sánh với Xuân Kiều.

Sau khi bôi thuốc, ta ngồi trước giường nhìn hắn nói:

“Thị lang đại nhân khát nước sao? Muốn uống nước hay không?”

“Muốn!” Hầm cha! Ta chỉ là lời nói khách sáo, bất quá nhìn hắn lục mầu vụt sáng, thật sự là làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Ta càng cảm thấy, Lục thị lang này cực kỳ trẻ con. Hoa đào tỉnh Đoàn Tu kia có lẽ nhìn trúng hắn điểm này?

Ta cầm cốc nước, nghĩ như vậy trong đầu đột nhiên hiện ra bộ dáng Đoàn Tu ngọt ngào kêu Lục thị lang “Tiểu ngu ngốc”, trên người một trận ác hàn, tay run lên, nước trong chén toàn bộ hắt lên mặt Lục thị lang. Hầm cha, Lục thị lang hôm nay thật đúng là xui xẻo về nhà, nhưng là ta thật không cố ý a!

Vội vàng xuất ra khăn tay giúp hắn lau mặt, lại xin lỗi nói:

“Đại nhân, thực xin lỗi, ta không phải.....” Hai chữ “cố ý” ta còn chưa nói ra lại bị nuốt xuống. Tâm gan tỳ phế thận của ta a, ai có thể nói cho ta biết, tấm màng mỏng nhếch lên trên mặt Lục thị lang rốt cuộc là cái gì? Như thế nào giống mặt nạ a?

Ta rùng mình lá gan nhất thời phình lên liền đem tấm màng kéo xuống. Dưới màng mỏng, ngũ quan tinh tế như chạm ngọc, con ngươi mông lung như sương khói, cánh môi phần nộn như anh đào làm người ta muốn hung hăng trà đạp. Một thiếu niên xinh đẹp sức yếu người nhỏ.

Đợi lúc kịp phản ứng ta mới phát hiện ta cùng Lục thị lang hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau. Sau một lúc lâu mới nghe hắn mở miệng nói trước:

“Xuân Tiêu cô nương, chuyện đêm nay ngươi trăm ngàn lần đừng nói ra ngoài! Ô ô ô.....”

Thanh âm Lục thị lang cũng không có khàn khàn như bình thường, ngược lại là cùng khuôn mặt hắn giống nhau, phần nộn phần nộn, làm lão tử nghe có điểm mềm ra. Ta trong chốc lát còn chưa hồi thần. Trước mắt thiếu niên xinh đẹp ôm đùi ta đáng thương nhìn ta, thật sự là Lục thị lang khuôn mặt tuy đoạn chính lại làm cho người ta có cảm giác dâm loạn kia sao?

Hai người này rõ ràng sẽ không là một a! Lòng hiếu kỳ hại chết mèo! Tuy rằng biết rõ như thế, ta vẫn nhịn không được hỏi hắn:

“Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”

Ồi mẹ nó! Bình thành Lục thị lang thoát nhìn cũng hơn ba mươi tuổi! Khoảng cách tuổi tác có phải hay không quá lớn? Hạ mắt, ta cười nhạt nói:

“Thị lang đại nhân, chỉ cần ngươi đem hết thấy đều nói cho ta biết, ta tự nhiên sẽ thay ngươi giữ bí mật.” Lục thị lang tội nghiệp nhìn ta nói “Có thể không nói sao?” “Có thể a, bất quá thị lang đại nhân, đây hình như là tội khi quân nặng đi?”

Ta cười âm hiểm, Lục thị lang thân mình rõ ràng run một chút, rồi sau đó vẻ mặt cầu xin nói:

“Ta nói, Xuân Tiêu cô nương, nhưng là ngươi nhất định phải giữ bí mật cho ta mới được!”

Ta gật đầu, thấy ta cam đoan, hắn mới mở miệng nói:

“Đồ vật ngươi mới vừa rồi kéo xuống, là vật thiết yếu của dịch dung thuật.” Dịch dung thuật? ! Chính là vật trong tiểu thuyết võ hiệp người giang hồ thường xuyên dùng?

Đột nhiên trong đầu có một ý niệm thực quỷ dị nổi lên. Ta xen lời hấn:

“Cái kia, người thật sự chính là Lục thị lang sao? Sẽ không phải là vì nhiệm vụ người giết Lục thị lang, sau đó dịch dung thành bộ dáng của hắn đi?” Thiếu niên xinh đẹp nhìn ta, nhãn mặt, hấn nói:

“Xuân Tiêu, sức tưởng tượng của người thật là phong phú kinh người!” Khụ khụ, chẳng lẽ không đúng? Ta cười nói:

“Đại nhân thỉnh nói tiếp.”

Hấn nhìn ta nói: “Ta quả thật chính là Lục thị lang!” ánh mắt hấn mở thật to, cố gắng dùng biểu tình nghiêm túc nhất nhìn ta. Nhưng là đối với khuôn mặt phấn nộn của hấn, ta chỉ muốn cười.

Hấn nói tiếp:

“Ta vốn không phải người Hoàng thành, nhà của ta ở Giang Nam, nơi đó mỹ nhân như thơ, cỏ cây như dệt. Xuân thủy bách vụ miên, họa thuyền thính vũ miên.” [1]

[1] Trời còn kém nước xuân xanh biếc, trên thuyền đêm nghe tiếng mưa gần.

Hấn nhắm mắt lại, thì thào nói:

“Giang nam a, vô thủy bất liên.” [2] tựa hồ người kia đã chìm thật sâu trong tưởng niệm.

[2] Không nước không sen. Có lẽ sen ở đây là chỉ mỹ nhân.

Hấn lại mở to mắt nói:

“Ta sinh ra trong một gia đình nghèo, phụ thân đại nhân làm bộ đầu [3] trong nha môn, là người cương trực, mẫn thân cùng các nữ tử Giang Nam giống nhau, dịu dàng tinh khiết lương thiện. Ta còn có một tỷ tỷ, hoa dung nguyệt mạo [4]. Tỷ tính tình ôn nhu như nước, đối với ta rất tốt, khi ta năm tuổi phụ thân đưa ta vào trường tư, kỳ vọng ta có công danh, sáng rọi cửa nhà. Chúng ta một nhà bốn người bốn hòa thuận vui vẻ bình yên.”

[3] Đầu mục bắt người.

[4] Xinh đẹp.

Ta phảng phất có thể thấy cảnh tượng kia, cha mẹ yêu thương, tỷ tỷ che chở, hình ảnh hòa thuận vui vẻ. Hấn hít một hơi thật sâu, lại nói tiếp:

“Ai nghĩ tới có một ngày, mỹ mạo của tỷ tỷ đưa tới họa diệt môn.”

Nói tới đây, trán của hấn nổi gân xanh, trong mắt thậm chí có ánh máu. Thanh âm bắt đầu run run không ngớt:

“Năm ta mười lăm tuổi, tỷ tỷ mười sáu. Một ngày tri phủ đại nhân tới nhà tìm phụ thân bất ngờ thấy tỷ tỷ của ta! Hấn thêm muốn mỹ mạo của tỷ tỷ ta, mấy lần tới cửa bức phụ thân đem tỷ tỷ đưa đến phủ hấn làm thiếp! Nhưng là tri phủ đại nhân kia cũng đã gần năm mươi, trong nhà mười bảy tiểu thiếp! Tỷ tỷ của ta đang thời xuân thì, phụ thân đại nhân như thế nào đồng ý!”

Nói tới chỗ này, hấn nắm chặt tay, thân mình càng run, ta đột nhiên cảm thấy rất khổ sở, vì mình quan tâm, lại lần nữa làm hấn nhớ tới ác mộng, ta tại sao lại không nhẫn nại!

Không biết như thế nào ta phát hiện ta đưa tay đem đầu hấn đặt trên đùi ta. Hấn nói tiếp:

“Ngày ấy, tri phủ đại nhân phái phụ thân đi công vụ ở huyện lân cận, đem phụ thân điều đi, ban đêm dẫn người xâm nhập nhà ta. Cự nhiên trước mặt chúng ta vũ nhục tỷ tỷ! Trước khi đi, hấn bịt mồm ba người chúng ta lại trói cùng một chỗ, sau lại phóng hỏa. Ta vốn tưởng rằng ngày đó ta nhất định chết. Ai ngờ, mẫu thân! Mẫu thân nàng thể nhưng dùng răng cắn đứt dây thừng, bị đại hỏa bao phủ nhưng đẩy ta ra ngoài!”

Có lẽ, từng giọt từ mắt hấn chảy xuống. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như vậy, phảng phất như ngọc lưu ly dễ vỡ. Ta lấy tay nhẹ nhàng vuốt lưng hấn, chẳng biết tại sao, một góc trong lòng dị thường mềm mại. Chẳng lẽ là vì biến thành nữ tử đã lâu, tâm địa cũng mềm nhũn?

Lại nghe hần nói tiếp: “Ta thoát sau đó trốn ở ngôi miếu đổ nát cách nhà không xa, chờ phụ thân trở về, muốn nói cho phụ thân rồi cùng đi cáo trạng với tuần phủ đại nhân! Ai ngờ, đợi ba ngày, lại nghe tin dữ phụ thân ở Lâm huyện gặp cường đạo hi sinh vì nhiệm vụ! Cái gì hi sinh vì nhiệm vụ! Rõ ràng chính là cầu quan kia sợ phụ thân ta trở về phát hiện, cho nên liền phái người giết hần!”

Thanh âm của hần rất nhẹ, tựa như ngủ mê. Bỗng nhiên cảm thấy không thể tưởng tượng, một thiếu niên vừa mới mười lăm tuổi, đôi mắt tai họa bất ngờ, đôi mắt tình cảnh người nhà chết thảm trước mặt hần. Hần, là như thế nào đối diện?

28. Chương 28

Thời điểm mười lăm tuổi, ta đang làm gì? Là hướng phía nữ hài lớp bên đi qua huyết sáo, hoặc là về nhà than phiền mẹ làm thức ăn không hợp khẩu vị?

“Vậy sao đó thì sao?”

“Sau đó, ta một người đi tới Hoàng Thành, mai danh ẩn tích, cố gắng khảo thủ công danh vì người nhà báo thù!”

“Vậy người quyết định thực hiện đúng không?”

“Ân, ta vừa tới kinh thành, liền gặp được Đoàn Tu, hần dạy ta thuật dịch dung, nói là làm như vậy mới không bị quan lớn trong triều khi dễ, đường làm quan cũng dễ dàng hơn rất nhiều.”

Thanh âm của hần dần dần ôn hòa, thân thể cũng không run nữa. Có lẽ, Đoàn Tu đã giúp hần rất nhiều.

“Năm thứ hai ta vào quan trường, làm lễ bộ thị lang. Dưới sự giúp đỡ của Đoàn Tu, kết thân với cầu quan kia. A, khi hần bị trói ra tra khảo sắp bị chém đầu thì ta đứng trước mặt hần, hần thế nhưng không nhận ra ta, thật là buồn cười!”

Không biết lúc này nên nói gì, ta chỉ biết vỗ nhẹ lưng hần. Cảm giác hần tựa hồ cọ cọ người ta mấy cái.

“Xuân Tiêu, thân thể của ngươi thơm quá, thật giống tỷ tỷ của ta.” chẳng biết từ khi nào, tay vi luật vòng ngang hông ta, đầu hần chôn trước ngực ta, ta thế nhưng không có chút nào cảm thấy bị đùa giỡn hay ghê tởm, ngược lại, chẳng biết tại sao, đối với hần thêm mấy phần thương tiếc. Một thiếu niên mười lăm tuổi, sau khi trải qua nỗi đau diệt môn còn có thể trẻ con như vậy, Đoàn Tu, nhất định chiều cố hần vô cùng tốt.

Im lặng một lúc lâu, không khí buồn rầu vừa rồi tiêu tan không ít. Suy nghĩ một chút, ta cuối cùng hỏi:

“Tâm ý của Đoàn Tu đại nhân đối với ngươi, ngươi có hiểu?”

“Ân, ta rõ.”

Thanh âm của hần rầu rĩ. Rồi sau đó hần ngẩng đầu lên, hai tròng mắt long lanh nhìn ta nói: “Mặc dù biết, nhưng là Xuân Tiêu, ta sẽ không theo hần! Nhà ta chỉ một mình ta là nam, ta tất nhiên muốn truyền thừa hương khói!”

Ai, cái này không có biện pháp, Đoàn Tu a Đoàn Tu, mặc dù ngươi thích, nhưng là vi luật người ta cũng không phải là đoạn tụ. Hài tử phần phần nộn như vậy, ta thật sự là không đành lòng cho ngươi giày xéo. Đang lúc ta nghĩ thế nào tìm cơ hội đem ngân lượng trả lại cho Đoàn Tu, liền nghe vi luật nhỏ giọng nói: “Ta chính là thích hần, bộ dáng hần tốt như vậy, có nhiều người thích. Coi như đối với ta tốt hơn nữa, khẳng định cũng sẽ thay lòng!”

Gi? Cách lão tử! [1] Đây rõ ràng là một nguyện đánh một nguyện chịu sao! Thiệt thòi lão tử mới vừa rồi đồng tình còn định đem bạc trả lại. Vi luật a vi luật, ngươi trời sinh chính là kẻ ở dưới!

[1] Đây là tiếng địa phương Tứ Xuyên, chuyện không nghĩ sẽ phát sinh nên bắt đặc dĩ nói.

“Vi luật, ta đáp ứng ngươi sẽ không đem chuyện dịch dung nói ra.”

Vi luật nói “Nga.”

“Điều kiện đầu tiên là, ngươi phải dạy ta thuật dịch dung.” Ta nguyên tưởng rằng tốt xấu gì tiểu tử này bây giờ giống như con khỉ dán trên người ta, khẳng định dễ nói chuyện. Ai ngờ hắn mặt nhăn mày nhu nói:

“Đoàn Tu không cho ta dạy người khác.”

Ngừng một chút, lại nghe hắn nói:

“Ta tất nhiên cũng có thể lên dạy cho ngươi, không nói cho hắn. Nhưng là ngươi phải làm cho ta một việc.”

“Việc gì?”

Mặt hắn thoáng đỏ, vẻ mặt rất vắn vẹo nói:

“Chờ vết thương trên hông ta lành. Ngươi nhất định phải cùng ta thử bí dược kia. Ta. . .Ta lớn như vậy, cũng còn chưa từng ngư thủy chi hoan, lúc trước lên lên nhìn xuân cung đồ, đều bị Đoàn Tu tịch thu. Ta nghe Tô tỷ tỷ nói qua, ngư thủy chi hoan rất vui sướng, là chuyện khoái lạc nhất thiên hạ.”

“Việc này tất nhiên có thể.”

Ta cũng không nghĩ muốn đáp ứng. Để cho thương thể hắn khỏi trước, thuật dịch dung cũng học xong. Đến khi hắn muốn thử thuốc, ta trực tiếp gọi Đoàn Tu tới là được.

Đột nhiên có một ý niệm rất hoang đường xuất hiện trong đầu. Vì luật nói dịch dung của hắn là Đoàn Tu dạy. Chẳng lẽ. . .Mặt hoa đào kia của Đoàn Tu là hắn dịch dung. Dưới mặt nạ thật ra là hiện trường hỏa hoan, mà vì luật dưới dịch dung lại xinh đẹp, hai người này ở chung một chỗ, rốt cuộc là người nào thua thiệt hơn?

Sáng hôm sau, khi ta tỉnh lại, Lục thị lang đã dịch dung xong, lại biến thành diện mạo thường ngày bình thường lại có chút bỉ ổi. Ta nhìn hắn một vòng, không thể không cảm thán dịch dung này thật thần kì. Tối hôm qua còn là thiếu niên tuấn tú xinh đẹp, sáng nay liền biến thành đại thúc.

“Đừng nhìn.” Hắn hơi cúi đầu, có chút ngượng ngùng. Thanh âm đã khàn đi không ít. Ta vui hơn, hắc hắc, nếu là lão tử ta học được dịch dung thuật, sau này còn không thể tung hoành thiên hạ? Nếu có ngày hết bạc, trực tiếp dịch dung thành lão bản ngân hàng tư nhân, nghênh ngang vào cửa hàng lấy mười mấy vạn lượng ra ngoài.

Sau khi cùng vi luật định ra thời gian học tập dịch dung, ta đưa hắn ra cửa.

Khi quay lại ta một mình ngồi trước gương đồng, một đầu tóc đen xõa tới thắt lưng. Cũng vẫn là bộ dáng xinh đẹp mỹ hoặc kia, chính là chu sa giữa mi tâm tựa hồ càng thêm đỏ bừng. Là ta nhìn lầm sao?

“Hành Cửu” nhú mày, ta khẽ gọi. Hành Cửu từ trong vòng bay ra. Hồng y như cũ, dung mạo như tuyết, tươi đẹp nhưng lại tịch liêu. “Ngươi không nên cùng Lục thị lang quá thân cận. Đoàn Tu kia, không phải là người dễ sống chung.”

Àn? Lời này của Hành Cửu là ý tứ gì? Ta còn đang nghi hoặc. Hành Cửu lại nói “Xuân Tiêu, ngươi chẳng lẽ còn chưa nhận ra mình có gì thay đổi sao?” Thay đổi? Thay đổi gì? Trừ việc xui xẻo biến thành nữ nhân, còn có thể thay đổi thể nào? Biến lại lão tử cũng chỉ có thể biến thành nhân yêu!

Cầm lược lên, chải sợi tóc mượt như mây. Ta không nhìn Hành Cửu. Đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, ta hỏi hắn:

“Hành Cửu, Xuân Tiêu nàng bề ngoài cũng coi là cực phẩm báu vật. Nhưng là tại sao những ân khách kia đều không vì thế mà tới? Chẳng lẽ là ta chiếm hữu thân thể nàng, dần dần hiển lộ bản chất nam nhân, khiến cho sức quyến rũ của Xuân Tiêu giảm nhiều?”

Chỉ nghe Hành Cửu cười nhẹ một tiếng, rồi sau đó nói: “Xuân Tiêu, lòng của ngươi dễ dao động hơn, sẽ không tự chủ thương cảm, sẽ bởi vì cảnh ngộ của người khác mà sinh thương tiếc. Thậm chí, sẽ để ý sức quyến rũ phái nữ của chính mình. Xuân Tiêu, ngươi đang từng bước một từ trong ra ngoài từ thân tới tâm biến thành nữ nhân!”

Lời nói của Hành Cửu giống như là sét đánh bên tai. Thực sự. . .là thế? Tiểu gia ta, thật sự sẽ hoàn toàn biến thành một nữ nhân?

29. Chương 29

Không muốn a! Vừa nghĩ sẽ bị nam nhân đè, lão tử ta cả người mãnh liệt nổi da gà.

“Cô nương, ta có thể vào không?” Là thanh âm thân thiết của Nhã Ca nhà ta ~ hướng về phía Hành Cửu ánh mắt “Lập tức tránh”. Ta đứng dậy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra ta liền dùng sức ôm lấy Nhã Ca. Ân, quả nhiên, nữ nhân thân thể hảo, thơm thơm mềm mại, ôm rất là tiêu hồn. Ta lại dùng sức hướng trên người Nhã Ca cọ cọ.

“Cô nương, cô nương đây là làm sao? Là thân thể không thoải mái?” Không thoải mái? Làm sao có thể! Tiểu gia ta hiện tại rất thoải mái. Nha đầu a, người đến ngày nào mới có thể giác ngộ, kỳ thật là ta đang ăn đậu hủ của người a?

“Ân, Nhã Ca, đúng là không thoải mái. Người để cho ta ôm một lúc là tốt rồi, Nhã Ca thiện lương vẫn đứng im không nhúc nhích, vì vậy ta quang minh chính đại ăn một đồng đậu hủ mềm. “Tiểu thư, ôm tốt lắm sao?” ân, ta cũng lưu luyến không muốn rời.

“Tốt lắm, có chuyện gì?” Nếu như không có chuyện, bình thường Nhã Ca cũng không trực tiếp tới lúc sáng sớm. “Cô nương, có Nhan công tử muốn gặp người, Ngô mục mục bảo người chuẩn bị.” Nhan công tử? Sáng sớm đã có ân khách tới cửa? Người này cũng quá nóng nảy đi?

Sau khi rửa mặt, Nhã Ca búi tóc cho ta. Ta ngồi một mình trong phòng, một mực suy nghĩ, công tử trẻ tuổi sáng sớm đến thanh lâu uống hoa tửu [1] rốt cuộc là người nào. Chốc lát sau cửa bị đẩy ra, người vừa tới buộc tóc bằng mũ ngọc, một thân bạch y tôn lên mặt mũi sáng tỏ như trăng. “Lại là người!” Ta đột nhiên nói, cảm giác nhịp tim thành thịch. Mỹ nhân nha! Có nhân phúc [2], nói không chừng còn có thể ăn hai khối đậu hủ.

[1] uống rượu có kỹ nữ hầu.

[2] may mắn được thấy.

Người vừa tới nhú mày, vô cùng kinh ngạc nói:

“Ta hôm nay cải trang thành như vậy, người lại vẫn có thể nhận ra ta!” Nghe vậy, ta nhất thời trầm mặc ~ ta van người, chẳng lẽ người cổ đại thị giác đều không tốt sao? Ngay cả Nhã Ca cũng không nhận ra được. Đào mặt mỹ nhân a, người thật sự cho rằng chỉ cần búi lại tóc dài đối một thân nam trang là có thể nữ phần nam trang sao? Người cho rằng nam nhân chúng ta đều ngu sao. . . .

Nhan công tử, không phải là “A Nhan” trong miệng Hàn vương gia, là vị hôn thê Ngôn Chi Thanh sắp cưới mấy ngày nữa sao? Nàng đây là tới làm gì? Bất quá tới cũng tốt, mỹ nhân chính là mỹ nhân! Nhìn nàng tìm của ta sẽ vẫn đập nhanh, chứng tỏ tiểu gia ta như cũ vẫn là đàn ông! Cách lão tử, Hành Cửu mới là người cần thông suốt đây.

Mỹ nhân lập tức ngồi xuống trước mặt ta, một đôi mắt đẹp trong veo nhìn ta. Chắc chắn, thật không tệ, cho dù nàng hôm nay là một thân nam trang, phong thái vẫn thướt tha như cũ. Ở hiện đại, chính là loại lão tử thích nhất.

Đôi môi hé mở, mỹ nhân mở miệng nói:

“Xuân Tiêu cô nương, ta lần này tới, là vì muốn cùng người vạch kế hoạch.” trong mắt mỹ nhân tinh quang chợt lóe, ta nhìn thấy rõ. Kháo, thì ra cũng không phải là tiểu bạch thủ tinh khiết thiện lương, cũng có chút thủ đoạn tâm kế. Chẳng qua là, nàng tìm ta có mưu tính gì?

Nhìn thấu nghi ngờ của ta, nàng nói: “Năm ngày sau, chính là ngày thành thân của ta cùng Ngôn đại nhân.” ta gật đầu, ta đây biết, toàn bộ người Hoàng Thành biết, đại học sĩ Ngôn Chi Thanh, sắp cưới vợ là chi nữ của Tổng thừa tướng. Tin đồn trên phố, quả nhiên là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp.

Nàng lại nói:

“Ngôn đại nhân tuy tốt, nhưng là ta không muốn gả cho hắn, chỉ là trong lòng ta ngưỡng mộ người khác” a, mỹ nhân, người ngưỡng mộ Hàn vương gia đi? Thật là không hiểu một khối băng có gì tốt. Ôm hắn người không cảm thấy lạnh sao?

Ta nhú mảy, nói: “Tiểu thư không muốn lập gia đình cùng Xuân Tiêu có gì liên quan?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy mặt nàng ngưng trọng nói:

“A Nhan biết cô nương vốn là cùng Ngôn đại nhân tâm đầu ý hợp. Cô nương cùng với Ngôn đại nhân thật sự là ông trời tác hợp cho. Làm kẻ xấu chia cắt nhân duyên A Nhan làm không được. Cho nên, ta cũng đã an bài xong, chỉ đợi ngày thành thân. . .”

Kháo, người xem lại một chút cái miệng nhỏ nhắn nói gì, mình không muốn gả còn nói không nhẫn tâm hủy nhân duyên của ta. Mới vừa rồi tâm tư gian trá. Lạnh lùng cắt đứt nàng, ta nói:

“Ý tứ cô nương là, để cho ta đoạt hôn?”

Cách lão tử, lão tử nguyên đoạt cái quan tài chứ không cần đoạt Ngôn Chi Thanh giả bộ tình nghĩa kia!

“Không phải, Xuân Tiêu cô nương người hiểu lầm. Ta cũng đã chuẩn bị tốt lắm. Đợi ngày đó kiệu hoa qua miếu nguyệt lão thì ta sẽ nghĩ cách trì hoãn, đến lúc đó người thay ta mang giá y lên kiệu. Đến lúc đó vào phủ bái thiên địa động phòng, phát hiện người không đúng, đã động phòng cũng đã bái. Cưới người, Ngôn đại nhân tất nhiên cũng không phản đối.”

Hãm cha, hảo một chiêu thay xà đổi cột. Đào mật mỹ nhân, người lên kế hoạch cũng quá kỹ càng đi. Ta nếu thật sự là Xuân Tiêu ngu ngốc kia, nói không chừng liền bị người lừa.

Lạnh mặt, ta nói: “Nhan cô nương mời trở về đi!” Mỹ nhân kinh ngạc trợn to hai tròng mắt nói: “Xuân Tiêu cô nương đây là không đồng ý? Là vì sao, cô nương có thể toại nguyện làm chính thê gả vào Ngôn gia, ta cũng có thể không phải gả Ngôn đại nhân mà gả cho người ta yêu. Rõ ràng là chuyện nhất cử lưỡng tiện. Cô nương tại sao lại không đồng ý?”

Hãm cha, mỹ nhân này thật sự có ta ngu ngốc để đùa bỡn đây. Không đề cập đến cái khác. Đây là cổ đại! Đại gian đại ác cổ đại! Nữ tử thanh lâu thân phận vốn là dẽ tiện, nếu như đường đường vào cửa thư hương Ngôn gia, tám đại kiệu rước vào cửa, lại là một hoa khôi, làm được chính thê. Đây không phải là khiến Ngôn gia trở thành trò cười cho cả Hoàng Thành hay sao?

Hơn nữa phá hủy đám hỏi của thừa tướng cùng Ngôn gia, đợi sau khi chuyện phát sinh truy vấn, A Nhan này nếu khai ta một bộ không cam lòng đem nàng đánh chết. Ngôn Chi Thanh cho dù thích Xuân Tiêu, phá hủy đường công danh lộc lấy của hắn, đoán chừng cũng sẽ chán ghét vô cùng. Coi như ta cuối cùng cũng miễn cưỡng được nhận vào cửa. Đoán chừng không tới ba tháng là truyền ra tin đồn xấu. Cuối cùng thì thể ta bị chôn ở bãi tha ma nào cũng không biết.

Mỹ nhân a mỹ nhân, người ngược lại khiến mình ngay thẳng, lại đem ta đẩy vào hố lửa! Ta nói “Nhan cô nương mời trở về đi, hôm nay căn bản cũng không có Nhan công tử tới, Xuân Tiêu căn bản cũng không nghe gì cả.”

Thấy tất cả đều thoát khỏi lòng bàn tay, Tống Nhan vẻ mặt giận dữ nói: “Đây là vì sao? Người không phải là thích Ngôn đại nhân sao?”

Kháo! Người là từ đâu nhìn ra? Hạ mắt, ta nói:

“Cô nương chẳng lẽ chưa từng nghe qua từ “thay lòng”? Ta hiện tại không thích Ngôn đại nhân.”

“Vậy người thích người nào? !”

Đôi mắt đẹp của nàng chột trợn to nói: “Chẳng lẽ. . .Người thích Hàn vương gia? Cho nên mới không đồng ý!”

Lông mày dựng lên, nàng hất bình trà trên bàn xuống đất, nói: “Ta sẽ không đem Hàn vương gia nhường cho người! Muốn cùng ta tranh, chính người cũng phải xem một chút mình có phân lượng nào không!” Nàng nói xong nắm tay, eo nhỏ uốn một cái liền rời đi.

Hãm cha, ta ngờ ngác hồi lâu mới phản ứng. Lão tử ta thích Hàn vương gia băng sơn kia? Đây là lời lẽ sai trái từ đâu ra? Đào mật mỹ nhân, thì ra người thật nông cạn, ánh mắt cũng quá tệ. Gần đây năng chói mắt, ít nhất cũng một ngàn độ ý chứ ~

30. Chương 30

Cúi đầu nhìn lại mảnh vỡ trên đất, ta chỉ cảm thấy đầy lòng phiền não. Gọi Nhã Ca đi vào. Qua loa thu dọn, cùng Ngô mụ mụ nói, ta liền ra cửa. Trong lòng cũng không xác định phương hướng, chỉ là muốn tùy tiện đi dạo một chút. Phải nói rằng có hai địa phương nam nhân thích nhất, một là thanh lâu, một cái khác chính là sông bạc. Ngày thanh lâu, tiểu gia ta mỗi ngày đều ở trong, đã sớm mất đi vui thú. Hôm nay phải đi sông bạc thử một chút vận may đi.

Vòng vo mãi cũng không tìm được sông bạc, ta quyết định tìm người hỏi một chút. Đâm đầu vào một bóng dáng vàng nhạt. Bước đi quả thật là mềm mại thướt tha, có lẽ nhất định cũng là một mỹ nhân.

“Cô nương, xin hỏi người có biết sông bạc nào gần đây không?” Ta đứng thẳng người, cố bày ra tạo hình tự nhận là ngọc thụ lâm phong, khéo môi mang theo nụ cười quyến rũ nói.

“Sông bạc? Đi về phía nam đến khi nhìn thấy ngô nhỏ rẽ vào rồi đi thẳng là được.” chắc chắn, mỹ nhân này thanh âm thật là êm tai, không biết lớn lên sẽ như thế nào. Ta ngẩng đầu lên, mới vừa nhìn nàng một cái, liền mê mẩn!

Lông mày dài nhỏ như liễu, cười lên hơi cong, còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện hai bên gò má. Không phải là bạn gái Tiểu Nguyệt thanh thuần của ta thì là ai? ! Chẳng lẽ Tiểu Nguyệt cũng là xuyên tới?

“Tiểu Nguyệt! Người thế nào cũng xuyên tới? Người là cố ý tới tìm ta sao?” Không kìm lòng nổi, ta ôm chặt lấy Tiểu Nguyệt. Cảm giác kia, bây giờ ta mới chính thức hiểu, cái gọi là tha hương ngộ cố tri!

“Cô nương, người làm sao? Còn có cô nương làm sao biết tên của ta?” Nàng trợn to mắt nghi hoặc nhìn ta. Ta cũng nhìn mình một cái, bộ dáng yêu mị, Tiểu Nguyệt a, khó trách người không có nhận ra ta! Tội nghiệp Sở thiếu ta ở trong thân thể nữ nhi!

“Tiểu Nguyệt a, ta là Sở Ca a! Sở Ca!”

“Sở Ca?”

Mày hơi nhíu, nàng cúi đầu một chút, rồi sau đó ngẩng đầu đối với ta nói:

“Sở Ca cô nương, người đại khái là nhận lầm người đi, ta vô cùng xác định ta căn bản cũng chưa từng thấy qua người.”

Làm sao có thể! Người rõ ràng chính là Tiểu Nguyệt nha, lão tử làm sao có thể nhận lầm? ! Ta ngay cả trên móng trái người có ba nốt ruồi đỏ cũng biết!

“Nguyệt nương, như thế nào theo không kịp?” Một giọng nam trầm thấp vang lên, có chút quen thuộc. Chỉ nghe Tiểu Nguyệt trả lời:

“Gia, sẽ tới!”

Nàng đối với ta nói: “Sở Ca cô nương, người thật sự nhận lầm người. Gia gọi ta, ta phải đi.”

Không được! Ta kéo tay áo của nàng, nếu như đây không phải là trên đường cái, có nhiều người như vậy, ta đã sớm ôm lấy bắp đùi của nàng. Tiểu Nguyệt a, khó ở nơi dị thể này gặp được đồng loại, ta làm sao có thể thả người đi.

“Nguyệt nương?” Thanh âm nam tử mơ hồ đã lộ ra không kiên nhẫn. Kháo! Thúc giục gì! Cách lão tử, người nào a! Lại dám cùng lão tử giành nữ nhân!

Ta hướng nơi phát ra thanh âm trợn mắt nhìn, lại đối diện đôi mắt sắc bén lạnh thấu xương, người này, lại là cái kia Hàn vương?

“Xuân Tiêu cô nương.” hắc cau mày, nhìn ta kéo tay áo Tiểu Nguyệt nói:

“Cô nương kéo thị tỳ Nguyệt nương nhà ta, là vì chuyện gì?”

Thị tỳ? Hắc thể nhưng gọi Tiểu Nguyệt là Nguyệt nương? Chẳng lẽ thị tỳ đồng nghĩa với thị thiếp? Ta thương xót cho Tiểu Nguyệt, dầu gì người cũng là tư tưởng giáo dục của thế kỷ hai mốt, người thế nào liền cam tâm làm thiếp ột người cổ đại? Nhất định là đại băng sơn kia ép người!

Ta lại nhìn Tiểu Nguyệt một chút, một nữ tử tốt đẹp cỡ nào a, Tiểu Nguyệt, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra khỏi hố lửa!

“Nguyệt nương, ngươi lui xuống trước đi.” Hàn vương nói, Tiểu Nguyệt lui xuống, Hàn vương đi tới trước mặt ta, mắt nhìn chằm chằm vào ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương, còn năm ngày nữa là đám cưới A Nhan.” kháo, như thế nào mọi người ai cũng nói với ta điều này? Cùng ta có quan hệ?

“Cô nương mấy ngày này nên an phận chút đi. Nếu không, thủ đoạn của bốn vương, cô nương là đã biết.” Cách lão tử! Đây rõ ràng là cảnh cáo thẳng mặt! Hàn vương nói xong, cuối cùng lại nhìn ta một cái, mới cùng Tiểu Nguyệt rời đi.

Phối của lão tử cũng sắp nổ vì tức! Không đi đến sông bạc nữa, mất hết tâm tình rồi! Trở lại trong lâu, ta ở trong phòng quẹo trái quẹo phải. Cảm giác, cảm thấy có gai nhọn trong cổ họng, khiến cho ta nuốt không trôi.

“Xuân Tiêu, chớ lòng vòng, đầu của ta cũng mau bị ngươi làm cho choáng váng!”

Thanh âm của Hành Cửu rầu rĩ, tựa hồ như vừa mới tỉnh ngủ.

“Hàn vương đáng chết! Đầu tiên là người ái mộ hấn buổi sáng đến đây náo loạn, đập bình trà của ta, tiếp theo cứ nhiên đoạt nữ nhân của ta! Đáng giận nhất là dám cảnh cáo ta! Cách lão tử, không cho hấn biết tay một chút, hấn thật đúng là đem lão tử thành con tò te! [1]

[1] Đồ nặn bằng đất sét.

“Nga, như vậy Xuân Tiêu, ngươi tính toán cho hấn biết tay như thế nào đây?”

Trong thanh âm của người này rõ ràng lộ ra ý cười. Muốn xem kịch hay? Không có cửa đâu! “Hành Cửu!” Lộ ra nụ cười nham hiểm, ta nói:

“Cái này cần mượn Dạ lang quân phu quân của ngươi dùng một chút.”

“Ngươi là muốn?”

“Hành Cửu, ngươi nói xem ngày đại hôn, nếu là tân nương ở trong phòng tân hôn biến mất không thấy, có bao nhiêu kinh hãi?”

“Phương pháp này thật ra có thể làm, chẳng những xả giận còn thuận tiện trả thù Ngôn Chi Thanh. Xuân Tiêu, ngươi quả nhiên là nữ nhân bách phát bách trúng.”

Ta nhìn hấn một cái. Cái này cùng nữ nhân có quan hệ gì? Hành Cửu mày kiếm sâu xa nói:

“Ngươi chẳng lẽ không nghe qua một câu? Đắc tội nữ nhân, hài cốt không còn.” trừng hấn một cái, ta không thêm để ý đến hấn.

Lại nghe hấn nói: “Xuân Tiêu, chỉ cần trói Tống Nhan lại là có thể giấu đi? Còn ngươi như thế nào chắc chắn, Dạ lang quân liền nhất định làm?”

Hắc hắc, cái này sao, ta nói: “Sơn nhân tự có diệu kế, ngươi chỉ cần mở to hai mắt nhìn là được.”

Thảnh thơi qua mấy ngày, Dạ lang quân buổi tối vẫn chưa tới, ngược lại Lục thị lang đã tới hai lần để dạy ta thuật dịch dung. Sau khi kết thúc giảng dạy, vi luật thi lang cả người cũng ngã trên giường.

Ta nói “Làm sao vậy?”, chỉ nghe hấn đáng thương nói: “Xuân Tiêu, Đoàn Tu kia gần đây ánh mắt nhìn ta ngày càng không có hảo ý.”

Đó là hiển nhiên, nghĩ cách thế nào đem ngươi ăn sống nuốt tươi, còn có thể là hảo ý? Bất quá Đoàn Tu kia cũng coi là có chút công lực. Thiếu niên ngon miệng xinh đẹp như vậy ở bên người, hấn thế nhưng có thể nhịn được không làm gì, cũng coi như là không tệ.

Khoanh tay ngồi nhìn đến ngày thứ năm. Hôm nay Ngôn Chi Thanh sắp lập gia đình, Dạ lang quân tối nay cũng có thể sẽ tới. Hoàng hôn dần buông, Dạ lang quân đúng hẹn tới. Vẫn là từ ngoài cửa sổ bay vào. Hấn hôm nay mặc một thân áo đen. Đen thật là tốt a. Chuyện trộm cắp mặc áo đen làm mới dễ dàng.

“Xuân Tiêu cô nương, Dạ mỗ tới.”

Khẽ gật đầu, ta nói: “Mấy buổi tối trước không thấy công tử, Xuân Tiêu còn tưởng rằng công tử coi trọng hoa nhà khác, quên mất A Cửu a.”

Hắn mặt mày sâu xa nói: “A Cửu là thê tử ta muốn cưới hỏi đàng hoàng, ta thế nào quên nàng? Cô nương không phải là hẹn Dạ mỗ mười ngày sao? Mười ngày sau chính là đêm nay, Dạ mỗ đúng hẹn tới.”

Dạ lang quân như vậy xem ra là người rất giữ chữ tín. Nhưng lại là người bảo thủ, nếu đổi lại là lão tử, nói là mười ngày sau, lão tử nhất định đêm nào cũng tới đây nằm vùng, nói không chừng có thể tìm được hành tung giai nhân, tình chàng ý thiếp.

Lấy lại bình tĩnh, ta nói: “Dạ lang quân cũng biết hai việc là vì cái gì?” Nghe vậy, hắn nhìn chằm chằm vào ta nói: “Cô nương, chỉ cần có thể nhìn thấy A Cửu, Dạ mỗ liền nghe cô nương phân phó.”

Hảo! Dạ lang quân a Dạ lang quân, lão tử hiện tại xác thực người đối với Hành Cửu là thật tâm. Nếu người muốn xem không phải là Hành Cửu, chính là Xuân Kiều ta cũng có thể xách qua cho người. Đáng tiếc a đáng tiếc. Bởi vì đối tượng là Hành Cửu, người cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị ta lừa gạt

~Ta nói “Dạ lang quân, người biết một nữ tử chọn chồng thì ngoại trừ hắn đối với mình toàn tâm toàn ý hay không, còn là vì cái gì?”

Hắn suy nghĩ một chút nói “Dĩ nhiên là gia thế, Xuân Tiêu cô nương, mặc dù Dạ mỗ sinh ở dân gian, không có gia thế hiển hách, nhưng là Dạ mỗ thề, nhất định sẽ làm cho A Cửu hạnh phúc!”

“Sai! Không phải gia thế, mà là xem vị hôn phu có sức quyến rũ hay không.”

“Mị lực?”

“Đúng vậy!” Ta gật đầu, mặt mũi nghiêm túc nói: “Nếu một người đàn ông có sức quyến rũ, lúc đi trên đường sẽ có mỹ nhân len lén nhìn. Như vậy thân là nữ nhân của hắn, thật sự là chuyện lấy làm kiêu hãnh!”

“Thì ra đây chính là sức quyến rũ! Xuân Tiêu cô nương, Dạ mỗ ưu điểm khác không có, nhưng sức quyến rũ lại có mười phần.”

Nhìn không ra tiểu tử này còn bị tự kỷ. Ta nói: “Dạ công tử, sức quyến rũ này không phải người tự mình nói có là có, còn phải chứng minh.”

“Như thế nào chứng minh?”

“Dạ công tử, ta cùng với A Cửu đã bàn bạc tốt. Tối nay là ngày vui của Ngôn đại học sĩ cùng chi nữ thừa tướng. Chỉ cần người có thể thần không biết quỷ không hay mang Tổng tiểu thư ra khỏi phòng tân hôn. Để cho khuê tú cao các đường đường đi theo người, không phải chứng tỏ sức quyến rũ của người sao?”

“Nghe tựa hồ rất có đạo lý.”

“Đương nhiên.”

Ta tiến lên từng bước nói: “Công tử, Xuân Tiêu cảm thấy đề tài của A Cửu cũng hơi khó khăn. Ta thấy người đối với A Cửu là thật tâm, có nghĩ muốn thăm giúp người.”

“Nga?”

“Theo ta được biết, người Tổng tiểu thư ngưỡng mộ chính là Hàn vương. Gả cho Ngôn đại nhân thực không phải là nàng muốn. Công tử sau khi người đến, chỉ cần nói là Hàn vương phái người tới, nàng tự nhiên sẽ theo người. Đến lúc đó, người không cần mang nàng về, người chỉ cần đưa nàng đến trên giường Hàn vương ở Hàn vương phủ là được. Như thế nhất cử lưỡng tiện, công tử có thể nhẹ nhõm vượt qua kiểm tra, lại thuận tay làm chuyện tốt.”

Chắc chắn, đào mật mỹ nhân, ta giúp người như thế, đại ân cũng không cần cảm ơn. Dạ lang quân nghe vậy, mặt mày cảm kích nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương thật sự là khéo hiểu lòng người như tin đồn. Dạ mỗ cảm tạ.”

Vừa dứt lời, hắn cả người quỵ dệ vọt ra ngoài, biến mất trong màn đêm.

Tối nay Hoàng Thành sẽ đặc biệt náo nhiệt a.

31. Chương 31

Ta ngồi trong phòng, đợi nửa canh giờ liền thấy Dạ lang quân đập cửa sổ vào, “Như thế nào? Công tử đã hoàn thành.” Nhưng thấy hấn bộ mặt tức nuối nói:

“Xuân Tiêu cô nương, thật sự vô cùng có lỗi, thời điểm Dạ mỗ đến, Tổng tiểu thư đã không thấy.”

“Không thấy?”

“Đúng vậy! Nàng để một phong thư sau đó đào hôn.” Trong thanh âm của Dạ lang quân tràn đầy thưởng thức, hấn nói: “Tổng tiểu thư này ngược lại khác biệt với thiên kim khuê các bình thường.”

Tất nhiên khác, khác biệt quá đáng! Đào mật mỹ nhân, ta đã xem thường người. Trong bụng âm thầm tính toán một phen, dù sao mục đích của ta đã đạt được, bị bắt cùng tự chạy, kết quả còn không giống nhau?”

Ta nói: “Dạ lang quân, như thế không thể coi người đã vượt qua kiểm tra, chuyện thứ hai này, ta còn phải cùng A Cửu thương lượng một phen, người mười ngày sau lại tới đi.”

“Đừng ngại.”

Dạ lang quân lại thâm sâu nhìn ta một cái nói: “Mười ngày này, A Cửu liền nhờ cô nương chiếu cố.”

Chút lòng thành! Hành Cửu hàng ngày núp trong vòng tay ta, không cần ăn cơm, không cần uống nước, ta chiếu cố hấn như thế nào? Vấn đề khó khăn là nhét cơm vào trong vòng tay?

Tiểu gia ta vốn là ôm thái độ xem cuộc vui chờ tin đồn ngày hôm sau. Thừa tướng tiểu thư lại để thư đào hôn, kế hoạch thông gia hai nhà Ngôn Tổng đột nhiên phá sản, Ngôn Chi Thanh a Ngôn Chi Thanh. Mộng đẹp ôm bắp đùi thừa tướng thăng quan nhất định cũng tan vỡ đi? Ngược lại tiện nghi cho Hàn vương, không công ôm về mỹ nhân, lão tử đặc biệt hoài nghi hấn lúc ấy cảnh cáo ta đừng làm rộn kì thực chính là khích tướng.

Mặc dù nghĩ ra vô số khả năng, nhưng là ta lại không nghĩ tới! Sự kiện sau đó lại là như vậy!

Sáng tinh mơ, ta còn đang trong mộng đẹp, mơ thấy ta khôi phục thân thể nam nhi đang ở cạnh một mỹ nhân âu mỹ, cũng sắp lên thời điểm tam lữ (Sulli: không biết). Bên tai truyền đến thanh âm bạo phá của Nhã Ca: “Cô nương! ! !”

Thanh âm thảm thiết thê lương khiến cho ta đang ở trong mộng cũng run lên. Đây là làm sao? Sáng sớm gặp sói? Vạn phần không tình nguyện mở mắt, thấy mặt Nhã Ca đỏ ửng, trong mắt đầy sao, hăm cha, chẳng lẽ là Đoàn Tu kia lại tới?

“Cô nương, nhanh lên một chút rửa mặt thay quần áo một phen, người lập tức liền lên.”

“Người? Người nào?”

“Cô nương! !” Chỉ thấy Nhã Ca tiến lên một phát bắt tay ta nói: “Phúc khí của cô nương tới! Sáng sớm hôm nay, Ngôn đại nhân cùng Hàn vương gia rồi rít sai bà mỗi cùng quần gia tới lầu, hiện đang cùng Ngô mục mục đàm luận, vì cô nương chuộc thân đưa vào phủ a.”

Oa mẹ nó! Hảo cho Ngôn Chi Thanh người! Tối hôm qua lão bà vừa mới chạy, sáng nay thế nhưng liền tới Phù Dung các, chẳng lẽ không sợ thừa tướng nhạc phụ phế người? Còn có Hàn vương, sáng sớm tới đây xem náo nhiệt gì? Không biết còn tưởng rằng hấn cùng lão tử có gian tình!

“Cô nương, người cùng Ngôn đại nhân là tâm đầu ý hợp, hiện tại vừa khéo, Ngôn đại nhân ngày hôm nay là muốn nghiêm túc nghiền cô nương vào cửa a ~, thật ra thì ta muốn nói, Hàn vương gia cũng là thật tốt, lớn lên tuần mĩ thân phận lại cao quý, quan trọng nhất là hiện tại trong nhà còn không có thú thê, cô nương xinh đẹp như vậy, sau khi vào cửa nhất định sẽ không chịu ủy khuất.” Nha Ca vẫn còn ở bên kia ríu ra ríu rít vẽ ra tương lai tốt đẹp, tiểu gia ta lại chỉ cảm thấy nhức đầu, không thể nào nghĩ ra, lửa như thế nào liền đối tới trên người ta?

“Ta biết, Nhã Ca, người lui xuống trước đi, ta chỉnh trang một chút, lập tức liền tới.” Nhã Ca nghe vậy lui ra ngoài, thế giới rốt cuộc thanh tĩnh.

“Hành Cửu! Đừng ngủ nữa mau ra đây!”

“Xuân Tiêu, bình tĩnh!”

Hầm cha! Lão tử đã sớm không còn trứng còn như thế nào bình tĩnh? !

“Hành Cửu, người nói Ngôn Chi Thanh này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hắn không phải là muốn ôm bấp đùi thừa tướng nhạc phụ sao? Hôm nay làm sao làm ra chuyện tương tự như tự sát như vậy?”

Hành Cửu khẽ nói một tiếng: “Xuân Tiêu, chúng ta đã xem thường Ngôn Chi Thanh.”

“Tức là thế nào?”

“Tối hôm qua Dạ lang quân nói Tổng tiểu thư trước khi đi để lại một phong thư, đào hôn trốn đi. Hành động như vậy, dĩ nhiên là bí mật của Ngôn phủ cùng thừa tướng phủ, có phải thế không?”

“Đây là tất nhiên.”

Đường đường thiên kim thừa tướng cư nhiên ở ngày thành thân tự mình đào hôn, cho thấy cỡ nào ngang ngạnh làm liều.

“Nhưng là lưu lại lá thư này, người thấy nhất định rất ít, ngoại nhân nhất định tò mò Tổng tiểu thư là bởi vì lý do gì? Muốn đào hôn, là có tình lang khác, hay là có duyên cớ khác?”

Này không rõ ràng là có tình lang khác sao, còn có nghi ngờ gì nữa.

Hành Cửu nói tiếp: “Ngoại nhân không biết nguyên nhân, nhưng thừa tướng đại nhân nhất định rõ ràng. Như vậy, Ngôn phủ bị lăng nhục lớn, Tổng thừa tướng khẳng định tự giác thấy mắc nợ, sau này ở con đường làm quan nhất định sẽ đề bạt Ngôn Chi Thanh để bù đắp.”

“Đây là tất nhiên. Nhưng là như vậy sao lại cùng ta có quan hệ?”

Hành Cửu cười nhạo một tiếng nói: “Đây chính là chỗ hơn người của Ngôn Chi Thanh. Nội dung trong thư không ai biết, mà người cùng hắn từng có một đoạn tình, mọi người đều biết.”

Ta sát, Hành Cửu người rõ ràng! Đó là Xuân Tiêu, không phải là ta! Hành Cửu nhàn nhạt nhìn ta một cái. Trong mắt ý tứ của hắn rất rõ ràng: cần phải biết người bây giờ chính là Xuân Tiêu, Xuân Tiêu chính là người!

Đau buồn thôi thúc! Trong mắt ta rừng rừng, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này. Lại nghe hắn nói:

“Ngoại nhân không biết nội dung bức thư, nếu Ngôn Chi Thanh đối với bên ngoài giải thích là: Tổng tiểu thư thấy hắn trước khi cưới vẫn cùng người có tư tình, vô cùng bất mãn, dưới cơn nóng giận liền đào hôn, vậy người cho là người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

Ta kỹ càng đánh giá một phen: “Dĩ nhiên là Tổng tiểu thư cương liệt bất khuất. Mà Ngôn Chi Thanh lại là kẻ si tình!”

“Đúng vậy! Như vậy, hắn không chỉ chịu đựng việc Tổng tiểu thư đào hôn, còn vì Tổng tiểu thư cùng phủ thừa tướng giữ thể diện, Tổng thừa tướng tất nhiên cảm thấy mắc nợ gấp đôi với hắn. Ngôn Chi Thanh chẳng những có thể được diu dắt con đường làm quan, ngược lại lúc này có thể quang minh chính đại đưa người vào cửa, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!”

Cách lão tử! Hảo cho Ngôn Chi Thanh người, tính toán như thế nào cho tốt, nhưng người thiên tính vạn toán cũng không nghĩ đến, lão tử sẽ không cùng đi với người!

“Hành Cửu, vậy theo ý người, Hàn vương gia tại sao lại làm vậy?” Hành Cửu nhàn nhạt liếc ta một cái, nói: “Xuân Tiêu, người kiêu mỵ từ trong xương như thế, cũng có thể khiến Hàn vương gia đối với người nhất kiến khuynh tâm?”

Phi phi! Khuynh tâm cái gì! Hảo cho Hàn vương người, đoạt nữ nhân của lão tử còn chưa đủ, lại vẫn muốn thượng lão tử! Người có ý tưởng này, ta phải để cho người thấy thế nào là không năng! Không phải, ta muốn để cho người cả đời đều không thể năng.

Một ngày này, đối với tất cả mọi người Hoàng Thành đều là một ngày khó quên. Từ khi Đại Diễn khai quốc tới nay, lần đầu tiên có hai nam tử thân phận hiển quý sai bà mai cùng quản gia tới chuộc thân ột nữ tử thanh lâu.

Bình thường quan lại cưới nữ tử thanh lâu cũng không phải là không có, nhưng toàn bộ đều là thanh toán bạc chuộc thân sau đó len lén mang vào phủ. Không giống như hai vị này, chẳng kiêng nề sai người đến cầu hôn.

Không sai, càng khiến ọi người Hoàng Thành rơi cả mắt chính là, nữ tử thanh lâu này chưa theo bất kỳ người nào. Ngược lại là đem nhân mã của hai người đuổi khỏi Phù Dung các! !

Người xem náo nhiệt cảm cũng rút, rồi sau đó cũng đều tự động khép lại! Từ đó về sau, Xuân Tiêu cô nương là truyền kỳ trong lòng thanh lâu nữ tử, nữ tử trên phố cười đùa, có người nói: “Gả cho vương gia thì thế nào? Dám đuổi vương gia đến cầu hôn, đó mới là bản lãnh thực sự!”

Thật vất vả đuổi đi hai kẻ thần kinh kia, ta trở lại phòng đóng cửa, ra lệnh Nhã Ca ai cũng không cho vào. Mới vừa ngồi một lát, tiếng gõ cửa liên vang lên. Nhã Ca bên ngoài nói: “Cô nương, Tần công tử tới, cô nương gặp hay không gặp?”

Qua Tử huynh? Hắn lúc này tới làm gì? Suy nghĩ một chút, ta nói: “Để cho hắn vào đi,” Tần Duệ sao, bản thân ta không ghét.

Cửa vừa mở ra, Qua Tử huynh tựa như trận gió cuốn vào. Chạm mặt liền ôm chặt ta. Ta cũng nhanh không thở nổi. Ta van người. Qua Tử huynh người sao bám dính như vậy?

“Xuân Tiêu, ta đều đã nghe!” Hắn ôm lấy ta, dùng thanh âm của người sắp chết đuối nói: “Xuân Tiêu, người thế nhưng vì ta, đem người biểu ca cùng Ngôn đại nhân sai tới cầu hôn đuổi ra ngoài! Xuân Tiêu, người bây giờ đối với ta, thật sự là tốt quá! Toàn tâm toàn ý như vậy! Kiên trì một lòng! Tần Duệ ta tất nhiên cũng sẽ không phụ người!”

Hướng trời nhìn, ta trầm mặc, gần đây cũng thịnh hành tự mình đa tình sao? Lại nghe hắn nói “Ta nhất định sẽ nhanh chóng thuyết phục mẫu thân cưới người vào cửa.”

Mặc dù da gà nổi lên như tuyết rơi một dạng, nhưng là ta cũng chỉ có thể che mặt làm bộ xấu hổ nói “Cái này không vội. Khụ khụ, không vội.”

Sau chuyện này lão tử phải nói cho Hành Cửu, thanh lâu này ở không nổi nữa, phải là nhanh một chút dọn dẹp quần áo chạy đi, cũng may bạc đã góp khá nhiều, theo mức tiêu phí ở cổ đại, cũng đủ để cho ta tiêu dao mấy năm.

Spoil chương sau cho đầy đủ nhĩ

“Hiếu Hiếu” hắn đến gần ta, gọi một cái tên khác. “Ta năm đó thật không nên đáp ứng người, ta thật không nên đem yêu nữ người thả ra gây họa nhân gian.”

Hàn vương hắn đây là ý tứ gì? Nói như là ta cùng hắn rất quen?

“Hiếu Hiếu, ta đã sớm nói qua, ta sẽ giúp người. Ta đáp ứng phụ thân người, sẽ cả đời chiếu cố người.”

“Ta muốn vào thanh lâu! Ta muốn làm hoa thẹn! Ta muốn học mị thuật! Ta muốn đem hai cha con bọn họ làm mê muội, để cho bọn họ chém giết lẫn nhau!”

32. Chương 32

Tần Duệ ôm đủ rồi, hé ra gương mặt tuần tú cười toe toét nói:

“Xuân Tiêu, mấy ngày gần đây là thời điểm hoa quỳnh nở. Mấy ngày nữa Đoàn đại nhân sẽ tổ chức một cuộc thi thơ ngâm hoa ở tử lâm uyển, đến lúc đó ta dẫn người đi mở mang một chút được không?”

Tiệc thi thơ ngắm hoa? Không nghĩ Đoàn Tu lãng lơ kia có thể nghĩ ra được, có lẽ không sai biệt với hoạt động xã hội khi ở đại học. No bụng thì nghĩ dâm dục. Ta muốn xem một chút hoạt động bên ngoài của công tử tiểu thư cổ đại như thế nào. Tuy nói cổ nhân rụt rè, nhưng là thi thơ ngắm hoa, không phải là chỗ bồi dưỡng gian tình? Chỉ là. . .

Không biết Hàn vương gia có đi hay không, nếu như hắn đi mang theo Tiểu Nguyệt. . .Hừ, ta nhất định sẽ đoạt nàng lại! Vì thế ta nhu thuận gật đầu đồng ý. Tần Duệ vẻ mặt thật vui, kích động giống như muốn đem bạn gái giới thiệu cho anh em. Ta suy diễn lời thoại lúc đó của hắn. Ví dụ như:

“Đây là Xuân Tiêu, nhìn một chút, so với của người xinh đẹp hơn.” ví dụ như thế. Vừa nghĩ tới đã cảm thấy buồn cười.

“Xuân Tiêu, người. . .Người có cảm thấy, biểu ca hắn đối với người có điểm khác thường?” Qua Tử huynh dè dặt nói.

Khác thường? Tất nhiên, từ lần lên đài nhìn thấy hắn, ta liền phát hiện ánh mắt hắn nhìn ta rất không bình thường, ý tứ trong đó hơi nhiều, ta xem chẳng phân biệt được. Nhưng là hôm đó khi khăn lụa của ta bay tới trên mặt hắn thì ra rõ ràng cảm giác được nhu tình trong mắt hắn, không giống như là giả vờ. Hơn nữa, đối với một nữ tử thanh lâu như ta, hắn tất nhiên cũng không cần giả bộ. Vậy thì là tại sao? Chẳng lẽ Xuân Tiêu cùng Hàn vương đã sớm nhận thức? Thậm chí giữa bọn họ còn có gian tình?

Thân thể chấn động mạnh, ý tưởng này bây giờ quá đáng sợ, ta không dám nghĩ thêm nữa.

“Không có, Hàn vương liên quan gì tới ta? Công tử không quá đa tâm chứ?”

“Có thể thế đi.”

Qua Tử huynh im lặng một hồi, rồi sau đó hai tay nắm chặt:

“Bất quá biểu ca cũng quá quá đáng! Biết rõ người là của ta mà vẫn muốn giành với ta. Xuân Tiêu người đừng sợ, ta sẽ che chở cho người!”

Sợ? Trong từ điển của tiểu gia ta không có từ này. Có chuyện gì cùng lắm bỏ chạy, có bán tiên Hành Cửu ở cạnh, thiên hạ to lớn, giang hồ xa, còn không có nổi một chỗ dung thân cho ta?

Nhưng là Qua Tử huynh giờ phút nàng thẳng nói muốn chiếu cố ta, ta rất cảm động. Ta nghĩ muốn, cố gắng ngừng đầu dùng ánh mắt lấp lánh như Nhã Ca nhìn Đoàn Tu nói với hắn “Công tử thật là lợi hại, Xuân Tiêu rất cảm động!”

Tần Duệ hừ vinh phái nam thấy thỏa mãn, lại ôm ta nói một hồi tình thoại, rồi sau đó rời đi, hắn gần đây tựa hồ bề bộn nhiều việc. Nghe ý tứ của hắn tựa hồ là cha mẹ đã đồng ý với ý tưởng buôn bán, tài trợ cho hắn mấy cửa hàng, cho nên gần đây mới đặc biệt bận rộn. Bận rộn rất tốt! Nam nhân chăm chỉ làm việc là chuyện tốt, như vậy nếu một ngày kia ta đột nhiên đi, hắn công việc bận rộn, có nhiều việc làm, trong thời gian dài, cũng sẽ từ từ quên ta.

Thật ra thì những ngày ở cổ đại này, người ta muốn xin lỗi nhất chính là Qua Tử huynh. Ta vẫn luôn lợi dụng hắn. Nhưng hắn lại là người đầu tiên, thật lòng tốt với ta, có chuyện gì cũng ngăn trước người ta che chở. Tần Duệ a Tần Duệ, nếu lão tử thật sự là một nữ nhân, nhất định sẽ nhìn không được theo người!

Tần Duệ chân trước mới vừa rời đi, chân sau Hàn vương gia đã tới.

“Xuân Tiêu, người đây là tâm ý đã quyết?” Hắn đứng một chỗ, vẻ mặt băng sơn nhìn chằm chằm ta, trong mắt có vẻ ẩn nhẫn, ẩn nhẫn? Kháo! Nhẫn cái rắm a! Người không có phát hiện lão tử một mực chịu đựng người a? Nếu không phải người là vương gia, lại võ công cao cường, ta đã sớm để Hành Cửu phế người!

“Vương gia đây là ý gì? Xuân Tiêu không hiểu.” Ta nháy đôi mắt to thuần khiết, trong lòng thật sự không hiểu hắn.

“Người không hiểu?” Hắn lạnh lùng nói, khóe môi hắn mang theo ý cười, khiến cho lòng người cả kinh.

“Hiểu Hiểu” hắn đến gần ta, gọi một cái tên khác. “Ta năm đó thật không nên đáp ứng người, ta thật không nên, đem yêu nữ người thả ra gieo họa nhân gian.”

Hàn vương, hắn đây là ý tứ gì? Nói như thế ta cùng hắn rất quen thuộc? Chỉ thấy hắn lạnh lùng nhìn cổ tay trái của ta một cái nói:

“Hiểu Hiểu, người thật sự cho là, tìm được vòng tay linh lung huyết ngọc là người có thể báo thù? Người quá ngây thơ rồi!”

Ta cúi đầu, nói gì cũng không nói, bây giờ nói gì cũng không thể nghi ngờ là không đúng. Xem ra như vậy, quan hệ của Hàn vương gia cùng Xuân Tiêu, thật đúng là không đơn thuần, nhưng là những thứ này, Hành Cửu vì sao cũng không nói cho ta biết? Hay là ngay cả hắn cũng không biết?

“Hiểu Hiểu, ta sớm nói qua, ta sẽ giúp người. Ta đáp ứng phụ thân người, sẽ chiếu cố người cả đời.”

“Không cần!”

Lời vừa ra khỏi miệng cũng làm ta giật mình, bây giờ mới phát hiện, nguyên lai là thanh âm của mình. Hàn vương thần sắc tâm tình bất định, hắn nhìn ta, trong con người tràn đầy khó hiểu. Hồi lâu, hắn rốt cuộc nói:

“Hiện tại người có hai lựa chọn, hoặc là nhận lời cầu hôn ngoan ngoãn theo ta trở về, hoặc là cùng biểu đệ tốt đẹp, ta sẽ tự mình thuyết phục mợ để người làm chánh thê vào cửa! Lão hồ ly Ngôn Uyên kia, hắn không phải là một mình người có thể đối phó. Hiểu Hiểu, thù tất nhiên sẽ báo, chẳng qua là phải từ từ trừ tính.”

Đây là cái gì? Thù hận gì nha! Ta như thế nào nghe một chút cũng không hiểu? Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, ta nói:

“Người nếu là cưới ta, Tổng tiểu thư làm sao bây giờ?” Hắn không phải là đối với đào mật mỹ nhân có tình sao?

“Người nói A Nhan? Ta vẫn coi nàng như muối muối.”

“Nhưng là nàng thích người, người vì sao không cưới nàng? Người vì sao còn muốn lấy ta?”

Hàn vương nhàn nhạt nhìn ta một cái nói:

“Người cùng nàng không giống nhau. Ta xưa nay đều coi A Nhan như muối muối, A Nhan muốn ở ta chính là tình yêu, cả đời ta xác định không có, ta thế nào cho nàng? Tất nhiên, ta tuyệt đối không thể cưới nàng, ta không thể phá hủy nàng cả đời.”

Nhưng là người không giống vậy. Trong cánh đồng tuyết mờ mịt, nhận lấy người từ phụ thân người thì chính là ta có trách nhiệm! Cả đời này ta sẽ chiếu cố người tốt. Hiểu Hiểu, đừng tùy hứng nữa, cừu nhân của người chỉ có một mình Ngôn Uyên, ta đã nói sẽ thay người báo thù.

Người nóng vội muốn lợi dụng những người vô tội khác. Không cần đụng chạm tới giới hạn của ta!”

Hắn nhíu mày, nghiêm túc nói “Hiểu Hiểu, lời của ta người suy nghĩ kỹ một chút, ba ngày sau ta lại tới tìm người.”

Vừa dứt lời, hắn liền xoay người rời đi, tóc mai như mực bay múa theo gió, nhưng lại không khỏi toát lên cảm giác quen thuộc. Ta ngồi ở mép giường, bị những lời hắn nói làm cho choáng váng. Thật lâu cũng chưa bình thường trở lại.

Trong đầu nghĩ đều là, Xuân Tiêu cùng Hàn vương hắn là nhận thức! Quan hệ là gì. Thanh mai trúc mã? Nhưng nếu là thanh mai trúc mã, Tổng Nhan như thế nào không biết ta? Tần Duệ lại như thế nào không biết ta?

Hắn nói ta là trách nhiệm của hắn, còn có báo thù chó làm loạn gì. Chẳng lẽ thân thể Xuân Tiêu không phải là một thanh lâu nữ tử? Nhắm mắt lại, đầu óc bắt đầu mê muội, chỉ chốc lát ta liền tiến vào mộng đẹp.

Ta mơ giấc mộng rất kỳ quái, giống như phim một dạng. Trong mộng luôn là có hai người, một thiếu niên cùng một tiểu nữ hài tám chín tuổi. Thiếu niên kia vừa mới mười lăm mười sáu tuổi, mặt mày lạnh như băng, rõ ràng chính là Hàn vương. Mà tiểu nữ hài hồng y, một viên chu sa đỏ thắm giữa mi gian, không phải Xuân Tiêu thì là ai?

Tiểu nữ hài tựa hồ đang khóc, thiếu niên ôm lấy nàng, khuôn mặt không biết làm sao. Hắn nói:

“Hiểu Hiểu, chớ có khóc, ta sau này sẽ che chở ngươi! Ta sẽ giúp ngươi báo thù!” Nữ hài tựa hồ là khóc lóc nói cái gì, nhưng mà ta nghe không rõ.

Mộng cảnh chuyển một cái. Ta đi tới một biển hoa tường vi, hương thơm đánh úp. Thiếu niên vẫn là gương mặt lạnh lùng, mắt lạnh nhìn tiểu nữ hài hồng y giờ lên thanh kiếm. Bước chân lảo đảo, còn chưa có chặt được cành hoa liền trượt chân, cả người té trên hoa tường vi, cây tường vi có gai, tiểu nữ hài đau khóc oa oa, nước mắt từng giọt rơi xuống:

Thiếu niên từ đầu đến cuối khuôn mặt băng lãnh. Cười nhạt nói:

“Ngươi cứ như vậy? Vậy khi nào mới có thể báo thù?”

Thiếu niên xoay người rời đi. Để lại tiểu nữ hài khóc hết sức thương tâm.

Hình ảnh lại chuyển một cái, tựa hồ là ở trong thư phòng, thiếu niên đang cầm một quyển sách, giữa hai lông mày đã loáng thoáng bộ dáng nam nhân. Tiểu nữ hài từ lâu đã thành thiếu nữ, mặt như phù dung, đang từ từ hiển lộ ra khuynh thành tuyệt sắc ngày sau. Nàng giống như gió từ bên ngoài chạy vào, cầm trong tay một thanh trường kiếm. Ngay trước mặt thiếu niên ném thanh kiếm xuống đất!

Thiếu niên nhú mày, lạnh lùng nói: “Ta không phải là bảo ngươi giữa ban ngày dừng xuất hiện sao?”

Thân là ảnh vệ của ta, sao có thể cho người khác nhìn thấy ngươi?”

Thiếu nữ nhìn lên trời, lần này nàng không khóc nữa. Nàng ngước đầu, cao ngạo nói với hắn: “Ta không muốn học kiếm nữa! Ta cũng không cần làm ám vệ của ngươi! Ta muốn tự mình báo thù!”

“Nga.”

Thiếu niên uống một ngụm trà nói: “Ngươi lấy gì để báo thù?” Thiếu nữ chống nạnh, hết sức đắc ý nói: “Ta muốn vào thanh lâu! Ta muốn làm hoa thẹn! Ta muốn học mị thuật! Ta muốn mê hoặc hai cha con bọn họ, để cho bọn họ tự giết lẫn nhau!”

Thiếu niên kia một ngụm trà cứ như vậy nghẹn trong cổ họng, phun không ra, lại nuốt không trôi. Thật lâu sau mặt đỏ lên, khiển trách:

“Hiểu Hiểu, chớ hồ nháo!”

“Ta không có hồ nháo! Ta là nghiêm túc! Tiêu Hàn, ta chính là liều mạng học võ công cả đời cũng không báo thù được. Chỉ bằng thực hiện phương pháp đơn giản nhưng cũng hữu hiệu nhất.”

“Là cái gì?”

“Nắm giữ lòng người! Ta muốn sử dụng người khác, thay ta báo thù!”

Thiếu niên cười nhạt một tiếng nói: “Ngươi đây là muốn mê hoặc người khác?”

Thiếu nữ nghe vậy mặt đỏ lên, nói “Chỉ cần ba năm! Ngươi chỉ cần đem ta vào thanh lâu, cho ta thời gian ba năm, ta có thể tự báo thù!”

“Không cần ngươi, ta đã nói sẽ giúp ngươi!”

Thiếu nữ nghe thấy hí mắt, rất bình tĩnh nhìn hắn nói: “Ta không thể luôn ý vào ngươi!”

Ta không thể luôn ý vào ngươi! Có lẽ chính là những lời này đã động hắn đi. Hắn cũng muốn xem một chút, không có hắn ở bên, ba năm này, nàng thành bộ dáng gì. . . .

Hai người định ra ước định, trong ba năm gặp mặt coi như không quen biết.

“Đây là vì sao?” Thiếu niên kinh ngạc hỏi.

Thiếu nữ ngước đầu nói:

“Xảy ra chuyện, ta không muốn liên lụy ngươi.” Thiếu niên nhú mày, cây tường vi của hắn, rốt cuộc cũng muốn nở rộ.

Từ đó về sau Phù Dung các bồi dưỡng tuyển thủ Xuân Tiêu. Ba năm sau lên đài thì kinh diễm cả Hoàng Thành.

Tỉnh khỏi giấc mộng, ta trên giường nhảy dựng lên, rốt cuộc không thể ngờ ngạc nữa! Thì ra hai người này thật đúng là có quan hệ! Là thầy trò? Chủ tớ? Huynh muội? Hay là tình nhân?

Tại sao ta hoàn toàn hồ đồ đây! Nhưng nếu là Xuân Tiêu này vì báo thù mà tìm tới Ngôn Chi Thanh, vậy cuối cùng sao lại vì hấn thương tâm muốn chết? Yêu nhi tử của cừu nhân, cho nên tâm phiền muộn tích tụ mà chết?

Hàn vương kia là có chuyện gì? Hàn vương nếu là biết Xuân Tiêu cố tình, sao lại dung túng Xuân Tiêu cùng Ngôn Chi Thanh tình chàng ý thiếp? Như thế nào luôn dùng giọng em dâu nói với ta? Sáng nay tại sao lại tự nhiên nhắc tới hôn sự? Thật đúng là bởi vì hấn nói, ta là trách nhiệm của hấn?

Rốt cuộc mộng cảnh liên tiếp kia, là thật hay giả? Cái gì cũng không muốn nghĩ, ta nghiêng đầu gọi Hành Cửu ra ngoài:

“Hành Cửu, người đem khế ước bán thân của Xuân Tiêu đốt đi!”

“Đã sớm đốt.”

Hành Cửu thanh âm uể oải. Nhìn thấy ta dọn dẹp quần áo nói: “Người đây là đang làm gì?” Làm gì! Dĩ nhiên là mang theo tiền tài chạy trốn chết đi! Hầm cha! Vốn cho là mình xui xẻo xuyên vào một nữ nhân. Không nghĩ tới xui xẻo hơn là, thân thể nữ nhân này lại phức tạp như vậy!

Chỉ là một Ngôn Chi Thanh ta cũng đủ nhức đầu! Hiện tại lại thêm một Hàn vương, không thể chịu nổi!

33. Chương 33

“Xuân Tiêu, người dù muốn chạy trốn cũng phải định trước phương hướng, vội vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu?” Thanh âm Hành Cửu lộ ra chế giễu. Người này! Thật sự là tán tiên sao? Sao lại có tiên nhân không có nhân phẩm giống như hấn, đến bây giờ còn muốn chế giễu!

“Hành Cửu!” Ta hướng về phía hấn cười u ám, răng trắng chói lọi, thấy thân thể của hấn lùi lại, ta mới hài lòng thu lại nụ cười, nói: “Hành Cửu! Người cũng đừng quên! Chúng ta bây giờ là một! Nếu Hàn vương gia phát hiện ta là giả cho ta một đao, người cũng không chạy được!”

Hành Cửu nhún vai một cái, thờ ơ như không nói: “Nếu thế thì chạy đi, cả ngày nhìn ngực trần của những cô nương trong lầu, con mắt của ta cũng mệt mỏi. Đổi môi trường cũng tốt. . .”

Oa mẹ nó! Người này thì ra cũng là con sói, còn là thâm tàng bất lộ! Nhứu này, ta nói:

“Hành Cửu! Chẳng lẽ thời điểm ta tắm, người cũng nhìn lén đi?”

“Làm sao có thể nói là nhìn lén, người mỗi lần tắm đều không bỏ vòng tay, đây chẳng phải là bắt ép ta xem sao? Huống chi ta nhìn thân thể Xuân Tiêu, cũng không phải người, người so đo cái gì?”

Nha người thật vô liêm sỉ! Là thân thể Xuân Tiêu không có sai, nhưng mấu chốt là hiện tại lão tử đang dùng!

Ta tức giận cầm thứ bên cạnh ném lên người hấn, thế nhưng hấn lại nhanh chóng rúc vào trong vòng tay! Cuối cùng còn đáp lại một câu vọng bên tai ta, hấn nói “Xuân Tiêu, hôm nay sẽ có mưa to, bây giờ không nên đi xa, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người a!”

Cũng không biết trong miệng người này mấy câu là thật! Ta đang định kêu hấn ra ngoài gắng hỏi thì liền nghe thấy một thanh âm trầm thấp mang theo oai phong nói:

“Xuân Tiêu cô nương, người hoan nghênh bổn quan như vậy sao?”

Ta cả kinh ngẩng đầu lên, nương a! Giờ phút này nam nhân đứng ở cửa bị ta ném cái yếm lên trên đầu, không phải Hoàng đại nhân thì ai? ! Nghe lời nói vừa rồi của hấn, hấn là không nhìn thấy Hành Cửu. Nhưng là cách lão tử! Cái yếm rơi trên đầu hấn ta giải thích thế nào?

Ta đang định mở miệng nói là hiểu lầm, chỉ thấy Hoàng đại nhân gỡ thứ trên đầu xuống, vừa nhìn thấy là cái yếm, cả vẻ mặt cũng mau kích động. Hấn nói:

“Thì ra Xuân Tiêu cô nương cự tuyệt lời cầu hôn của Hàn vương gia cùng Ngôn đại nhân, là bởi vì bốn quan.” Thân thể không tự chủ run lên, lại nghe hấn nói:

“Cô nương ánh mắt thật là tốt, nhớ năm đó khi ta còn trẻ cũng là mỹ nam nổi danh kinh thành, nữ tử ái mộ ta xếp từ thành đông đến thành tây.”

Hấn vuốt râu, tựa hồ cả người đã đắm chìm trong suy nghĩ năm đó. Rồi sau đó hấn ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng tiếc nuối nhìn ta một cái. Nói “Chẳng qua là, bốn quan cuối cùng muốn cô phụ ý tốt của cô nương.”

Hấn lắc đầu một cái, lại nói: “Bốn quan đã sớm nói cô nương, cô nương không phải là loại ta thích.” Giờ phút này, ta không có trướng cũng có thể xác định!

Trong mắt hàm chứa lệ nóng. Ta nói: “Bất quá chính là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình sao, Xuân Tiêu hiểu, hiểu.”

Hoàng đại nhân lại vuốt râu, nói: “Xuân Tiêu cô nương, mặc dù bốn quan không thể tiếp nhận tâm ý của người, nhưng là, nhìn người mới tình thâm thiết như thế, bây giờ khiến cho bốn quan cảm động không dứt, sau này người có gì khó khăn hãy tìm đến bốn quan, bốn quan nhất định ra tay giúp!”

Hấn nói hào hùng, ta tự nhiên cũng hào sảng đáp, “Tạ đại nhân!”

Được rồi, tự mình đa tình liền tự mình đa tình, rùng mình liền rùng mình đi. Bỗng dưng có được cam kết có lợi như thế, ta chính là rùng mình muốn ói cũng phải nuốt xuống!

Từ đó, ta rút ra kết luận, cổ đại nam nhân, hầu hết đều thích tự mình đa tình.

Thu lại tâm trạng, ta nói “Hoàng đại nhân hôm nay tới, là vì. . . ?” Hấn cất bước bước vào trong phòng, ta mới phát hiện phía sau hấn có một nữ tử ăn mặc như thư đồng, quả nhiên là mi thanh mục tú điềm đạm đáng yêu.

Hoàng đại nhân vừa đi vừa móc ra một xấp giấy ngân phiếu trong ngực nói với ta “Xuân Tiêu cô nương, Thanh Liên cũng muốn nhờ người!”

Ta sững sốt, tiếp theo mừng như điên! Hoàng đại nhân a Hoàng đại nhân, người thật đúng là người tốt nhất thiên hạ a! Biết ta muốn thu dọn đồ đạc chạy trốn, cho nên liền tro mắt nhìn tới đây đưa bạc cho ta, người thật là quá đáng yêu!

Nhíu mày, ta nói “Đại nhân khách khí, chuyện của đại nhân chính là chuyện của ta.” vừa nói vừa nhận lấy ngân phiếu. Chợt nhớ tới một vấn đề.

Ta nói “Đại nhân, thế còn Nhã Yên?”

“Nhã Yên là nữ tử thông tình đạt lý, cô nương nhìn cần dẫn Thanh Liên đến cho nàng nhìn, nàng sẽ tự hiểu. Về sau có Thanh Liên làm bạn, Nhã Yên cũng sẽ không cô đơn.”

Không hổ là lão nhân mấy chục năm chốn quan trường, nói lời xấu hổ mặt không đỏ khí không suyễn. Cũng là, Nhã Yên a, thời điểm người quyết định làm nhị nữ, nên đoán được sau này tự nhiên sẽ có tam nữ, tứ nữ. Nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp như hoa xuân có quá nhiều không nhìn hết. Hái bông thứ nhất, dĩ nhiên sẽ muốn hái bông thứ hai, mình đã chọn đường là phải đi hết. Tâm ta sao lại không có nguyên tắc như vậy, chẳng lẽ đúng như Hành Cửu nói, ta đang từ từ biến thành một nữ nhân?

Không không không, làm sao có thể! Lão tử ta chính là đối với nữ nhân tương đối thương tiếc thôi.

Đợi sau khi Hoàng đại nhân đi, ta gọi Nhã Ca vào, để nàng dẫn Thanh Liên đi trình diện Nhã Yên, rồi sau đó an bài nàng ở cạnh phòng Nhã Yên.

Suy nghĩ một chút, ta quyết định thi hành kế hoạch chạy trốn. Những thứ kia báo thù hay âm mưu quỷ kế, thật sự là ta chơi không nổi. Ta nếu tiếp tục làm Xuân Tiêu, đoán chừng ngay cả chết thể nào cũng không

biết. Chẳng qua là tiếc dịch dung thuật của Lục thị lang, ta chỉ mới học bốn năm phần, bất quá lừa gạt người bình thường là đủ rồi.

Vốn là dự định mang theo bọc quần áo, nhưng là thế không phải quá lộ liễu sao! Vẫn là chỉ lấy ngân phiếu mang theo. Vì vậy ta đem toàn bộ ngân phiếu đặt ở bên hông. Cuối cùng để lại hai tờ một ngàn lượng đặt lên bàn cho Nhã Ca. Coi như là quà chia tay đi!

Như bình thường nói với Ngô mục mục một tiếng, ta liền ra khỏi Phù Dung các, sau khi tiêu sái lướt quanh vài con đường chứng minh không có ai theo dõi, ta liền đi tới cửa thành. Lúc đầu ra khỏi thành đầu ta vẫn cúi thấp, tận lực không để cho những nam nhân kia thấy mặt của ta, rất dễ dàng liền ra thành.

Bên ngoài thành vẫn có người đi đường, có nhà trọ, cầu nhỏ, ruộng lúa. Gió lạnh mây thưa. Bầu trời màu mực lam. Tâm tình ta từ từ buông lỏng. Trời đất bao la, sau này bốn biển đều có thể là nhà.

Thời điểm đang chuẩn bị la hét “Tự do vạn tuế”, bầu trời đột nhiên mưa, mưa rơi càng ngày càng nặng hạt. Hăm cha, Hành Cửu đúng là miệng quạ đen! Mắt thấy thấp thoáng phía trước có ngôi đình, ta lập tức chạy tới muốn ở bên trong tránh mưa, kết quả lúc đến mới phát hiện bên trong đã có người.

Một đại hán vạm vỡ toàn thân hắc y, còn có một người mặc áo gấm, buộc tóc bằng mũ ngọc. Hắn quay lưng về phía ta nhìn mưa. Lúc ta mới vừa vào, đại hán kia toàn thân nâng cao cảnh giác, ánh mắt bén nhọn nhìn ta. Tựa hồ nhìn thấy ta bộ dáng liễu yếu đào tơ mà không thấy nguy hiểm, hướng ta làm động tác “xuyết” cũng không nhìn lại ta, ước chừng là sợ ta âm thầm làm mất yên tĩnh của nam tử áo gấm. Xem ra, nam tử áo gấm là chủ, mà đại hán là người hầu của hắn.

Ta cũng không nghĩ nhiều nữa, toàn thân quần áo đều ướt đầm. Chỉ không biết ngân phiếu đặt ở bên trong có ướt không, nếu là ướt thì nguy rồi! Đây chính là toàn bộ gia sản cùng tính mạng ta a! Muốn cởi quần áo đem ngân phiếu móc ra, nhưng ta bây giờ là nữ nhân, nơi này lại có hai người đàn ông, thật sự là... quá bất nhã.

Đang lúc ta do dự, nam tử áo gấm lẳng lẳng xem mưa đột nhiên quay đầu lại. Nhìn ánh mắt hắn, ta liền bối rối! Người này không phải là Dạ lang quân thì là ai? ! Dạ lang quân a Dạ lang quân, chẳng lẽ người đã nhận ra ta mượn danh nghĩa của Hành Cửu để gạt người, lại biết hôm nay ta chạy trốn, cho nên đã sớm mai phục ở nơi này chờ ta, chuẩn bị đuổi theo ta vạn dặm cướp giết?

Ta đang định nghĩ thế nào lừa gạt hắn. Không nghĩ tới câu nói đầu tiên hắn mở miệng khiến ta sét đánh bên tai. Hắn nói “Thật là nữ nhân xinh đẹp, ta đây là gặp phải yêu tinh sao?”

Hình ảnh trước mắt giống như đã từng gặp qua, đợi sau khi phản ứng kịp, mặt ta chỉ có thể trở ra. Hăm cha, không phải là tái hiện lại cảnh tượng Xuân Tiêu cùng Ngôn Chi Thanh lần đầu gặp gỡ sao?

Hảo cho Dạ lang quân người, người thật là ngoan độc! Người đây là cố ý ghê tởm chết ta a!

Cách lão tử, tiến cũng là một đao, lui cũng là một đao, lão tử ta không thềm đếm xia! Đem tóc ướt đầm vung ra đằng sau, liếc hắn một cái. Ta nói “Người là cố ý ở chỗ này chờ ta?”

Dạ lang quân ngẩn ra, khóe môi hơi mỉm cười nói “Thú vị thú vị, cô nương thật đúng là diệu nhân.” Diệu! Diệu cái đầu người!

Ta nói “Người nghĩ như thế nào?” Hắn sững sốt, rồi sau đó nói “Trầm Lạc cùng cô nương lần đầu gặp mặt, lại như thế nào đối với cô nương như thế nào? Trong này, sợ là có hiểu lầm đi?”

Thầm Lạc, người không phải gọi là Dạ Sinh sao? Đổi tên? Còn có hắn vì sao giống như chưa từng gặp ta? Giả bộ! Dạ lang quân nhất định đang giả bộ, nhưng mà không thể phủ nhận, đáng về hắn giờ phút này cùng hiệp khách dạ hành ban đêm hoàn toàn bất đồng, toàn thân lộ ra một cỗ khí thanh quý!

Khuôn mặt này, nhưng vẫn là gương mặt đó, không đúng, sắc mặt bây giờ so với buổi tối tái nhợt hơn rất nhiều, hai bên má còn có đỏ ửng không bình thường, ta nếu không biết hắn, nhất định còn cho rằng hắn là tiểu tử nhà quan được cưng chiều từ nhỏ đây!

Bất quá Dạ lang quân a, một mình người tới chặn ta là được rồi, lại mang theo một đại hán vạm vỡ tới trợ trận, người thật sự là quá đề cao ta! Không nhận được nhìn hắn, ta nói “Người muốn như thế nào cứ việc nói thẳng, cần gì phải vòng vo?”

Dạ lang quân nghe vậy, híp mắt, đột nhiên cười một tiếng nói “Cô nương có bằng lòng theo ta vào cung hay không?”

“Vào cung? Vào cung gì?”

Chẳng lẽ là tổ chức giang hồ, ví dụ như Hoa cung? Đại hán vẫn không lên tiếng trợn mắt nhìn ta một cái nói “Lớn mật! Thiên hạ này tự nhiên chỉ có một cung, chính là hoàng cung!”

Hoàng cung? !

Dạ lang quân mời ta đến hoàng cung? Hâm cha! Người nghĩ người là hoàng đế a! Ta đang định nói, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc “Đoàn Tu mau tới đây! Bên này có đình!”

Sau đó chỉ thấy hai bóng dáng một trắng một xanh chạy vào như bay, chính là Đoàn tu cùng Lục thị lang. Hai người tiến vào trong đình không tới hai giây, đột nhiên giống như bất động, rồi sau đó. . . Rồi sau đó cùng hướng Dạ lang quân quỳ xuống! Cùng nói “Thần tham kiến hoàng thượng!”

Nhịp tim chợt dừng lại, chẳng lẽ Dạ lang quân thật sự là hoàng đế? Ta cứ nhiên coi hoàng đế như khi đùa giỡn? ? Ta chỉ thấy có đồ vật gì đó soàn soạt rơi xuống. Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm thiếu nhi của Lục thị lang béo mập. “Di! Xuân Tiêu cô nương, sao ngân phiếu lại ở dưới người!”

34. Chương 34

Ngân phiếu ở dưới? ! Ta ngẩn ra mới phát hiện nguyên lai ngân phiếu ta để bên người không biết như thế nào toàn bộ rơi ra từ váy trong! Có mấy tờ dính vào nước mưa bị ướt. Những thứ này, đều là tiền mồ hôi nước mắt của ta, là vốn dương lão của ta nha!

Cũng không quay đầu nhìn lại hoàng đế gì đó, ta cúi người xuống nhanh chóng cầm lên ngân phiếu dưới đất, lại đem tất cả cuộn chung một chỗ nhét vào trong ngực, sau khi nhét xong mới phát hiện tất cả mọi người đang trợn mắt há mồm nhìn ta. Đặc biệt Lục thị lang miệng há to nhất, cằm sắp rớt cũng không biết!

Lục thị lang chớp mắt hạ miệng nói:

“Xuân Tiêu cô nương, thì ra những ngân phiếu này không phải người để ra a?” Để để để! Để cái đầu người a! Lão tử cũng không phải là gà mẹ! Hơn nữa, nếu ta có thể để ra ngân phiếu sau lại phải vất vả nuôi nhai hộ người khác để kiếm tiền?

Dạ lang quân nghe vậy phụt cười, bỗng nhiên nhíu mày nhìn Lục thị lang:

“Vi đại nhân hôm nay giọng nói nghe trẻ hơn rất nhiều a.” Vi luật nghe vậy mặt liền biến sắc, tiếp theo lắp bắp nói:

“Hoàng, hoàng thượng. Thần, thần ngày gần đây nhiễm phong hàn.” Một câu còn chưa nói hết, chỉ thấy Dạ lang quân rất không kiên nhẫn phát phát tay nói:

“Nhiễm phong hàn còn có thể chạy ra ngoài thành xem mưa, Vi đại nhân thật là hăng hái.”

Lục thị lang nghe vậy, sắc mặt cứng đờ ngậm miệng không lên tiếng nữa. Đoàn Tu thấy thế nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn. Dạ lang quân những động tác nhỏ này cũng nhìn vào trong mắt, vẻ mặt ung dung thản nhiên, nhưng trong mắt lại là ý cười. Như thế xem ra hắn chỉ là hù dọa Lục thị lang một chút cho vui, tựa hồ gian tình giữa hai người này, hắn đã sớm nhìn thấu.

Như vậy Dạ lang quân thật ra không phải là nam tử ngớ ngẩn bị ta đùa bỡn chơi. Hơn nữa hắn cứ nhiên còn là hoàng đế! Trọng yếu nhất là, hắn mới vừa rồi mời ta vào hoàng cung! Một ngày dạo chơi hoàng cung cổ đại sao? Lão tử là chưa có đi qua, nhưng là ở hiện tại ta đã thăm quan cổ cung. [1]

[1] Cổ cung: Cổ cung thời Thanh, ở Bắc Kinh, Trung Quốc.

“Người tên là Xuân Tiêu?” Hắn đột nhiên quay đầu nhìn ta nói. Ta nhất thời không phản ứng kịp, chỉ nói một câu:

“Người không phải đã biết sao! Làm sao còn hỏi?”

Mọi người sững sốt, rồi sau đó ý cười trong mắt tiểu hoàng đế càng đậm hơn, hắn nói:

“Thẩm Lạc không cùng cô nương tâm hữu linh tê [2], thì làm sao biết được?” Về mặt ngược lại rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn không giống như giả bộ. Cũng là, hoàng đế a! Người thống trị cao nhất quốc gia cổ đại, hắn cần gì giả bộ trước mặt ta?

[2] Trong câu “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông” nghĩa là tâm có thần nên dễ điểm thông.

Hắn thật không phải là Dạ lang quân? Có khả năng, nếu không chỉ bằng cường đại hắn đối với Hành Cửu cũng không thể thấy ta liền di tình biệt luyện [3], muốn dời liền dời!

[3] Di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.

Ta sờ vòng tay, ở trong đầu khê thầm: “Hành Cửu a Hành Cửu, lão tử cũng không giành tình lang của người a!”

Thật sự là bộ dáng tương tự mà thôi? Ta vuốt cằm mở to mắt sâu xa nhìn mặt tiểu hoàng đế, không một chút nhận ra hành động như vậy có bao nhiêu láo xược. Tiểu hoàng đế cũng về mặt thú vị nhìn ta. Chắc chắn, ta lắc đầu một cái, không giống nhau chính là không giống nhau, chỉ có bề ngoài giống mà thôi.

“Hoàng thượng” Đại hán áo đen vẫn không mở miệng đột nhiên nói:

“Sắc trời không còn sớm, nên trở về cung.” vừa nói vừa cảnh giác nhìn ta, ta bị hắn nhìn sững sốt, nha có ý gì? Sợ ta đi theo ăn cơm chùa sao?

Tiểu hoàng đế nói: “Xuân Tiêu cô nương có bằng lòng theo trẫm vào cung hay không?”

“Không đi” đây là phản ứng trực giác thực sự của ta! Tiểu hoàng đế nghe vậy, ánh mắt ảm đạm, thật thấp nói: “Cũng đúng, một chỗ buồn bực như vậy, ngay cả ta đều không muốn trở về.”

Hắn lại ngẩng đầu lên nói: “Nhìn Vi đại nhân cùng Xuân Tiêu cô nương có vẻ là quen biết a, nếu như thể liền thay mặt trẫm đưa cô nương trở về đi, một người dung mạo xinh đẹp như thế, trẫm quá mức không an tâm.”

Vi luật thị lang quỳ một chân trên đất, giờ phút này cũng không cựa lăm, hết sức lưu loát nói:

“Thần tuân chỉ.”

Đợi sau khi tiểu hoàng đế cùng đại hán rời đi, Lục thị lang và Đoàn Tu cùng nhìn ta nói “Cô nương, mời trở về đi.” trở về! Tất nhiên phải về! Không về không phải là kháng chỉ không tuân sao? Muốn mất đầu? Vì vậy. . . Kế hoạch bỏ trốn lần đầu tiên của ta, do một trận mưa lớn phá đám, liền phá sản.

Trên đường trở về, ta hỏi Lục thị lang:

“Người kia thật sự là hoàng đế sao?” Vi luật vẫn chưa trả lời, liền nghe Đoàn Tu cười một tiếng, chiết phiên lay động nhìn ta nói:

“Thiên hạ này, người dám khinh thị hoàng thượng như vậy, Đoàn mỗ cũng chỉ gặp qua cô nương.”

Ta bĩu môi, quay đầu không để ý tới hắn. Cái gì gọi là khinh thị? Ta không phải rõ ràng rất hữu hảo sao! Rốt cuộc là nhận lầm người hay chuyện gì xảy ra, ta đến bây giờ còn chưa hiểu rõ. Thật sự sẽ có hai người không có quan hệ đáng đáp lại giống nhau như vậy sao? Hoàng đế hiện tại tựa hồ là con trai độc nhất của hoàng hậu. Lắc đầu một cái, ta không nghĩ tiếp nữa, dù sao cũng cùng ta không quan hệ nhiều lắm.

“Xuân Tiêu cô nương?” Đoàn Tu vừa gọi ta, ta nhìn hắn, mới phát hiện vẻ mặt hắn rất ngưng trọng nói:

“Cô nương sau này nếu là cùng hoàng thượng nói chuyện, chú ý quy củ một chút, đừng quá hồ nháo.” Nhìn dáng vẻ giờ phút này của Đoàn Tu, cũng không giống như đang nói đùa. Có vẻ là ý tốt đi. Nhíu mày, ta nói “Tạ đại nhân nhắc nhở.”

Đoàn Tu quay đầu đi, không dứt khoát cười cười, rồi sau đó đột nhiên nói:

“Khấp thiên hạ này, hoàng đế thật ra lại là người đáng thương nhất.”

Hách! Mới vừa rồi còn muốn ta chú ý lời nói, hiện tại tự mình lại dám làm càn như vậy! Đoàn Tu a Đoàn Tu, cử chỉ của ngươi không phải là thuyết minh cho việc nói một đằng, làm một nẻo sao? Nhún vai, ta rất xem thường, hoàng đế có cái gì đáng thương? Mỗi ngày rượu ngon thức ăn ngon vào bụng, đủ loại mỹ nhân ở trong lòng, xinh đẹp cũng khiến cho hắc sứ giả muốn chết!

Phải nói chỗ chân chính đáng thương, có lẽ là tráng niên so với người khác sớm mất hơn. Bởi vì xác suất mắc bệnh đường tình dục so với người khác cao hơn nhiều a! Lão tử ta ở hiện đại phóng đảng nhất chính là ba ngày đổi một bạn gái, nhưng là hoàng đế này, cũng có thể là một đêm đổi ba bạn gái. . .

Giống nhau nhưng mệnh khác a ~ nhưng nếu để ta xuyên vào tiểu hoàng đế này thì tốt biết bao nhiêu?

Lúc sắp đến Phù Dung các thì có một người xa xa tiến lên đón. Ta vừa thấy, hách, đây không phải là Mãn Phúc đưa cho ta thuốc tránh thai thì là ai? Mãn Phúc kia nhìn ta một cái, lại nhìn Đoàn Tu cùng Lục thị lang, sắc mặt trầm xuống, mấy chữ giống như nặn ra từ kẽ răng “Xuân, Tiêu, cô, nương, công tử nhà ta bảo ta đến nhận, sáng sớm ngày mai hắc sứ giả sẽ dẫn người đi thi hội.”

Đoàn Tu nghe vậy khẽ nhíu mày nói:

“Người nói là hội thi ngày mai làm ở Tử Uyển sơn trang?”

Mãn Phúc nói “Đúng vậy.”

Đoàn Tu lại nhìn ta một cái, cái nhìn này tựa như rất nhiều thâm ý, hắc sứ giả nói:

“Người đẹp tuyệt sắc như Xuân Tiêu cô nương cũng tới tham gia thi hội của Đoàn mỗ, Đoàn mỗ thật vô cùng vinh hạnh.” nhìn một chút, này coi như nghe được. Ta nói “Đoàn đại nhân khách khí.”

Cùng Đoàn Tu và Vi luật cáo biệt, ta đi hướng Phù Dung các, thấy Mãn Phúc vẫn đi theo phía sau ta, một bộ muốn nói lại thôi. Thấy ta nhìn hắc sứ giả, lông mày của hắc sứ giả lại, tựa hồ rất cuộc hạ quyết tâm nói:

“Cô nương sau này cách xa mấy đại nhân này một chút, chuyện kết giao đi chơi cũng đừng làm nữa. Thiếu gia nhà ta gần đây đang vì hạnh phúc tương lai cùng với cô nương mà cố gắng đánh liều, mỗi ngày trở về phủ chuyện thứ nhất chính là quấy rầy lão phu nhân, muốn cho cô nương sớm vào cửa, thiếu gia kiên trung như thế, cô nương sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?”

Qua Tử huynh, thế nhưng thực sự chân thành, đáng tiếc ta không phải là Xuân Tiêu, nhất định phải phụ hắc sứ giả. Chờ một chút, nghe ý tứ của Mãn Phúc, hắc sứ giả là trách cứ ta hồng hạnh xuất tường? Im lặng. . .Ta vô tội nhìn hắc sứ giả một cái, rồi sau đó bày ra dáng vẻ vô cùng nghiêm chỉnh nói “Xuân Tiêu hiểu được.” Mãn Phúc thấy thế, hài lòng rời đi.

Trở lại phòng mình, đóng chặt cửa phòng, ta liền gọi Hành Cửu ra ngoài thương lượng biện pháp đối phó. Hành Cửu khẽ mỉm cười, nói:

“Xuân Tiêu, ta nghĩ, thật ra thì cũng không cần vội vàng chạy trốn. Thân thể người từ đầu đến chân là của Xuân Tiêu. Coi như Hàn vương gia hắc sứ giả thấy lạ, cùng lắm chính là cho rằng người thay đổi, thế gian này, sợ rằng không có người nào có thể nghĩ đến tá thi hoàn hồn?” Cũng đúng, ngay cả ta, đích thân trải qua cũng kinh ngạc thật lâu.

“Nhưng là, nếu như hắc sứ giả ép buộc ta xuất giá đây?” “Này còn không dễ làm, xét chuyện trước kia của người và hắc sứ giả, nếu cố ăn vạ, một khóc hai nháo ba thất cổ, còn không tùy ý người?” Cũng đúng, cùng lắm thì chờ kiệu hoa của hắc sứ giả tới đây, bái đường động phòng lại dùng hôn mòng mê hôn tán phục vụ hắc sứ giả, sau đó đào hôn là được. Huống chi chỉ cần ta đến chết cũng không thừa nhận mình là giả, hắc sứ giả có thể làm khó ta?

Coi như Hàn vương xử lý xong. Vậy còn dư lại Dạ lang quân. Vừa nghĩ tới Dạ lang quân ta liền nhúc nhích. Một người như vậy thế nào liền biến thành hoàng đế?

“Hành Cửu, người nói tiểu hoàng đế cùng Dạ lang quân là một sao?”

Hành Cửu nghe vậy, con ngươi sáng lên. Hắc sứ giả nói:

“Không phải là một, chỉ là giống nhau thôi, Xuân Tiêu, lần này người đa tâm rồi.”

Hắn thường ngày chỉ cười nhạt, ta lại cảm thấy lần này nụ cười của hắn có vẻ kỳ lạ. Đại khái là ta suy nghĩ nhiều đi, suy nghĩ một chút, đường đường là hoàng đế, hậu cung ba nghìn mỹ nhân hắn hái cũng không hết, lại như thế nào chiều tối làm hái hoa tặc chạy đến kỹ viện? Coi như ở hiện đại những thứ kia cũng không thú vị như vậy.

Dạ lang quân ngược lại có phúc khí, có khuôn mặt giống đương triều hoàng đế, bình thường không có chuyện gì còn có thể giả bộ làm hoàng đế đi lừa gạt ít bạc. Ngược lại là chuyện tốt. Ta đang tưởng tượng dáng vẻ Dạ lang quân mặc long bào thì Hành Cửu lại nói:

“Xuân Tiêu, chuyện của Dạ lang quân ngươi cũng không cần quan tâm, chờ thêm mấy ngày, hắn trở lại thì ta tự mình nói rõ ràng cùng hắn là được.” Nha! Hành Cửu ngươi thật sự là quá tốt! Ta đang định nhào tới ôm hắn thơm một cái, đầu óc trầm xuống, liền dừng ngay tại chỗ. Nhào tới? Ôm lấy? Mồi thơm? Cách lão tử! Ta làm sao nghĩ tới những động tác của phái nữ? Đây không phải một dạng giống như Nhã Ca nha đầu kia sao?

Không đúng, Hành Cửu nói tự mình gặp Dạ lang quân? Ta híp mắt, cười hết sức không có hảo ý. “Hành Cửu a. . .Trước ngươi không phải luôn nói không thể xuất hiện trước mặt hắn sao?” Hăm cha, thì ra tưởng thực khí kia là lấy cớ, thì ra người này luôn đem ta thành khí đùa giỡn đây!

Hành Cửu cười nhạt lườm ta một cái nói “Trước là ta quá mức suy yếu, lúc đó không thể ra, mấy ngày gần đây tu dưỡng tốt, đã khôi phục hơn phân nửa.”

Lấy cớ! Nha ngươi thôi đi. . .Còn suy yếu? Ngươi buổi tối đến chỗ Xuân Kiều sao lại có thể suy yếu? Trần viên ngoại ở trong phòng Xuân Kiều giằng co một đêm, thanh âm kia thê lương như phim kinh dị, người ta ngày hôm sau lại vẫn tiêu sái như long như hổ. Ngươi có nghe thấy hắn nói suy yếu không?

Khinh bỉ nhìn Hành Cửu một cái, ta đang định giằng co với hắn mấy câu thì ngoài cửa truyền đến thanh âm của Nhã Ca, Nhã Ca nói:

“Cô nương, Thanh Liên cô nương mới tới không biết làm sao lại cãi vã với Nhã Yên cô nương, cũng muốn động thủ, ngươi có đi xem một chút không?” Xem? Lão tử không đi, đang rất phiền, suy nghĩ một chút, ta nói với Nhã Ca:

“Ngươi chỉ cần nói với hai cô nương kia Hoàng đại nhân chuẩn bị cho người tới đây là được. Các nàng cũng không náo loạn nữa.” Nhã Ca nghe lời rời đi.

Hành Cửu cau mày nhìn ta nói: “Ngươi sao lại biết nói như thế sẽ hữu dụng?” Lại khinh bỉ nhìn hắn một cái, ta nói:

“Ngươi chẳng lẽ không biết, nữ nhân bất kể tranh đấu gay gắt thế nào, nhưng chỉ cần có người tới, tuyệt đối sẽ liên hiệp nhất trí đối ngoại sao?”

Hành Cửu gật đầu nói: “Có lý! Bất quá ta là nam nhân sẽ không biết được lòng nữ nhân.”

Hắn nhìn ta một cái lại nói:

“Xuân Tiêu, xem ra con đường làm nữ nhân của ngươi rất nhiều thành tựu nha!” Cách lão tử, người này đầu lưỡi khi nào mới có thể không độc như vậy! Hành Cửu, ta thật muốn tát ngươi một cái. Giống như là xem thấu ý nghĩ của ta, Hành Cửu chậm rãi tiêu sái đến bàn ưu nhã uống trà, rồi sau đó thông thả ung dung nói:

“Xuân Tiêu, đem những ý tưởng bạo lực trong đầu ngươi quăng ra ngoài đi, còn là suy nghĩ thế nào ứng phó thi hội ngày mai đi. Ngày mai tối cũng đều là khuê tú thiên kim nổi danh Hoàng Thành, thanh cao tài nữ, chúng ta có thể thua người nhưng không thể thua trận a.”

35. Chương 35

Thi hội? Còn muốn ứng phó như thế nào? Ta cũng không phải là thiên kim khuê các, cũng không cần suy nghĩ bày ra tài năng để có được lang quân như ý. Lão tử đơn thuần chỉ là đi xem náo nhiệt! Giống như là nhìn thấu ý nghĩ của ta, Hành Cửu thản nhiên nói:

“Xuân Tiêu cô nương của Phù Dung các nổi danh có tài, cầm kỳ thi họa tất cả đều thông.”

Vậy thì có quan hệ gì? Cứ làm bộ “Mất trí nhớ” để lấy cớ thoái thác. Ai có thể mở đầu ta ra xem có mất hay không sao? Không thể đi.

Đáng tiếc ta lúc ấy nghĩ đơn giản, chân chính khi đi ta mới hối hận sao lại đi để gặp trở ngại làm gì, nếu xác thực bị đập đầu mất trí nhớ, ta đập trong lòng cũng sẽ không sợ hãi như vậy. Sáng sớm hôm sau, khi ta tỉnh lại rất phiền muộn hôm nay phải mặc y phục gì, nếu là quá xinh đẹp thì lại quá khoe khoang, lão tử cũng không muốn tất cả mọi người nhìn ta như xem con tinh tinh. Nhưng nếu như mặc quá đơn giản, lại làm xấu mặt Qua Tử huynh mời ta đến đi. Lần cuối cùng tham gia hoạt động đại chúng trước khi rời đi, ta phải cho hân tằng thể diện có đúng không?

Hành Cửu nhìn ta chọn lựa, ánh mắt hết sức không kiên nhẫn, hân tiện tay từ trong đồng quần áo lấy ra váy dài màu trắng, hoa văn ở trên là mây bông thướt được trắng, váy dài này tuy nhìn tầm thường, nhưng lại tôn lên vóc người Xuân Tiêu, sau khi mặc quả nhiên là đáng vẻ thướt tha mềm mại, cũng không bắt mắt, nhưng cũng không quá thanh đạm.

Không nhìn ra con mắt thẩm mỹ của Hành Cửu cũng không phải xoàng, ở hiện đại có thể đi làm cổ vấn tạo hình inh tinh. Bất quá. . . Thân phận của ta bây giờ, đại khái cũng có thể coi như là tiểu minh tinh cổ đại đi. Khuê ca thiên kim chẳng phải chính là người đẹp nổi danh? Nghĩ đến chỗ này ta không khỏi bật cười.

Qua Tử huynh rất nhanh đã tới, nhìn thấy dáng vẻ của ta hôm nay, trong mắt lóe lên một chút kinh diễm, hân nắm tay ta, ngọt ngào nói:

“Ta biết Xuân Tiêu của ta là đẹp nhất!”

Vừa nói vừa không đứng đắn cọ cọ ở bên cổ ta giống như chó nhỏ. Cọ đi cọ đi, dù sao người cũng không cọ mãi được.

Lên xe ngựa, ngồi gần một canh giờ, đã đến Tử Uyển sơn trang. Ta cùng với Qua Tử huynh hiển nhiên là tới muộn. Đi theo sau môn đồng [1] quẹo trái quẹo phải tới đình nghỉ chân tổ chức yến hội thì những người khác tất cả đã vào chỗ, nam tử ngồi bên trái, nữ tử ngồi bên phải. Đoàn Tu là người tổ chức yến hội tất nhiên ngồi ở ghế đầu, thấy ta cùng với Qua Tử huynh đến sau, tức thì đứng lên chào đón, mắt hoa đào chứa ý cười hướng mọi người nói:

[1] tiểu đây tớ giữ cửa.

“Vị này là công tử nhà Tần thượng thư, vị này là Xuân Tiêu cô nương Phù Dung các, là hoa khôi đệ nhất Hoàng Thành.”

Vừa dứt lời, tầm mắt mọi người liền tập trung trên người ta. Có tò mò, có tìm tòi nghiên cứu, có kinh ngạc, có kinh diễm, còn có. . . Ghen ghét? Không có lắm chứ? Nam nhân nhìn ta ghen ghét rất kỳ quái, nếu là nữ nhân tham dự nhìn ta ghen ghét thì càng kỳ quái.

Một thiên kim khuê tú như người ghen ghét một nữ tử thanh lâu làm gì? Không phải là rất mâu thuẫn sao!

Ta theo tầm mắt mãnh liệt nhất nhìn lại, đó là một thiếu nữ quần áo đỏ rực, nhìn kỹ còn là một mỹ nữ, có mấy phần khoan thai quý khí. Được rồi, ta coi như hiểu, nhất định là bởi vì hôm nay ta mặc quần dài cùng màu với nàng. Phải biết nữ nhân tham dự yến hội sợ nhất là đụng hàng.

Ta hướng nàng hữu hảo cười cười, ai ngờ nàng cư nhiên hừ lạnh một tiếng, cao ngạo quay đầu đi. Hạ khoe miệng, ta quyết định không nhìn nàng, mỹ nhân này tuy khả ái, nhưng tính khí thật không cách nào làm cho người ta yêu mến.

Ta ở chỗ Đoàn Tu an bài ngồi xuống, nhìn quanh một vòng, mới phát hiện nam tử toàn trường đều là người trẻ tuổi, Đoàn Tu này thật là người thức thời. Cảm giác được một tầm mắt rét còng đang nhìn ta, nếu là hân nhìn nữa chúng ta có thể đông thành khối băng!

Quay đầu đi, không ngoài dự liệu nhìn đến vẻ mặt băng sơn vạn năm của Hàn vương gia, chẳng qua bất đồng với trước kia, hôm nay trên khuôn mặt băng sơn là một đôi mày kiếm nhíu chặt. Nhìn một chút, cũng có thể kẹp chết con muỗi. . . Hàn vương đại nhân, mặc dù cổ đại không có hương chống muỗi, nhưng người cũng không thể ủy khuất biến mình thành hương chống muỗi a. . .

Đoàn Tu đứng lên nói chuyện, nội dung cụ thể của yến hội xin làm theo người chủ trì nói, nói xong yến hội bắt đầu. Ta ngồi ở bên nữ, nhưng là những tỷ tỷ nhà quan đang lú lú, không có một người nào, không có một ai chủ động nói chuyện với ta. Nhân rồi không chuyện gì ta liền nghiên cứu mâm đựng trái cây trước mặt, thật sự kiểu cách tinh xảo.

Những nữ tử kia xúm lại rỉ tai thì thầm, thỉnh thoảng còn nhìn ta một cái, ta đột nhiên có dự cảm thật không tốt, hơn nữa loại cảm giác này một chút một chút càng thêm mạnh mẽ. . .Thẳng đến khi nữ tử quần áo đỏ tiên phong đứng lên. Tay cầm ly rượu hương ta cười nói:

“Đã sớm nghe nói Xuân Tiêu cô nương Phù Dung các dung mạo tuyệt thế, lại tinh thông cầm kỳ thi họa, thật sự là kỳ nữ phong trần, kẻ bất tài này nhưng cũng có chút tài danh, hôm nay nhìn thấy cô nương đúng là duyên phận, do đó muốn hướng cô nương lãnh giáo.”

“Được.”

Ta nhấp rượu, trên mặt cười nhạt, trong lòng đã sớm đem Hành Cửu mắng đến cẩu huyết lâm đầu [2]. Cách lão tử! Đúng là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó. . .Còn là suy nghĩ ngây ngô muốn chép lại mấy thủ thơ. Tiểu gia ta đầu gì cũng trải qua Trung Hoa nghìn năm văn hóa, nếu so ở phương diện thơ từ còn không đấu lại những cổ nhân này thật quá mất mặt!

[2] Cụm từ chỉ sự mắng mỏ té tát không kiêng nể khiến người bị mắng bất lực.

Hứa Từ nghe vậy lộ ra ý cười vì mưu kế được thực hiện, rồi sau đó tựa như cố ý nói to:

“Hôm nay là hội thi thơ ngắm hoa, nếu như thế, không bằng để cho Hứa Từ cùng Xuân Tiêu cô nương lấy “Hoa đào” làm đề tài, đều làm một thủ thơ, ngâm một khúc về hoa đào, vì mọi người trợ hứng được không?”

Vừa dứt lời, tất cả nam tử ngồi bên kia vừa rồi đang nói sôi nổi dừng lại, tất cả im lặng, chỉ có Đoàn Tu ngồi đầu vỗ tay, trong mắt của hắn hứng thú rất đậm. Nói:

“Hay, nếu như thế Đoàn mỗ cùng các vị đang ngồi làm trọng tài cho hai vị cô nương, người thắng, Đoàn mỗ sẽ tặng một đôi dạ minh châu Đông Hải.

Đoàn Tu nói xong, những người khác cũng vỗ tay bảo hay, con người đảo một vòng, ta nói:

“Đoàn đại nhân hào phóng như vậy, các đại nhân còn lại ngồi nhìn thật là quá không phúc hậu.” nếu muốn kiếm, thì phải kiếm cho đủ vốn.

Mọi người nghe vậy đều cười, rồi sau đó rồi rút lấy ra dây ngọc bội bên người làm tặng vật, có vài người không mang đồ trang sức trên người, trực tiếp liền lấy bạc ra. Ta nhìn thấy thế trong lòng vui vẻ, chỉ chốc lát sau, những thứ này đều là của ta. . .

Hứa Từ nhìn ta một cái nói:

“Là Hứa Từ nói trước, hay là Xuân Tiêu cô nương. . .”

“Dĩ nhiên là ta trước!” Ta cắt đứt nàng nói. Nói đùa, nếu là đấu thơ, tự nhiên muốn đấu trước, muốn khí thế mở đầu áp đảo đối phương! Làm cho đối phương ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có!

Về thơ hoa đào, suy nghĩ một chút, ta quyết định lấy trộm Đào hoa am của Đường Bá Hổ, đây cũng là bài thơ ta thích nhất.

Khụ một tiếng, ta đứng dậy tới đình bên, bàn tay trắng nõn hái một bông hoa đào đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, quả thật là hương thơm đánh úp. Đôi môi hé mở, ta khẽ ngâm nga:

Ở thôn đào có am hoa

Trong am một vị tiên hoa thuở nào

Tiên hoa trồng cội hoa đào

Lại đem hoa hái đổi bầu rượu thơm

Tĩnh cơn ngồi cạnh gốc hương

Say thời nằm dưới cội đơm ngủ vui
Tỉnh say ngày lại qua ngày
Hoa tàn hoa nở năm tày nổi năm
Nguyên cùng hoa rượu chết nằm
Chẳng mong khom gối trước dầm ngựa xe
Người vui xa mã xênh xê
Kẻ nghèo ta đẩy duyên tề rượu hoa
Bần hàn, phú quý so ra
Trời cao, đất lạnh sánh mà được sao
Ngựa xe tranh với thanh cao
Người thời tắt bật, ta cầu thông dong
Người cười ta kẻ điên khùng
Ta cười người đẩy, người chùng hiểu chẳng?
Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng
Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày.

“Hảo!” Chỉ nghe một tiếng hét lớn, Đoàn Tu kích động quăng chiết phiến xuống đất. Hảo hướng ta chấp tay nói:

“Hảo một câu “Người cười ta kẻ điên khùng, ta cười người đẩy người chùng hiểu chẳng.””

“Đoàn Tu ta luôn luôn tự phụ vì tài học của mình, không ngờ Xuân Tiêu cô nương lại hơn Đoàn mỡ mấy phần! Tỉnh cơn ngồi cạnh gốc hương, say thời nằm dưới cội đơm ngủ vui! Xuân Tiêu cô nương, hảo ột hoa đào tiên tiêu dao tự tại!”

Mọi người đồng thời nhìn ta, ngay cả trong cặp mắt rét lạnh của Hàn vương cũng là thưởng thức cùng kinh diễm.

Sau yến hội, ta liền được danh hiệu “Đào hoa tiên tử”. Sử gia đời sau nhất trí nhận định, Đoan Trữ hoàng hậu Xuân Tiêu, chính là ngày đó ở yến hội kinh diễm Tuyên vương, giống như là một hạt mầm nảy trong lòng hảo, sau này lại “Tam vương chính biến”.

Mà hoa khôi Xuân Tiêu xuất thân thanh lâu địa vị ti tiện, nhờ vậy nhảy vọt, chân chính làm người thống trị hoàng triều, trở thành mẫu mực cho nữ tử đời sau học tập.

Dĩ nhiên, những thứ này là nói sau, người kiên nhẫn đọc tiếp sẽ tự biết được, đến tột cùng là trời xui đất khiến như thế nào, mới có thể làm cho Xuân Tiêu được ghi lại trong sách sử đời sau.

36. Chương 36

Lại nói hiện tại, sau khi Hứa Từ kia nghe Đoàn Tu đánh giá, đôi mắt giống như dao găm đâm vào trên người ta. Nàng ngẩng đầu suy nghĩ thật lâu, rồi sau đó mới cắn môi nói:

“Hứa Từ suy nghĩ thật lâu, đáng tiếc cũng không thể tuyệt diệu như Xuân Tiêu cô nương, ván này, Hứa Từ nhận thua.”

Đoàn Tu gật đầu nói “Vậy Xuân Tiêu cô nương thắng! Người thắng đi trước, Xuân Tiêu cô nương, lần này ngâm một khúc về hoa đào người bắt đầu trước đi.”

Ta cười nhàn nhạt đáp ứng, kỳ thật Xuân Tiêu giọng mềm mại, thích hợp hát khúc phong hoa tuyết nguyệt. Mặc dù ta kiếp trước ca hát không có nhịp điệu, nhưng là Xuân Tiêu này có giọng hát hay, hiển nhiên là sẽ không lệch nhịp đi.

Giọng hát trong veo, ta đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn một mảnh trần ngập hoa đào, thanh xương: [1]

[1] Thanh xương: hát biểu diễn 1 số đoạn kịch mà không cần hóa trang.

Đào hoa phỉ vũ tự nhân diện.

Thanh ti tú văn y nhân điểm.

Noãn phong như huân hà xử thị hoa nhan.

Đào tử yêu yêu trước kỳ gian.

Ân ân phi kiều cách dã yên.

Thạch phàn tây bạn vấn ngư thuyền.

Đào hoa tần nhật nhất thiết tùy lưu thủy.

Động tại thanh khê hà xử biên.

Tửu biên hoa hạ cộng triền miên.

Lạc anh như tuyết vũ phiên phiên.

Thiên bôi tần khứ vô nại tổng lưu liên.

Biện biện linh lạc vưu khả liên.

Tửu biên hoa hạ cộng triền miên.

Lạc anh như tuyết vũ phiên phiên.

Cổn cổn hồng trần tự mộng đạn chỉ gian.

Ái thị đào hoa hồng thì điểm.

Khinh khinh tẩu lai thị ngã thị nhĩ.

Mộng lý tổng tương y.

Hoảng hốt chỉ gian hoạt lạc.

Tiểu nhiên lưu tình phi quá.

Mỹ mộng tổng hội tỉnh.

Đào hoa hồng liễu hựu lạc liễu.

Tuế nguyệt liễu vô ngân tích.

Sinh sinh thể thể đích truy.

Niên niên tuế tuế khước truy bất hồi.

(tìm không thấy lời dịch, bản thân bạn cũng không đủ trình độ dịch, coi như đây là bài rất hay nhá =)))

Thời điểm vừa hát, cước bộ không tự chủ di chuyển, điểm mũi chân, xoay quanh, cây hoa đào kia nở vô cùng xinh đẹp, ta cảm giác cả người mình thật giống như đi vào rừng hoa đào, trong rừng hoa uống rượu xương ca.

Một trận gió thổi tới, hoa đào rơi xuống tới tấp, bay múa giữa sân không ngừng xoay quanh người đang hát, trên mặt, trên tay, thậm chí có cả cánh hoa nhỏ nghịch ngợm rơi trên trán của nàng, nghịch ngợm không nỡ rời đi.

Quần dài đỏ tung bay, bóng dáng kia trong mưa hoa đào đầy trời khiến người ta không thể phân biệt rõ. Rốt cuộc, đây là mỹ nhân, hay là hoa đào tinh chợt nhập thể? Đào tử yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, hữu tư mỹ nhân, huyền như đào hoa. [2]

[2] 2 câu đầu ở bài thơ “Đào yêu”, dịch: Đào tơ mơn mớn xinh tươi, hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân phong. Hai câu sau không biết ở bài nào hết, tạm dịch là có mỹ nhân huyền ảo như hoa đào.

Một thủ Đào hoa khai hát xong, ta tùy ý dừng bước, tự mình đối với lần biểu diễn này thật hài lòng. Dương môi hướng Hứa Từ cười khiêu khích, không chút nào ngoài dự liệu thấy vẻ mặt không cam lòng nhưng không thể làm gì của nàng. Ván này, tất nhiên cũng là ta thắng. Từ trong tay mọi người nhận lấy phần thưởng, ta cười thực đắc ý!

Qua Tử huynh đã sớm thức thời lấy ra túi vải bố không biết tìm từ đâu, giúp ta bỏ hết những thứ đồ này vào. Hắn nhìn ta ánh mắt càng phát. . . Ân, nói thế nào đây, tựa như đang nhìn một khối thịt xương muốn gặm bẻ mà không rút ra miếng nào, ta bị hắn nhìn trái tim nhỏ cũng không nhịn được mà rạo rực, Tần Duệ a Tần Duệ, cứ như thế, ánh mắt kia của ngươi có thể còn hơn của Lục thị lang!

Yến hội tiến hành, đơn giản chỉ là uống chút rượu cùng ngâm thơ. Các tiểu thư nhà quan bây giờ lại an phận vô cùng, không có một người nào dám chủ động đến trêu chọc ta, hiện tượng tốt! Chỉ chốc lát sau, Đoàn Tu lại đứng lên thông báo, đại ý là đã đến lúc hoạt động tự do, soái ca cùng mỹ nữ có thể ở trong sơn trang đi xem tùy ý thuận tiện phát triển gian tình.

Ta khước từ đề nghị muốn dẫn ta đi chơi của Qua Tử huynh, chỉ nói muốn đi một mình, tùy ý xem một chút. Phong cảnh Tử Uyển sơn trang đẹp không sao tả xiết, chính là mùa xuân, trăm hoa đua nở, cũng không biết vì sao, hôm nay ta lại chỉ thích hoa đào. Chẳng lẽ ta bị Đường Bá Hổ bám vào người?

Dần dần đi sâu vào trong rừng hoa đào, có tiếng người truyền đến, ta tò mò hướng phía trước vài bước thăm dò, núp ở dưới một cây đào lớn nhìn lên. Dưới tàng cây hoa đào cách ta chừng năm thước đứng một nam một nữ, nam kia chính là Hàn vương, nhưng nữ tử kia, thế nhưng chính là Hứa Từ mới vừa rồi một lòng muốn bêu xấu ta! Chẳng lẽ trong này còn có âm mưu gì?

Ta không khỏi dựng thẳng lỗ tai muốn nghe rõ ràng hơn. Chỉ nghe Hứa Từ nói:

“Mới vừa rồi là ta không phát huy tốt, bị nàng giành trước, mới có thể thua bởi nàng. Thật ra thì ta căn bản cũng không kém hơn nàng! Chỉ là trong bụng nàng có chút kiến thức, nhưng dù sao vẫn là một thanh lâu nữ tử, Tiêu Hàn rốt cuộc ngươi coi trọng nàng ở chỗ nào?”

Ta đang định nghe Hàn vương trả lời như thế nào, chợt cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, có một vật trơn nhẵn lướt át quét qua, sau đó bên tai truyền đến một trận cười thật thấp, ngẩng đầu nhìn, là tiểu hoàng đế hôm qua tình cờ gặp!

Mắt hơi híp, tay hắn chẳng biết lúc nào đã vòng ngang hông ta! Bên tai một trận khí nóng đánh tới, hắn nói:

“Xuân Tiêu, ta rốt cuộc bắt được ngươi!”

Tay của hắn thế nhưng từ từ đi xuống, rợn tóc gáy, ta nhất thời mới phản ứng, giờ phút này cả người ta cơ hồ nửa ngồi trong ngực hắn. Tay kia lại sờ lưng ta vuốt ve theo sống lưng. Mẹ kiếp! Đây là trêu ghẹo hồng nhan sao!

Ta đang định xuất thủ đánh cái tay không đảng hoàng của hắn, liền nghe hắn nói:

“Dừng động! Trên trán ngươi có cái gì đó.”

Ta nhất thời không dám cử động nữa, trên trán có chút nhột, sẽ không phải là sâu róm đi? Ta cho là hắn sẽ giơ tay lấy xuống, ai ngờ hắn lè lưỡi liếm một cái ở trán ta, ta ngẩn ra, lúc này mới phát hiện trong miệng hắn hàm chứa một cánh hoa đào.

Hắn cười, nụ cười rất diêm dúa lẳng lơ, hắn nói:

“Quả thật là đào hoa tiên tử vào cội trần đây.”

Ta đang định phản bác, chợt thấy đầu óc một trận choáng váng, đợi lúc phản ứng kịp đã thẳng tắp nằm trên đất, mà tiểu hoàng đế đang đè trên người ta. Máu mắt hấn rất đậm, hấn nhìn ta, tay chẳng biết từ lúc nào đã xoa ngực ta, ngay cả vạt áo cũng bị hấn cởi ra.

Máu mắt càng đậm, hấn cúi tới gần ta nói:

“Tứ biên hạ cùng thiên miên. Xuân Tiêu, mới vừa rồi nghe đến câu này, ta liền muốn đem người đè phía dưới, tùy ý thiên miên.”

Cách lão tử! Ý tứ của hấn là muốn thượng ta? Hấn muốn thiên miên thượng ta còn muốn ở chỗ này trình diễn xuân cung đồ sống? Một phát bắt được tay của hấn, ta nói:

“Người dừng lại, nghe ta nói trước đã!” Hấn nghe vậy động tác tay lập tức dừng lại.

Chẳng qua là đôi mắt có vẻ khó hiểu nhìn ta. Ta dùng sức đẩy hấn, thẳng đứng lên, rồi sau đó nghiêm túc nói:

“Người là hoàng đế! Chúng ta không thể thành, khoảng cách giữa chúng ta quá xa, căn bản không vượt qua được! Người nếu là thật sự đối với ta có lòng, thì mau mau đem ý định kia bỏ đi!”

Vừa dứt lời liền thấy mắt hấn trầm xuống, sắc mặt trắng không còn giọt máu, thần sắc mơ màng vừa rồi đều vô ảnh vô tung biến mất, trong mắt hấn thoáng qua một tia bi thương, thanh âm cũng nặng nề mấy phần.

“Chỉ vì ta là hoàng đế?”

Ta gật đầu, trong lòng thêm một câu, cũng bởi vì người là nam nhân!

Hấn nhú mày, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn ta, rất nghiêm túc nói:

“Xuân Tiêu, bất kể giữa chúng ta có khoảng cách gì, ta cũng sẽ xóa bỏ! Không bao lâu nữa, ta sẽ đón người vào cung!”

“Tùy ý người đi.” Ta xoay người rời đi, trên mặt rất bình tĩnh, trong lòng rất rối rắm, xóa bỏ! Người nói sao dễ dàng thế, khoảng cách nam nam giữa hai người khổng lồ như đại hồng thủy, ta xem người như thế nào bỏ!

37. Chương 37

Ta đi mấy bước sau đó quay đầu nhìn lại thì phát hiện hấn vẫn đứng tại chỗ nhìn ta, nét mặt ngoại trừ vẻ đau thương còn có kiên quyết.

Xoay người ta tiếp tục đi đường của mình, trong lòng cảm thán, bề ngoài của Xuân Tiêu, quả nhiên là đào hoa, không làm gì cũng có thể khiến tiểu hoàng đế say mê đến choáng váng đầu óc. Hoàng thượng a hoàng thượng, nếu như người biết người vừa rồi người muốn thượng thực ra là đàn ông, ta xem người còn muốn lộ ra bộ mặt thâm tình chân thành nữa hay không.

Đại khái đi hơn mấy chục phút ta mới dừng lại. Bởi vì. . .Ta phát hiện ta lạc đường! Cuối rừng hoa đào là một mảnh rừng trúc um tùm, lá trúc xanh mượt, cùng với nước chảy róc rách. Nhìn kỹ, phía trước rừng trúc đúng là có một dòng suối nhỏ, con suối trong suốt thấy đáy, thỉnh thoảng còn có cá nhỏ ở trong khoan khoái bơi qua bơi lại.

Hồ nước ở hiện đại căn bản không thể bằng ở đây! Không thể không cảm thán, vẫn là cổ đại môi trường tốt, không khí trong lành, nước sông sạch sẽ không ô nhiễm. Không kìm lòng nổi, ta ngồi xổm xuống lấy tay múc nước rửa mặt, nước không lạnh ngược lại còn có cảm giác ấm áp, chẳng lẽ ở đây còn có suối nước nóng?

Ta nghĩ vậy, đem giày cởi ra, lại cởi tất, rồi sau đó ngồi xuống ngâm chân trong suối, nước ôn tuyền có thể giúp thư giãn. Có cá nhỏ hôn chân của ta, ta sửng sốt, tiếp theo hai chân dùng sức đạp một cái, con cá kia cũng nhanh chóng tránh ra. Dòng nước nhẹ lăn tăn, chờ mặt nước im ắng, cá nhỏ kia lại nhô đầu ra. Chỉ có chuyện nhỏ như vậy mà khiến ta cười liên tục.

Tiêu Hàn đi tới thì thấy cảnh tượng như vậy. Giai nhân quần áo lụa đào tóc mai hơi ướt, chu sa trên trán có giọt nước theo sống mũi chạy xuống cánh môi. Mà nàng không chút nào để tâm, chỉ lắc đầu, quần hồng vén lên, lộ ra bắp chân mịn màng trắng nõn, ở dưới là một đôi chân ngọc hết sức tinh xảo đẹp mắt. Cặp chân nhỏ kia đá một cái, tạo thành những vòng nước nhỏ xung quanh.

Phiếu sắc ngọc tiem tiem [1]. Không hiểu sao hần lại nghĩ đến câu thơ này. Hần kết vừa động, Tiêu Hàn cảm thấy trong lòng bùng lên một ngọn lửa. Loại cảm giác này là. . .

[1] Chân ngọc lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng nếu Xuân Tiêu biết được phản ứng lúc này của Hàn vương, nàng nhất định sẽ đứng lên vì nghĩa nói cho hần.

“Hàn vương đồng học, người bây giờ có cảm giác như vậy vì cho là hình ảnh như thế rất hấp dẫn, mà loại biến hóa ở thân thể người bây giờ, chính là phản ứng phổ biến của nam nhân thấy mỹ nữ.”

Nhiều mây, bởi vì chân ngọc kia khuấy nước mà vẻ mặt rất nhanh chìm xuống. Đôi mắt rớt cuộc khôi phục vẻ trấn tĩnh thường ngày, hần cao giọng nói:

“Hiểu Hiểu, người bây giờ như vậy còn ra thể thống gì?! Còn không mau đi giày vào!”

Ta đang chơi vui vẻ, liền nghe lời truyền đến bên tai. Quay đầu lại, liền thấy Hàn vương sắc mặt trầm xuống đứng sau lưng ta. Đi giày vào?! Hầm cha, vương gia hần là đang buồn chán nên chạy đến đây trông nom sao? Ngay cả việc lão tử rửa chân cũng quan tâm.

Bĩu môi, ta duỗi thẳng hai chân trên không trung vẩy nước rồi sau đó cầm lấy tất. Tựa hồ có cái gì không đúng, ta quay đầu lại, mới phát hiện dáng vẻ của Hàn vương có điểm không đúng, mặt hần đỏ ửng, ánh mắt cơ hồ là dính trên chân ta. Ta sững sốt, đột nhiên nhớ tới hình ảnh trong phim cổ trang. Trong phim luôn có đoạn nếu một nam nhân thấy chân của một nữ nhân, hần nhất định phải hỏi cưới nàng, nường a, thật sự là thật sao?

Ta liếc trộm, phát hiện hần vẫn như cũ nhìn chân của ta, trong lòng phát lạnh. Động tác mang giày của ta nhanh hơn. Bên tai truyền đến thanh âm ho nhẹ không tự nhiên của hần. Ta cúi đầu. Thẳng đến khi Hàn vương mở miệng trước:

“Hiểu Hiểu, chân người. . .”

Ta thật nhanh ngắt lời hần “Đừng nói là người sẽ lấy ta?”

Hần nghe vậy sững sốt, rồi sau đó trong mắt ánh lên vui vẻ, hần nói:

“Người muốn ta cưới người?”

Hầm cha, sao lại bảo ta muốn? Rõ ràng là người muốn a! Ta quay đầu không để ý tới hần, lại nghe hần nói:

“Hiểu Hiểu, người đã suy nghĩ kỹ? Rốt cuộc là muốn gả cho ai?”

Ta sững sốt, lúc này mới nhớ tới thời hạn ba ngày của hần, là ý nói chỉ có thể chọn hần hoặc Qua Tử huynh để gả? Không muốn a, thời gian quá gấp rút, kế hoạch chạy trốn của ta còn chưa hoàn thành.

Nhưng là trước mắt làm sao với Hàn vương bây giờ? Hành Cửu nói một khóc hai nháo ba thất cổ. Hàn vương cùng Xuân Tiêu có thể nói là cùng nhau lớn lên, tình cảm tất nhiên sẽ không giống với người khác.

Dùng sức véo một miếng thịt trên đùi, cảm giác đau đớn tới một cách mãnh liệt, từng giọt nước mắt giống như hạt đậu. Đôi mắt đầm lệ mờ mờ, ta bị thương nhìn hần nói:

“Người không nên ép ta quá mức. Ta. . .Ta còn trẻ. . .Ta còn chưa có chơi. . .đủ. Ta không muốn lập gia đình sớm như vậy!”

Di, hần vì sao không có lấy một chút phản ứng! Ta tiến tới, ở trên ngực hần vừa khóc vừa cọ. Tiêu Hàn vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn người giống như tiểu cầu cọ loạn trên người hần. Các cô gái khác khi khóc đều là lê hoa đái vũ, sao nàng khóc lại như sói tru.

Ta vừa khóc vừa nói “Cuộc sống độc thân của ta vừa mới bắt đầu, ta không muốn bây giờ thành thân!”

Hàn vương nhíu mày, nhìn ta nói:

“Hiếu Hiếu, vậy ngươi muốn bao lâu?”

“Ô ô ô, ba tháng, ít nhất phải ba tháng nữa!”

Lau nước mũi không cần thận chảy xuống, thuận tay liền lau trên người hắn, đúng, nữ nhân giả bộ khóc thật không phải là chuyện dễ dàng. . .

“Hảo, ta sẽ cho ngươi ba tháng!” Thấy hắn đảm bảo, ta vui mừng nở nụ cười, ba tháng này, đủ cho ta gom bạc để từ Trung Quốc chạy đến Mỹ quốc.

“Hiếu Hiếu” hắn đột nhiên xoa đầu ta nói:

“Ngươi tựa hồ đã thay đổi thật nhiều?” Gì, thay đổi?! Thân thể cứng đờ, băng sơn vương gia không phải nhìn ra chứ? Hắn đã bắt đầu nghi ngờ sao?

Ta nhíu mày, giả bộ bình tĩnh nói:

“Nơi nào thay đổi?”

Hắn mặt mày giãn ra, khóe môi lại hàm chứa một tia vui vẻ. Chỉ nghe hắn nói:

“Ngươi trước kia khóc không có khó coi như hiện tại.”

Mẹ kiếp! Khó coi em gái người ấy! Khóc khá hơn nữa thì có lợi ích gì. Sự thật chứng minh, bất kể khóc thế nào, chỉ cần có thể đạt được mục đích, đều là khóc tốt!

38. Chương 38

Sửa sang lại quần áo, lại chạy đến hồ rửa mặt, cuối cùng ta đi lại giấy. Ngẩng đầu, ta phát hiện Hàn vương lại đang nhìn ta, chớp mắt, ta nói:

“Vương gia sao vẫn còn ở đây?”

Hắn nghe vậy sững sốt, ta cũng có thể cảm giác trán hắn đột nhiên xuất hiện ba đường hắc tuyến. Chỉ nghe hắn nói:

“Trời không còn sớm, Hiếu Hiếu người mau cùng ta trở về.”

“Không được, ta chờ Tần Duệ, hắn lát nữa chắc chắn tới tìm ta.”

Tựa hồ, mặt của hắn trong thoáng chốc cứng ngắc, rồi sau đó liền bước nhanh rời đi. Hàn vương mới vừa đi không bao lâu, Qua Tử huynh đã tới. Hắn vẻ mặt lo lắng, thấy ta mới thở phào nhẹ nhõm nói:

“Xuân Tiêu, ta thấy ngươi đi lâu mà chưa trở về đình nghỉ chân, còn tưởng rằng ngươi đã xảy ra chuyện.”

Dĩ tội lờn hắn, ta nói:

“Vậy giữa ban ngày, có thể xảy ra chuyện gì? Dù sao bất quá cũng chỉ là lạc đường mà thôi.”

Hắc nghe vậy hắc hắc cười, rồi sau đó kéo tay của ta nói:

“Xuân Tiêu, yến hội đã giải tán, chúng ta trở về thôi.”

“Được.”

“Xuân Tiêu, ngươi hôm nay làm thơ thật. . .

A!!!”

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết sợ hãi, ta còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn chắn sau lưng.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

Chỉ nghe Qua Tử huynh thảm thiết kêu:

“Xuân Tiêu, có rần a!”

Rần? Nơi nào? Ta đang muốn vươn thân ra xem kĩ, hần một phen ôm ta, cả thân thể hoàn toàn chắn trước ta, tầm mắt một mảnh bóng tối, ta có thể cảm giác tay của hần khẽ run, hần nói:

“Xuân Tiêu, người. . .Người đừng sợ, ta lập tức. . .Lập tức liền đuổi nó đi.”

“Người sợ rần.” Đây không phải câu nghi vấn mà hoàn toàn là câu khẳng định.

“Đúng, khi còn bé. . .Bị rần độc cắn, cho nên bây giờ nhìn thấy rần liền sợ.”

Khó trách, nhất triều bị xà giảo, thập niên phạ tỉnh thành. [1] Bất quá người sợ không có nghĩa là tiểu gia cũng sợ. Thoát khỏi ngực của hần, ta tiến lên nhìn, là một con rần màu xanh lục, không độc. Nhanh chóng vươn tay nắm được người nó, rồi sau đó vung tay quăng nó vào rừng trúc.

[1] Một lần bị rần cắn, mười năm sợ dây thừng.

Cái này gọi là từ nơi nào tới thì trở về chỗ đó, cũng may mà ta không sát sinh.

Qua Tử huynh trợn mắt há mồm nhìn ta, lấp bắp nói:

“Người. . .Người không sợ rần?”

Ta nhú mày nói “Vì sao phải sợ?” Hần im lặng nhìn ta một cái, lại kéo tay ta dẫn đường.

Trước mặt. . .Cho dù mới vừa rồi sợ như vậy, phản ứng đầu tiên của hần đều là đến chắn trước mặt ta. Trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, khắp cả người ấm áp. Tần Duệ, người đối với ta, thật sự rất tốt.

Không nhịn được, ta dừng lại cước bộ, ngẩng đầu hỏi hần:

“Công tử, người thích Xuân Tiêu ở điểm nào?” Hần nhìn ta, ấm áp cười một tiếng, ngày xuân gió lướt qua mặt, phía trước là rừng hoa đào, bên cạnh là rừng trúc xanh tươi, gió thổi, bóng cây rừng trúc lay động, tất cả hình ảnh cũng đều rực rỡ hơn.

Hần mặt mày giãn ra, trên môi vui vẻ càng sâu, hần nói:

“Thích chính là thích, Xuân Tiêu, cùng người ở một chỗ ta rất vui vẻ.”

Ta cũng cười, bật cười vì mình đột nhiên ấu trĩ không giống như mình thường ngày. Nói:

“Cùng người ở một chỗ, ta cũng rất vui vẻ.” Qua Tử huynh, người quả thật mang đến cho ta rất nhiều vui vẻ.

Trở lại Phù Dung các, ta nằm trên giường, cảm thấy ngày hôm nay thật mệt mỏi. Loại mệt mỏi này từ thân tới tâm. Vẫn là suy nghĩ thật kĩ kế hoạch chạy trốn. Hành Cửu không đợi ta gọi, tự mình từ trong vòng tay nhẹ nhàng ra ngoài. Hần cau mày nhìn tư thế ngủ chữ “Đại” () của ta, tựa hồ là muốn nói gì, lại tựa hồ suy nghĩ có nên nói hay không, đáng vẻ muốn nói lại thôi khiến cho ta không thoải mái ngồi dậy.

“Hành Cửu, làm sao vậy? Có chuyện người cứ nói thẳng, mặt còn cứ nhăn như vậy nữa, người cũng mau nhăn thành bánh bao!”

Hành Cửu nhìn ta, nói:

“Xuân Tiêu, người cảm thấy làm nữ nhân có quen không?”

“Cũng được.” Ta thuận miệng đáp.

“Người hỏi điều này làm gì?”

“Xuân Tiêu, hôm nay người cùng tiểu hoàng đế kia ở rừng đào. . .Ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện. Nghe nói Đại Diễn có một bảo vật, tên là “Diệp kính” có thể giúp người chuyển đổi giới tính. Nhưng đây chỉ là tin đồn mà thôi, không ai biết là thật hay giả. Ta chỉ biết, hiện nay diệp kính được cất giấu ở trong hoàng cung.”

Đầu óc ta đột nhiên mơ hồ, hồi lâu mới phản ứng trước lời của hần, trong bụng dâng lên vui mừng không thể tả. Ta kích động kéo cổ tay hần nói:

“Người là nói ta có thể trở về? Ta có thể biến lại thân nam nhi?”

Thế giới này, còn có cái gì có thể bằng làm nam nhân, ở thân nam nhân vô cùng thoải mái?!

“Cũng không phải, điệp kính không thể đưa người trở về thời không lúc đầu, chỉ là có thể đổi thành thân nam nhi mà thôi.”

“Ý của người là. . .?”

“Ý tứ tức là, người có thể vào thân thể hoàng đế rồi làm hoàng đế! Cũng có thể chọn thân thể Hoàng đại nhân.”

“Ta muốn chọn thân thể Đoàn Tu.”

Ta há miệng hét lớn. Thật ra thì Hành Cửu a, thân thể người cũng rất tốt, nhưng là khẳng định người không để cho ta dùng. Những ân khách cổ đại này, ta thấy vẻ ngoài của Đoàn Tu rất được. Ho khan một tiếng:

“Người nhất định phải lấy thân thể Đoàn Tu? Vậy còn Lục thị lang?”

“Ta nhận làm đệ đệ nuôi!” Tuy nói muốn lấy thân thể của hắn, ta cũng không nghĩ đón nhận cả tình nhân của hắn, mỗi người khẩu vị bất đồng, ho khan một tiếng:

“Xuân Tiêu, bây giờ quan trọng là, người phải lấy được điệp kính, điệp kính ở trong hoàng cung, được đại nội cao thủ nghiêm ngặt trông coi.”

Hắn lại nhìn ta một cái, rồi sau đó nói “Người xác định chỉ bằng một chút hứng thú của tiểu hoàng đế kia đối với người, là có thể lấy được nó?”

Nhục chí cúi đầu, đúng vậy, bảo vật hoàng cung có thể dễ dàng ột ngoại nhân?

“Vậy làm sao bây giờ?”

Hành Cửu híp mắt, trong mắt tinh quang chợt lóe nói “Hắn không phải nói muốn dẫn người vào cung sao? Vậy người vào cung là được.”

39. Chương 39

Vào cung?! Hành Cửu a, người không phải là kiếp trước cùng ta có cừu oán nên muốn ta chết sớm một chút a? Người nghĩ lão tử chưa có xem qua Kim chi dục nghiệt ? [1] Hoàng cung là nơi nào? Hoàng cung chính là bãi tha ma ăn tươi nuốt sống, nữ nhân mặc dù ôn nhu như thế nào, sau khi vào trong cung, cũng sẽ biến thành rắn lưỡi đỏ, cắn người lúc nào người cũng không biết.

[1] Kim chi dục nghiệt: Thâm cung nội chiến.

“Hành Cửu” ta nhìn vào mắt hắn, vô cùng thành khẩn nói;

“Mặc dù ta không muốn làm nữ nhân, nhưng ta càng không muốn thành người chết.”

Nếu để ta ở trong cung, ngày ngày để cho ta cùng những nữ nhân kia đấu đi đấu lại, bị thần kinh còn không phải là chuyện sớm hay muộn? Huống chi cổ đại còn không có bệnh viện tâm thần. Nếu là điên thật thì thanh lâu cũng không để cho ta nán lại, đến lúc đó ta không phải sẽ lưu lạc đầu đường?

Chỉ nghe Hành Cửu cười nhạo một tiếng, cặp mắt trêu tức nhìn ta nói;

“Xuân Tiêu, người dần dần sao?” Chớp mắt, ta vô cùng khẳng định lời tiếp theo của hắn tuyệt đối không phải lời hay gì.

“Xuân Tiêu, hậu cung tất nhiên đáng sợ, nhưng chỉ cần người là bảo vật, có người dựa vào, hậu cung cũng không còn đáng sợ. Nếu như tiểu hoàng đế hết lòng che chở người, cho dù có người mưu mô hãm hại người, hắn cũng có thể đem người thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Chỉ cần người có được trái tim của hắn, người có tội, hắn cũng có thể khiến người vô tội.”

Ta ngây người, cẩn thận suy nghĩ một chút, rất có đạo lý, hơn nữa mục đích của ta là diệt kính, chỉ cần lấy được diệt kính lão tử liền chạy, còn quan tâm cung đấu làm gì?

Chẳng qua là, muốn ta giống như nữ nhân ở sau lưng tiểu hoàng đế giả bộ ỏn ẻn yêu kiều, ta thật sự làm không được.

“Vậy làm thế nào mới có thể lấy được tim của hắn đây?”

Đối với nữ nhân lão tử vô cùng am hiểu, nhưng đối với nam nhân, ta thật sự không biết làm thế nào. Trong mắt Hành Cửu mang theo khinh miệt, hắn nói;

“Rất đơn giản, chính là một câu nói, làm khó hắn!

Nam nhân chính là như vậy, thứ dễ dàng có được thường thường sẽ không quý trọng, trăm cay nghìn đắng có được, mới biết đó là bảo bối. Từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, hắn là hoàng đế muốn gì cũng có, dĩ nhiên là đối với những nữ nhân ôn nhu chán ngán. Cho nên phải đặc biệt như ngươi, nữ nhân không biết hiền thực là gì, tâm tính chinh phục mỹ nhân sẽ nổi lên.

Uy nghi của đế vương, một tiểu nữ tử lại dám coi khinh? Trước khi chân chính lấy được lòng của ngươi, hắn đối với ngươi sẽ là ngàn theo trăm thuận. Mà việc ngươi phải làm, chính là trong thời gian này, tận lực lấy sự tin tưởng từ hắn mà thôi.”

Hành Cửu phân tích lòng người lại vô cùng đạo lý rõ ràng, điều này khiến cho ta nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Thật ra thì đối phó với tiểu hoàng đế, đơn giản mà nói chính là cự tuyệt cự tuyệt cự tuyệt. Rồi sau đó chờ hắn kiên quyết muốn ghênh ta vào cung thì đồng ý, bất quá trước khi vào cung phải làm bộ vạn phần không muốn, tốt nhất còn phải quy ước ba điều cùng tiểu hoàng đế, để hắn cho ta kim bài miễn tử, hoặc là miễn thỉnh an. . .

“Xuân Tiêu, trước khi vào cung, có chuyện ngươi nhất định phải làm.”

“Chuyện gì?”

“Ngươi nghĩ lại một chút, sau khi ngươi vào cung, người vẫn si mê ngươi không dứt, sẽ là ai?”

Si mê không dứt sao? Hàn vương? Hắn sẽ không, ta cảm giác bản thân hắn vô cùng biết kiềm chế, là nam nhân không thể đoán được, người như vậy, cho dù là vì một chút nguyên nhân mà muốn cùng ta có cái gì, cũng tuyệt đối không cùng hoàng đế tranh giành.

Hoàng đại nhân? Cho dù không có ta, hắn nhiều nhất chính là đối người thay hắn nuôi nhai. Về phần Đoàn Tu cùng vi luật, không có ta, trò chơi mèo đuổi chuột càng ngày càng vui, gian tình cũng bùng cháy ngày càng kịch liệt.

Dạ lang quân? Cái này không cần quan tâm, Hành Cửu sẽ tự mình giải quyết.

Vậy thì chỉ còn lại một người, Tần Duệ. Nếu như ta thật sự vào cung, hắn sẽ như thế nào? Sẽ muốn xông vào cung dẫn ta đi? Sẽ trăm phương ngàn kế chỉ vì muốn thấy ta? Tần Duệ, từ đầu đến giờ, hắn đối với ta, là chân thành.

“Ngươi nói, người nam nhân nào sẽ dễ dàng tha thứ cho nữ nhân trên danh nghĩa của mình cùng người khác ở chung một chỗ? Xuân Tiêu, nếu vào cung, thông dâm với bề tôi bên ngoài là tội không nhỏ. . .”

“Vậy theo ngươi nói, phải làm thế nào mới khiến Qua Tử huynh chết tâm?”

“Cái này sao? Thật ra thì không khó, Xuân Tiêu, ngươi phải nhớ kỹ, khi ngươi muốn bỏ một người, ngàn vạn lần đừng để hắn biết là ngươi muốn bỏ hắn, mà phải cho hắn cảm giác hắn bỏ ngươi. Như vậy, đối phương sẽ không có ghi hận trong lòng mà triển miên si mê không nghĩ.”

“Ý của ngươi là?” “Ngày mai, ngươi một mực gọi Tần Duệ tới đây, hạ được hắn, để hắn cùng Nhã Ca phong lưu một lúc là được. Ngươi xông vào, làm ra một bộ thương tâm muốn chết. Như thế, hắn tất nhiên sẽ cảm thấy thẹn với ngươi. Cho dù ngươi sau này ở trong cung có chuyện cần hắn giúp một tay, bởi vì áy náy, bởi vì mình phạm sai lầm trước, hắn tất nhiên sẽ dốc sức giúp ngươi!”

Nháy mắt, ta nói:

“Hành Cửu, người sao lại thấy được Nhã Ca đối với Tần Duệ có tình ý? Ngay cả ta cũng không phát hiện.”

Thanh âm Hành Cửu không khỏi lộ ra khí thế nhìn người bằng nửa con mắt, chỉ nghe hần vô hạn tang thương thở dài nói “Sống lâu như vậy, có chuyện gì mà ta nhìn không thấu?”

Hành Cửu hần, tất nhiên cũng có chuyện xưa đi, chẳng qua là Hành Cửu a, người nói vậy tức là bao lâu? Người không phải là lão yêu quái chứ?

Sáng hôm sau, ta nghĩ muốn quyết định thi hành kế hoạch ngày hôm qua. Nếu ta cuối cùng biến lại thành nam nhân, vậy không bằng để cho Tần Duệ đối với ta hết hi vọng sớm một chút. Huống chi còn vì Nhã Ca tìm nơi tốt, cũng không tệ.

Chuẩn bị xong thuốc cùng rượu, ta vừa định sai người gọi Qua Tử huynh. Không nghĩ hần lại hào hứng chạy tới. Dáng vẻ đi đường mệt nhọc, trên đầu đều là rơm rạ. Qua Tử huynh a Qua Tử huynh, người đem qua đi khoét tường nhà góa phụ sao?

“Xuân Tiêu, người mau nhìn.” Hần hào hứng giơ hai tay lên, ta mới phát hiện hần tay trái tay phải cầm một con rắn, hai ngón tay hợp lại.

A? Hần hôm qua không phải là sợ rắn muốn chết sao? Sáng sớm liền bắt hai con rắn đến đây, là muốn thí uy?

Chỉ nghe hần nói:

“Xuân Tiêu, người muốn ăn như thế nào, hấp hay rán?”

Ta cau mày “Người đã làm gì?”

Chỉ thấy Qua Tử huynh cười hắc hắc nói “Hôm qua ở sơn trang, chỉ vì một con rắn, để người phải ngăn trước mặt ta, cũng là người ném rắn ra ngoài. Xuân Tiêu, ta là nam nhân của người! Dĩ nhiên ta phải che chở cho người! Ta tối hôm qua cùng Thái Luyện một đêm bắt xà, hiện tại ta không bao giờ sợ rắn nữa.”

Chân mày cùng khóe mắt hần mang theo đắc ý, giờ phút này tay hần cầm hai con rắn, hơi đỏ mặt giống như nam hài ngây ngô muốn được người yêu khích lệ.

Trong lòng lại bắt đầu mềm ra. Qua Tử huynh, người tốt như vậy. Nhưng là, thuốc này rốt cuộc vẫn phải hạ! Ta cũng vì tốt cho người a

~Ta nói “Người mang hai con rắn đến phòng bếp đi, sau đó tắm rồi mau trở lại. Biết người hôm nay muốn tới, ta đã sớm vì người chuẩn bị rượu và thức ăn.”

“Hảo, người chờ ta một chút.”

Qua Tử huynh nói xong chạy như điên. Ta đem xuân dược đổ vào ly rượu hoa túy rồi dùng đũa khuấy. Nhã Ca đã sớm ở nội thất của ta đợi mệnh.

Qua Tử huynh thật lâu mới trở lại, ta tha thiết đỡ hần ngồi xuống, chỉ vào ly rượu rót đầy nói:

“Đây là hoa túy ử tốt nhất, người thử một chút.” Qua Tử huynh gật đầu cười.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nữ ồm ồm “Thơm quá a”, ta quay đầu lại, Ngô mục mục chẳng biết đi vào từ lúc nào, nằng nói:

“Nữ nhi ngoan, người lại giấu đồ tốt? Cưng nhiên cất giấu không để mục mục ném thử một chút?”

Vừa nói xong, hai tay nhanh chóng cầm ly rượu trên tay Qua Tử huynh uống cạn. Một khắc kia, phản ứng đầu tiên của ta là, oa mẹ nó!! Ta lén mua xuân dược mạnh nhất a! Tiện nghi lão bất tử người!

Nhìn xem. . .Bi kịch. . .

40. Chương 40

Nhìn Ngô mục mục nét mặt già nua ửng đỏ, ta im lặng chảy xuống hai hàng lệ như sợi mì ~ bây giờ, kết thúc như thế nào?

Mắt thấy Ngô mục mục không tự chủ muốn hướng trên người Qua Tử huynh cọ cọ, trái tim nhỏ của ta giống như bị rần trong chảo dầu. Vội vàng kéo Ngô mục mục vào phía trong, đặt nàng trên giường rồi dùng vải trói chặt cổ tay, ta nói với Nhã Ca đứng bên cạnh đang ngây người:

“Dưới hộp trang điểm có ngân phiếu, Nhã Ca ngươi mau cầm ngân phiếu đến Yên Vũ lâu đối diện mời một tiểu quan tới đây!”

“A? Nga. . .”

Nhã Ca cầm ngân phiếu vọt đi. Trói chặt Ngô mục mục, lại nhét một khối vải vào miệng nàng chặn lại thanh âm, ta mới ra ngoài.

Qua Tử huynh ngược lại không quan tâm thiệt hơn. Hai chân bắt chéo uống rượu vô cùng vui vẻ. Thấy ta ra ngoài, hắn nói:

“Ngô mục mục làm sao?”

“Không có làm sao, bây giờ không phải mùa xuân sao? Có lẽ là phát tình (động dục)” Hắn rối rắm nhìn ta một cái, một ngụm rượu ừng ực trào lên nhưng cuối cùng vẫn là nuốt xuống.

Ta nói:

“Công tử hôm nay rảnh rồi?”

Thuận theo, hắn nói “Đúng vậy, so với ngày thường nhàn rồi hơn rất nhiều.”

Nhà sao lại không thức thời như vậy? Nghe thấy thanh âm phía trong càng lúc càng lớn, da đầu ta cũng bắt đầu tê dại. Nếu để Qua Tử huynh biết ta muốn hạ được hắn. . .

Nên nói như thế nào? Chẳng lẽ nói giữa ban ngày chúng ta chơi khẩu vị nặng để xúc tiến tình thú? Thần linh nha, giết ta đi. Suy nghĩ một chút ta cũng không vòng vo nữa. Ta nói:

“Công tử, hôm nay ta có chuyện trọng yếu muốn làm, ngươi đi về trước, buổi tối tới nữa đi.”

“Buổi tối?” Tròng mắt hắn không tự chủ liên tối sầm, vẻ mặt thật vui nói:

“Hảo, hảo, buổi tối, buổi tối ta lại tới, Xuân Tiêu ngươi nhất định phải chờ ta a.”

Ta nháy mắt cố làm ra biểu tình nhu thuận nói:

“Xuân Tiêu sẽ chờ công tử tối, tối nay, nhất định phải cho công tử một kinh hỉ.”

Qua Tử huynh cũng hướng ta mập mờ mở to hai mắt, hôn trán ta một cái, vui mừng rạo rực tiêu soái rồi đi.

Nhã Ca rất nhanh đã trở lại, phía sau là một nam tử áo gấm thanh tú, Nhã Ca hướng ta nói:

“Cô nương, đây là Đạt Sinh của Yên Vũ lâu.”

Ta hướng nàng gật đầu bảo nàng đi xuống, rồi sau đó một phen kéo Đạt Sinh kia vào trong phòng. Đạt Sinh thấy vậy, mặt hơi đỏ, đôi mắt phượng xinh đẹp quynn rũ. Hắn nói với ta:

“Cô nương, ngươi rất vội?”

Ta ra sức gật đầu “Vô cùng gấp bách.”

Hắn nghe vậy che miệng cười nhẹ nói:

“Thật ra thì cô nương không cần đưa bạc cho ta, có thể giúp cô nương trong truyện này, là vinh hạnh của Đạt Sinh.”

Là kẻ không theo đuổi tiền tài?

“Thật sự thế sao?” Hắn hơi gật đầu nói:

“Tất nhiên là thật.”

Vậy thì tốt, ta cười ngọt ngào hướng hắn giơ tay nói:

“Vậy người liền đem bạc đưa ta đi.”

Hắn sưng sốt. Rồi sau đó lại cười. Tiệp tay đưa ngân phiếu cho ta, cười nói “Hoa khôi Xuân Tiêu đệ nhất Hoàng Thành, quả thật là không giống người thường.”

Ta cười nhạt nói:

“Chút lòng thành chút lòng thành. Không nói nhiều, liền bắt đầu đi. Ân, người cỡi y phục trước.”

Hắn lại ngẩn ra, rồi sau đó nhanh chóng cởi hết y phục trên người, mím môi nhìn ta một cái. Ta không nhìn được bóp một cái, gào to, vóc người này không tồi, cơ bụng cơ ngực đều săn chắc!

Ta kéo hắn đi tới trước giường. Ngô mục mục trên giường giấy dựa sắp không chịu nổi. Thấy ta dẫn nam nhân đi vào liều mạng gào khóc gọi.

Buông tay Đạt Sinh ra, ta nói “Ngày tốt cảnh đẹp, hai vị hảo hảo hưởng thụ a.”

Ta xoay người muốn đi, không ngờ cánh tay bị Đạt Sinh kéo lại. Hắn sợ hãi nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương, đây là làm quá mức nha! Không phải người muốn chính là cô nương sao?”

Gì? Có thể là Nhã Ca vội vàng nói sai đi. Nhíu mày, ta nói:

“Công tử hiểu sai rồi, người muốn chính là Ngô mục mục Phù Dung các chúng ta.”

Ta thấy trán hắn rõ ràng nổi gân xanh, rồi sau đó tay run run mặc y phục, vẻ mặt đau khổ nói:

“Cô nương, người hạ thủ lưu tình a. Để cho ta cùng. . . Cô nương không bằng cho ta một đao chết thống khoái còn hơn!”

Ta thấy hắn bộ dáng thấy chết không sờn, không nhìn được cười, rồi sau đó nghiêm mặt nghiêm chỉnh nói:

“Ngô mục mục dầu gì cũng coi như là người đẹp hết thời. Cùng nàng hoan hảo, thật sự là sống không bằng chết?”

“Xuân Tiêu cô nương! Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, thật sự là sống không bằng chết!”

Ta sưng sốt, vậy thì làm thế nào đây? Ánh mắt Ngô mục mục nhìn ta cũng mau muốn rỉ máu! Kéo vải ở miệng ra, chỉ thấy Ngô mục mục thê lương kêu:

“Xuân Tiêu a, mau gọi hộ viện Hồ Ma tới!”

Hồ Ma, chính là quân nô lưng hùm vai gấu của Phù Dung các, vị tiên sinh râu ria rậm rạp mở miệng là “Bà nội cái con gấu”? Lúc này gọi hắn? A! Ngô mục mục, người có người tình mà không nói sớm!

Lại mở cửa để Nhã Ca đi gọi người. Ta mở gói thuốc đổ vào trong rượu rồi khuấy lên. Hồ Ma rất nhanh đã tới, chớp mắt nói:

“Xuân Tiêu cô nương, người tìm ta?”

“Đúng vậy, tới, đây là rượu ta mới cất, người uống đi.”

Hắn bộ dáng thụ sủng nhược kinh. Do dự một chút, thấy ánh mắt ta vui vẻ nhìn chăm chăm, cuối cùng cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Cũng chết! Thành công.

Ta kéo Đạt Sinh đi ra ngoài, nghiêng đầu cười với Hồ Ma:

“Hồ đại ca, trên giường có giai nhân, người nhanh đi hưởng dụng.”

Rồi sau đó đóng cửa lại, dùng khóa đã chuẩn bị trước khóa cửa lại! Quay đầu bình tĩnh nói với Đạt Sinh đang trợn mắt há mồm:

“Hiện tại không cần người, người về trước đi.”

Hắn run rẩy nhìn ta một cái, khoác y phục chặt vật chạy ra ngoài. Ta lắc đầu than nhẹ, đứa nhỏ này, không thể chịu đựng đi. Phần phó Nhã Ca thông báo, không cho người tới gần gian phòng này ba bước, ta mới thanh thoi ra ngoài, muốn đi dạo phố một chút.

Kết quả chưa đi mấy bước đã thấy gáy đau xót. Đợi khi ta tỉnh lại đã ở một địa phương khác.

Gian phòng trần ngập hương mực cùng giấy. Màn trướng lụa đỏ tươi. Bàn trang điểm khắc hoa mẫu đơn hết sức tao nhã, khắp nơi đều có tranh mỹ nữ. Thế nhưng có mấy phần tao nhã của khuê phòng tiểu thư khuê các. Đây tuyệt đối không phải là Phù Dung các xa xỉ hoang phí. Chẳng lẽ ta lại xuyên qua?

Nhưng là. . . Ta uể oải nhìn vào gương, trong gương vẫn là Xuân Tiêu kiều mị xinh đẹp. Hai khối bánh bao cũng ở trước ngực. Mà lão nhị số khổ nhà ta con đường trở về vẫn là xa xa không thấy.

Spoil chương sau:

“Muội muội, người đã tỉnh?”

Hắn khẽ mỉm cười nói: “Đây là phủ trấn quốc công, Nguyễn phủ. Người là nữ nhi trấn quốc công Nguyễn Tự sủng ái nhất – Nguyễn Y, mà ta, là ca ca duy nhất của người, Nguyễn Dự.”

“Tin đồn trên phố, giang hồ hái hoa tặc Dạ lang quân bắt hoa khôi Xuân Tiêu song túc song phi.”

41. Chương 41

“Muội muội, người đã tỉnh?” Chỉ nghe cửa phòng “két” một tiếng bị mở ra. Một giọng nam ôn nhu nói. Ta quay đầu lại, thấy một nam nhân thanh tú rất quen mắt. Di, đây không phải là Đạt Sinh của Yên Vũ lâu sao? Chẳng lẽ ta bây giờ ở Yên Vũ lâu? Nhưng ta nhớ rõ ràng là mình chỉ muốn tản bộ.

Chờ một chút, hắn gọi ta là muội muội? Nhìn hắn, ta nói:

“Đây là đâu?”

Hắn khẽ mỉm cười nói: “Đây là phủ trấn quốc công, Nguyễn phủ. Người là nữ nhi trấn quốc công Nguyễn Tự sủng ái nhất – Nguyễn Y, mà ta, là ca ca duy nhất của người, Nguyễn Dự.”

Hắn cười nhìn ta, chữ “Nguyễn” kia liên tiếp đập vào làm ta choáng đầu hoa mắt. Phủ trấn quốc công? Ca ca? Muội muội? Đây là cái gì với cái gì?

Chỉ thấy Nguyễn Dự hứng thú rất đậm nhìn ta, thần thái tự nhiên thảnh thơi, đâu còn có nửa điểm nhu nhược hèn nhất của Đạt Sinh Yên Vũ lâu? Nhìn hắn như thể trong lòng lão tử cũng rất khó chịu.

Dương môi đỏ mọng, ta hí mắt cười nói:

“Ca ca? Người vừa là công tử phủ trấn quốc công, vừa là tiểu quan ở Yên Vũ lâu. Chẳng lẽ phủ trấn quốc công hôm nay đã xuống dốc đến nỗi phải dựa vào người ở Yên Vũ lâu kiếm sống?”

Không ngoài dự liệu trên trán hắn nổi gân xanh. Rồi sau đó hắn kìm nén tức giận, thông thả ung dung nói với ta “Ta là Nguyễn Dự, Đạt Sinh là người của ta. Hôm nay Đạt Sinh ở kia, chợt nghe Xuân Tiêu cô nương Phù Dung các tìm người phục vụ, lại gọi Đạt Sinh, vì thế ta muốn xem muội muội tương lai bộ dáng ra sao. Xuân Tiêu, làm việc ngoan độc, người quả nhiên không để cho ca ca thất vọng a.”

Làm việc ngoan độc? Chẳng lẽ hắn cho rằng ta hạ xuân được Ngô mục mục là muốn làm nhục nàng? Còn có hắn cứ mở mồm ra là ca ca muội muội. Ta không nhịn được nói:

“Nguyễn Dự, ta thật sự là muội muội người?” đối với thân thể Xuân Tiêu, ta luôn luôn không rõ ràng, chẳng lẽ Xuân Tiêu cũng là chi nữ quan đại thần?

Nguyễn Dự nghe vậy, nhìn ta một cái, cười lạnh nói:

“Người tất nhiên không phải. Bất quá bắt đầu từ hôm nay, người chính là muội muội ta, là nhị tiểu thư Nguyễn phủ.”

Người này sao nói nhiều chữ “Nguyễn” vậy? Nghĩ lão tử mù chữ a? Lạnh lùng nhìn hắn một cái, ta nói:

“Người nói thẳng đi, cần gì phải vòng vo?” Nay quan đại thần quý tộc, nói chuyện đều vòng vo, cũng không sợ ngày nào tự đem mình vòng vo chết.

Hắn hạ mắt nói:

“Trong thiên hạ này, hoàng thượng nói người là tiểu thư Nguyễn phủ, thì người là tiểu thư Nguyễn phủ. Xuân Tiêu cô nương người vẫn không rõ sao?”

Người lúc trước ở Phù Dung các thân phận hoa khôi căn bản là không thể để lộ, hoàng thượng một lòng muốn cho người vào cung, dĩ nhiên là trước đó phải tìm cho người một thân phận thỏa đáng, dùng để bịt miệng thiên hạ. Thực quân chi lộc, đàm quân chi ưu. [1] Hoàng thượng nếu nhìn trúng Nguyễn gia, Nguyễn gia tất nhiên cũng sẽ không cô phụ ưu ái của hoàng thượng!”

[1] Thực quân chi lộc, đàm quân chi ưu: đã hưởng lộc của vua thì phải vì vua mà giải trừ những ưu tư.

Đúng là quan hệ lợi ích làm người ta đau đầu. Bất quá cuối cùng ta cũng hiểu ý của hần. Tiểu hoàng đế muốn ta lấy thân phận tiểu thư phủ trấn quốc công để vào cung, chỉ đơn giản như vậy.

Xem ra nam nhân quả là động vật vô cùng sĩ diện, nam nhân cổ đại thì càng quá mức hơn.

“Xuân Tiêu, trước khi an bài người vào cung, ta thay mặt Nguyễn phủ muốn làm giao dịch với người.”

“Nga? Giao dịch thế nào?”

Hần nhìn chằm chằm ta, vẻ mặt ngay ngắn nghiêm nghị. Hần nói:

“Người cũng biết ở trong hậu cung, nữ nhân không có gia thế nghĩa là không có nền móng. Sớm muộn gì cũng sẽ có thời điểm thất sủng bỏ mình. Ta muốn giao dịch: Nguyễn Phủ sẽ đổi dài với người như tiểu thư Nguyễn gia, tiền tài Nguyễn phủ, nô tài người có thể tùy ý sử dụng. Coi như nếu có ngày người thất sủng Nguyễn phủ cũng cố gắng hết sức giữ lại mạng nhỏ cho người, mà tương ứng, người nhất định trong lúc được long sủng phải cố gắng nghĩ cách để cho hoàng thượng đối với Nguyễn Chỉ sinh tình ý, hơn nữa phải đảm bảo vô luận như thế nào cũng không xuất thủ với Nguyễn Chỉ.”

Nhắc tới “Nguyễn Chỉ” thì ánh mắt của hần bắt đầu dịu dàng. Trong mắt có một loại cảm xúc gọi là cưng chiều lan ra. Cả người cũng nhu hòa hơn không ít.

“Nguyễn Chỉ là?”

“Nguyễn Chỉ là muội muội ta, tiểu thư thực sự của Nguyễn phủ, nàng lần này sẽ cùng người vào cung.”

Thì ra là vậy, hàng thật dù sao cũng hơn hàng giả. Ta ngẫm nghĩ một chút, đáp ứng điều kiện của hần đối với ta cũng không có hại, dù sao ta chỉ cần thuận lợi lấy được diệp kính liền bỏ chạy. Lợi ích gia tộc cũng không cùng ta có liên quan gì, vì vậy ta rất hào phóng liền đáp ứng.

Mấy ngày sau, ta lại hối hận lúc đó hào phóng. Cách lão tử! Như thế nào không có ai nói cho ta biết vào cung phiền toái như vậy a a a! Nhớ tới nụ cười trước khi rời đi của Nguyễn Dự, ta không lạnh mà run.

Hần lạnh nhạt cười nói:

“Muội muội ở trên phố có tài danh, cầm kỳ thi họa ca phú dĩ nhiên là không cần dạy. Hiện giờ cần học, cũng chỉ có lễ nghi cung đình.”

Nói xong người đã không thấy tăm hơi, chính là gọi hai ma ma già tới dạy ta lễ nghi cung đình. Hăm cha! Đây không phải là dạy, rõ ràng chính là muốn chính chết lão tử a! Gì chứ, đứng sững lưng phải thẳng, ngồi hai chân phải chụm lại, ăn cơm cử chỉ phải ưu nhã, chỉ có thể ăn mì trước, không thể phát ra thanh âm!

Kháo! Đây không phải là lễ nghi quý tộc trước khi vào cung, rõ ràng chính là muốn diễn tập quân sự! Mỗi ngày phải đi bộ trên hai canh giờ, ta cũng sắp biến thành xác ướp! Mỗi ngày nay buổi tối ta len lén lấy vòng tay gọi Hành Cửu, hần chỉ nói một câu “Suy yếu, phải tĩnh dưỡng” liền co vào trong vòng tay, kẻ không có nghĩa khí, để cho lão tử một thân một mình chiến đấu anh dũng.

Lại qua mấy ngày, ta dù sao cũng có thể giả bộ tiểu thư khuê các, miễn cưỡng vượt qua kiểm tra. Sau đó ta gặp Nguyễn Chỉ.

Lúc đó là tháng tư, ở trong vườn hoa hải đường Nguyễn phủ, nàng ngồi ở giữa, hướng ta ôn nhu cười, một khắc kia ta nghĩ đến câu miêu tả Đại Ngọc trong hồng lâu mộng:

“Nhàn tĩnh thì như kiều hoa chiếu thủy, hành động xử tự nhược liễu phù phong.” [2]

[2] Nhã nhận trầm tĩnh như hoa theo nước, dáng vẻ yếu điệu như cành liễu đung đưa trong gió.

Nguyễn Dữ bên cạnh cười cợt chiều, hần nói với ta:

“Nguyễn Y, đây chính là tỷ tỷ của người, Nguyễn Chỉ.”

Nguyễn Chỉ, Nguyễn Chỉ! Hảo một mỹ nhân như Đại Ngọc, ngay cả nam nhân thân nữ nhi như ta cũng muốn kéo nàng vào trong ngực, tùy ý thương yêu. Đột nhiên có một ý tưởng xuất hiện. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Hoàng đại nhân kia một lòng chỉ thích mỹ nhân nhu nhược, cũng là do thấy Nguyễn Chỉ? Chẳng lẽ Nguyễn Chỉ thật ra là tình trong mộng của Hoàng đại nhân?

Cẩn thận suy nghĩ, bất luận là Nhã Yên hay Thanh Liên, trên người cũng hoặc nhiều hoặc ít lộ ra vẻ đẹp nhu nhược của Nguyễn Chỉ, thế nhưng dung mạo khí chất lại kém xa. Không nhìn được, giữa Hoàng đại nhân và Nguyễn Chỉ, ta lập tức liền nghĩ đến “Trường đầu mã thượng, nhất kiến khuynh tâm, kinh hồng nhất miết.” [3]

[3] Trường đầu mã thượng: đầy đủ là “Trường đầu mã thượng dao tương cố, Nhất kiến tri quân túc đoạn trường”: Chàng ngoài nhìn, phía đầu tường, Một lần gặp gỡ, biết chàng nao nao.

Nhất kiến khuynh tâm: vừa gặp đã yêu

Kinh hồng nhất miết: chỉ cần liếc nhìn nhưng lại khiến người có ấn tượng sâu sắc.

“Nguyễn Y!” Ta sững sốt, mới phát hiện Nguyễn Dữ đang gọi ta.

“Có chuyện gì?”

Hần hạ mắt nói:

“Hoàng thượng một chút nữa sẽ tới, người trước hết nghĩ phải hầu hạ thế nào đi.”

Vì sao ta lại cảm thấy khẩu khí của hần cực kì giống Ngô mục mục? Lắc đầu một cái, ta nói:

“Nguyễn Dữ, người nói cho ta biết trước, ta ở Phù Dung các đột nhiên biến mất, trên phố tin đồn thế nào?”

Hần cười nói “Tin đồn trên phố, giang hồ hái hoa tặc Dạ lang quân bắt hoa khôi Xuân Tiêu song túc song phi.”

Cách lão tử! Lão tử không có bị Dạ lang quân bắt, lão tử là bị tiểu hoàng đế giống Dạ lang quân bắt!

42. Chương 42

“Muội muội” Mỹ nhân Nguyễn Chỉ dịu dàng gọi, ta đi lên trước, không dám nói to, sợ kinh động nàng, “Tỷ tỷ, ta đây.”

Chỉ nghe nàng nói:

“Nghe nói muội muội cùng hoàng thượng quen biết đã lâu, tình thâm ý thiết?” Mẹ kiếp! Là người nào nói vậy? Ta chỉ mới biết tiểu hoàng đế không quá mười ngày, tình thâm ý thiết ở đâu ra? Lắc đầu một cái, ta nói:

“Kia đều là tin đồn thôi.” Lại thấy Nguyễn Chỉ thả lỏng mặt mày, một đôi coi người sương khói mông lung nhìn ta nói:

“Tiệc trung thu năm ngoái ta theo phụ thân vào cung, từ xa nhìn thấy hoàng thượng, thật là nam tử khí thế tuấn tú ôn văn nhã nhĩ [1] nhất thiên hạ, khi đó ta thấy hần ôn nhu cười với Nhân quý phi, bộ dáng trân trọng như bảo vật. Ta lúc ấy liền nghĩ, nếu như hần có thể đối với ta như vậy, coi như là muốn ta chết, ta cũng không hối tiếc.”

[1] Ôn văn nhã nhĩ: ôn thuận nhã nhận.

Nhìn vẻ mặt tiểu nữ nhỏ nhúng của Nguyễn Chỉ, ta chỉ cảm thấy trong bụng buồn nôn. Chết cũng không hối tiếc? Làm ơn Đại Ngọc cô nương, người cũng chỉ gặp một lần, ngay cả tính tình hần thế nào, vóc người như thế nào, ngủ cỡ nào có thói không, chân có nâng hay không, thậm chí hần ngủ trên giường có tật xấu

gì không người cũng không biết, cứ như vậy vừa gặp đã thương chết không thay đổi, không phải quá khoa trương chứ?

Chẳng lẽ cô nương cổ đại đều có con mắt tồi như vậy?

“Muội muội” Nguyễn Chỉ lau đi khóe mắt không biết ngần lệ lúc nào nói với ta:

“Tỷ tỷ biết người cùng hoàng thượng tâm đầu ý hợp, tỷ tỷ cũng sẽ không mưu đồ đoạt sủng ái của người, chẳng qua là hi vọng người có thể để cho ta ở bên cạnh hoàng thượng, ta chỉ cần có thể thường nhìn hân là được rồi!”

Bây tỏ vô cùng cảm động như vậy giống như là phim truyền hình kinh điển lúc tám giờ. Bây giờ, ta cũng chỉ có thể cầm tay của nàng, không ngừng gật đầu nói hảo. Thấy Đại Ngọc muội muội nhẹ nhàng cười, Nguyễn Dự cực kì hài lòng đối với biểu hiện của ta, nhẹ nâng khóe môi mang theo Nguyễn Chỉ rời đi.

Chỉ chốc lát sau một gã sai vặt tới đây nói “Nhị tiểu thư xin mời đi theo ta, chủ nhân nhà ta muốn gặp người.” lòng ta nhận định đại khái chính là đi gặp tiểu hoàng đế. Vì vậy ta chậm rãi đi phía sau hân.

Nhưng là càng đi về phía trước càng cảm thấy mơ hồ, người này vì sao đưa ta đến Tử Trúc lâm vắng vẻ của Nguyễn phủ? Tử Trúc lâm phong cảnh tuy đẹp, nhưng lại rất ít người đến. Bất quá ta nghĩ, nếu tiểu hoàng đế muốn gặp ta, tạm thời cũng coi là cuộc tình lén lút, là lén lút thì làm sao có thể tới nơi dễ làm người chú ý đây?

Đợi khi đi tới chỗ sâu rừng trúc gã sai vặt dừng lại. Hướng trời vỗ tay ba lần thì có một tử y mỹ nhân từ sau rừng trúc đi ra. Lòng mày tô nhẹ như chỉ, sắc môi đỏ thắm. Cả người có một cỗ quý khí không nói thành lời.

Nàng nhìn ta cười nói:

“Nguyễn nhị tiểu thư, ta chính là Nhân quý phi.” kháo, thì ra không phải tiểu hoàng đế muốn gặp ta, là lão bà của tiểu hoàng đế muốn gặp ta. Nhưng hôm nay nàng tự giới thiệu là có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn ta quỳ xuống trước mặt nàng hô to “Quý phi thiên tuế thiên tuế”?

Quỳ hay không quỳ, đây là một vấn đề. Chưa chờ ta nghĩ rõ ràng, Nhân quý phi đã đi tới trước người ta. Đôi tay cầm một vật nhỏ màu đỏ nâng cằm ta lên, móng tay kia cơ hồ ấn vào mặt ta, đôi môi hé mở, nàng cười nói:

“Hảo một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt sắc, khó trách khiến hoàng thượng mê muội thất điên bát đảo.”

Chữ “khiến” còn chưa nói hết, tay phải nàng liền nhanh như chớp hướng trong miệng ta nhét vào một viên thuốc màu đỏ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ta hai tay đè đầu nàng xuống, đôi môi dùng sức hôn lên môi nàng, đầu lưỡi dùng sức đẩy viên thuốc đỏ vào trong miệng nàng. Rồi sau đó buông tay, dùng sức ép quai hàm nàng lại, chỉ nghe “ực” một tiếng, viên thuốc kia đã bị nàng nuốt vào trong bụng.

“Người! Người. . .Người người người!” Tay trái nàng chỉ vào ta không ngừng phát run, vẻ mặt thậm chí có chút dữ tợn. Ta không thèm để ý nàng, dùng tay lau môi.

Trước khi vào Nguyễn phủ, ta và Hành Cửu hai người đã thảo luận những chuyện có thể xảy ra sau khi vào cung và tìm đối sách ứng phó. Trong đó đề cập đến đề tài quan trọng “Nếu bị người cường chế uống thuốc thì phải làm sao”.

Hành Cửu đề nghị lấy thể sát đánh không kịp bưng tai kéo đầu đối phương xuống đem toàn bộ thuốc đẩy vào trong miệng đối phương. Lúc ấy ta còn rất rối rắm, người nói nếu đối phương là lão đầu bảy mươi tám mươi thì lão tử ta chẳng phải quá thua thiệt?

Bất quá hôm nay thực hành chứng minh, chiêu này rất có tác dụng! Ít nhất ta lần đầu tiên thi triển tuyệt kỹ mà đối tượng lại là mỹ nhân Nhân quý phi, điều này cũng không tính là thua thiệt.

Gã sai vặt kia đã sớm ngây dại, chỉ còn lại Nhân quý phi mặt xanh trắng nhìn ta, ta khẽ cười lấy tay điểm môi nàng một cái, nói:

“Mỹ nhân ngươi phải nhớ kỹ, hại người cuối cùng sẽ hại mình a!”

Nàng nghe vậy toàn thân đều phát run, ta đoán chừng là nàng kích động bởi lời của ta. Dù sao định luật quý báu này chính nàng mới vừa rồi đích thân nghiệm chứng.

Khóe môi mang theo nụ cười châm chọc, ta lạnh lùng nói:

“Quý phi nương nương, để cho ta đoán một chút viên thuốc vừa rồi là cái gì. Là đan dược từ từ hủy dung trong truyền thuyết? Hay là có thể làm cho người ta nổi điên chết yếu? Hoặc là làm cho người ta chảy máu thất khiếu?” [2]

[2] Thất khiếu: 2 mắt, 2 lỗ mũi, 2 tai, miệng.

Ta mỗi một lần nói, thân thể nàng liền run một cái, chắc chắn, lá gan quý phi này cũng quá nhỏ đi, không phải nói nàng giẫm đạp lên thi thể hàng vạn đồng nghiệp trong hậu cung để bò lên vị trí này sao? Cảnh giới bây giờ nên là thần quý bất xâm mới đúng.

Dán vào lỗ tai nàng, ta dần từng chữ nói:

“Quý phi nương nương, rất may mắn nhưng đan dược kia ta đây đều có, thật là đồ tốt a, ngươi có hay không hứng thú ngày nào đó dùng thử?”

Con người nàng kịch liệt co rút một cái, xem ra mục đích đe dọa của ta đã đạt được. Vỗ vỗ khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng, hài lòng thấy mặt nàng nhanh chóng nổi lên đỏ ửng, thân thể cũng bắt đầu không khống chế được run rẩy, vì vậy ta cười cười, thì ra viên thuốc kia là xuân dược mạnh, ta cùng với xuân dược cũng không khỏi quá hữu duyên.

Chợt nghe tiếng bước chân hướng nơi này, tiếp theo là tiếng cười cao vút của tiểu hoàng đế:

“Nhà vườn Nguyễn ái khanh thật là tao nhã thú vị.”

Tiếp theo là thanh âm của Nguyễn Dự:

“Tạ ơn hoàng thượng tán dương.”

Trong nháy mắt, ta thoáng chốc hiểu vì sao Nhân quý phi muốn hạ xuân dược ta. Sâu trong rừng trúc, có một gã sai vặt, thiên thời địa lợi nhân hòa, chẳng phải là thời cơ tốt nhất bất gian, hiện trường tốt nhất?

Nhân quý phi mất thấy tình huống đã thoát khỏi khống chế của nàng liền chạy, ta một phen nắm cổ tay của nàng kéo nàng vào trong lòng nói:

“Quý phi nương nương, người bây giờ trên người trúng mỵ dược, chạy ra như vậy là muốn tìm một nam nhân ngoài đồng giải dược rồi cho hoàng thượng đội nón xanh sao?”

Nàng nghe vậy toàn thân cứng đờ, động cũng không dám động một cái. Mất thấy dược tính phát huy càng lúc càng nhanh, nàng gắt gao cắn môi kiềm chế rên rỉ, thấy giai nhân chịu đựng như thế, lòng tiểu gia ta cũng không nở.

Vì vậy ta hướng về phía kia hô to:

“Hoàng thượng mau tới đây! Chúng ta ở chỗ này!” Tiểu hoàng đế cùng Nguyễn Dự rất nhanh tới trước mặt ta, thấy ta liều chết ôm Nhân quý phi. Hẩn nhứ mày nói:

“Đây là chuyện gì? Nhân Nhi ngươi sao lại ở đây?”

Di, Nhân quý phi này không phải là đi cùng hoàng thượng, mà là len lén đi tới? Chắc chắn, lá gan thật to ~ quả thật lúc nữ nhân đấu tranh kịch liệt, động lực vô cùng to lớn.

Hạ mắt, ta nói:

“Hồi hoàng thượng, Quý phi nương nương sai người nói muốn thấy ta, gặp mặt nàng liền cho ta đồ ăn, ta không muốn ăn nàng liền tự ăn.”

“Thật chỉ đơn giản như vậy?” Tiểu hoàng đế khẽ nhíu mày, trong mắt nghi ngờ rất đậm. Không nhìn được khinh bỉ hẩn, nếu không còn có thể phức tạp như thế nào?

Ta không nói thêm, chỉ là tiến lên từng bước thật nhanh đẩy Nhân quý phi vào trong ngực hoàng thượng. Rồi sau đó nói với Nguyễn Dự:

“Ca ca, phụ cận Tử Trúc lâm có phòng khách?”

Nguyễn Dự đôi mắt giống như ra-đa dán trên người ta, đồng thời đáp:

“Tất nhiên là có.” Ta mặt vui vẻ nói:

“Vây ca ca nhanh một chút mang hoàng thượng cùng quý phi nương nương đi, đã muộn. . .Khụ khụ, trời có gió mạnh.”

Lúc này Nhân quý phi mắt phượng khép chặt, đã sớm mất lý trí, tay nàng thẳng ôm lấy eo hoàng thượng. Ngực cao ngất không ngừng cọ cọ trên người hoàng thượng, thanh âm mềm mại đáng yêu như rãnh nhỏ nước nhẹ lấm bầm:

“Hoàng thượng. . .Hoàng thượng nhanh lên một chút!. . .Nhanh lên một chút. . .Dùng sức. . .Nô tì muốn. . .Muốn.” (Sulli: con mụ dâm dăng)

Tiểu hoàng đế đùa bỡn cười, hẩn nhẹ nhàng nói:

“Xem ra là trẫm quá cứng chiều người. . .” Rõ ràng là nói với Nhân phi, hẩn thế nhưng lại nhìn ta, khiến trong lòng ta cũng bắt đầu sợ hãi. . .

Nguyễn Dự mặt đỏ lên, đoán chừng là do nhện cười quá cực khổ. Hẩn nói:

“Hoàng thượng. . .Hoàng thượng xin mời đi theo ta, khụ khụ.”

Tiểu hoàng đế nhân nhật nhìn hẩn một cái, nói “Không cần, các người xuống trước đi.” Nguyễn Dự theo lời kéo ta cùng gã sai vặt lui xuống, đi ra hai bước ta mới phản ứng, tiểu hoàng đế kia là muốn dã chiến?! Đây chính là dã chiến tùy tiện trong truyền thuyết, kháo! Kiểu tăng tình thú như vậy, lão tử kiếp trước cũng chưa thử qua!

Đi không xa liền nghe thấy thanh âm vừa thống khổ vừa vui sướng của Nhân quý phi truyền đến:

“Hoàng thượng. . .Hoàng thượng nhẹ một chút. . .Nô tì chịu. . .chịu không nổi. . .”

Một khắc kia hoa cúc ta đột nhiên căng thẳng, ta từ đáy lòng cảm thán, tiểu hoàng đế kia quả nhiên thật trâu! Lúc ấy ta đặc biệt muốn quay đầu lại cho hẩn một lời khuyên:

“Hoàng thượng a, người vẫn là nên kiềm chế chút đi, người ta nói cuộc sắt cũng có thể mài thành kim a ~”

Ra ngoài Tử Trúc lâm, Nguyễn Dự không cười nữa nhìn ta nói:

“Muội muội, ta đã xem thường người, có thể làm cho Nhân quý phi ở trong cung hồng hách lộng hành thua thiệt, muội muội thật vô cùng thủ đoạn. Nguyễn Chỉ đi cùng người, ta cũng rất yên tâm.”

Mím môi, ta không nói gì, hẩn cho là ta cố ý? Van xin người đại ca. . .Ta chính là năng lực tùy cơ ứng biến cao thôi

~Nguyễn Dự nhìn ta ý cười càng sâu, hẩn lại nói:

“Xem ra ca ca không cần vì người quan tâm.” người này thật không biết xấu hổ, hẩn khi nào vì ta quan tâm?

“Như thế nào không có? Người thích ăn bánh gạo nếp nên ta phân phó phòng bếp ngày nào cũng làm.” hách! Thì ra là ta bất giác đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra. Hẩn bộ mặt buồn bã nói:

“Người không có lương tâm.” rồi sau đó không biết từ đâu lấy ra chiết phiến tự cho là tiêu soái vô địch lắc mấy cái, rồi sau đó rời đi. Chỉ còn lại gã sai vặt vừa rồi, đang toàn thân run lên nhìn ta. Kháo! Gương mặt Xuân Tiêu vô cùng mỉa mai, hẩn không thần hồn điên đảo thì thôi, lại sợ thành như vậy. Không hứng thú nhìn hẩn một cái, ta xoay người rời đi.

Lúc ăn cơm chiều, Nguyễn Dự sai tỳ nữ gọi ta đến Lan Đình cư, ta đại khái hiểu đây là ý tứ của hoàng đế, dọc theo đường đi ta luôn rối rắm, có hay không nên đem chuyện hôm nay ta nghĩ nói cho hẩn.

Nói: hoàng thượng, nếu như cứ tiếp tục như vậy, gây sát sớm muộn cũng biến thành kim may?

43. Chương 43

Lan Đình cư, Nguyễn Dự đã từng đề cập, đây là chỗ ở phong nhã nhất Nguyễn phủ, thật ra thì lão tử thấy bất quá chính là xây hai phòng ở trên mặt nước mà thôi. Chỗ này giống với nhà thủy tạ đi. Chu vi là hình tròn, tầng cao nhất của thủy tạ không có gì. Nhưng ở đây ban đêm rất tốt, có gió, có hoa, có rượu. Ngẩng đầu nhìn lên còn có trăng sáng, như thế chẳng phải hay sao. Thế nhân thường nói hoa tiền nguyệt dạ [1], quả nhiên chính là ý cảnh này.

[1] Hoa trước dưới ánh trăng.

Xa xa liền thấy tiểu hoàng đế đứng ở hành lang nhà thủy tạ, một thân bạch y tung bay. Thật ra thì, giờ phút này tạo hình của hắn rất giống ma. Bất quá sau này hắn là cấp trên của lão tử, thực hiện tốt quan hệ trên dưới là vô cùng quan trọng, cho nên ta đối với hắn phải nói lời êm tai.

Trên bàn đá trong nhà thủy tạ bày mấy đĩa điểm tâm rất khéo léo, còn có hai bầu rượu, mùi rượu xông vào mũi, khiến cơn tròng trong bụng ta động mạnh. Đặt mông ngồi trên băng đá, ta nói:

“Hoàng thượng ăn chưa?”

Tiểu hoàng đế nhìn ta, mày nhíu thật chặt, không có trả lời. Ta nghi ngờ nhìn theo tầm mắt hắn, mới phát hiện nguyên lai là một chân của ta đang đặt trên chân kia. Hồngбет, ta quên không bắt chước cung đình lễ nghi.

Nhanh chóng để chân trái xuống, sống lưng thẳng tắp. Thanh âm trong miệng cũng mềm mỏng, ta thử dùng giọng nói mình cho là vô cùng ôn nhu:

“Hoàng thượng dùng cơm chưa?”

Hắn rút cuộc hài lòng cười một tiếng nói “Như thế này còn được.”

Rồi sau đó ở băng đá đối diện ta ngồi xuống. Ta cầm một ly rượu, nhẹ nhấp một cái rồi để xuống, chắc chắc, rượu này thật thơm, so với rượu lúc ta ở Phù Dung các được uống còn thơm hơn nhiều. Bất quá ta cũng không dám uống nhiều, say rượu rất dễ dàng làm hỏng việc, vạn nhất uống say ta đem bộ mặt nam nhân lộ ra, nhất định sẽ bị coi là yếu quái rồi thiếu sống.

“Xuân Tiêu, hôm nay Nhân Nhi nàng. . .”

“Hoàng thượng!” Ta không đợi hắn nói xong, thật nhanh tiếp lời nói:

“Nhân quý phi mặc dù có lỗi, muốn cố ý hãm hại ta, nhưng là ta xưa nay đại nhân đại lượng, đã tha thứ cho nàng. Hoàng thượng ngài cũng không cần thay nàng nói xin lỗi ta.”

Nhìn một chút, đây mới thực sự gọi là khéo hiểu lòng người, ta không thể để cho vua một nước nói xin lỗi ta đi?

Tiểu hoàng đế nhìn chằm chằm ta, sắc mặt biến đổi mấy lần mới mím môi nói:

“Xuân Tiêu, ngươi quả nhiên đặc biệt.”

Đặc biệt thông tình đạt lý đi. Người cổ đại khen người cũng quá ngắn đi. Cúi đầu, ta muốn thử ngượng ngừng cười mà những ma ma kia dạy ta, tốt nhất là tặng kèm sóng mắt quyến rũ mê người.

Nhưng là ta mới vừa cúi đầu chưa kịp làm sóng mắt cho đẹp, tay tiểu hoàng đế kia cứ như vậy vươn thẳng tới nâng cằm ta lên, vì vậy ở trong mắt hắn sóng mắt quyến rũ trở thành. . .mắt con gà chọi!

“Phốc” Chén rượu tiểu hoàng đế vừa mới uống cứ như vậy phun toàn bộ lên mặt ta! Cách lão tử! Người nghĩ nhà người bán bình phun a!

Bên tai nghe thấy tiếng cười ha ha không thể nhịn được của tiểu hoàng đế. Ta giận dữ trừng hắn một cái, hắn mới ngừng cười, đi tới bên cạnh dùng tay áo lau mặt cho ta.

Nhìn rồi lại nhìn, ta rút cuộc không nhìn được đẩy hẳn ra nói:

“Người phun nước không thể nói một tiếng sao?”

Kháo, lão tử là lần đầu tiên bị người khác phun nước miếng, mặc dù người là hoàng đế, cũng rất dơ a!

Tay của hắn dừng lại, hai tròng mắt nhìn ta, trên mặt hiện lên thần sắc ủy khuất nói:

“Nhưng là người làm mất gà chọi cũng không nhắc nhở ta a.”

“Mất gà chọi! Ai bảo là mất gà chọi, chỉ cần người cho ta thêm hai giây là thành câu hồn mất!”

Hắn lại bắt đầu cười. Đến khi cười xong, mới lại ngồi vào chỗ cũ, buồn cười nói:

“Xuân Tiêu, người cũng đã biết tại sao ta muốn cho người vào cung?”

Chắc chắn, như vậy còn hỏi? Ta sờ mặt, ăn ngay nói thẳng:

“Người thấy ta xinh đẹp như hoa, cho nên muốn đưa ta vào trong cung.”

Hắn nghe vậy cười nhạt:

“Đây là một trong những nguyên nhân, còn có một nguyên nhân khác chính là Xuân Tiêu bất cứ lúc nào nhìn cũng có sức sống. Nữ nhân trong cung quá mức trầm muộn, bấy lâu nay trầm cũng bắt đầu thấy buồn bực chán ngán. Xuân Tiêu, sau khi vào cung người cũng không nên giống như các nàng. Không nên để trầm nhanh chán người.”

Không nhìn được liếc mắt, cũng bởi vì người là hoàng đế nên lí do ích kỷ vô sỉ như vậy người cũng có thể quanh mình chính đại nói ra ngoài miệng. Ta thật là bội phục người.

Nhú mảy, ta nói:

“Hoàng thượng tựa hồ còn quên một chuyện đặc biệt trọng yếu.”

“Chuyện gì?”

“Xuân Tiêu căn bản cũng không nguyện ý vào cung, quý củ trong cung cứng nhắc, nào có giống với ở dân gian tiêu dao tự tại.”

Hắn khê nhú mảy nói:

“Trong thiên hạ, tất cả đều là đất vua, chỉ cần ta hạ thánh chỉ, người tất nhiên là phải vào cung.”

Ta bĩu môi một cái nói:

“Vậy hoàng thượng đã nghe qua, dưa hái xanh không ngọt. Tự nguyện vào cung so với cưỡng chế vào cung thì hơn rất nhiều.”

“Nga. . . Vậy ý của người là?”

“Hoàng thượng” ta nhìn hắn, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước tới nay nói:

“Xuân Tiêu nguyện ý theo hoàng thượng vào cung. Điều kiện là hoàng thượng phải ban cho ta kim bài miễn tử, miễn hành lễ, miễn dậy sớm thỉnh an.”

Ta nói xong mong đợi nhìn hắn. Hắn tay trái nhẹ gõ mặt bàn, trong mắt vô cùng vui vẻ. Hắn nói, “Chỉ yêu cầu như vậy, không còn nữa sao?”

Àn? Tức là có thể thêm? Hoàng thượng quả nhiên hào phóng! Ta ưỡn ngực nói:

“Còn có. . . Người nên phong phi cấp bậc cao nhất cho ta, càng cao càng tốt.”

“Đây là vì sao?”

Đần! Như thế còn hỏi. . . “Dĩ nhiên là cấp càng cao thì càng không có ai dám khi dễ ta!”

Tiểu hoàng đế nghe vậy trong mắt tinh quang chợt lóe, hắn nói:

“Trẫm coi trọng người, ai dám khi dễ?”

Ý là hấn muốn bảo bọc ta? Cảm động a cảm động! Ta đang muốn dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn một cái, liền nghe hấn chuyển đề tài nói:

“Huống chi xem biểu hiện hôm nay, ai có thể dễ dàng khi dễ người?”

. . .Hấn nghĩ ta là siêu nhân sao?

“Xuân Tiêu, người nói với ta trước, trước kia người bài xích vào cung như vậy, vì sao hiện tại liền đáp ứng?”

Cái này sao, cái này bảo ta trả lời sao? Chẳng lẽ ta nói muốn trộm bảo vật gia truyền diệp kính của người? Nhân châu chuyển động, ta nói:

“Ở thanh lâu cũng không dễ chơi, mà ta đã sớm chơi chán, cho nên muốn vào cung vui đùa một chút.”

“Như vậy a.”

Tay của hấn nâng tóc ta để ở chóp mũi nhẹ ngửi một cái. Rồi sau đó môi dán bên tai ta mập mờ nói:

“Chỉ mong có thể để cho người chơi vui vẻ.”

Nhột, đồng thời còn có điểm tê dại, ta thế nào lại cảm giác như vậy. Đến lúc hấn muốn ôm ta đặt ở trên đùi mình, ta nhanh chóng rút ra bình sứ để ở chóp mũi hấn.

“Xuân. . .”

Chữ “Tiêu” còn chưa nói, hấn liền nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh. Làm sao bây giờ? Hấn trúng hồn mộng mê hồn tán thì địa điểm trong mộng xuân nhất định là ở nhà thủy tạ này, ta tự nhiên không thể rời địa điểm. Suy nghĩ một chút, ta đi vào Lan Đình cư tìm hai khăn trải giường để ra ngoài, đắp lên cho hai người chúng ta.

Ánh trăng treo cao, sao sáng lấp lánh, ta thấy đom đóm lay động ở bụi hoa. Những thứ này, dĩ nhiên là ở hiện đại công nghiệp ô nhiễm nghiêm trọng không thấy. Nhìn một mỗi ta nhắm mắt lại, cứ như vậy bất tri bất giác ngủ.

Ta tựa hồ mơ một giấc mộng rất dài. Trong mộng có một nữ tử hồng y như lửa, một đầu tóc đen như gấm, nàng không ngừng chạy trốn, sau lưng một thanh âm nam nhân bi thống gọi nàng:

“Cửu Tân, Cửu Tân, người mau trở lại! Đừng rời khỏi ta!”

Nàng cự tuyệt không hề quay đầu lại nhìn một cái, cứ chạy như vậy, tựa hồ không có điểm dừng.

Khi ta tỉnh lại thấy xương cốt toàn thân đều đau nhức, giống như nữ tử chạy trốn trong giấc mộng đêm qua chính là ta. Tiểu hoàng đế đã sớm tỉnh, con người ôn nhu nhìn ta, trong mắt ẩn chứa áy náy. Hấn nói:

“Xuân Tiêu, ta vốn định đợi sau khi người vào cung mới. . .Chẳng biết tối hôm qua tại sao ta lại đột nhiên mất khống chế. . .”

“Không có gì.” Ta rộng lượng phát tay một cái, đối với phản ứng của người trúng hồn mộng mê hồn tán đã quen. Vuốt vuốt bắp đùi, ta cảm giác thân thể không thể nào cử động.

Tiểu hoàng đế thấy ta bóp chân, trong mắt càng thêm áy náy, hấn nói:

“Xuân Tiêu, ta đã nghĩ tốt, sau khi người vào cung liền phong làm Hiền phi.”

“Hiền phi? Hiền phi có lớn không?”

“Ha ha, đùa ngốc.” Hấn vuốt tóc ta nói:

“Hiền phi cùng quý phi, Đức phi, Thục phi đều là một trong bốn phi tần, người nói xem có lớn hay không?”

Nghe tựa hồ là rất lớn, tiểu hoàng đế sao lại hào phóng như vậy? Xem ra ngủ qua cùng chưa ngủ qua không giống nhau. Bất quá tất cả đều không phải vợ bé sao?

Ta nói tiếp “Vậy người có thể có hoàng hậu?”

“Bây giờ còn chưa có, thế nào, Xuân Tiêu người muốn làm hoàng hậu sao?”

Không biết tại sao ta đột nhiên cảm giác nụ cười của hân so với trước lạnh hơn mấy phần. Ta lập tức nói: “Ta không muốn làm. Hoàng hậu mỗi ngày đều bận rộn nhiều chuyện, mệt mỏi chết đi được. Nghe nói hoàng hậu mỗi ngày đều đội mũ quan nặng mười mấy cân, ta không muốn gây cổ.”

Hân nghe vậy cười nhẹ một tiếng. Cười xong mới nói:

“Trẫm phải về cung để lên triều, ba ngày sao sẽ đón người vào cung.”

“Hảo” ta vô cùng dịu dàng đáp.

Chờ tiểu hoàng đế đi, ta trở lại phòng mình, phát hiện có một người ngồi trên giường. Đến gần mới phát hiện là Nguyễn Chỉ.

“Muội muội” Nàng thấy ta, vẻ mặt vô cùng buồn bã.

Nàng nói “Muội muội, tối hôm qua. . .Tối hôm qua hoàng thượng cưng chiều người?”

“Àn, ở trong nhà thủy tạ Lan Đình cư.”

“A!” Nàng đột nhiên bùm miệng, ánh mắt trừng to nói:

“Trong nhà thủy tạ. . .Chẳng phải là. . .Người nào cũng có thể thấy?”

Cái này. . .Cái này. . .

Ta nói: “Không có gì, có hoa hải đường che rồi.”

Nàng nghe vậy mặt méo mó. Rồi sau đó yếu ớt nói “Hoàng thượng thể lực thật là tốt, đầu tiên là ở trong Tử Trúc lâm cùng Nhân phi nương nường. Sau đó ở trong vườn hoa hải đường cùng muội muội. . .”

“Vậy thì có làm sao?” Ta không nhớ thấy mỹ nhân u oán, vỗ mạnh vai nàng nói:

“Rất nhanh là có thể đến phiên người, đến lúc đó nếu người không thích rừng trúc hoặc vườn hoa hải đường, vậy thì ở vườn đào là được. . .Bất quá hiện tại hoa đào cũng sắp rơi hết, nhưng là ta nhớ hoa đào bên Bích cầu vẫn đang nở, không bằng tỷ tỷ lần sau cùng hoàng thượng. . .”

Ta còn chưa nói hết, miệng liền bị tay ngọc của Nguyễn Chỉ chặn lại, chỉ thấy mặt nàng đỏ bừng, nàng vội vàng nói:

“Muội muội chớ nói. Ta. . .Ta còn có chuyện, về phòng trước.”

Quả nhiên là tiểu thư khuê các, da mặt thật mỏng ~

44. Chương 44

Buổi trưa công công tới đây đọc thánh chỉ, đại ý là nhị tiểu thư Nguyễn phủ Nguyễn Y dịu dàng tài đức, đặc phong Hiền phi, đại tiểu thư Nguyễn Chỉ nhu thuận hiền lành, đặc phong làm chiêu nghi. Ba ngày sau đợi đón vào cung.

Lúc tiếp chỉ trên mặt Nguyễn Chỉ đều là vui mừng, nhảy cẫng giống như muốn nhào vào lòng tiểu hoàng đế. Như thế, ta mới rút cuộc tin tưởng nàng thật lòng ái mộ tiểu hoàng đế. Nếu không sẽ không đối với việc phẩm cấp ta cao hơn nàng mà không làm gì.

Công công da mặt trắng nõn kia tuyên xong rồi vẫn chậm chạp không đi. Cho đến khi Nguyễn Dự kín đáo đưa cho hân một thỏi bạc hân mới cười mấy cái rồi rời đi, miệng còn nói:

“Ta còn phải chạy tới phủ Tra gia tuyên chỉ, hai vị chủ tử, tái kiến trong cung.”

Quả thật là bộ dáng nhận hối lộ từ xưa đến nay

~Sau bữa trưa rảnh rỗi ta liền mang ghế con ngồi trong vườn ngắm hoa. Gió nổi lên, hoa rơi, cánh hoa bay lên mặt, cả vườn ngát hương. Ta nhắm mắt lại, nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp sau khi lấy được diệp kính trở lại thân nam nhi.

Àn, đến lúc đó phải mua khu vườn như thế này, trong vườn đủ loại hoa, hoa tường vi mẫu đơn hoặc hải đường. Tốt nhất trồng thêm mấy vườn đào. Sau đó sẽ tìm mấy mỹ nhân tới phục vụ, tiểu gia ta lúc ấy có thể quang minh chính đại trái ôm phải ấp.

Đúng rồi, còn phải xây một hồ nước ở trong vườn. Mùa xuân có thể mở tiệc ngắm hoa đối thơ, mùa hạ có thể thi đấu bikini. Mùa thu uống rượu ngắm trăng, khi đến mùa đông, thì bảo vệ cây trồng. Chắc chắn, cuộc sống như thế thật là sung sướng hơn cả thần tiên a!

“Muội muội, mơ mộng đẹp sao?” Bên tai một giọng nam vang lên, ta quay đầu lại phát hiện Nguyễn Dự không biết tới từ lúc nào, giờ phút này hắn đứng sau lưng ta. Trên mặt hắn mang theo ý cười nói:

“Là mơ thấy người đội mũ phượng làm hoàng hậu?”

Hừ, vậy mà coi là mộng đẹp sao? Đó không phải biểu thị ta vẫn sẽ là nữ nhân sao! Mơ thấy ta khoác long bào ngồi ngấm ba nghìn mỹ nhân giai lệ ở hậu cung mới là mộng đẹp

~Ta hạ mắt nói:

“Ta không có giấc mộng không thực tế như vậy, ta chỉ là mộng thấy một mỹ nhân mà thôi. . .”

Nguyễn Dự nghe vậy nhếch mày nói:

“Như thế nào lại không thực tế? Muội muội đã nghe qua câu mọi sự đều do con người làm ra?”

Đã từng nghe qua, nhưng là hãm cha, lão tử căn bản cũng không có tâm tư đó! Ta nhìn hắn nói:

“Người nếu muốn để Nguyễn gia có hoàng hậu, vậy thì Nguyễn Chỉ phải hảo hảo cố gắng, có thể giúp được ta liền giúp!”

Nguyễn Dự nghe vậy cười nhạt không nói, ta cũng không để ý hắn nữa, chẳng qua là nhắm mắt lại hưởng thụ thời gian dùng trà sau giờ Ngọ. Một lát sau, hắn không nhin được, chỉ nghe hắn nói:

“Không đến hai ngày nữa người sẽ phải vào cung, người có cần gì không?”

Vừa vặn, hắn hỏi đúng chỗ rồi. Ta nói:

“Tỳ nữ nơi này của người ta không quen, có thể phiền người đến Phù Dung các đưa hầu gái Nhã Ca của ta đến đây hay không?”

Nhã Ca a Nhã Ca, rất nhiều ngày chưa thấy người, không biết vóc người người có thay đổi không, mặt cũng có xinh đẹp hơn không.

“Điều này tất nhiên là được. Bất quá ta nhắc nhở muội muội trước, sau khi muội muội vào cung phải nhớ, người bây giờ là người của Nguyễn phủ, nhất cử nhất động của người ở bên ngoài cũng đại biểu cho Nguyễn phủ, cho nên bây giờ trước khi làm bất cứ chuyện gì muội muội đều phải suy nghĩ trước.”

Ta hạ mắt nói:

“Điều này đương nhiên, cảm ơn ca ca nhắc nhở.”

Hắn nói nhiều như vậy, ý tứ không phải là muốn ta tận lực vì quyền lợi Nguyễn phủ sao. Quả nhiên thói quen thật không dễ dàng từ bỏ, có lẽ có ngày Nguyễn Dự có thể bị chính đầu lưỡi hắn cuốn mà chết.

Thấy ta đảm bảo, hắn mới hài lòng lui ra. Nói “Ta đi dẫn người đến uội muội.” trước khi đi.

Hắn mới vừa đi không lâu, chỉ thấy thiếp thân nô tài A Dư của Nguyễn Dự vội vàng chạy tới nói:

“Nhị tiểu thư, người có nhìn thấy thiếu gia?”

“Nga, hắn mới vừa đi làm một chuyện vì ta, đại khái một hai canh giờ sau mới trở về. Người tìm hắn gấp như vậy là có chuyện gì?”

Chỉ thấy hắn lau một trán đầy mồ hôi nói:

“Nhị tiểu thư a! Tình nhân của thiếu gia đã tìm tới cửa, nói là trong bụng có cốt nhục của thiếu gia. . .”

Chờ chút, tình nhân của Nguyễn Dự chẳng khác nào tiểu quan Yên Vũ lâu nam nhân với nam nhân mang thai?! Thiên a, chẳng lẽ thức ăn thiên nhiên cổ đại không bị ô nhiễm nên hần ăn quá bổ?

Vội vàng kéo tay A Dư, ta nói:

“Mau dẫn ta đi, chuyện này ta sẽ xử lí.”

Mặt A Dư đột nhiên đỏ ửng, hần nhìn ta nói:

“Nhị tiểu thư, khụ khụ, có thể buông tay trước hay không?” Nga nga, kích động quá liền quên mất, ở cổ đại nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên, ta bây giờ là nữ nhân, phải có dáng vẻ nữ nhân.

Đi phía sau A Dư quẹo trái quẹo phải đến phòng khách, từ xa liền nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào. Nguyễn Chỉ đã sớm tới, đang ngồi phía trên, thấy ta mặt vui mừng, đứng dậy tới đón ta nói:

“Muội muội, người xem phải làm sao bây giờ, này. . .Này cũng quá đáng thương.”

Ta mở to hai mắt, thấy một người mặt y phục nữ, giờ phút này đầu nàng chôn trên mặt bàn hức hức khóc. Thì ra là một tiểu quan. Chẳng qua là. . .Thân hình này không khỏi quá lớn, nhìn một chút, bắp đùi kia cũng lớn gấp đôi ta.

Ta tiến lên vỗ nhẹ lưng hần nói: (Sulli: Ở đây ta dùng từ “hần” tại vì Xuân Tiêu nghĩ đây là tiểu quan)

“Người đừng khóc, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Hần vừa ngẩng đầu lên liền đem mặt cọ tới, vừa dùng tay áo ta lau nước mắt nước mũi vừa nói:

“Hần. . .Ồ ô, hần nói ta có bầu là có thể tới nơi này, ô ô ô. . .”

Ta không có cách nào ngắt lời hần. Bởi vì chỉ nhìn một hai giây ta đã thấy rõ, nhin không được nước miếng phun đầy mặt hần.

Omg hăm cha! Đây đến tột cùng là gương mặt gì a. Khuôn mặt thoa hai má phấn đỏ chót vô cùng ngọt ngào, trên đôi mắt tròn vo là lông mày thẳng vô cùng dày lộ vẻ dương cương. Đây, đây chính là tiểu quan Đạt Sinh của Yên Vũ lâu?!

Nương a! Không nên để cho người ta shock như vậy! Đây quả thực là tình nhân của hần sao!! Ta chỉ có thể ở trong lòng thầm nghĩ, khẩu vị của Nguyễn Dự quả nhiên đặc biệt. Lão bản Yên Vũ lâu sức chịu đựng cũng thật cao! So với Ngô mục mục quả là làm cho người ta kinh ngạc.

Ta nói:

“Trước tiên ngừng khóc, Đạt Sinh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Liền thấy hần nức nở nói:

“Ta không phải là Đạt Sinh, ta là Phi Thúy. Hôm đó. . .Hôm đó ta ở trên giường cùng Nguyễn công tử, hần nói đợi ta mang bầu. . .liền, liền tìm đến hần, hài tử của hần, hần nói ta sinh ra hài tử tất nhiên. . .Tất nhiên tướng mạo bất phàm, nhưng là đến khi ta. . .ta thật vất vả có bầu, muốn cùng tướng công đến tìm công tử, tướng công lại nói ta không biết liêm sỉ đuổi ta ra khỏi nhà. Ô ô ô. . .Ta muốn tướng công. . .”

Tướng công? Nhi tử? Tướng mạo bất phàm? Ý là nàng là nữ nhân đã xuất giá, hơn nữa vô cùng thích tướng công, mà Nguyễn Dự lại muốn nàng sinh hạ hài tử? Đây, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra a. . .

A Dư bên kia vỗ đùi, ảo não nói:

“Lại như vậy. . .Đây đã là người thứ năm trong tháng này, vốn nghĩ lần này có thể rước thiếu nữ vào cửa. . .”

Ân? Ta nói: “A Dư, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

A Dư nói “Hồi nhị tiểu thư, thiếu gia. . .Khụ khụ. . .Thiếu gia chỉ cần ở trên đường thấy. . .phụ nữ có chồng diện mạo phi thường tinh xảo, sẽ hướng người ta muốn hài tử. . .”

Diện mạo tinh xảo? Đúng vậy a, thực sự là kỳ quái một cách tinh xảo. Nguyễn Dự này đến tột cùng có sở thích biến thái đến mức nào! Phất phất tay, ta nói:

“Vậy mấy lần trước xử lí thế nào, hiện tại liền xử lí thế đấy.”

“Vâng” A Dư đáp một tiếng, rồi sau đó nói với người kia:

“Tiểu nương tử, người theo ta lĩnh bạc rồi về nhà đi.”

Ta lười không nhìn nữa, vội vàng đến, vốn tưởng rằng có thể thấy nam nhân sinh em bé, kết quả lại chỉ là trò hề, còn chưa đi mấy bước, liền nghe Nguyễn Chỉ ở phía sau nói:

“Muội muội, người theo ta về phòng xem ta mặc y phục nào thì đẹp nhất.” được, để ta làm cổ vấn thời trang.
...

Ở trong phòng Nguyễn Chỉ giằng co hơn một canh giờ nàng mới chọn một chiếc váy dài hồng đào. Một mỗi nên ta muốn trở về ngủ trưa một giấc.

Chỉ thấy Nguyễn Dư đứng ở trong phòng ta, Nhã Ca ở bên cạnh hắn. Không tệ, làm việc có hiệu suất! Nhã Ca thấy ta, mạnh mẽ xông lại ôm ta nói:

“Cô nương, cô nương sao lại ở đây? Làm Nhã Ca lo lắng muốn chết.”

Nói xong, liền hai hàng lệ chảy. Bé ngoan. . .Mấy ngày không thấy Nhã Ca xinh ra rất nhiều, cả người tươi ngon mọng nước càng thêm hấp dẫn. Trấn an vỗ về lưng nàng, ta nói với Nguyễn Dư:

“Ca ca, lần này thật cảm ơn người.”

Nguyễn Dư khẽ nhún mày nói:

“Không cần khách khí, bất quá tiểu nha đầu của người thật thú vị, không bằng cho ta. . .”

“Cho người cái gì!” Ta cắt đứt hắn, ánh mắt đề phòng nói:

“Nàng không sinh được hài tử kỳ quái đến tinh xảo cho người!”

Hắn nghe vậy bật cười, sờ sờ mũi đi ra khỏi phòng.

“Nhã Ca, mấy ngày nay người có phải chịu ủy khuất hay không?”

“Chưa từng, chẳng qua là rất nhớ cô nương, cô nương tại sao lại ở đây? Hàn vương gia đến lâu rất nhiều lần, lục lợi mọi góc ngách Phù Dung các cũng không thấy cô nương, chứng tỏ người bị kẻ xấu bắt cóc. Nô tỳ lo lắng muốn chết, thật may là cô nương vô sự.”

Hàn vương, hắn tìm ta? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn lấy ta? Chẳng lẽ hắn thật sự coi trọng lão tử?

Ta nhìn Nhã Ca nói:

“Ta vốn là nhị tiểu thư Nguyễn phủ Nguyễn Y, chẳng qua là ca ca tìm thấy rồi mang về nhà thôi.”

Nghe vậy mắt nàng sáng lên, nói “Lưu lạc nhân gian. . .nhận tổ quy tông?”

Ta cũng biết rằng những gì nàng nghĩ chính là tình tiết trong truyện kể ở quán trà.

Không nhịn được nhìn nàng nói:

“Sau khi ta mất tích Ngô mục mục nói gì?”

Nhã Ca nhìn ta một cái, dè dặt nói:

“Ngô mục mục nói cô nương cùng dã nam nhân chạy trốn. Nàng không tìm thấy kẻ ước bán thân của cô nương. Nói cô nương đã sớm mưu tính trước.”

Là sớm có mưu tính a. Ta nói:

“Vậy Tần Duệ thì sao? Hắn có từng tới tìm ta?”

Nhã Ca ánh mắt buồn bã, nàng nói:

“Chưa từng, từ sau buổi sáng Tần công tử rời đi, liền chưa từng trở lại Phù Dung các.”

Nga, hành động này của Qua Tử huynh thật không giống bình thường, hẳn không phải nên thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền [1], không phải nên lật tung Hoàng Thành tìm ta sao? Chẳng lẽ ta thật sự tự mình đa tình?

[1] Cùng trời cuối đất.

45. Chương 45

Thấy Nhã Ca vẻ mặt ảm đạm, ta không nhịn được nói:

“Người thích Tần Duệ?”

“Không, không phải. . . Chẳng qua nô tỳ cảm thấy Tần công tử là người đáng để nương tựa cả đời thôi. Trong mắt Tần công tử cũng chỉ có cô nương, Nhã Ca không dám mộng tưởng xa vời ~”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên ta hỏi:

“Cô nương sao lại nhìn ra?”

Điều này còn phải hỏi sao. . . Bữa môi, ta nói:

“Mỗi lần hân tối, người luôn dâng trà cho hân trước. Có rất nhiều lần trong ly của hân toàn là trà, trong ly của ta chỉ còn lại lá trà khô khốc. . . Không công bằng vô cùng a.”

Nhã Ca nghe vậy đỏ mặt. Thấy thế ta vỗ vỗ vai nàng nói:

“Mới biết yêu thích một người là vô cùng bình thường a. Nhã Ca nếu người thích thật, đợi sau khi vào cung ta sẽ nhờ hoàng thượng tứ hôn cho người và Tần Duệ là được.”

Nàng nghe vậy mắt mở to nói:

“Vào cung?! Cô nương chẳng phải là đi làm nương nường sao?” Đúng a, lão tử còn được phong Hiền phi. . .

Sau khi cùng Nhã Ca nói chuyện, cùng ăn cơm tối ta trở về phòng. Đúng lúc ta định nằm xuống nghỉ ngơi thì cảm giác vòng tay nóng lên. Tiếp theo Hành Cửu từ trong vòng tay chui ra, một thân hồng y, mặt mày như vẽ.

Hắn nhìn ta khóe môi mị hoặc cười nói:

“Mấy ngày không thấy, Xuân Tiêu vẫn vui vẻ như trước a.”

Hâm cha, miệng người thật thối. . . Trong miệng người này quả nhiên không nghe được lời hay. Lạnh nhạt nhìn hắn một cái, ta nói:

“Người không phải nói gần đây rất suy yếu sao? Tại sao lại đi ra?”

Hắn nhếch mày nói: “Là rất suy yếu. Bất quá tối nay Dạ lang quân sẽ đến, ta đáp ứng người tự mình ra mặt thì sao lại đổi ý?”

Dạ lang quân? Tối nay là ngày thứ mười sao? Chính là tại sao Dạ lang quân lại có thể tìm tới nơi này? Hành Cửu lại đang lừa gạt ta sao? Ý nghĩ còn chưa nói ra ngoài, liền nghe cửa sổ “két” một tiếng bị mở ra. Dạ lang quân xuất hiện cười nói:

“Xuân Tiêu cô nương” hách! Bán tiên thật đúng là bán tiên! Nói thật là chính xác. Ánh mắt Dạ lang quân dừng ở bên cạnh ta, miệng lấp bắp nói:

“A. . . A Cửu” Chữ “cửu” vừa dứt, cả người liền thi triển khinh công muốn bay tới. Hành Cửu cau mày, tay áo vung lên tạo thành một luồng khí đem Dạ lang quân bắn ra ngoài. Hình như hắn khẽ thở dài một tiếng, nói:

“Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Như thế, hắn cùng Dạ lang quân trong nháy mắt đều không thấy. Đêm đó bọn họ nói chuyện gì ta cũng không biết, chẳng qua là vô cùng kinh ngạc bởi Hành Cửu trở về có vẻ tàn ác, cũng không che giấu được sát

khí! Không phải là Dạ lang quân ở bên ngoài muốn bá vương ngành thượng cung, kết quả là bị Hành Cửu bẻ xương chứ?

Hành Cửu không nói lời nào liền lui về vòng tay, vòng tay kia lại lạnh thấu xương khiến lão tử lạnh đến run rẩy. Đêm đó ta ngủ không ngon, lại mơ thấy một người mặc hồng y bị truy đuổi không ngừng. Bên tai nghe thấy nam nhân kia thanh âm ngày càng thê lương “Cửu Tân Cửu Tân, người mau trở lại, đừng rời xa ta. . . Cầu xin người.” từng chữ từng chữ đều tràn đầy đau thương. Nghe vậy cũng khiến tim ta đau đớn theo. Nhưng là vô luận như thế nào ta cũng không thể thấy rõ diện mạo của hai người kia. Chính là cảm giác được tuyệt vọng vô biên vô hạn vây lượn quanh hai người.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại ta liền không có tinh thần. Rất nhanh đã đến ngày thứ ba, sáng sớm hôm sau có ma ma công công cùng nữ quan tới đón ta vào cung. Hôm nay phải mặc y phục phù hợp với phẩm cấp mà trong cung đưa tới, ta là một trong bốn phi mặc cung trang màu đỏ, phía trên thêu một đóa hoa chướng được kim tuyến khi đi bộ lóng lánh hiện lên, hết sức tinh xảo đẹp đẽ.

Nguyễn Chỉ mặc cung trang hồng nhạt của chiêu nghi, cùng màu với váy hồng mà hôm trước ta chọn cho nàng, tôn lên màu da của nàng.

Đợi sau khi thu xếp xong xuôi, ta cùng Nguyễn Chỉ an vị trong kiệu từ cửa Tuyên Hoa được đưa vào cung. Chúng ta đều được an trí ở điện Tuyên Lan, mỗi người được sử dụng bốn thái giám và cung nữ. Phụ trách chăm sóc ta và Nguyễn Chỉ là lão ma ma họ Dư, mặt mày hiền hậu liền dành được cảm tình của ta và Nguyễn Chỉ.

Sau khi dàn xếp tốt, nàng ngồi trong điện nói kĩ càng về việc lần này vào cung với chúng ta. Trong cung ba năm tuyển tú nữ một lần, còn có cả những người được lựa chọn. Thì ra lần này vào cung không chỉ có hai chúng ta. Có muội muội Ngôn Chi Du của Ngôn đại học sĩ, cùng với Hứa Từ hôm đó ở hội thi thơ ngắm hoa muốn làm khó ta. Còn có hai vô quan chi nữ khác, tất cả đều được phong làm tài nhân. Theo Dư ma ma nói gia thế bình thường, tài mạo bình thường không đủ tạo uy hiếp cho nên nàng cũng không nói kĩ.

Hứa Từ cùng Nguyễn Chỉ được phong làm chiêu nghi, là phi tần đứng hàng thứ sáu. Ngôn Chi Du được phong sung nghi. Như vậy, trong sáu người tiến cung thì ta phẩm cấp cao nhất, tiểu hoàng đế quả nhiên có lương tâm.

Theo Dư ma ma nói, một số chức vị trong cung vẫn trống. Bốn phi cũng chỉ có Nhân quý phi, Trương đức phi. Khi ta được phong hào mới có Nguyễn hiền phi. Vị trí thực phi vẫn trống không, còn chiêu nghi, sung nghi, bảo lâm, tài nhân mỹ nhân vân vân chỉ có hơn mười người. Xem ra tiểu hoàng đế này cũng không phải là kẻ túng đục. Hậu cung phi tần không vượt quá một trăm người.

Bất quá hậu vị cùng phi vị còn trống, đưa đến cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Nhân quý phi cùng Trương đức phi được thăng lên từng cấp trong ba năm vào cung. Vì vậy hiền phi ta một bước nhảy vọt trở thành cái đinh trong mắt mọi người. Khó trách Nhân quý phi không màng nguy hiểm muốn loại trừ ta.

Cung đấu trong mắt lão tử chỉ là mây trôi. Tiểu gia ta vất vả mạo hiểm vào cung là vì muốn tìm điệp kính để trở về thân nam nhi, cũng không phải là tới đây để cùng một đồng nữ nhân đấu đá đầu rơi máu chảy chỉ vì muốn ngủ cùng tiểu hoàng đế, bị hấn đè ở phía dưới. . .

Nếu như đời ta nhất định phải bị nam nhân đè, vậy ta cần gì bỏ gần tìm xa vào trong cung, ta trực tiếp tìm Qua Tử huynh là được, hấn tuyệt đối sẽ bị ta đè ở phía dưới. . .

Phi phi, ta lắc đầu bỏ đi ý tưởng hoang đường này. Lão tử dĩ nhiên là phải ở phía trên!!

Gần tối truyền đến tin tức, nói tiểu hoàng đế hôm nay sẽ nghỉ ở chỗ chiêu nghi Hứa Từ. Nguyễn Chỉ về mặt mặt mát. Ta lại nhẹ nhõm. Hôm nay, ta phải thăm dò địa hình trong cung, thực hiện sớm thì sớm lấy được điệp kính!

Ta sai Nhã Ca trông coi cửa điện, không để cho bất cứ kẻ nào đi vào. Vào trong phòng, lấy ra vật liệu dịch dung trước đây nhờ Nguyễn Dự mua, ở trên mặt loay hoay một hồi, chừng nửa canh giờ liền xuất hiện một gương mặt vô cùng tầm thường làm cho người ta xem qua chán ghét. Không nhịn được tự kiêu, chắc chắn, tay nghề không tệ a, sắp sánh bằng Lục thị lang. Lão tử quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh. Nói trò giỡn hơn thầy con hơn cha, đây chính là hình dung đúng nhất với ta lúc này a. . .

Đi ra khỏi cửa điện thấy Nhã Ca mặt ngẩn ngơ. Nàng lưỡng lự gọi:

“Nương. . .Nương nương?”

Hướng nàng nháy mắt, ta nói:

“Trông coi cửa điện, ai cũng không cho vào.”

Thấy Nhã Ca ánh mắt khâm phục ta tâm tình rất tốt rồi đi ~ nhưng ta rất nhanh liền tâm tình không tốt! Bởi vì ta phát hiện mình cứ nhiên lạc đường! Cách lão tử. . .Sớm biết trước đó nhất định phải tìm một tấm bản đồ!

Đang lúc ta rối rắm không biết làm thế nào cho phải, đang định căn người hỏi đường, đột nhiên nghe được một giọng nữ dịu dàng quen thuộc:

“Nếu nương nương làm theo lời ta bảo, nhất định sẽ hấp dẫn hoàng thượng, khiến hoàng thượng đối với nương nương thần hồn điên đảo.”

Giọng nữ hơi khàn lại có điểm phóng túng. Thanh âm này. . .Thanh âm này không phải là Xuân Kiều cô nương sở trường kêu xuân kiêu chúc mỹ nhân thái dương bồ âm sao! Nàng sao lại ở đây! Chẳng lẽ nàng cũng là một trong những cung phi được đặc biệt lựa chọn? Omg, thế giới thật điên cuồng. . .

Lại nghe thấy một giọng nữ già nua lộ vẻ lo lắng nặng nề nói:

“Xuân Kiều cô nương, ta chỉ sợ nương nương chúng ta làm không được. Nàng dù sao cũng là danh môn đại gia chi nữ, những thứ người vừa nói. . .Khụ khụ. . .Không khỏi quá mức phóng túng.”

Xuân Kiều ngừng lại một chút, mới nói:

“Ô ma ma, nếu là những biểu hiện giường chiếu không lấy được tâm hoàng thượng, đức phi nương nương cũng không dùng bạc mời ta đến đây. Những gì ta nói thật ra rất đơn giản, chỉ có hai điều mà thôi, một là kẹp chặt. Dùng chân kẹp chặt eo hoàng thượng, chết cũng không buông ra. Hai là cẩn nhẹ, cào mạnh. Khoái cảm sẽ rất nhanh do đau đớn kích thích mà càng rõ ràng.”

Ta nghe vậy gật đầu liên tục, Xuân Kiều nói vậy cũng có mấy phần đạo lý, hắc hắc. . .Không hổ là dùng thân thử nghiệm mà tổng kết.

Lại nghe Tô ma ma nói:

“Vậy ta sẽ trở về khuyên nhủ nương nương. Xuân Kiều cô nương, lão thân không tiễn người, để Tử Diệp dẫn người ra khỏi cung.” Nói xong, Xuân Kiều cùng một cung nữ hướng phía tới cửa cung mà đi.

Tô ma ma trở về. Do dự một chút, ta quyết định đi theo Tô ma ma, bởi vì. . .Cái kia, ta thật tò mò, đức phi nương nương mời nữ tử thanh lâu đến dạy kỹ thuật phòng the đến tột cùng đáng đáp như thế nào. . .

Đi một đoạn đường, trước mắt loáng thoáng thấy một tòa cung điện vô cùng lớn. Trước điện trồng một cây hoa quế, một nữ tử quần áo xanh nhạt mặt mũi ngây thơ khả ái đang chờ dưới tàng cây, thấy Tô ma ma tới vội vàng nghênh đón.

Ta đi vòng qua phía sau cây, bên cạnh có một bụi hoa mẫu đơn cản trở, các nàng sẽ không phát hiện ta.

Chỉ nghe nàng kia nói:

“Ô ma ma. . .Bốn cung, bốn cung vẫn cảm thấy những gì nàng nói quá lớn mật, ta căn bản là làm không được.”

“Nương nương a.” Tô ma ma cầm tay của nàng, nặng nề nói:

“Lúc còn có thể ra tay thì phải tận lực, ta nghe nói lần này những nữ tử được chọn vào cung ai cũng xinh đẹp, nhất là Nguyễn hiền phi, trời sinh dụ dỗ vô cùng, quả thực là một đời yêu cơ, ngài nếu không nhanh ra tay, ở hậu cung ngài không thể có địa vị.”

Trời sinh dụ dỗ? Một đời yêu cơ? Cách lão tử, nàng đang nói ta sao?

Xuân Tiêu này bộ đáng chính là xinh đẹp một chút, nào có dụ dỗ nghiêm trọng như vậy!!

Đức phi khẽ nhủ mà nói:

“Bổn cung nghe nói Xuân Tiêu cô nương ở Phù Dung các trong Hoàng Thành rất có thủ đoạn, Hàn vương trời sinh lạnh nhạt, còn có Ngôn đại học sĩ, đối với nàng khuyh mộ vô cùng, hôm đó cả hai sai người đến cầu hôn, không biết sao lại bị đuổi đi.

Lại nghe đồn Lục thị lang đại nhân khách quen trong màn cửa nàng, ngay cả đệ nhất tài tử Đoàn Tu mất cao hơn đầu cũng tán dương nàng.

Một nữ tử có sắc đẹp có tài có thủ đoạn, tất nhiên so với Xuân Kiều cô nương người vừa mới tìm hiểu được thế nào là trời chắt tâm nam nhân hơn. Bổn cung muốn mời nàng nhưng lại không tìm được người, đều nói là bỏ trốn cùng Dạ lang quân. Theo bổn cung, lời đồn đãi tất nhiên không thể tin, một đời hoa khôi nhiều quan lớn vào màn, như thế nào lại cùng một hái hoa tặc bỏ trốn?

Tô ma ma, người sai người tận lực đi tìm Xuân Tiêu, tìm được liền dẫn đến gặp ta.”

“Vâng, nương nương.” Hăm cha, ý tứ của đức phi là muốn tìm ta làm sư phụ dạy nàng dụ dỗ nam nhân?

46. Chương 46

Mồ hôi lạnh chảy xuống ~ đức phi nương nương a, tâm cơ thủ đoạn tài hoa ta đều không có, nhưng ta lại có hồn mộng mê hồn tán, bất quá đây là bảo bối bảo vệ trinh tiết của ta, muốn tài năng ta có thể cho người!

Hai người lại tiếp tục nói liên miên, ta cũng không nghe nữa, thậm nghĩ đợi hai nàng nói xong rồi rời đi. Đột nhiên nghe đức phi có chút đắc ý nói:

“Văn Thư đã đưa tới?”

Văn Thư? Cái tên này thật quen thuộc, tựa hồ là một trong bốn nha hoàn nội vụ của ta. Lại nghe Tô ma ma đề nặng cổ họng nói:

“Nương nương, đã đưa qua, thần không biết quý không hay, bảo đảm không ai biết được nàng là người của chúng ta.”

“Vậy thì tốt, nhưng là Tô ma ma nên nhớ, thuốc trước hết để bên người Văn Thư, hạ sớm một chút. Nguyễn hiền phi ta chưa từng gặp qua, cũng không biết là bạn hay thù. Có lẽ còn có thể cùng ta đối phó với Nhân quý phi, đợi diệt trừ Nhân quý phi, xử lý nàng cũng không muộn. Huống chi hiền phi chỉ là một tiểu nha đầu được nuôi trong khuê phòng cái gì cũng không hiểu, chỉ có bề ngoài tốt mà thôi. Đối phó với nàng dễ dàng hơn đối phó Nhân quý phi nhiều!”

Trong mắt đức phi lóe lên một tia tàn độc, cùng bộ dáng ngây thơ của nàng không hợp chút nào! Cách lão tử, nếu là hôm nay ta không nghe thấy lời này, bị người ta hạ được chết cũng không biết! Nữ nhân trong hậu cung thật đáng sợ, đầu tiên là Nhân phi giờ là đức phi, đều là măng xà đóm hoa. Tiểu hoàng đế kia cùng các nàng đồng sàng cộng chăn lâu như vậy, không bị ăn tươi cũng thật là bản lĩnh.

Chờ một lúc lâu sau khi hai nàng rời đi, ta mới dám nhúc nhích, ngồi xổm lâu như vậy thật đau lưng, mới vừa rồi nghe lời kia khiến chân ta tê cứng. Vừa đứng lên ta liền lão đảo, thân thể lùi về sau, nguyên tưởng rằng sẽ ngã xuống đất, chí ít cũng phải có chút đau nhức, ai ngờ lại ngã vào một người toàn thân toát lên hương mực thơm ngát.

Quay mặt lại nhìn người nọ, bên cạnh truyền đến thanh âm trêu chọc của tiểu hoàng đế:

“Đoàn ái khanh thật là đào hoa, tiêu soái đi đường cũng gặp được cung nhân đầu hoài tổng bảo.” [1]

[1] Đầu hoài tổng bảo: nhảy vào ôm ngực.

Một khắc kia, ta nghĩ chính là, tuyệt đối không thể để cho tiểu hoàng đế thấy mặt của ta!! Mặc dù ta đã dịch dung, nhưng là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Bất quá theo góc độ bây giờ, hấn cũng chỉ nhìn thấy cái gáy của ta đi? Nếu chỉ bằng một cái gáy là có thể nhận ra người khác, tiểu hoàng đế này không thể nghi ngờ chính là Tôn Ngộ Không hóa nhân kim tinh [2]

[2] Phép nhìn thấu yêu quái của Tôn Ngộ Không.

Giờ phút này, tay Đoàn Tu đang đỡ hông ta, hần bình tĩnh nhìn ta, nhàn nhạt nói với tiểu hoàng đế:

“Tu chỉ là so với hoàng thượng phong lưu hơn một chút thôi.”

Từ từ buông tay ra khỏi hông ta, khoe miệng của hần hiện lên nụ cười quý dị. Ở bên tai ta nói nhỏ:

“Lần sau dịch dung nhớ dịch dung cả đôi mắt.”

Rồi sau đó đẩy ta ra, về mặt chính trực nói:

“Cô nương tình nồng, Tu xin từ chối. Chỉ là ta vốn vô tình, chỉ có thể cô phụ cô nương.”

Vừa nói vừa thở dài, một bộ then với giai nhân, không đành lòng nhìn dáng vẻ này, vì vậy. . .Ta hiển nhiên, hai tay che mặt tỏ vẻ thương tâm muốn chết chạy vội. . .

Ngày hôm nay thật sự là hữu kinh vô hiểm [3], ta âm thầm nghĩ không thể tiếp tục như vậy, nếu như tiểu hoàng đế mới vừa rồi nhận ra ta, đoán chừng việc ta dịch dung cũng có thể bị xử tội khi quân.

[3] Chỉ sợ hãi chứ không gặp nguy.

Khi quân a khi quân. Lừa người người phát hiện mới là khi quân, người nếu vĩnh viễn đều không biết, liền không thể không ngồi im ngoan ngoan bị lừa gạt? Ta vừa đi vừa nghĩ, trở về nhất định phải hỏi Hành Cửu một chút, điệp kính được giấu ở nơi nào, không thể giống như con ruồi không đầu tìm lung tung, sớm muộn phải có kết quả.

Cứ đi như vậy một chút, ta phát hiện mình có thể nhớ đường. Đi qua cây liễu trước mặt rồi quẹo phải, không phải là tới Tuyên Lan điện sao? Hôm nay lúc vào cung ta còn buồn cười hình dạng cây liễu này giống như con voi, không nghĩ tới sẽ có “dấu hiệu” này để sử dụng.

Ta đang định đi tới. Liền nghe thấy một thanh âm chói tai sau lưng:

“Tiểu cung nữ phía trước, đứng lại, tới đây một chút!”

Thanh âm kia tựa hồ là của thái giám. Ta quay đầu lại, thấy một lão công công mặc đồ thái giám trên mặt mang nụ cười nịnh bợ, đáng tiếc bộ dáng xu nịnh của lão công công này không phải hướng về phía ta, mà là hướng về phía người mặc triều phục, bộ dáng oai phong. . .Hoàng đại nhân.

Chậm rãi đi tới, liền nghe lão công công kia ho nhẹ một tiếng, vô cùng nghiêm chỉnh hướng về phía ta nói:

“Người ở cung nào? Tên gọi là gì?” Thì ra là tra hộ khẩu. Tận lực đè ép thanh âm, mềm mại lại mang vẻ run rẩy, ta nói:

“Nô tỳ. . .nô tỳ trong cung đức. . .đức phi. Tên gọi, gọi Văn Thư.”

Lão công công lạnh mặt nói “Được rồi được rồi! Hần là người bị cà lăm.” hần quay đầu lại một bộ tươi cười hướng hoàng đại nhân nói:

“Đại nhân, người xem ngài đang chờ ở bên này, ta sai tiểu cung nữ này đi lấy y phục cho người được không?”

Hoàng đại nhân vuốt râu nói:

“Dĩ nhiên là có thể, chính là cước bộ phải nhanh chút, bốn quan muốn đổi y phục đi về nhà sớm.”

Thay quần áo? Ở trong cung thay đổi y phục làm gì? Ta vụng trộm nhìn, mới phát hiện triều phục màu đen của hoàng đại nhân – giữa hai chân là một vũng nước sáng ngời!

Vị trí này. . .Đây là. . .Tức khắc, một hàng chữ in thể Tống xuất hiện trong đầu ta, “Đi tiểu nhiều buồn tiểu tiểu không khống chế, xin dùng tiền liệt kang.” (Sulli: câu này quen nhỉ)

Hoàng đại nhân nha Hoàng đại nhân, người dù gì cũng là xuất thân võ tướng, như thế nào liền. . .Nhưng là, cổ đại cũng không bán tiền liệt kang. Ta vô cùng thương hại nhìn hần một cái, hần tựa như đã nhận ra, mắt chim ưng sắc bén ở trên mặt ta quét mấy cái, nói:

“Một đôi mắt thật xinh đẹp, cô nương thoát nhìn có chút quen mắt.”

Đúng là quen mắt, người quen cũ a người quen cũ. Hoàng đại nhân, người còn nhớ rõ hoa khôi Xuân Tiêu trong Phù Dung các giấu nhĩ nữ giúp người sao? Không nhận được ta bật cười. Giống như Càn Long và Hạ Vũ Hà. [4] Sau đó ta vội vàng cúi đầu.

[4] Khi Càn Long du hồ gặp Hạ Vũ Hà. Càn Long thấy nàng xinh đẹp hơn ba nghìn giai lệ ở trong cung, nói năng cao nhã, tự nhiên hào phóng, . . Hai người thành tri kỷ. Càn Long ở cạnh bờ hồ một thời gian ngắn, thường xuyên qua lại với Hạ Vũ Hà → rơi vào bẫy tình. Có thể ở đây Xuân Tiêu so sánh với việc nuôi nhĩ nữ của Hoàng đại nhân.

Công công kia hướng ta nói:

“Người biết Thất Tuyên phòng ở đâu chứ? Người nhanh đi Thất Tuyên phòng tìm Tiểu Ngõa Tử lấy một bộ đồ đen, nói là Vạn công công muốn người đưa đến là được.”

“Vâng” ta gật đầu muốn xoay người rời đi, liền nghe thấy Vạn công công ở phía sau nói nhỏ:

“Thượng thư đại nhân nếu nhìn trúng tỷ nữ này cũng không phải không thể, ngài chỉ cần nói với đức phi, đức phi nương nương xưa nay rất am hiểu, tất nhiên sẽ đồng ý.”

Mẹ kiếp! Đồ bất nam bất nữ biến thái chết tiệt! Người nghĩ lão tử là thịt heo mở miệng liền đòi, muốn liền cho? Lão tử ta hiện tại dù gì cũng là hiền phi, giá trị có thể dùng thịt heo để so sánh sao?!

Toàn thân cao thấp liền nổi da gà, xoay người liền chạy chậm đi, ta thật ra cũng không sợ Hoàng đại nhân nói muốn hay không muốn. Ta cũng đã đoán được nội dung. Chắc cũng là vuốt râu nói:

“Cô nương này đôi mắt thật xinh đẹp, đáng tiếc cũng không phải là loại hình bốn quan thích a, bốn quan thích, là nữ tử diễm đam đáng yêu yếu điệu.”

Được rồi, người tiếp tục diễm đam đáng yêu tiếp tục yếu điệu đi, đợi đến ngày người thấy Nguyễn Chỉ, ta xem người có biến thành lang nhân đột nhiên nhào lên hay không!

Đi khỏi tầm mắt của hai người bọn họ, ta bắt đầu loạng choạng hồi cung, cái gì cầm đồ đen cái gì Tiểu Ngõa Tử, lão tử mới đến ngày đầu, nào biết Thất Tuyên phòng ở đâu. . . Cho nên Hoàng đại nhân, ngài cũng chỉ có thể cầu phúc! Liền trốn trong cung chờ tới trở về đi.

Trở lại Tuyên Lan điện thấy Nhã Ca đứng trước cửa, một đôi mắt giống như ra-đa khắp nơi xem xét, nhìn thấy ta liền thở phào nhẹ nhõm. Vội vàng theo ta vào trong điện, vừa đi vừa nói:

“Nương nương, nô tỳ mới vừa rồi bị hù chết, đại tiểu thư đến tìm nương nương, ta nói nương nương mệt mỗi đã ngủ nàng mới đi. Nương nương a, người sau này không thể cứ ra ngoài như vậy. . .”

“Biết biết” Nhã Ca hiện tại la lớn giống như quạ kêu. Thật ra thì ta biết nàng cũng chỉ là lo lắng cho ta, dù sao hôm nay ở trong cung, một bước sai thì vạn bước sai. Vỗ vỗ vai nàng, ta trấn an nói:

“Đừng lo lắng, không phải là không có việc gì sao, ta sau này ít đi ra ngoài là được.”

Sai Nhã Ca bưng bồn nước, đổ thuốc vào, ta tẩy dịch dung trên mặt đi. Mới vừa tắm xong liền nghe cung nhân bên ngoài nói:

“Nương nương, hoàng thượng phái người đưa thuốc bổ tới cho nương nương.” Nhanh chóng cùng Nhã Ca đi ra phòng khách, liền thấy trong chén trên bàn sứ men xanh, có một thứ giống như cháo đang bốc hơi nóng. Một tiểu thái giám vẽ mặt có vẽ cơ trí nói với ta:

“Hiền phi nương nương, hoàng thượng sai nô tài mang tổ yến đến cho nương nương, nương nương nên ăn ngay lúc còn nóng, tránh cô phụ tâm ý thánh thượng.”

“Ta công công đi chuyến này, các người.”

Ta chỉ bốn cung nhân nói:

“Các người thay ta tiễn công công.”

Đợi bốn người kia cùng công công lui ra ngoài. Ta hỏi Nhã Ca:

“Bốn cung nữ phủ nội vụ đưa tới, người nào là Văn Thư?”

Nhã Ca đáp: “Là người thấp nhất trong bốn người.”

Cái đó sao? Bộ dáng có vẻ thật thà, quả nhiên nhìn tướng mạo không thể biết lòng người a. Người có diện mạo như vậy đến nằm vùng, thật sự là vô cùng thích hợp.

Ta sai Nhã Ca tìm ngân châm, tổ yến tuy là tiểu hoàng đế sai người đưa tới, nhưng là trên đường đưa tới tránh khỏi động tay động chân. Nhã Ca mang ngân châm tới, ta đang định thử, liền nghe một giọng nữ nhu nhược nói:

“Muội muội, ngươi đây?”

Ta nói: “Ân, mới đây.”

Chỉ thấy thần sắc Nguyễn Chỉ đột nhiên biến đổi, vẻ nhu nhược ôn nhu hết thấy biến mất! Gương mặt thêm thuồng! Miệng mở to giống như nước miếng sắp làm vỡ đê, nàng chọt nhào tới trước bàn bưng chén tổ yến uống một hơi cạn sạch.

Thật sự là uống một hơi cạn sạch! Ngay cả một chút cặn cũng không dư! Cuối cùng thấy nàng hài lòng lau miệng nói:

“Ăn ngon! Ăn quá ngon! Ta lâu rồi chưa được ăn!”

Cầm ta rút xuống, thật lâu cũng chưa khép lại. Ai tới nói cho ta biết, người miệng đầy tổ yến, bộ dạng giống như thật lâu chưa được ăn cơm, thật sự là Nguyễn Chỉ Nguyễn đại tiểu thư nhu nhược chọc người thương được nuôi trong khuê phòng sao?!

Đã lâu chưa được ăn. . . Đường đường là phủ trấn quốc công mà thiếu người một chén tổ yến?!

Ngây người thật lâu, ta mới phản ứng được, lắp bắp nói:

“Tỷ. . .Tỷ, kia. . .kia tổ yến có thể bị đầu độc.”

Nếu là độc mạn tính [5] thì thật nguy.

[5] Độc phát tác chậm.

“Ta biết a!”

Nguyễn Chỉ hạ miệng, chưa thỏa mãn nói: “Trong tổ yến có kịch độc kim tuyến xà.”

Gi!! Biết ngươi còn dám uống! Ta đã hoàn toàn biến thành cọc gỗ không biết phản ứng như thế nào.

Lại thấy Nguyễn Chỉ từ ống tay áo chậm rãi rút khăn tay, chùi miệng. Lại khôi phục bộ dáng Đại Ngọc xưa nay, ôn nhu mở miệng nói:

“Khiến muội muội chê cười. . .Chỉ vì khi ta còn bé không cẩn thận nuốt phải một con bọ cạp thiên hạ đệ nhất kịch độc, thiếu chút nữa liền không sống nổi, vừa vận giang hồ đệ nhất thần y Ô Mặc lúc ấy ở trong phủ làm khách, cho ta dùng thật nhiều độc mới khắc chế được độc tính, lúc này mới giữ được mạng nhỏ.

Sau đó năm nào ta cũng phải ăn vào một lượng lớn độc được mới khắc chế được độc tính của bọ cạp, lâu ngày thiên hạ độc vật ta đều ném qua, cho nên dần dần có thể phân biệt các loại độc.”

Nàng liếm liếm môi nói:

“Bất quá những năm gần đây độc tố trong thân thể ổn định, ta cũng không dùng độc nữa. Chén tổ yến mới vừa rồi thật là mỹ vị, kim tuyến xà bên trong mặc dù là kịch độc, nhưng đối với ta là đại bổ.”

Lại dùng một chút. Tay của nàng néo vạt áo, có chút then thùng nói:

“Muội muội sao này nếu lại được mỹ vị thế này nhất định phải đưa một chút đến phòng tỷ tỷ a.”

“Không thành vấn đề! Sau này ta có bao nhiêu sẽ đưa hết, đều cho ngươi!”

Lau trán đầy mồ hôi lạnh, lòng ta nghĩ, thân thể Nguyễn Chỉ mặc dù có chút dọa người, nhưng sao này có thể dùng thử độc. Trước khi dùng bữa cho nàng ném một cái, vậy đối với ta cũng rất thuận tiện, tiết kiệm thời gian ta đi tìm ngân châm.

Nguyễn Chỉ nghe vậy đột nhiên nhào tới ôm ta, nước mắt lưng tròng nhìn ta nói:

“Muội muội đối với tỷ rộng lượng như vậy, tỷ tỷ tất nhiên cũng sẽ không hẹp hòi. Muội muội, lên nói cho người biết, máu của ta có nhiều độc vật tinh túy như vậy, uống máu của ta có thể giải bách độc! Muội muội sau này nếu trúng độc có thể lấy máu trên người tỷ tỷ!”

“Tỷ tỷ!” Ta ôm nàng thật chặt, trong lòng tâm tình kích động không cách nào hình dung!

Khó trách Nguyễn Dự chịu để tỷ tỷ nhu nhược bảo bối này vào cung, nguyên lai là có tất sát kỹ a!!

Lão thiên gia a, người quả nhiên vẫn không vứt bỏ lão tử, trước có châm nghiệm độc, bây giờ thuốc giải độc vạn năng cũng có! Thần thánh bách độc bất xâm? Đây mới thật sự là bách độc bất xâm! Cách lão tử, cái gì nhân phi đức phi chiêu nghi, cái gì hạc đỉnh hồng thất tinh hải đường xé ruột xé gan, hết thấy trình lên cho lão tử xem đi! Lão tử không sợ.

47. Chương 47

Buổi chiều ta giữ lại Nguyễn Chỉ cùng nhau dùng bữa trong điện, vô cùng thân thiết kéo tay của nàng, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn vào bát cho nàng. Thật ra thì, khụ khụ, không thể nói ta quá chân chó, chẳng qua là, xây dựng tình hữu nghị luôn rất trọng yếu!! Nói không chừng ngày nào đó tính mạng nguy hiểm sẽ chờ nàng tới cứu. Huống chi, tình hữu nghị của người Trung Quốc đều được tạo dựng trên bàn ăn.

Nguyễn Chỉ bộ dáng thụ sủng nhược kinh, nhẹ nhàng gấp thức ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn ta mấy lần. Ta cũng nhìn nàng, nắm tay ngọc nhỏ bé của nàng, cảm giác khối da thịt kia trắng mịn nõn nà, trong bụng không khỏi nghĩ, nếu như tương lai biến trở về thân nam nhi, đem Nguyễn Chỉ nhét vào hậu cung của ta, cũng là ý tưởng không tệ.

Cứ như vậy nhìn một chút lại sờ một chút, một bữa cơm liền trôi qua. Nguyễn Chỉ lúc rời đi then thùng nói:

“Muội muội, trên tay tỷ tỷ bẩn hay sao, thế nên lúc ăn cơm muội muội lau giúp tỷ tỷ?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ, bất quá chỉ là một chút mực mà thôi, ta đã giúp người lau sạch.” Ta mặt không đỏ tim đập không nhanh nói.

“Làm phiền muội muội.” nàng xoay người rời đi, bóng lưng hết sức thướt tha động lòng người, khiến lòng ta ngứa ngáy, lập tức cân nhắc có nên đem Nguyễn Chỉ vào khuếch trương hậu cung của ta hay không.

Dùng xong bữa tối, vốn nên nằm trên giường, rồi sau đó đắp chăn ngủ, nhưng không biết tại sao, ta co trên giường lăn qua lộn lại, thế nhưng vẫn không ngủ được. Cửa sổ nửa mở, ngoài điện Tuyền Lan ngập tràn hoa tường vi, nửa đêm mùi hoa thổi vào phòng, hương thơm lưu động trong phòng.

Tối nay trăng vô cùng tròn, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ làm trong phòng sáng bạc. Bóng dáng những cây hoa lay động theo gió đêm, bóng rơi trên sàn nhà, giống như tinh linh nhảy múa. Không nhìn được, giống như bị đầu độc, ta xuống giường, hai chân ở dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ. Mũi chân nhẹ điểm lên, bắt đầu xoay một vòng. Khi kịp phản ứng ta nhận ra hành động này vô cùng hoa si. Ta không nhìn được cười giễu, đây đột cùng là thế nào?

Vì sao ta sẽ có động tác mặc danh kỳ diệu [1] như vậy? Dùng sức lắc đầu. Chân chậm tiêu sái tới mép giường, rúc vào trong chăn muốn ngủ, mới vừa nằm xuống, cảm giác lồng ngực đau đớn vô cùng, từng cái từng cái nhói lên, giống như có người cầm dao lăng trì, tại sao. . . Lại đau như vậy! Đây rất cuộc. . . là vì sao?

[1] không giải thích được

Ta mở miệng, lại phát hiện dù thế nào cũng không thể phát ra thanh âm, giùng giảng muốn ngồi dậy, thân thể lại giống bị trói không thể nhúc nhích, trước mắt tối sầm sau đó ta liền mất đi ý thức.

Cảm giác có thứ ẩm ướt mềm mại trượt vào trong miệng ta, trêu đùa trên dưới di chuyển, đồng thời có bàn tay vuốt sống lưng ta, chậm chạp mà êm ái miết, có chút nhột, nhưng lại rất thoải mái, thân thể cứng nhắc khi nãy lập tức mềm nhũn.

Thứ trơn nhẵn kia ở trong miệng ta tàn sát, khê liếm qua lại, tựa hồ nếu không được đáp lại sẽ khiến cho nàng cảm thấy không thú vị. Đầu lưỡi bắt đầu rời đến bên tai ta, khê cắn rồi chậm liếm, thân thể một trận tê dại, ta cảm giác mình sắp biến thành nước, nếu như đến bây giờ vẫn không biết chuyện gì xảy ra, ta sống hai sáu năm liền vô ích!

Lẽ nào, lão tử mộng xuân? Trong mộng hoa tiên tử tới đây hẹn hò? Mỹ nhân nha mỹ nhân, tiểu gia ta thích nhất!

Không nhịn được vươn đầu lưỡi ra đáp lại. Tựa hồ là hôn lên hai gò má của hoa tiên tử, không tệ a, mịn màng mềm mại rất ngon. Ta đang định tiếp tục, lại cảm giác tay hoa tiên tử đi xuống, ôn nhu mà kiên định chạm vào hai chân ta.

Chờ chút! Tách hai chân ra?! Lập tức toàn thân mồ hôi lạnh, cách lão tử!! Ta sao lại quên mình đã biến thành nữ nhân, không có công cụ gây án thì làm sao bây giờ!!

Tuy rằng không thể mở to hai mắt, nhưng ý thức hoàn toàn thanh tỉnh. Ta hai tay dùng sức đẩy thân thể kia ra, đồng thời hô lớn:

“Tiên tử dừng tay!! Bách hợp là không có tiền đồ!!”

Ta vui mừng phát hiện mình lại có thể nói được! Cặp tay kia động động, cuối cùng rút trở về. Tiên tử cả người nằm trên ta, thật nhẹ thoải một tiếng, lộ ra vô tận tiếc hận. Ta cũng rất tiếc hận! Lão thiên tồ tề! Thật vất vả mới có mộng xuân mà lại như vậy.

Dần dần cảm giác có gì đó không đúng, xương của hoa tiên tử tựa hồ có chút hơi lớn, hơn nữa bộ ngực nàng đè trên người ta lại. . . lại bằng phẳng!! Ta lấy tay sờ sờ, vô cùng bằng phẳng! Thì ra hoa tiên tử cũng có người ngực phẳng!

Nàng cầm tay ta không để ta cử động, ta há miệng, muốn nói cho nàng:

“Không có vấn đề gì, ăn đu đủ bồi bổ là tốt rồi.” [2]

[2] Đu đủ có tác dụng giúp vòng 1 phát triển đầy đặn.

Nhưng lại sợ làm nàng thương tâm, cần phải biết tiên nhân cũng có tự ái! Giống như Hành Cửu kia!

Đột nhiên, đầu óc trầm xuống, ta lại mất đi ý thức.

Một đêm trăng trắng, đợi khi mở mắt ra, ta phát hiện mình ở một địa phương rất kỳ quái. Mùi máu tươi vô cùng gay mũi. Trên đất đều là thi thể, giáp sắt đầy đất.

Một hồng y nam tử quỳ trên đất, hai tay vội vàng lật lên một khối thi thể lạnh băng, không biết đã lật mấy trăm thi thể, rốt cuộc tìm được người hãn muốn tìm.

Đó là một nam nhân mặc áo giáp toàn thân đầy máu, lại không ngăn được khí thế uy phong. Ta cảm giác được loại khí lạnh băng ngưng tụ trên người bọn họ vô cùng mãnh liệt, dù mắt mở to như thế nào, cũng không thể thấy rõ mặt mũi của họ, tựa hồ bị che khuất bởi sương mù, không nhìn rõ lắm. Chỉ thấy hồng y nam tử ôm người nam nhân kia thật chặt nói:

“Trầm Mặc, Trầm Mặc người chờ ta, ta liền dẫn người đi tìm đại phu, hảo huynh đệ, có ta ở đây, người tuyệt đối không chết!”

Thanh âm tiêu điều, cùng với đau xót ngưng đọng khắp người, một thân hồng y cứ ôm nam nhân kia như vậy, biến mất trong tầm mắt ta, bóng lưng kia, lại làm ta cảm thấy vô cùng quen thuộc.”

Lần nữa mở mắt, trời sáng choang, ta tỉnh dậy, phát hiện mình đang cuộn tròn. Quần áo mặc trên người cùng vàng bạc cũng rơi trên mặt đất, toàn thân trần truồng!

Ta kiểm tra, cũng không thấy có điều gì khác thường, không nhịn được vỗ đầu, kháo! Lão tử sao lại quên tối hôm qua mộng xuân, y phục nhất định là mình tự cởi!!!

48. Chương 48

Ta còn đang ngơ ngác, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Hành Cửu, mang theo vẻ buồn ngủ lại có phần mỉa mai hoặc nói:

“Xuân Tiêu, người đêm qua gặp ác mộng?”

Khóe miệng không khống chế được co rút mấy cái, ác mộng là giả, mộng xuân mới là thật nha!

Trong mộng kia cái lưỡi thơm tho vô cùng mê người, cảm giác tê dại lúc thân thể kề sát cũng tiêu hồn như vậy. Mộng xuân chân thật như thế. . . Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta nhìn quá lâu, cho nên ngay cả nằm mơ cũng thấy chân thật?

Khụ khụ, kỳ thực, tiểu gia ta vẫn luôn hiểu, dự vọng là không thể nhìn, cái gọi là sắc tính, quá độ kiểm chế là không đúng. Nhìn lâu dễ tổn hại sức khỏe, làm âm dương mất cân đối, vậy thì rất không đúng.

Vậy có nên tìm cách giải tỏa? Nhưng là, ta bây giờ thân thể nữ nhân, nếu là cùng nữ nhân. . . Thật sự là quá khó khăn, không cách nào tưởng tượng. Nếu là cùng nam nhân. . .

Ân, Qua Tử huynh chắc chắn mặc ta thao túng, Hàn vương sao, vóc người diện mạo đều tốt, chẳng qua là. . . một khối băng không hiểu phong tình như vậy chắc chỉ muốn bản thân thống khoái đi?

Tiểu hoàng đế, vậy thì càng không được, hấn mỗi một đêm ngủ với một nữ nhân. Ta sợ AIDS a. . . Vậy, Hành Cửu?

“Xuân Tiêu? Xuân Tiêu người có nghe ta nói không?” Hành Cửu cao giọng, lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Nhưng cũng khiến ta giật mình. Ta “hừ” trong lòng liếc nhìn hấn, lại phát hiện hấn căn bản cũng không ra ngoài, vẫn núp ở bên trong vòng tay. Không nhìn được vỗ ngực, khụ khụ, hấn sẽ không phát hiện những ý niệm vừa rồi trong đầu ta đi?

Ho khan một tiếng, ta nghiêm nghị nói:

“Hành Cửu người gọi ta?”

Rõ ràng hiện tại hấn núp trong vòng tay nhìn không thấy người, ta lại cảm thấy hấn tựa hồ nhìn ta một cái, rồi sau đó nói:

“Xuân Tiêu người đêm qua gặp ác mộng, ta cảm giác người suốt đêm lăn qua lộn lại.”

“Không có, không có!” Ta lập tức đáp.

Nói đùa, nếu để cho Hành Cửu biết ta mộng xuân, hấn chắc chắn dương khóe môi, mặt chế giễu nói:

“Xuân Tiêu, có cần ta đi trói đàn ông mang đến cho người giải tỏa.”

Nhưng nếu hấn thật sự nói như vậy, ta chẳng lẽ có thể mặt dày đáp lại:

“Người tự mình ra trận có thể tốt hơn?”

Lắc đầu, đề tài này quá mức nguy hiểm, nói sang chuyện khác đi. Lại nghĩ đến giấc mộng sau đó, ta nói:

“Hành Cửu, người có từng nghe qua cái tên Trầm Mặc?”

Hành Cửu mặt thản nhiên nhưng lại dị thường dứt khoát lưu loát trả lời:

“Chưa nghe qua bao giờ.”

“Nga.”

Ta thở ra một hơi, mặc dù đáp án này ở trong dự liệu, lại vẫn cảm giác mấy phần mất mát. Lắc đầu một cái, mất mát cái gì a, chỉ là tên trong giấc mộng, nếu người này thật sự tồn tại, nhưng có thể chứng minh cái gì? Chứng minh có oan hồn báo mộng a a a

~“Xuân Tiêu, mộng đều là giả.” Thanh âm Hành Cửu mang theo trấn an.

Ta gật đầu. Thấy Nhã Ca từ bên ngoài bưng nước rửa mặt vào, Hành Cửu liền tự động im lặng. Sau khi phục vụ ta rửa mặt, liền đến phòng khách, Nguyễn Chỉ cùng tỷ nữ đã sớm ở đó.

“Muội muội sớm.” Nguyễn Chỉ hướng ta cười nói.

“Tỷ tỷ sớm.” Ta cũng cười trả lời.

Vươn tay kéo nàng ngồi cạnh ta, giống như tối hôm qua gấp thức ăn cho nàng. Nàng hướng ta ôn nhu cười, liền vùi đầu cái miệng nhỏ nhắn ăn. Ta cũng bắt đầu cầm đũa, không khỏi không cảm khái, chất lượng sinh hoạt của cung đình quả nhiên là không có nơi nào xa hoa bằng.

Trong Phù Dung các mặc dù mỗi bữa món ăn cùng nhiều, đa dạng khéo léo. Nhưng ngự trù ở trong cung làm ra những món ăn cùng điểm tâm này, đã không chỉ là ngon miệng có thể hình dung. Khó trách xã hội phong kiến từ xưa tới nay, mỗi triều mỗi đời đều muốn đoạt quyền, diễn tiết mục thắng làm vua thua làm giặc.

Làm một nam nhân, dĩ nhiên là muốn trở thành người tối tôn quý, ôm nữ nhân đẹp nhất, ăn thức ăn ngon miệng nhất. No bụng thì nghĩ dâm dục, không gì hơn cái này.

Cơm xong, Nguyễn Chỉ hạ đũa, rụt rè nói:

“Muội muội, giờ này theo như quy định phải đến Vi Ương cung thỉnh an thái hậu nương nương.”

Thái hậu nương nương? Hẳn là mẹ ruột của tiểu hoàng đế, hôm qua thoáng nghe ma ma nói, sáng sớm phải đến chỗ thái hậu vấn an. Chẳng qua là. . . tiểu hoàng đế đáp ứng ta, miễn quỳ miễn dậy sớm thỉnh an. Bất quá ta có đặc thù đãi ngộ nhưng Nguyễn Chỉ không có. Một tiểu bạch thỏ nhu nhược đến đó, không biết sẽ bị khi dễ đến mức độ nào.

Vì vậy ta nói:

“Tỷ tỷ, trước khi vào cung hoàng thượng đáp ứng muội muội, sau này ở trong cung không cần thỉnh an bất kỳ kẻ nào. Bất quá lợi ích này ta có tỷ tỷ không có, nếu để tỷ tỷ một mình đi, ta cũng không yên lòng, cho nên lần này ta bồi tỷ tỷ đi, nhưng là tỷ tỷ phải làm một chuyện cho ta.”

Nguyễn Chỉ nghe vậy khẽ thở dài nói:

“Hoàng thượng đối với muội muội thật là tốt. . .Muội muội là muốn tỷ tỷ làm cái gì sao?”

“Đúng vậy, đợi sau khi đến Vi Ương cung, sau khi thỉnh an một lát, tỷ tỷ giả bộ bất tỉnh, như vậy chúng ta có thể sớm trở về.”

“Biết.”

Nguyễn Chỉ nhìn ta nói: “Muội muội không thích nữ nhân trong cung?”

Ta còn chưa trả lời, lại nghe nàng nói tiếp:

“Ta cũng không thích, trong cung này, ta chỉ thích hoàng thượng.”

Rồi sau đó tựa hồ phát hiện không đúng. Lại ngẩng đầu cười với ta nói: “Tất nhiên cũng thích cả muội muội.”

“Ta biết.” Tiểu hoàng đế ở trong cung quả nhiên là bánh bao thơm ngát a.

Nắm tay Nguyễn Chỉ, lại mang theo mấy cung nhân dẫn đường, chúng ta liền tới cung thái hậu, may mà hoàng cung tuy lớn, cung điện cũng nhiều, nhưng Tuyền Lan điện rất gần Vi Ương cung, đi đường mười lăm phút là đến.

Khi tới Vi Ương cung thấy trong điện đều là tần phi. Thái hậu ngồi ở ghế trên, có vẻ tức giận nhìn ta và Nguyễn Chỉ. Ta cũng không tránh ánh mắt nàng, quan sát đánh giá nàng. Tiểu hoàng đế hiện giờ khoảng hai ba, hai tư tuổi, thái hậu cũng khoảng chừng bốn mươi tuổi đi? Nhưng lại không thấy bộ dáng lão thái, nhìn qua lại thấy giống phụ nhân ba mấy tuổi, mơ hồ lộ ra vẻ xinh đẹp.

Chẳng lẽ mặt thuốc cổ đại cung đình so với mỹ phẩm hiện đại còn lợi hại hơn? Thu tầm mắt, ta không nhìn nàng nữa, chẳng qua là kéo Nguyễn Chỉ vái chào, cùng nói:

“Thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

Chỉ nghe thái hậu kia lạnh lùng hừ một tiếng. Thông thả ung dung nói “Ngẩng đầu lên.”

Ta cùng Nguyễn Chỉ liền ngẩng đầu lên, chợt thấy thái hậu vung tay lên, một món đồ theo tiếng gió thẳng tắp bay đến phía chúng ta!

Ta đẩy Nguyễn Chỉ ra, đang muốn đưa tay bắt, vật kia cũng đã đến trước mắt, tránh cũng không thoát. Vì vậy ta quyết định, tiến tới nhảy lên đồng thời há miệng dùng răng cắn vật kia. Sau đó mới cầm, thì ra là một cái chiết phiến. Dem chiết phiến mở ra, lại dùng sức quạt mấy cái, ta cười híp mắt nói:

“Cảm ơn thái hậu ân điển, biết trời quá nóng nên đưa quạt tới cho tỳ muội chúng ta quạt mát.”

Thái hậu nghe vậy một đôi mắt phượng hơi nheo lại, âm trầm nhìn ta nói:

“Miệng lưỡi ngược lại rất tốt. Chẳng lẽ hoàng thượng coi trọng cái miệng há to của ngươi?”

Ta không đáp, nàng lại hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

“Nguyễn hiền phi, Nguyễn chiêu nghi, các người nói xem, trẻ như vậy mới thỉnh an, là không đem lão thái bà ta đây để trong mắt?”

Kháo, thái hậu này chính là đang bắt bẻ, cũng không biết nàng thật sự tức vì chúng ta tới trễ hay bị người khác giật dây, nghĩ muốn chỉnh chúng ta một phen. Hạ mắt, ta bộ mặt cung kính nói:

“Thái hậu nương nương xin bớt giận. Vốn trước khi vào trong cung, hoàng thượng thương tỳ muội ta hai người suy yếu liền hạ chỉ. Chuẩn chúng ta ở trong cung trường hợp không quan trọng không cần quỳ lễ, cũng không cần thỉnh an, nhưng hai tỳ muội ta trong lòng kính trọng thái hậu, không nỡ hà đến sức khỏe vội vàng tới thỉnh an ngài, làm sao lại không để ngài ở trong mắt?”

Thái hậu nghe vậy mặt lạnh hơn, đôi mắt phượng giống như rắn độc quét qua người chúng ta. Quét xong thanh âm lạnh lẽo nói:

“Thân thể suy yếu? Thân thể khó chịu? Ai gia thế nào lại không nhìn ra? Hiền phi mới vừa rồi nhảy ra tiếp được cây quạt thân thủ nhưng là vô cùng nhanh nhẹn.”

Ta bóp chết lão thái bà người, cây quạt rõ ràng hướng trán ta đập tới, ta nếu không nhảy lên tiếp được, đầu không sưng thì cũng rách da. Lão tử dù có mắc chứng tự ngược cũng không để bản thân làm cái bia cho người!

Chắc chắc, đã sớm biết nữ nhân trong cung hung ác, nhưng không nghĩ có thể hung đến mức như vậy!

Ta không nhịn được đáp:

“Thái hậu nương nương ánh mắt thật là tốt, thật có thể nói là gừng càng già càng cay, thân thể có bệnh hay không, không cần tìm thái y, ngài chỉ cần đảo mắt đã nhìn ra. Đã như vậy, hậu cung cũng không cần thỉnh thái y, chỉ cần người tới trước mặt dùng còn mắt đảo qua là được.”

“Lớn mật!! Ngươi cứ nhiên coi rẻ bốn cung!”

Chỉ thấy lão thái bà hô to một tiếng, tiện tay ném tới một chén trà. Lần này ta đã sớm có chuẩn bị, nhẹ nhàng liền tránh khỏi, chén trà rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh, sau lưng một nữ tử mặc cung trang màu lục rướn cổ lên nhìn chế giễu, nàng đại khái không nghĩ ta nhanh như vậy liền tránh, vì vậy. . .bi kịch liền xảy ra.

Một mảnh vụn xẹt qua cổ nàng, máu chảy ra. Chắc là rất đau đi? Trên mặt của nàng này giờ vẫn còn nụ cười thấy người gặp họa, giờ đây ngay cả mở miệng cũng không dám, chỉ là hung hăng dùng ánh mắt hận không thể lột da nhìn chằm chằm ta.

Ta vô cùng buồn bực, đây là gì a, cái lý cũng không phải ta ném, người trừng ta xong rồi thì sao? Người không phải là nên trừng lão thái bà kia sao! Chẳng lẽ người cảm thấy ta nên ngăn trước mặt người để bị đập bể đầu cho người xem náo nhiệt? Không còn gì để nói. . .

Bất quá ta cẩn thận nhìn kĩ vết thương, ân, thật ra thì không sâu, không có cắt phải động mạch, không chết được. Cho nên nói muốn xem não nhiệt cũng rất nguy hiểm, ít nhất người phải tìm vị trí an toàn mà đứng đúng không?

Ta vừa định nhắc nhở nàng đi tìm thái y cầm máu, liền nghe thấy một thanh âm mang theo trào phúng nói:

“Mẫu hậu sáng sớm lại tức giận như vậy, cũng không sợ tổn hại sức khỏe!”

Di, là tiểu hoàng đế. Ta đột nhiên phát hiện kể từ khi thanh âm của hắn vang lên, tất cả chúng tần phi đứng trong điện lâm trạng thái cộc gỗ “Ta cái gì cũng không nhìn thấy nghe thấy” bắt đầu len lén chỉnh váy hoặc sờ tóc, tầm mắt đều nhìn hướng cửa điện, từng cái một được gọi là mặt hạnh hàm sóng, cười quyến rũ, thật kiểu diễm ướm át a. . .

Lại nghe tiểu hoàng đế nói “Vũ chiêu nghi, người làm sao?”

“Hoàng thượng.” Âm cuối kéo dài vô hạn, mới vừa rồi còn trừng mắt nhìn ta liền hạnh phúc ngã vào ngực tiểu hoàng đế.

Hừ! Giả bộ ~ khinh thường nhìn bọn họ một cái, nghe thấy thanh âm “Mau truyền thái y” của tiểu hoàng đế. Lấy tay nhéo Nguyễn Chỉ, ta hướng nàng nháy mắt, liền thấy nàng hiểu ý gật đầu, đồng thời “Ai ui” một tiếng.

Thế nhưng. . . Thế nhưng ở bên cạnh ta lảo đảo một vòng, rồi sau đó cước bộ lảo đảo tới trước người tiểu hoàng đế. Hai tay giống như vô ý đẩy thân thể Vũ chiêu nghi ra. . . Sau đó. . . Sau đó liền dính vào người tiểu hoàng đế, mềm mại không xương ngã vào trong ngực hắn. Trong miệng còn suy yếu nói “Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Người ta choáng váng. . .” Nói xong cũng nhắm hai mắt lại.

Chắc chắn, Nguyễn Chỉ cô nương, người thật sự là cường đạo!

Chỉ thấy Vũ chiêu nghi bị Nguyễn Chỉ đẩy ra chân không vững liền ngã trên người một cung phi khác, cung phi kia hiển nhiên không có chuẩn bị đỡ người, thân thể lập tức ngã vào trên người nữ tử phía sau. . . Vì vậy. . . Trong chớp mắt, giống như hiệu ứng domino, một lại một ngã về phía sau.

Che mắt, ta không nhẫn tâm nhìn, cô nương đứng ở cuối nha, người chớ ngã đến mức chấn động não a. . .

Chỉ nghe “Phịch” một tiếng. Cô nương đứng cuối cũng anh dũng ngã xuống. Trong Vi Ương cung, ắt rồi loạn.

49. Chương 49

“Hoàng đế, người nhìn xem Nguyễn hiền phi mới phong không biết quy củ như thế nào, nhìn xem nàng đem Vị Ương cung của ai gia thành cái gì!”

Thấy tiểu hoàng đế, khuôn mặt nghiêm nghị mới vừa rồi của thái hậu dịu xuống, hơi chút không cam lòng nói. Đại khái, tiểu hoàng đế không xuất hiện mà chỉ có ta, vẫn là không cam lòng.

Ta hạ mắt, quyết định không để ý nàng, cũng không nhìn nữa, dù sao chủ nhân chân chính tới, có chuyện gì liền để cho tiểu hoàng đế chịu là được. Chỉ thấy hoàng đế trong ngực ôm Nguyễn Chỉ, không nhanh không chậm nói:

“Mẫu hậu, theo như vi thần mới vừa thấy, Vị Ương cung như vậy tựa hồ là chính mẫu hậu. . .”

“Người! Người cư nhiên che chở cho tiện nhân này!”

Thái hậu đột nhiên cắt đứt tiểu hoàng đế, sắc mặt có mấy phần dữ tợn nói.

“Mẫu hậu, xin chú ý lời nói của ngài, dù sao tuổi tác đã cao, chuyện hậu cung nhi thần không dám làm phiền mẫu hậu quan tâm nữa. Mẫu hậu nếu là bây giờ cảm thấy trong lòng buồn bực mà phát cáu, không bằng đi hoàng lăng bồi phụ hoàng đi.”

Thanh âm kia mặc dù trầm thấp, lại rõ ràng mang theo ý vị uy hiếp. Thái hậu nghe vậy tức giận cả người phát run. Lại tựa hồ như cố kỵ điều gì, giận dữ nhìn ta một cái liền quay đầu đi.

“Đúng rồi mẫu hậu, Nguyễn hiền phi cùng Nguyễn chiêu nghi bởi vì thuở nhỏ thân thể suy yếu, trầm liên chuẩn các nàng không cần thỉnh an, mẫu hậu là lão nhân gia nhân hậu như vậy tất nhiên sẽ không làm khó hậu bồi đi.”

Không biết có phải ta nghe nhầm hay không, ta thấy tiểu hoàng đế kia đem ba chữ “lão nhân gia” nhấn mạnh. Thân thể thái hậu càng run lợi hại hơn.

“Ái phi, chúng ta về trước đi.” tiểu hoàng đế nắm tay ta, trong ngực ôm Nguyễn Chỉ cứ như vậy mà đi ra ngoài, ta liếc mắt, phát hiện khoe môi Nguyễn Chỉ hiện lên tươi cười, đem mặt mình chôn trong ngực tiểu hoàng đế.

Sau khi ra khỏi cửa điện ta mới phát hiện giai nhân cung trang hồng nhạt đứng phía sau tiểu hoàng đế lại là Hứa Từ. Đúng rồi, tiểu hoàng đế tối hôm qua ngủ ở chỗ Hứa Từ.

Chẳng qua là. . . Hứa Từ biết ta, ta vốn tưởng rằng nàng nhìn thấy ta sẽ thốt lên:

“Người cái này thanh lâu nữ tử như thế nào. . .” Sau đó trước mặt mọi người vạch trần thân phận của ta, không nghĩ tới nàng cũng chỉ là rất có thâm ý nhìn ta một cái, rồi sau đó liền quay đầu đi. . . Cũng là nữ tử biết điều, biết nếu lúc này mở miệng sẽ chỉ đắc tội tiểu hoàng đế cùng ta.

Đến Tuyền Lan điện, tiểu hoàng đế đem Nguyễn Chỉ vào điện trước, rồi sau đó liền tới phòng ta, tự ngồi ở trước bàn, tùy ý rót trà chậm rãi uống. Thấy ta đứng ở bên hồi lâu cũng không làm gì, lúc này mới mở miệng nói:

“Ái phi quả nhiên là cùng người khác bất đồng, lần này trầm vì người không tiếc đắc tội thái hậu, nếu là nữ tử khác chỉ sợ đã sớm đối với trầm ôm ấp yêu thương, chỉ có ái phi người, mới có thể lạnh nhạt như vậy.”

Trong giọng nói của hẩn lộ ra giễu cợt, giống như châm chọc ta không biết tốt xấu. Hạ mắt, ta nói:

“Hoàng thượng là đang nói đùa, rõ ràng chính người đang lợi dụng ta để chọc giận thái hậu.”

Được tiện nghi còn khoe mẽ, không có cửa đầu! Mặc dù ta không biết nguyên nhân vì sao, nhưng nếu ngay cả sự thật hiển nhiên như vậy ta cũng không nhìn ra, đầu của tiểu gia dùng để làm gì?

Hẩn nghe vậy nụ cười trên mặt bỗng cứng nhắc, mắt hơi trầm xuống nói: “Người quả nhiên thú vị.”

Không đợi ta đáp hẩn liền đi tới trước ta, hai tay ôm eo ta nói:

“Xuân Tiêu, trong mắt người vẫn là không có ta a.”

Thanh âm khàn khàn, gần như là than thở. Đầu của hẩn từ từ dựa sát lại, tay muốn nâng cằm ta lên. Làm cái gì vậy? Ta cả kinh, thật nhanh nghiêng người tránh ra, mở miệng nói:

“Hoàng thượng, nô tỳ có vấn đề muốn hỏi người!”

Động tác của hẩn dừng lại, lúc này ta cũng không tìm kiếm, bởi vì vừa rồi ta phát hiện hôm nay ta không mang hồn mộng mê hồn tán trên người! Mặc kệ, nói sang chuyện khác!

Ta nói:

“Hoàng thượng người có biết người tên là Trầm Mặc?” đều là họ Trầm, dù gì cũng biết chút ít đi.

Chẳng biết tại sao, ta mơ hồ cảm thấy hai chữ này không đơn thuần chỉ là một cái tên. Có một loại cảm giác mãnh liệt nói cho ta biết, người này thực sự tồn tại.

Tiểu hoàng đế nghe vậy động tác dừng lại, vẻ mặt bất khả tư nghị [1] nhìn ta nói:

[1] không thể tưởng tượng nổi.

“Người thế nhưng không biết đây là tục danh của thủy tổ?” [2]

[2] Thủy tổ: người sáng lập. Ở đây là người khai quốc.

Thủy tổ? Đó là cái gì?

Ta ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn, chỉ thấy tiểu hoàng đế day trán, từ từ đẩy ta ra, xoay người đi ra ngoài, chốc lát sau hắn trở về cầm một quyển sách nhét vào trong tay ta nói:

“Tối nay không viết mười lần liền không cho ăn cơm!” Nói xong nhàn nhạt nhìn ta một cái, xoay người rời đi.

Ta cầm quyển sách lên nhìn. Tên là Bốn quốc thủy tổ, mở ra trang thứ nhất, liền thấy góc trái phía trên có chữ viết rằng:

Bốn quốc thủy tổ, chuyện về Đại Diễn khai quốc hoàng đế Trầm Mặc.

Gì? Trầm Mặc, khai quốc hoàng đế? Người đã sớm chết thân thể đã thối nát? Ta nằm mơ thấy hắn, tức là làm sao?

Hồn ma tới cửa? Cô hồn báo mộng?

Thân thể không khống chế được run lên, cảm thấy có hàn khí xông lên. Nếu như trước đây ở đâu thấy hoặc nghe qua tên này, thì không có việc gì, nhưng mấu chốt là ta chưa từng nghe qua. Còn có hồng y nam tử kia, vì sao giống Cửu Tân trước đây ta mơ thấy? Bất quá Cửu Tân là nữ, bên trong, có liên hệ gì sao?

Càng nghĩ càng thấy quỷ dị, hơn nữa ta lại cảm thấy Cửu Tân thoát nhìn rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ cuộc đã gặp qua ở đâu. . . Lắc đầu, trong lòng ta nghĩ, nếu như lại lần nữa nằm mơ thấy bọn họ, ta nhất định phải tìm ra lí do. Có vẻ là người chết còn oán niệm mới có thể báo mộng.

Ai, không nhận được thở dài, mộng hay không mộng trước hết để qua một bên. Trước tiên hoàn thành bài tập của tiểu hoàng đế đi. Vừa nghĩ tới hắn dùng ánh mắt nhìn kẻ thất học nhìn ta, lão tử liền vô cùng khó chịu. Có ý gì sao, ta dù gì cũng là người trải qua ngàn năm lịch sử Trung Hoa. Ta biết từ “Trường môn phú” của Tư Mã Tương Như đến “Thẩm Viên Xuân – Trường Sa” của Mao Trạch Đông [3]. Người có thể sao? Hiển nhiên là không thể a

~[3] Tư Mã Tương Như là người đời nhà Hán.

Sai Nhã Ca gọi Nguyễn Chỉ tới đây, ta nghĩ thời gian dài như vậy, Nguyễn Chỉ cũng hôn mê xong rồi đi. . . Nguyễn Chỉ rất nhanh đã tới, thấy ta một mình ngồi trước bàn, trong mắt thoáng qua tia thất vọng. Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc không nhận được. Nàng ngượng ngịu nói:

“Hoàng thượng tối nay không có qua đêm ở chỗ tỷ tỷ.”

“Ân.” Đôi mắt Nguyễn Chỉ ảm đạm mấy phần, ta nghĩ rằng nàng nhất định nghĩ đến hồ nước hoặc nửa đêm hẹn hò gì đó. . . Ai. . . Đáng thương cho tâm hồn thiếu nữ của cô nương Nguyễn Chỉ a

~Kéo tay Nguyễn Chỉ đi tới trước bàn, ta đem Bốn quốc thủy tổ đưa cho nàng nói:

“Tỷ tỷ, hoàng thượng nói muốn nhìn chữ viết tay bản Bốn quốc thủy tổ, ta chữ viết xấu sợ bản mắt hoàng thượng, ta đoán tỷ tỷ viết chữ rất đẹp, cho nên muốn tỷ tỷ làm giúp.”

Mặc dù ngoài miệng nói ngọt, trong lòng ta lại đang cười trộm, khụ khụ, tiểu hoàng đế, người nghĩ bảo chép mười lần lão tử liền chép mười lần? Vậy thì ta quá mất mặt!

Nguyễn Chỉ nghe vậy hai mắt sáng lên: “Muội muội, đây là viết cho hoàng thượng nhìn?”

“Đúng vậy.” Ta gật đầu.

Nguyễn Chỉ nghe vậy vẻ mặt nhu tình mật ý nói:

“Nếu là viết cho hoàng thượng nhìn, ta nhất định sẽ cố gắng viết sao cho đẹp nhất!”

Nghe vậy, khóe miệng ta không tự chủ co rút mấy cái, cũng chỉ có người ái mộ điên cuồng mới có thể coi hành hạ viết đau tay thành hạnh phúc được ban ân đi. Ta liền muốn chảy xuống hai hàng lệ như sợi mì. Người ái mộ a người ái mộ. Anh tuần tiêu soái phong lưu phóng khoáng Sở ca Sở Tiểu Dạ, ở hiện đại cũng là có người ái mộ a! Chẳng qua là hôm nay ở đây. . . Được rồi, Qua Tử huynh miễn cưỡng cũng được coi là người ái mộ.

Thu lại suy nghĩ, ta thấy Nguyễn Chỉ cúi xuống bàn vẽ mặt cực kỳ chuyên chú chép sách. Một hàng chữ đẹp dễ hiện lên trên giấy, tâm tình cũng rất vui vẻ. Trong lòng hơi có chút băn khoăn. Ta đi rót trà cho nàng, nhẹ kéo ống tay áo nàng, nàng hướng ta cười ôn nhu, để xuống bút lông rồi bưng lên uống. Sau khi uống xong lại nhấp miệng, có chút không thỏa mãn nói:

“Lần này là cỏ Vân La.”

“Cỏ Vân La? Chẳng lẽ lại là độc dược?”

Nàng gật đầu. Ta hỏi “Tác dụng là gì?”

Nguyễn Chỉ nghe vậy cau mày suy nghĩ một lát, nói:

“Làm cho người tứ chi dần dần vô lực, mềm yếu như mây trên trời.”

Ngoan độc! Thật vô cùng ngoan độc! Đây không phải là từ từ khiến người tê liệt sao? Nhã Ca mới từ ngự thiện phòng mang nước nóng tới liền bị động tay động chân, độc dược của những nương nương kia thật đúng là xuất hiện ở mọi nơi! Xem ra, cần phải dành thời gian hảo hảo dọn dẹp một chút.

Nguyễn Chỉ chép xong lần thứ nhất ta liền muốn ngủ thiếp đi. Dụi dụi con mắt, ta nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ sao một lần đã hiểu rõ?”

“Tất nhiên.” Nàng gật đầu.

Ta nói tiếp: “Vậy người có thể nói uội muối một chút, trong quyển sách này viết những gì?”

Nguyễn Chỉ cười nhẹ, con ngươi biến đổi, gơ tay nhắc chân đều ẩn hiện một cổ khí quý phái. Đôi môi hé mở, chỉ nghe nàng nói:

“Những năm cuối Đại Ân, thiên tai khắp nơi, Thát Tử phương Bắc xâm lược, dân chúng lầm than. Kẻ thống trị hoang dâm vô độ, phía dưới chỉ biết vợ vét của cải. Năm đó đại hạn, người ở ngoài quan ải chết đói nhiều vô số, thông tin lại bị dấu diếm hơn một tháng mới truyền đến hoàng đô, trong triều không có bất kỳ kẻ nào muốn mở quốc khố cứu giúp nạn dân.

Lúc đó, thủy tổ Trầm Mặc là cậu ấm danh môn vọng tộc, đúng lúc ấy du lịch ở quan ải. Chính mắt thấy bị kịch nạn dân lấy thịt người ăn, ở trong lòng liền thề muốn lật đổ triều đình, muốn cho dân chúng cuộc sống đầy đủ sung túc. Đến cuối năm, những người có tri thức đứng lên khởi nghĩa. Sau chín năm, rốt cuộc mới lập nên Đại Diễn hoàng triều hôm nay.”

Nói như thế, vậy thì Trầm Mặc là một anh hùng. Bất quá muốn làm hoàng đế có dã tâm có khát vọng thì không đủ, thời cơ cũng vô cùng trọng yếu! Hơn nữa một công tử văn dốt võ nát chỉ biết du sơn ngoạn thủy, lại một thân chinh chiến trở thành hoàng đế khai quốc. Trong sách này “Có người giúp một tay” tuyệt đối không đơn giản như vậy. Có thể thấy được, mạng lưới liên lạc khổng lồ là trọng yếu cỡ nào a!

Nguyễn Chỉ thấy ta bộ dáng suy nghĩ sâu xa cười một tiếng nói:

“Thủy tổ Trầm Mặc đúng là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, bất quá ta cảm thấy hứng thú, chính là tình yêu cảm động sâu sắc của hắn cùng với Trữ Tín hoàng hậu Cửu Du, muối muối người biết không? Thủy tổ cả đời chỉ cùng Cửu Du hoàng hậu làm bạn đến già, ngay cả một phi tử cũng không có! Cho nên người ta nói nam nhi Trầm gia, đều có chút mầm móng si tình!”

Nhàn nhạt nhìn bộ dáng say mê của Nguyễn Chỉ, ta có chút không biết nói gì. Hiện giờ tiểu hoàng đế cười mấy trăm lão bà, thậm chí thường thường mỗi đêm chọn một nữ nhân, vậy cũng là biểu hiện của mầm móng si tình sao? Bất quá nếu là ta nói những lời này với Nguyễn Chỉ, nàng tất nhiên sẽ đáp lại một câu “Đó là bởi vì hắn chưa gặp được người khiến hắn phải si tình.”

Tựa hồ các cô nương đối với tình yêu luôn ôm quá nhiều ảo tưởng không thiết thực. Lắc đầu một cái, chợt nhớ tới. Ta lôi kéo tay Nguyễn Chỉ nói:

“Người xác định Trữ Tín hoàng hậu không gọi Cửu Du mà gọi Cửu Tân?”

Nguyễn Chỉ nghi ngờ nhìn ta một cái nói, “Tất nhiên là Cửu Du.”

Nàng lật sách, chỉ vào hai chữ đằng sau Trữ Tín. Được rồi, mặc dù chữ phiên thể lão tử không biết nhiều, nhưng hai chữ Cửu Du ta có thể loáng thoáng nhận ra. Trong lòng có chút đè nén, tựa hồ có gì đó chần lấp, khiến cho hô hấp của ta cũng khó khăn.

Ba ngày sau, ta cũng không gặp tiểu hoàng đế, nghe nói tin tức trong triều, hoàng thượng cùng các quan vì phòng ngừa lũ lụt mà bận rộn bề đầu sứt trán. Nguyễn Chỉ cực nhọc viết thật đẹp nhưng cũng không có cách nào đưa cho hắn.

Mấy ngày nay khi ăn cơm ta cũng kéo theo Nguyễn Chỉ. Chờ nàng ăn rồi thử qua không độc ta mới dám đụng đĩa. Khiến lòng ta buồn bực chính là, độc đều hạ ở những món có thịt! Mà đồ chay đều không độc. Ba ngày ăn rau, lưỡi lão tử cũng muốn lè ra ngoài!

Bữa trưa hôm đó, ta mang theo một món rau thì liền nghe Nguyễn Chỉ “A” một tiếng thảm thiết! Lập tức nhảy đến, bộ mặt kinh sợ quá mức.

“Thế nào? Thế nào? Lại ăn phải kịch độc?” Ta trấn an vỗ lưng nàng cẩn thận nghiêng lợi hỏi.

Cách lão tử! Độc ba ngày này có mấy trăm loại, cũng mau có thể làm chết một cái bàn!!

Chỉ thấy Nguyễn Chỉ vỗ ngực tay khẽ run nói:

“Món ăn, trong món ăn có sâu!”

Ta sửng sốt, bưng khay đến nhìn, đúng là có. Một con sâu đen to bự trợn mắt nhìn ta, tay run run, cái khay liền “Phang” bị quăng xuống đất. Cách lão tử! Cho người mặt trời liền đại hạn, cho người nước sông liền lũ lụt! Các nữ nhân trong hậu cung thật đúng là ngoan độc, thấy hạ nhiều độc được như vậy cũng không chết chúng ta, vì vậy đối kẻ ghê tởm dùng sâu, muốn ói chết chúng ta?

50. Chương 50

Ta chỉ cảm thấy trong lòng lửa giận bùng bùng, nếu ta còn không phát tiết sẽ vì ám ức mà chết! Hãm cha, không cho ta ăn thịt, được, ta nhẫn, lão tử có thể gặm rau! Nhưng là ngàn vạn lần, người không nên dùng sâu làm cơm cho ta ăn!!

Nghiến răng, ta gọi Nhã Ca nói:

“Gọi Văn Thư tới!”

“Vâng” Nhã Ca nghe vậy lui ra ngoài, lúc sau trở lại cùng với Văn Thư, Văn Thư như cũ gương mặt hiền lành, bộ dáng đáng hoàng thật thà. Ta nặn ra nụ cười có thể nói là ôn nhu rồi hướng nàng vẫy tay. Nàng lanh lợi tiến lên mấy bước. Ta kéo tay nàng qua nói:

“Văn Thư, nghe Nhã Ca nói người thường ngày làm việc rất là chịu khó. Bồn cung rất cảm động. Hôm nay ngự thiện phòng làm nhiều món ăn như vậy, bồn cung cùng chiêu nghị nương nương ăn cũng không hết. Nếu vớt sạch thì thật đáng tiếc, như vậy liền thưởng người đi.”

Ta vừa nói vừa chăm chú nhìn chăm chăm vẻ mặt của nàng, không ngoài dự liệu nàng nhú mày một cái. Rồi sau đó thuận theo nói:

“Thật tốt. Nhưng là nương nương, nhiều món như vậy nô tỳ nhất thời ăn cũng không hết, có thể hay không cầm về phòng rồi từ từ ăn?”

“Việc này sao, dĩ nhiên là không được!” Hung hăng trợn mắt nhìn nàng, ta nói:

“Phần thưởng của bồn cung dành cho người là tâm ý, người nếu ngay trước mặt ta không ăn, ta sao biết được người có đón nhận phần tâm ý này hay không?”

Nói xong ta liền cầm đĩa đặt vào tay nàng nói:

“Nhanh ăn đi, nhớ chỉ được ăn món mặn nga. Nếu không người khác sẽ tưởng bồn cung ngược đãi người.”

Tay của nàng run lên, đôi đĩa kia liền rơi xuống đất.

“Nương. . .nương nương, nô tỳ hôm nay ăn nhiều quá đau bụng, ăn cái gì liền ói hết! Nương nương, nô tỳ hiện tại ăn không vô, nương nương có thể để nô tỳ lần sau ăn hay không?”

Thấy nàng khẽ run lại cố giữ dáng vẻ trấn tĩnh, vẻ mặt rớt cuộc thể hiện sơ hở, không hề có vẻ mặt thật thà kia nữa. Lòng của ta cuối cùng lại mềm nhũn. Hơi có chút không đành lòng.

Ho nhẹ nói:

“Người đứng lên trước đi, đem những món ăn này đổ đi. Nói với ngự thiện phòng là không hợp khẩu vị của ta, bảo bọn họ làm lại hai món ăn. Ân, Văn Thư, trước khi đưa món ăn tới người nhớ tự mình nếm thử trước.”

“Vâng, nương nương.” ta có thể cảm giác Văn Thư thở nhẹ một cái, rồi sau đó như được đại xá chạy chậm ra cửa. Hẳn là chạy đi báo đức phi mình đã bại lộ, không biết lần sau đức phi còn có thể đưa nằm vùng nào tới. Ta cũng không muốn trước khi tìm được điệp kính đã chết. Làm quỷ rồi ai còn quan tâm là nam hay nữ nữa.

Đợi hơn nửa giờ mới thấy Văn Thư bưng thức ăn tới, mặc dù không phải là rất khéo léo, nhưng hương thịt cá xông vào mũi, khiến nước miếng của ta cũng sắp rớt xuống. Văn Thư vô cùng tự giác cầm đũa tới trước mắt ta ăn thử trước, rồi sau đó liền cúi chào lui xuống.

Ta vẫn để cho Nguyễn Chỉ ăn trước. Nàng cầm đũa lên gấp vài miếng, rồi sau đó có chút thất vọng nói:

“Những thứ này đều không độc.”

Một khắc này khiến ta vô cùng kích động! Thật muốn cầm đũa há miệng nuốt hết cả mâm. Kéo Nhã Ca ngồi xuống cùng ăn, tiểu nha đầu vẫn cùng ta gặm rau, ngay cả miếng thịt cũng chưa được ăn. Vẫn là ủy khuất nàng, nhớ lại thời điểm lão tử ở Phù Dung các, yếu cật vương bát tuyệt thất cảm thương áp. Yếu cật vương bát tuyệt thất cảm thương ngư oa. [1] Thân phận dù cao hơn, nhưng chất lượng sinh hoạt lại giảm a.

[1] Muốn ăn gà thì bày vịt ra cũng không thèm ăn. Muốn ăn ba ba nếu bày ếch ra thì không ăn.

Thật là lệ rơi nước mũi chảy.

Ăn cơm xong. Ta một mình đi về phòng. Lấy tay gõ vòng tay hồi lâu Hành Cửu mới ra ngoài. Mắt phượng khép hờ, vạt áo mở phân nửa, hẳn bộ dáng ngủ không đủ ăn không no nhìn ta nói:

“Có lời gì nói mau. Ta còn muốn tiếp tục ngủ bù.”

Không nhận được trừng hấn một cái, lại phát hiện bộ dáng hấn bây giờ có mấy phần chọc người. Mới mấy ngày không thấy, người này thế nào có vẻ yêu nghiệt thêm vài phần? Không nhận được nói:

“Hành Cửu, mấy tối này người đều bay ra ngoài cùng Dạ lang quân quân quít?”

Vốn cũng chỉ là trêu chọc. Lại thấy Hành Cửu nhú mày nói:

“Cũng không tới mức quân quít, bất quá mấy tối này thật sự cùng hấn ở một chỗ.”

Kháo! Hấn cha! Ở chung một chỗ còn không phải quân quít?! Nha nha, buổi tối cô nam quả nam, nói không chừng có thể làm tới mức củi khô lửa bốc. . .Ta đang suy nghĩ xem tội cùng là Hành Cửu bỏ nhào vào Dạ lang quân, hay là Dạ lang quân bỏ nhào vào Hành Cửu thì Hành Cửu uể oải nói:

“Xuân Tiêu, người tức giận?”

“Tức giận?! Tức giận cái gì?” Ta nghi hoặc nhìn hấn, liền thấy vẻ mặt hấn đột nhiên lạnh lùng. Nói:

“Không tức giận là tốt!”

Nha, thế nào mấy ngày không gặp tính khí cũng thay đổi kỳ quái? Chẳng lẽ tới đại di mộ? Trùng hấn một cái. Suy nghĩ một chút lại cảm thấy tức giận với biểu tình của hấn.

Vì vậy ta liền hỏi sang chuyện khác:

“Hành Cửu, rốt cuộc như thế nào mới có thể lấy được diệp kính? Thật sự ngay cả một chút đầu mối cũng không có?”

Hành Cửu nghe vậy ngẩn ra, thu lại vẻ mặt băng sơn ngưng trọng nói:

“Xuân Tiêu, người nói ta mới nhớ. Hiện tại bây giờ không thể tìm được diệp kính.”

“Tức là thế nào?”

Chỉ nghe hần nói tiếp:

“Diệp kính là thị linh vật. Giờ tý ngày mười lăm tháng tám lúc mặt trăng tròn nhất mới là thời khắc nó tập hợp linh khí thiên địa tốt nhất. Đến lúc đó chỗ nó ẩn thân sẽ phát ra cột sáng chiếu nửa bầu trời. Khi đó người chú ý một chút, tự nhiên sẽ biết được nó ở đâu.”

Mười lăm tháng tám?! Ta yên lặng tính toán, nói cách khác là còn hơn ba tháng! Ta nguyên rửa người Hành Cửu! Người để ta vào cung sớm như vậy là để ta hưởng thụ bách độc cùng gặm rau?

Có vẻ là nhìn ra ánh lửa trong mắt ta. Hành Cửu trấn an vỗ vai ta nói:

“Xuân Tiêu, đến sớm là để hiểu rõ địa hình.”

Hiểu rõ cái rắm! Muốn nắm rõ địa hình của cả hoàng cung cũng không đến mức ba tháng đi! Tức giận trừng hần một cái, hần lại không biết mình giờ phút này đang bị người cầm hận, thông thả ung dung nói thêm:

“Xuân Tiêu. Hiện tại ta đã có thể ăn cơm. Về sau người có thể mang cơm vào phòng cho ta ăn. Oh đúng rồi, món có độc ta cũng không ăn nga!”

Nói xong thật nhanh chui vào trong vòng tay, vì vậy trâm bích ngọc trên đầu ta ném ra không có đất dụng võ.

Làm sao bây giờ? Mình cũng không nuôi nổi còn phải nuôi thêm một, Hành Cửu nói có thể ăn cơm là ý gì? Chẳng lẽ hần đã thành công từ tán tiên rắm chó thoát hóa thành người sao?

Lắc đầu, ta quyết định không nghĩ loạn nữa, thời tiết tốt thế này, không bằng đi ra ngoài một chút, coi như là tìm hiểu địa hình, thuận tiện xem xét vị trí của ngự thư phòng, không chừng ngày nào đó cần phải trộm thịt ăn.

Lấy ra mặt nạ cùng thuốc bùa, ở trên mặt xoa hồi lâu, giống như lần trước sai Nhã Ca trông cửa, ta liền nghênh ngang tiêu sái ra ngoài. Đi qua gốc cây liễu thì ta nhếch môi cười một cái. Dọc đường đi đều cẩn thận nhìn phong cảnh một lần. Nếu như ta nhớ không lầm, trước mặt là ngự hoa viên. Ta đang định đi tới. Liền nghe thanh âm của Đoàn Tu:

“Đứng lại!”

Không thể nào không thể nào? Lần trước chỉ bằng một đôi mắt liền nhận ra ta. Lần này chẳng lẽ tiến hóa đến trình độ chỉ cần nhìn sau lưng cũng nhận ra?

Thân thể ta cứng đờ không dám động đậy, chốc lát sau liền nghe thấy một thanh âm non nớt mang theo điểm nức nở nói:

“Mới vừa rồi ở ngự thư phòng sao người lại từ chối đề nghị của ta? Người nghĩ ta ở trước mặt mọi người bêu xấu sao!”

Là thanh âm của Lục thị lang, thì ra người vừa rồi hần gọi không phải là ta nha. Thở phào nhẹ nhõm. Ta vội vàng núp sau cây. Nhìn lên thấy Lục thị lang tức giận chạy đi, Đoàn Tu đuổi theo kéo hần. Lục thị lang hất tay hần lại đi tiếp. Đoàn Tu lại đi lên kéo.

Nãi nãi, đây tốt cùng là loại kịch gì a! Đoàn Tu cũng thật là! Một phen tiến lên kéo hần vào ngực mà làm không xong? Làm như vậy thật phức tạp.

Giống như là nghe thấy lời của ta, lần thứ hai tiểu tử Đoàn Tu này không rắc rối nữa, hần kéo cổ tay Lục thị lang đồng thời lực mạnh khiến hần ngã vào trong ngực mình. Rồi sau đó giận dữ nói:

“Người không phải bởi vì ta không để cho người hôn Tô Dạ Tài nên giận đến bây giờ sao? Tiểu Lục ta nói người hay, người nếu còn nháo như vậy nữa có tin ta một đao cắt của người rồi ngày ngày mang theo bên người?” (Sulli: anh thật bá đạo)

Tiểu Lục bị rống ngây người. Mà người không cố ý nghe lén như ta cũng ngây người! Ai nha nha Đoàn Tu thật là man (đàn ông) nha!! Thật là tăng thể diện cho nam nhân chúng ta!

Vi luật ngự ngác lấy tay đẩy ngực Đoàn Tu, Đoàn Tu từ từ cúi đầu. . .Mới vừa rồi hơi có chút hung dữ, hiện tại cấp trái táo ngọt đền đi? Sắp hôn sắp hôn! Hôn đi! Ta kích động trọn to mắt không muốn bỏ qua một màn nào!

“Người ở đây làm gì?” Bên tai có giọng nam trầm thấp vang lên, ta theo phản xạ lấy tay che miệng hần, đồng thời làm động tác “Xuyt”. Sau đó lại nhìn về phía Đoàn Tu. Lại chỉ thấy hai bóng lưng chạy như điên.

Nãi nãi!! Ghét nhất là xem ti vi đến đoạn đặc sắc thì quảng cáo! Xem tiểu thuyết đến đoạn máu chốt lại không kịch tính! Chờ hôn hồi lâu lại thấy hai dã uyên ương chạy như điên!

Không nhận được quay đầu lại trọn mắt một cái. Sau đó. . .Sau đó liền ngây người, ngự ngác, hù dọa. . .thủ phạm hù dọa uyên ương chạy bị ta lấy tay che miệng, không phải Hàn vương thì là ai? Giờ phút này hần nhú mày nhìn ta, vẻ mặt băng sơn vạn năm như thường ngày khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Hần nói “Người ở cung nào? Mới vừa rồi lén lút nhìn cái gì?”

Cúi đầu, ta hạ mắt, suy nghĩ phương pháp chạy trốn. Mặc dù băng sơn vương gia lúc trước còn nói muốn lấy ta, nhưng là xét bộ dạng bình thường bây giờ của ta, ta thật sự không tin hần có thể thả ta. Ngắc đầu nhìn hướng hần. Ta hô lớn:

“Hoàng thượng vạn tuế!”

Hàn vương quay đầu nhìn lại. Ở một khắc hần quay đầu kia, ta vội vàng chạy hết sức. Kết quả. . .

Hần tung người nhảy một cái liền tới trước mặt ta, bàn tay nín lấy cổ áo ta nói:

“Người dám lừa gạt bốn vương?”

Thượng đế cứu mạng a, lần này không chết thì cũng bị lột da! Cách lão tử! Không phải thuận tiện chỉ một hướng rồi kêu, sau đó thừa dịp người nọ phân tâm liền có thể chạy sao?

Chẳng lẽ ta mới vừa rồi không gọi “Hoàng thượng” mà kêu nhầm thành “Máy bay”?

Ở thời điểm ta không biết làm thế nào cho phải thì nghe thấy thanh âm mang theo chút khàn khàn nói:

“Hàn vương dừng tay, chớ đả thương nàng.”

Là Đoàn Tu? Nhưng hần vừa rồi không phải giật mình liền kéo Tiểu Lục chạy sao?

Hàn vương nghe vậy nể tình thả tay ra, ánh mắt đề phòng nhìn ta nói “Người ở cung nào? Tên là gì?”

Thấy ta cúi đầu không đáp, lại quay đầu nói với Đoàn Tu “Đoàn đại nhân biết nàng?”

“Đúng” Đoàn Tu nhếch mày, không biết từ chỗ nào lấy ra chiết phiến vung vung mấy cái, rồi sau đó khề khề môi nhìn ta nói:

“Còn không nói tên của người cho vương gia?”

“Hồi vương gia, nô tỳ là Văn Thư. Ở trong cung hiền phi nương nương.”

“Nàng chính là Văn Thư??” Hàn vương đột nhiên cao giọng, khiến ta sợ hết hồn. Làm sao, Văn Thư là người có tiếng tăm sao?

Ta nghi ngờ nhìn Đoàn Tu, chỉ thấy hần gập quạt lại đánh vào trán ta nói:

“Không phải chính là kẻ hại Hoàng đại nhân về nhà chậm, bị mập phu nhân đánh một trận, sau đó thề đào ba thước đất cũng phải tìm ra kẻ tên Văn Thư sao. . .”

Hoàng ~ Hoàng đại nhân? Ta thế nào liền quên? Chẳng lẽ hần thật sự đợi đến tối mới về?

Lúc này bụi hoa tường vi phía sau bỗng động, rồi sau đó Lục thị lang vẻ mặt như hoa từ từ đi tới, bộ mặt bi phần nhìn ta nói:

“Người chính là Văn Thư ở ngự hoa viên đối với Đoàn Tu ôm ấp yêu thương?”

Nhìn vẻ mặt người thật không biết xấu hổ của Lục thị lang, ta thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài ba tiếng, Văn Thư a Văn Thư. Mặc dù sớm biết là nằm vùng của Đức Phi, nhưng ta thật sự không muốn dùng chiêu phá hư danh dự để báo thù người a

51. Chương 51

Tác giả có lời muốn nói: Qua Tử huynh cùng Hàn vương đều xuất hiện, nam chủ a nam chủ, thêm hai chương nữa hẳn liền chân chính xuất hiện.

Mặc dù rất muốn giả bộ bất tỉnh như Nguyễn Chí, nhưng lão tử tự nhận mình thật sự không có thân thể không xương mềm yếu, cùng với kỹ thuật xoay vòng như hoa tiên tử của nàng, cho nên chỉ đành từ bỏ.

Chỉ có thể cúi đầu thuận theo, tiếp nhận ánh mắt như lăng trì của Lục thị lang. Tiểu Lục a Tiểu Lục, trước thể nào cũng không nhìn ra người là thùng dấm chua lớn như vậy? Đoàn Tu trấn an hướng Lục thị lang cười một cái, ngay sau đó hẳn lại giống như hoa loa kèn từ từ rụt lại. . .

Chỉ nghe Hàn vương nói tiếp:

“Văn Thư cô nương, nếu như thế, câu hỏi mới vừa rồi của bốn vương sao người không trả lời, còn muốn chạy trốn?”

“Vương. . .Vương gia. Hồi. . .Vương gia, nô tỳ, nô tỳ mới vừa rồi thấy Đoàn đại nhân. . .Cùng. . .Cùng Vi đại nhân. . .”

“Được rồi, người không cần nói.”

Hàn vương cắt đứt lời của ta, nhú mày ả ý nhìn Đoàn Tu nói:

“Đoàn đại nhân, trong cung dù sao cũng là nơi trọng địa. Người hành động cần đúng chừng mực.”

Đoàn Tu nghe vậy nhìn ta một cái, hơi có chút dở khóc dở cười nói:

“Tu cảm ơn vương gia chỉ điểm.”

Hàn vương xoay người muốn rời đi, đột nhiên quay đầu lại nhìn ta một cái, vẻ mặt dấm chiêu khiến lòng ta run lên. Sau khi bóng dáng Hàn vương hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Đoàn Tu mới đi tới đây, chiết phiến lay động. Thanh âm giảm thấp nói:

“Xuân Tiêu cô nương, ta ngày càng tò mò người dịch dung vào cung, rốt cuộc là có ý đồ gì.”

Xoay người, hẳn tựa như không có chuyện gì, khéo môi vẫn chứa nụ cười đào hoa, hướng phía sau vẫy tay, Vi luật liền lập tức đi theo. Hẳn ước chừng là nhìn ra ta cùng với Đoàn Tu không có gian tình. Thân thiết đến gần Đoàn Tu, hơi có chút đặc ý của súng vật lấy lòng chủ nhân.

Ta ngơ ngẩn, nhìn bóng lưng chậm rãi rời đi của hai người. Cuối cùng chỉ có thể hữu khí vô lực hồi cung. Mới vừa đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy một thanh âm uy nghiêm:

“Cung nhân trước mặt, đứng lại cho bổn quan!”

Thanh âm này? Lộ ra phần nộ giận dữ, là Hoàng đại nhân!

Ta sát! Thật là năm hạn bất lợi! Cơ hồ ngay cả một giây cũng không dừng lại, ta bắt đầu chạy như điên. Phía sau mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, ta chạy gấp hơn. Chạy gần 10 phút, đợi khi dừng lại thì phía sau ngay cả một bóng người cũng không có. Không khỏi liền có chút đặc ý. Hoàng đại nhân nha Hoàng đại nhân. Mặc dù người là võ tướng, nhưng lại là một lão đầu lớn tuổi đi tiểu cũng không thể khống chế, làm sao có thể hơn được người trẻ tuổi như ta đây? Huống chi thời điểm ta chạy vẫn còn có hai người đang đi trên đường cản trở người. . .

Vì thế ta không dám ở trong hoàng cung chạy loạn nữa, khi ta trở về Tuyền Lan điện thì Nhã Ca sắc mặt vui mừng chào đón nhìn ta nói:

“Nương nương, người đã trở lại. Hoàng thượng mới vừa rời sai người đưa khẩu dụ tới, nói tối nay muốn nghỉ ở đây.”

Nha tiểu hoàng đế tối nay muốn đến? Nhưng không phải hấn vẫn bận phòng lũ lụt Hoàng Hà sao? Rửa sạch dịch dung trên mặt. Ta sai Nhã Ca đi ngự thiện phòng thông báo đầu bếp chuẩn bị món ăn, cố ý nhấn mạnh tối nay hoàng thượng sẽ dùng bữa ở Tuyền Lan điện.

Trong cung nữ nhân mặc dù trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ ta, nhưng lại tuyệt đối không dám hạ độc hoàng thượng, cần phải biết tiểu hoàng đế chính là sinh mạng các nàng a, nhưng ám chiêu kia thấy hấn phải cố kỵ mấy phần. Vì vậy, cũng liền có nghĩa là ta rốt cuộc có thể yên ổn ăn một bữa.

Buổi chiều khi tiểu hoàng đế tới, ta hào hứng nghênh đón nói:

“Hoàng thượng, người đã tới.”

Tiểu hoàng đế nhú mày hơi ngạc nhiên nhìn ta nói:

“Mấy ngày không thấy sao ái phi lại nhiệt tình như vậy?”

Cái này. . . Là vì không được ăn thịt a. Nhéo cổ họng, cố ý dụ dằng nói:

“Hoàng thượng, gầy.”

“Nga?”

Tiểu hoàng đế nhìn ta, vẻ mặt nhu hòa, khóe môi hiện lên tươi cười nói:

“Ái phi là quan tâm thân thể trẫm, nói trẫm gầy?”

Không nhận được nhìn một cái, lão tử lo lắng cho người? Khiến người đặc ý thế kia? Nhú mày, ta nói:

“Không phải, hoàng thượng, ta là nói ta gầy.”

Sợ hấn không thấy được, trước mặt hấn xoay một vòng, tiểu hoàng đế lại nói:

“Ái phi mấy ngày gần đây nhớ trẫm, cho nên ốm đi?”

Ta sát, ta nói hoàng thượng a! Người có thể không tự mình đa tình sao? Rốt cuộc không nhận được, ta hơi có chút giận dữ nói:

“Hoàng thượng, ta mấy ngày gần đây là bị đói gầy!”

Không ngoài dự liệu vẻ mặt hấn tối sầm, sau đó thanh âm lạnh như băng nói:

“Người đường đường là một hiền phi cao quý, trong cung ai có thể không cho người cơm ăn?”

Nói thì như thế, nhưng là có đủ loại độc, người dám ăn sao? Bất quá ta rất thức thời không nói thẳng ra, kéo tay tiểu hoàng đế đến chỗ ngồi, ta nói:

“Chỉ cần hoàng thượng sau này thường tới đây dùng bữa cùng ta, ta nhất định có thể lập tức mập trở lại.” Đây tuyệt đối là sự thật!!

Tiểu hoàng đế nghe vậy sắc mặt chợt mây chuyển trời quang. Sờ tóc của ta, hấn nói:

“Thì ra ái phi nói nhiều như vậy, chính là muốn trẫm sau này thường tới dùng cơm a?”

Đúng vậy, chính là ý này. Ta dùng ánh mắt đặc biệt nghiêm túc nhìn hấn. Tiểu hoàng đế ngồi xuống không lâu, Nguyên Chỉ đã tới. Vẫn là bộ dáng vui sướng trước sau như một, thỉnh thoảng lén nhìn tiểu hoàng đế, nhìn khiến lòng ta cũng ngứa như bị mèo cào.

Thật muốn rống to:

“Muội muội người lớn mật tiến lên, một chút nữa thôi.”

Tất nhiên ta còn chưa bày tỏ, liền nghe tiểu hoàng đế nói:

“Cung nữ Văn Thư là người trong cung người?”

Ta đang gấp thịch, đôi đũa liền “cách” một tiếng rơi trên bàn. Ta nói:

“Hoàng thượng sao lại nhắc tới Văn Thư?”

“Không phải là trẫm muốn đề cập, hôm nay hạ triều, Hoàng đại nhân đi sau lưng trẫm, nói cung nữ Văn Thư trong cung người huệ chất lan tâm, trong phủ hấn vừa vận thiếu một quần gia, cầu xin trẫm ban Văn Thư cho hấn.”

Quần gia? Đoán chừng là cầu xin lột da thì đúng hơn. Khóe môi không không chế được nhếch lên, ta nói:

“Có lẽ là Văn Thư cùng Hoàng đại nhân có cái gì. . .Nếu như thế, không bằng để cho nàng đi cùng Hoàng đại nhân.”

Tiểu hoàng đế mỉm cười nhìn ta:

“Trẫm cũng có ý này, nhà cửa Hoàng đại nhân. . .Khụ khụ, thật là có chút đáng thương.”

Híp mắt, trong lòng ta tươi đẹp như hoa nở. Kể hạ độc rồi cuộc quang minh chính đại bị đưa đi a! Hoàng đại nhân ta thật cảm ơn người! Lão tử cũng không uống công trước đây dương nhị nãi giúp người a.

Bữa tối tiếp tục, đột nhiên nghe cung nhân nói Nhân phi nương nương sai người đưa thiệp mời đến đây. Ta cẩn thận nhìn tấm thiệp, đại khái là mời đến dạ tiệc ở Nhân cung của Nhân phi, đều là mời nhi tử có phẩm cấp trong hậu cung.

Ta đang suy nghĩ Nhân phi lại muốn diễn kịch gì thì tiểu hoàng đế đưa tay lấy thiệp. Sau khi nhìn lướt qua, khóe môi lộ ra ý cười thâm thúy nói:

“Không biết Nhân phi lại nghĩ ra chuyện gì để chơi đùa.”

Đúng nha, là để chơi đùa, rõ ràng muốn đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay. Dừng xong bữa tối, tiểu hoàng đế nói:

“Trẫm còn có tấu chương phải xử lý.” liền trở về ngự thư phòng. Nguyễn Chỉ trở mắt nhìn hấn, há miệng muốn nói lại thôi. Ta đập nhẹ nàng một cái, liền thấy nàng đứng dậy, hơi đỏ mặt, ánh mắt quyết tâm nói:

“Hoàng thượng, trời lạnh, nô tỳ chuẩn bị áo khoác cho ngài!”

Hăm cha, ta không nở nhìn. Nguyễn Chỉ cô nương a, người sao lại không hăng hái tranh giành như vậy! Hiện tại ăn cơm cũng cảm thấy nóng lòng, đi bộ cũng có thể toàn thân ra mồ hôi. Người cho rằng đây là tháng mười hai trời lạnh sao?!

Nguyễn Chỉ ước chừng cũng biết mình nói hồ đồ như thế nào, nàng cúi đầu nắm vạt áo, có cảm giác mấy phần ủy khuất.

“Ban đêm đúng là có chút lạnh, Nguyễn chiêu nghị, làm phiền người.”

Tiểu hoàng đế thanh âm trầm thấp ôn hòa. Sắc mặt không gợn sóng không kinh động, chẳng qua là nhìn nàng tìm tòi nghiên cứu. Nguyễn Chỉ đột nhiên trợn to mắt, sau đó chạy nhanh như gió lấy áo khoác lông cừu trong điện, lại nhanh chóng chạy trở lại. Động tác nhẹ nhàng khoác lên vai tiểu hoàng đế. Thậm chí còn cười ngu một cái.

Phải, ta nghiêng đầu ra chỗ khác, là vô cùng không nở nhìn. . .

52. Chương 52

Nàng sao lại ngốc như vậy. . .Nguyễn Dự tính toán muốn nàng nhận được cưng chiều của tiểu hoàng đế, rồi sau đó đi lên hậu vị, xem biểu hiện hôm nay của nàng, hậu vị thật sự là xa xa không hén a.

Tiểu hoàng đế rời đi, ta cúi đầu suy nghĩ về dạ tiệc ngày mai của Nhân phi. Sói chúc tết gà, chuyện này đi vô cùng nguy hiểm, xem ra chỉ mang theo Nguyễn Chỉ vạn năng giải độc hoàn là không an toàn. Nhưng là.

. .chuyện như thế nào đều không biết, ta phải dự phòng thế nào đây? Chẳng lẽ chạy đến trước chúng phi tần hô to:

“Ta vào cung không phải là muốn cùng các người tranh thủ tình cảm, mà là tới trộm đồ.”

Như thế nào sẽ có người tin? Làm thế nào cũng không được, ta thiếu chút nữa bứt sạch tóc trên đầu.

“Xuân Tiêu.”

Hành Cửu không biết từ khi nào đã ra ngoài. Hơi có chút buồn cười nhìn ta, ánh mắt ôn nhu như nước.

“Thật ra thì người không cần phiền não như thế, chuyện tới trước mắt ắt sẽ có phương pháp giải quyết.”

Hừ, đứng nói chuyện không đau lưng! Cái mạng nhỏ của người không bị người nhớ kỹ người tất nhiên không sợ. Uể oải nhìn hắn một cái, ta nói:

“Thức ăn ở trên bàn, người ăn đi.” Đợi hồi lâu cũng không nghe thấy lời đáp, ta ngẩng đầu, mới phát hiện hắn đã ngồi ở trên bàn, đang cầm đũa gấp thức ăn. Đây là lần đầu tiên ta thấy Hành Cửu ăn, cử chỉ ưu nhã, hạ đũa chính xác, động tác lại êm ái như mây, mơ hồ làm cho người ta cảm giác thấy một loại ung dung quý khí. Hành Cửu, gia cảnh trước khi làm tiên của hắn nhất định rất tốt. Ta nghĩ như vậy.

Hắn từ từ đem thịt bỏ vào miệng nhai, con người khép hờ, một bộ dáng rất hưởng thụ.

“Ăn ngon?” Ta bị hắn quyến rũ, giun trong bụng cũng thức dậy. Không nhịn được cầm đũa ngồi đối diện hắn. Hắn hơi híp mắt. Màu mắt sâu tựa như mực. Trên mặt cơ hồ hiện ra một loại hoài niệm. Khẽ nâng tay, bỏ đũa xuống, lúc này mới đáp:

“Bình thường. Chỉ là ta rất nhiều năm chưa được ăn.”

Hành Cửu như vậy, đột nhiên có vẻ tịch mịch. Không phải là loại lãnh mạc bình thường, không giống như một tiên nhân, sẽ đau, sẽ chua xót, sẽ hoài niệm.

Ta rất ghét không khí như vậy. Dùng đũa gõ chén, sau khi thu hút sự chú ý của hắn, ta nói:

“Hành Cửu, nhiều năm như vậy người đều uống sương sao?”

“Làm sao có thể?” Hắn bật cười lên tiếng. Nói:

“Là sương cũng không cần uống, mấy trăm năm kia, tam không ngủ không nghỉ không ăn không uống, chính là như thế. . .”

Hắn đột nhiên ngừng nói, mắt phượng nhìn ta, bên trong mơ hồ có ánh sáng nhạt chớp động.

Hành Cửu tựa hồ là qua ta, hoài niệm một người? Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm này, càng ngày càng rõ ràng. Nhíu mày, ta nói:

“Hành Cửu mấy trăm năm nay, luôn luôn suy nghĩ như thế nào tìm được một thiếu nữ xinh đẹp?”

“Đúng vậy a”, hắn hướng về phía ta cười, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cũng không phải là một thiếu nữ xinh đẹp, là muốn dùng tâm đan một tấm lưới, chờ mỹ nhân từ từ nhảy vào.”

Ta sát, người không phải là tìm người tình, người rõ ràng chính là hôi lang bắt tiểu bạch thỏ!! Không nhịn được khóe miệng co rút, đột nhiên lại có loại cảm giác rất kỳ quái. Nam nhân đáng đẹp mắt so với thường nhân đều có chút yêu nghiệt, ví dụ như Hành Cửu, như Đoàn Tu. Đúng rồi, còn có ca ca Nguyễn Dự biến thái của Nguyễn Chỉ.

Hành Cửu ăn rất chậm, ta nhàm chán đến mức chỉ có thể nhìn hắn ăn. Chỉ chốc lát sau hắn hạ đũa. Cầm khăn trên bàn ưu nhã lau miệng, rồi sau đó nói:

“Xuân Tiêu, người không cần phiền não. Ta sẽ giúp người.”

Hắn đột nhiên lấy ra một bình sứ xanh lá cây, để vào lòng bàn tay ta nói:

“Tối mai bắt kể phát sinh chuyện gì, chỉ cần sau yến hội người nghĩ cách cho Nhân phi ăn thuốc bên trong vào, Nhân phi sau này tuyệt đối sẽ không trêu chọc người.”

Thần kỳ như vậy? Hành Cửu thật là, có đồ tốt luôn dùng sau cùng. Khẽ nhếch miệng, ta không khổng chế được mặt mày hơn hờ nói:

“Thuốc này tên gọi là gì?”

“Thất ngữ” Thanh âm của Hành Cửu dứt khoát lưu loát.

“Tác dụng là gì?” Ta hỏi. Hắn nhú mày hài hước nhìn ta nói:

“Qua ngày mai, người tự nhiên sẽ biết.”

Trong mắt phượng của Hành Cửu lóe lên một tia không có hảo ý, ta lại cảm thấy an tâm.

“Hành Cửu, có người nào đặt biệt hiệu cho người hay không?”

“Biệt hiệu gì?”

“Ân, tỷ như vua chế thuốc, hoặc là chuyên gia mật thuốc. Hoặc là, chế được hoàn chuyên nghiệp?”

“Xuân Tiêu”

“Ân?”

“Sắc trời không còn sớm, người đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.”

“ . . . ”

Nửa đêm, lại một lần nữa từ trong mộng tỉnh lại, lần này vẫn không thể nào thấy mặt của hồng y nam nhân. Ta lại nghe hắn từng câu từng chữ nói:

“Trầm Mặc, người nợ ta, ta cuối cùng muốn đòi lại!!”

Đòi lại cái gì? Bọn họ không phải quan hệ rất tốt sao? Đầu có chút choáng váng, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ loạn mất.

“Xuân Tiêu, lại mơ ác mộng?”

Hành Cửu không biết từ khi nào hiện thân. Tay đặt sau đầu, mắt phượng sâu xa nhìn ta, dùng thanh âm hài hước nói:

“Xuân Tiêu, ta ở bên cạnh nhìn người, chờ người ngủ rồi vào trong vòng, như vậy người sẽ không mơ ác mộng nữa chứ.”

Thanh âm nhàn nhạt phảng phất một loại ban ơn. Ta khinh thường bĩu môi nói:

“Người nếu không vào vòng tay, ta sẽ còn gặp ác mộng!”

“Nga. . .Sao lại thế đây? Không phải nữ nhân các người nếu có người ở bên sẽ không sợ sao?”

Ta sát! Nữ nhân gì ở đây! Lão tử ta mà là nữ nhân sao! Không nhịn được giơ chân lên đạp hắn, ta vốn tưởng rằng Hành Cửu sẽ tránh được. Ai ngờ lại bị đá thật, tiếp theo là thanh âm giống như nặn ra từ kẽ răng:

“Xuân Tiêu, ta là lần đầu tiên bị nữ nhân đá khỏi giường.”

Lần đầu tiên? Không nhịn được liền cười nói:

“Hành Cửu a, lần đầu tiên thật tốt a, chứng minh sau này còn nhiều cơ hội, bị đạp nhiều liền quen.”

Trong bóng tối chỉ nghe thấy lý sự của Hành Cửu. Vỡ vẩn, sao ta có thể làm khí cho người đùa giỡn. Ta nhắm mắt lại, tâm tình vô cùng tốt chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, Nguyễn Chỉ sớm đã tới, nhờ ta chọn giúp y phục. Ban ngày thoáng trôi qua. Ta hôm nay mặc một bộ váy xanh ngọc đơn giản. Tóc dài chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc búi lên. Cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Nguyễn Chỉ vẫn vậy hồng như cũ. Gương mặt ửng đỏ. Thời điểm chúng ta tới Nhan cung, phát hiện đã tới muộn. Vốn tưởng rằng yến hội của Nhân phi cũng chỉ là phi tần gặp gỡ. Ai ngờ lại thấy được nhiều người quen. Hàn vương, Đoàn Tu, Nguyễn Dự, bao gồm cả Qua Tử huynh mấy ngày nay không thấy!!

Nhưng là phi tần hậu cung cùng ngoại thần không phải là nghiêm cấm gặp mặt sao?

Một khắc kia nhìn tới Qua Tử huynh ta đột nhiên nhớ ra, tựa hồ, Nhân phi chính là biểu tỳ của Qua Tử quân, cũng là đại sứ hình ảnh dùng băng vệ sinh của ta. Hàn vương lại là biểu ca của Qua Tử huynh, quả nhiên nhiều biểu a!

Mấy chục phi tần cùng ngoại thần tầm mắt cũng tập trung trên người chúng ta. Tiểu hoàng đế đang ngồi vui mừng vỗ tay nói:

“Hiền phi, mau tới đây ngồi bên cạnh trẫm.”

Ta nhú mày, một đường đi về phía trước, tận lực coi thường những ánh mắt đặt trên người mình. Ánh mắt lạnh băng ngưng trọng nhất định là Hàn vương, Đoàn Tu đơn thuần là nhìn náo nhiệt, mà Nguyễn Dự căn bản không có nhìn ta. Nhưng là Qua Tử huynh, hẳn tựa hồ vẫn cúi đầu, mắt cũng không nhìn dù chỉ một cái.

Nhân phi bưng rượu nói, ta chỉ nghe được mấy lời trọng điểm. Đại ý là nàng mở tiệc xem kịch, muốn mọi người tới đây thưởng thức. Lúc này ta mới phát hiện sau yến hội là một đài cao. Ngọn đèn sáng ngời, đánh trống mở hội. Màn che đỏ thẫm được kéo ra, những người diễn kịch bắt đầu lên sân khấu.

Vì ngọn đèn dầu quá mức chói mắt, ta không có tâm trạng xem diễn. Nhưng lỗ tai lại dựng lên nghe lời hát. Chỉ chốc lát sau ta liền hiểu dụng ý của Nhân phi.

Giọng nữ réo rắt ai oán thảm thiết, y y nha nha kể chuyện, chính là về một nữ tử thanh lâu cùng một công tử nhà giàu tình cờ quen biết, công tử nhà giàu đối với nữ tử thanh lâu tình thâm. Lại bởi vì người nhà mà không cách nào ghênh người yêu vào cửa.

Mà nữ tử thanh lâu lại tham vinh hoa phú quý, quên đi thề non hẹn biển với công tử nhà giàu, giết quan gia tiểu thư đáng đáng giống mình, tiếp theo thay thế nàng gả cho vương gia. Cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Hồi cuối vị công tử nhà giàu kia rốt cuộc biết được mình bị người yêu lừa, trước giờ vẫn cho là người yêu bị bắt cóc. Công tử nhà giàu bệnh nặng, tiếp theo âm ức bỏ mình. Mà lúc đó, nữ tử thanh lâu lại đang nằm trong lòng vương gia, nằm trong trường ẩm.

Dưới đài nghe thấy tiếng khóc nhỏ của tần phi. Cuối cùng, có một nữ tử nức nở nói, dịch đắc vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang! [1]

[1] Dễ có được bảo vật vô giá, khó có được tình lang tốt.

Tay của tiểu hoàng đế không biết từ lúc nào đã nắm lấy tay ta, từ từ trấn an. Tầm mắt ta lại bị Qua Tử huynh hấp dẫn. Từ đầu đến giờ, hẳn vẫn cúi đầu lắng lắng nghe diễn, chẳng qua là lộ ra ngón tay trắng bệch, bàn tay siết chặt, thể hiện điều trong lòng.

Qua Tử huynh, nếu như bây giờ ta còn không xác định tâm tư hẳn đối với ta, thì thật lừa mình dối người.

Màn diễn hạ xuống, Nhân phi cười duyên lên tiếng, hướng tiểu hoàng đế nói:

“Hoàng thượng, hiền phi muội muội mới tiến cung cùng người yêu mất tích của biểu đệ quả thật là có mấy phần giống nhau, mi tâm đều có chu sa đỏ tươi, giống như hoa đào tiên hạ trần.”

Sau khi nàng nói xong, liền thấy tiểu hoàng đế nghiêm mặt, hàn thanh nói:

“Ái phi quan tâm hôn sự của đệ đệ là tốt, nhưng là có người tương tự. Hiền phi là nhị tiểu thư phủ trấn quốc công. Ái phi nghĩ ngờ cái gì?”

“Hoàng thượng, không phải là nô tỳ đoán bừa, thật sự là thái hậu không yên lòng, sợ người không sạch sẽ vào trong cung làm tổn thương hoàng thượng.”

Thì ra là thái hậu cũng có phần. Nàng nói tiếp:

“Biểu đệ, còn không ngẩng đầu lên xem hiền phi cùng người yêu mắt tích của người giống nhau đến mức nào?” Một câu cuối cùng, thanh âm vô cùng chói tai.

Tần Duệ nghe vậy khẽ động, cuối cùng ngẩng đầu lên nhàn nhạt nhìn ta một cái, cái nhìn kia không buồn không vui, không có bất kỳ biểu hiện gì. Ta cả người ngây dại, chỉ mấy ngày không thấy, Qua Tử huynh liền tiêu tụy thành bộ dáng này. Gương mặt rõ ràng gầy gò hơn vài phần, hốc mắt sâu tím bầm. Không còn bộ dáng con quan lúc mới gặp gỡ.

Hắn cao giọng trả lời:

“Nương nương, hiền phi mặc dù cùng Xuân Tiêu có mấy phần tương tự. Nhưng Xuân Tiêu của thần, chỉ là một nữ tử lương thiện ôn nhu, cũng không giống hiền phi nương nương, không xinh đẹp như nương nương, cũng không có ung dung quý khí như nương nương.”

Trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác chua xót. Hình ảnh trước mắt thay đổi, ta thấy Tần Duệ bộ mặt nhu tình mật ý, nói “Xuân Tiêu, ta vẫn sẽ một lòng đối với người.” Thiều niên vẫn muốn thoát khỏi đường làm quan mà người nhà vạch ra, ngược lại trở thành ân nhân của ta.

53. Chương 53

Hài tử vẫn thích cạo vào cổ ta, nói sớm muộn gì cũng cưới ta vào cửa, Tần Duệ a Tần Duệ, ta nếu thật sự là một nữ nhân thì đã sớm theo người, như thế nào sẽ trêu đùa người đến bây giờ? Đúng vậy, coi như là đùa vui đi, dù sao chính hắn cũng không hiểu, hắn yêu, chỉ là bóng dáng hắn tự hư cấu mà thôi.

Hạ mắt, bỏ qua tia chua xót trong lòng, cười châm biếm nhìn Nhân phi mặt mũi dữ tợn, ta không nhịn được liền bật cười lên tiếng, các nữ nhân trong cung, tranh thủ tình cảm cũng tranh nhiều đến điên, không nói riêng gì Nhân phi phí hết tâm tư làm ra màn kịch này. Nhưng chính hành động của nàng cũng mâu thuẫn làm cho người ta không hiểu nổi.

Nếu còn chút lý trí thì nàng nên hiểu, mình ở trước đám đông tổ giác phi tử của hoàng đế là kỹ nữ thì ngu xuẩn đến mức nào, đây không phải là giá cho hoàng thượng một bạt tai sao.

Hơn nữa nàng tìm Qua Tử huynh tới làm chứng điểm này, cũng đã nói rõ nàng óc ngẩn. Nếu như Qua Tử huynh thật lòng yêu ta, hắn thế nào lại vạch trần thân phận của ta trước mặt mọi người để ta phải chết? Nếu không phải là rất yêu, hắn sao có thể nói ra chân tướng chọc giận tiểu hoàng đế?

Nhân phi a Nhân phi, chẳng lẽ người thật sự cho rằng chỉ bằng một chút máu mủ cùng thế lực gia tộc sau lưng, Qua Tử huynh sẽ ngoan ngoãn làm theo ý của người? Ngây thơ cũng không phải đến mức như vậy, nàng cùng thái hậu đứng đằng sau không phải là đầu bả đậu đi? Quả nhiên, nữ nhân ghen tị, là thứ độc được đáng sợ nhất thế gian.

Tiểu hoàng đế phát tay để cho Tần Duệ ngồi xuống, lạnh lùng nói:

“Nhân phi, người cũng náo loạn đủ rồi!”

Nhân phi nghe vậy giận dữ trợn mắt nhìn ta một cái, chỉ đành phải nghe lời ngồi xuống. lát sau là ca múa, các cung nữ rồi rút bưng thức ăn lên. Ta ngồi ở trên, nhìn thấy tay Qua Tử huynh vẫn không động đậy, những món ăn kia cũng không động tới một cái. Cảm giác chua xót lại xông lên, ta khẽ nâng đầu nhìn trời, định chếch bốn lăm độ biểu đạt ưu thương của ta, lại cảm giác vòng tay nóng lên, cùng lúc đó thân thể giống như bị một cỗ lực mạnh nhắc lên.

Đôi khi ta khôi phục tinh thần thì phát hiện mình đang chụp ếch trước bàn của Hàn vương, nước canh cùng nước trái cây toàn bộ đổ vào người Hàn vương. Sờ sờ cái lưng có chút đau, ta đến bây giờ cũng không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ lão thiên gia không ưa ta giả bộ thanh niên có chứng mực, cho nên trực tiếp để cho ta xấu hổ trước mặt mọi người?

Đau lưng, ta giùng giàng muốn bò dậy, chỉ thấy trước mắt đột nhiên có ba đôi tay. Hàn vương, Qua Tử huynh, còn có Nguyễn Dự. Hành vương một đôi mắt sáng như sao nhìn ta, bỗng bình gọn sóng. Qua Tử huynh do dự, rất nhanh liền rút tay trở về, Nguyễn Dự tay che miệng nên ta không biết hắn có cười hay không.

Đường như hiện tay nắm tay Nguyễn Dự đứng lên là thỏa đáng nhất, dù sao hắn là đại ca trên danh nghĩa của ta. Nhưng là. . .Ta không nhìn được bĩu môi, ai muốn các người kéo dây, ta có thể tự mình đứng lên!

Nhọc nhằn chống lưng, ta bò dậy. Năm bước, đi năm bước mới trở lại vị trí cũ, ngồi xuống bên cạnh tiểu hoàng đế, nghe được tiếng cười trộm của nữ tử khác, ta trực tiếp liền bỏ ngoài tai.

“Mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Sao đột nhiên liền té ra ngoài?”

Tiểu hoàng đế nói nhỏ, ta nghe được lại muốn khóc! Cách lão tử! Ta cũng muốn biết chuyện gì xảy ra! Từ bàn đi đến đây, suốt năm bước a! Cho dù là vừa rồi có người đẩy ta sau lưng, theo quán tính cũng không ra xa vậy đi!

Đột nhiên nghĩ thấy một loại mùa rất quái dị, mơ hồ có chút gay mũi. Ta bây giờ mới phát hiện bầu rượu trước bàn đã trống không, chất lỏng bên trong toàn bộ rơi trên mặt đất. Lại nhìn ống tay áo, chẳng biết từ khi nào đã dính một chút chất lỏng như vậy, đốt rách cả một mảng tay áo ta.

Mùi gay mũi này, mới vừa rồi mơ hồ là có cung nữ đến đây dâng rượu cho ta. Sau đó, sau đó thân thể cứ như vậy bay ra ngoài. Mùi như vậy, quả thực có tính ăn mòn. Chẳng lẽ tương đương với “a xít” ở hiện đại? Đây chính là muốn hủy dung hủy xương ta a. . .Thân thể một hồi rét lạnh, cách lão tử, đến tột cùng là ta phạm vào chuyện gì khiến người ta oán trách? Muốn dùng phương pháp điên rồ đến như vậy để diệt trừ ta?

Mới vừa rồi lúc thân thể ta bay ra vòng tay luôn luôn nóng lên, chẳng lẽ là Hành Cửu thấy tình hình bất thường liền bắn ta ra? Hành Cửu a Hành Cửu, người quả nhiên có lương tâm, chẳng qua là lần sau có thể dùng phương pháp bớt dã man hơn hay không, lần sau dầu gì cũng để ta rơi ưu nhã một chút

Tìm kiếm thuốc mà Hành Cửu đưa cho ta, ta đột nhiên cảm thấy rất an tâm, mục đích nó không cần quan tâm hắn đưa thuốc gì, tóm lại Nhân phi nhất định phải chết! Dám trêu lão tử, thì trước tiên phải chuẩn bị tinh thần!

Yến hội tiến hành được một nửa thì ta thấy Nhân phi nháy mắt với Qua Tử huynh, rồi sau đó rời đi trước. Chốc lát sau lại thời Qua Tử huynh nhân thời điểm mọi người thưởng thức ca múa lãng lệ rời đi. Nói với tiểu hoàng đế bụng không thoải mái, ta cũng len lén đi theo sau hắn.

Ở phía sau một hòn núi giả, Nhân phi thấy Qua Tử huynh, lông mày nhíu chặt. Hàn thanh nói:

“Biểu đệ, mới vừa rồi ở trong điện, người thật sự đảm bảo những lời mình nói là thật, tiểu tiện nhân Hiền phi kia không phải là Xuân Tiêu?”

Qua Tử huynh ngừng đầu, ánh mắt yếu ớt nhìn Nhân phi một cái, nói:

“Biểu tỷ, trước đó để ta hỏi một câu. Chỉ chỉ hôm nay đến tột cùng là muốn dồn ta tới chỗ nào?”

Tựa hồ là không nghĩ đến biểu đệ luôn thuận theo mình sắc bén hỏi ra vấn đề, Nhân phi nhất thời ngẩn ra, rồi sau đó thanh âm nhu hòa hơn:

“Tiểu tử ngốc. . .Biểu tỷ đây cũng là vì tốt cho người, không phải là muốn giúp người sớm tìm được người yêu sao?”

Qua Tử huynh nghe vậy chợt cười lạnh, ánh mắt nhìn thẳng Nhân phi nói:

“Biểu tỷ vẫn tưởng rằng ta là hài đồng năm sáu tuổi cái gì cũng không hiểu sao?”

“Biểu đệ nói vậy là có ý gì?” Về mặt dữ dội vừa rồi của Nhân phi rốt cuộc cũng dịu xuống, nàng ngừng đầu lên, dịu dàng nhìn Qua Tử huynh, mơ hồ mang theo mấy phần trấn an.

“Nếu biểu tỷ không biết, vậy ta tự nhiên cũng không dài dòng. Chẳng qua là hiện tại ta có thể khẳng định, Hiền phi căn bản không phải là Xuân Tiêu, biểu tỷ thay vì nghiên cứu làm cách nào diệt trừ phi tử khác, không bằng suy nghĩ một chút làm thế nào để hoàng thượng vui vẻ!

Còn có biểu tỷ, sau này người đừng tùy tiện nhắc tới “Người yêu Xuân Tiêu”. Phụ thân đại nhân không phải đã quyết định ta cùng với thiên kim Liễu gia mấy tháng nữa sẽ kết hôn sao?”

Qua Tử huynh về mặt lộ ra khổ sở, mang theo nhân nhật giễu cợt nói:

“Các người cũng muốn ta cưới, vậy ta cưới nàng thỏa mãn tâm ý của các người không phải tốt hơn sao.”

Nghe vậy, Nhân phi lập tức giả vờ tận tình khuyên bảo nói:

“Biểu đệ, Liễu gia tiểu thư tính tình ôn nhu, hơn nữa phụ thân nàng ở trong triều. . .”

“Nhân phi nương nương!” Qua Tử huynh ngẩng đầu cắt đứt lời của nàng:

“Người nếu không trở về, sợ là hoàng thượng sẽ nghi ngờ.”

Nhân phi nghe vậy lập tức rời đi. Ta lặng lẽ đi theo phía sau nàng. Lại mơ hồ nghe thấy Tần Duệ phía sau than thở:

“Xuân Tiêu, bầu trời trăng sáng, ta đã từng chân chính có người?”

Cước bộ hơi ngừng lại, dè xuống loại cảm giác quái dị trong lòng. Ta vội vàng đuổi theo Nhân phi, tới địa phương ít người nhào tới bịt mắt nàng, đồng thời nhanh chóng nhét thuốc Hành Cửu vào miệng nàng, rồi đẩy nàng ngã vào bụi hoa, đồng thời chạy đi thật nhanh. Động tác liền mạch, ta có thể đảm bảo, Nhân phi tuyệt đối không thấy mặt ta, hơn nữa trời tối, ngay cả ánh trăng cũng không có, nàng nếu nhờ bóng lưng mà nhận ra ta, cũng có thể coi là kỳ tài!

Khi ta trở lại điện thì phát hiện Qua Tử huynh đã trở về, đang ngồi uống rượu. Nhân phi lưỡng lự đi tới, tóc mai rối loạn, dáng vẻ còn chưa chỉnh chu. Chỉ thấy nàng vẽ mặt kinh hồn, ánh mắt như ra - đũa của các phi tần nhìn qua ta, dừng lại mấy giây rồi lại dời đi.

Ta ở trong lòng thầm vui mừng, hắc hắc, vớ vẩn, hư hư thật thật các người cứ đoán đi! Đoán nát óc đi.

Chẳng biết tại sao ta cảm thấy có một ánh mắt mãnh liệt chăm chú dừng trên người mình, ta ngẩng đầu, Hàn vương bưng ly rượu nhìn ta, ý vị trong cái nhìn kia vô cùng khó hiểu, định nghiêng đầu đi, lại nghe tiểu hoàng đế nói:

“Nhân phi, trầm tối nay nghỉ lại chỗ người.”

Một khắc kia sắc mặt Nhân phi chợt trắng bệch như tờ giấy, quả là khiến người thương tiếc.

Thật là quái dị, nàng không phải là nên hoan hỉ cảm tạ long ân sao? Chẳng lẽ là thuốc Hành Cửu cho đã tác dụng? Nhưng tác dụng là gì, ta đến bây giờ cũng chưa có nhìn ra.

54. Chương 54

Nhân phi ngồi ở trên tháp, bộ dáng tinh thần không yên, xem múa hát không quá bao lâu, nàng liền đứng dậy tuyên bố yến hội giải tán. Tiểu hoàng đế ngay sau đó liền cùng Nhân phi đi đến Nhan cung. Ta có chút không rõ tâm tư của hắn, nhìn biểu hiện hôm nay của hắn, hắn giận Nhân phi, vậy tối nay đi đến cung nàng, rốt cuộc là đi giáo huấn hay đi vỗ về? Bởi vì sau lưng Nhân phi có thể lực nhà mẹ đẻ, còn có thái hậu?

Ta cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, các cung phi từ từ thối lui, đến khi ta ngó ra thì phát hiện chỉ còn mình với Nguyễn Chỉ cùng Nhã Ca. Nguyễn Chỉ nắm tay áo Nguyễn Dự, chu môi làm nũng, đúng bộ dáng muội muội với ca ca.

Ta lại cảm thấy trong lòng có chút buồn phiền. Nếu không phát tiết thì thật là khổ sở. Phân phó Nhã Ca cùng Nguyễn Chỉ về cung trước, ta liền một mình đi đến Lạc hồ, trong lòng cảm thấy vô cùng rối loạn, khiến cho tâm tư ta vô cùng mơ hồ.

Cảm giác như thế, mới xuất hiện một lần khi ta bị mối tình đầu Tiểu Nguyệt đá, đến giờ cũng thật lâu chưa có loại cảm giác này.

Trăng sáng bị mây che khuất, cuối cùng từ sau đám mây thẹn thùng lộ ra nửa gương mặt, dát ánh bạc đầy đất. Ánh trăng sáng tỏ, sáng như ban ngày. Lòng ta than nhẹ, coi như lão thiên gia giúp đỡ ta, mới vừa rồi nếu ánh trăng sáng ngồi như vậy, ta nhất định sẽ không thể chạy đi hạ được Nhân phi.

Không biết đi tới đâu, ta thấy một tảng đá to rất bằng phẳng, liền ngồi lên, gió thổi, hoa lay động, cùng với ánh trăng nhàn nhạt, cảnh tốt ngày đẹp, nếu có tài ngâm thơ, ta cũng muốn vịnh một khúc. Nhưng là ta bây giờ, ngoài phiền não thì không còn tâm trạng gì khác.

“Hiếu Hiếu.” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, ta quay đầu lại, liền thấy con người thâm trầm như màn đêm của Hàn vương, hắn nhìn chằm chằm ta, sắc mặt không lạnh như băng giống thường ngày, ngược lại có cảm giác mấy phần ôn nhu hơn, có lẽ là do đêm đối, là do ánh trăng đi.

Cảnh tượng mỹ lệ sẽ dễ dàng làm cho người ta sinh ảo giác. Nếu chỉ là nhất thời thoáng qua thì không quan trọng, mấu chốt là nếu cảm giác kia trở thành chân thật, vậy thì e rằng đó là sự bắt đầu của ác mộng.

“Hiếu Hiếu” hắn gọi cái tên này rồi tiến tới từng bước. Dưới ánh trăng, ta ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện hắn là một nam tử rất tuấn mỹ, đại khái là xưa nay khí tức của hắn quá mạnh mẽ đi, cho nên luôn không để ý tới bề ngoài của hắn.

Hắn tới gần rồi ngồi cạnh ta, hai tay nắm vai ta, để cho ta đối diện với hắn.

“Điều người muốn, đến tột cùng là cái gì?”

Ta muốn? Ta muốn sao?

Ở hiện đại, ta là muốn mỹ nhân, là cuộc sống ăn chơi tùy tiện, nhưng là bị đưa tới nơi này, ta còn có thể muốn cái gì? Giới tính không đúng, tương lai không thể nắm trong tay. Đoạt được, chẳng qua là bề ngoài xinh đẹp cùng mấy lọ thuốc mà thôi. Một khác kia, đột nhiên có một loại cảm xúc giống như u buồn nổi lên, khiến ta rất không thoải mái, mà lúc này đại bằng sơn ngồi cạnh hỏi ta vấn đề như vậy, thật làm cho người ta nổi nóng nha!

Nghiêng đầu ra chỗ khác, ta lấy một hòn đá nhỏ ném vào trong hồ, nhìn mặt hồ vốn tĩnh lặng kia từng vòng từng vòng lan ra, tâm cũng có chút lay động. Gió đêm đem lời nói nhàn nhạt của ta thổi tới tai hắn:

“Vương gia, thứ ta muốn, người vĩnh viễn không thể đáp ứng.”

Hồi lâu cũng không nghe thấy câu trả lời của hắn, ta còn tưởng hắn đã đi rồi, khi ngẩng đầu lên mới phát hiện hắn vẫn ở bên cạnh. Bắt chước ta lấy một hòn đá, rồi sau đó ném vào trong nước, lại rõ ràng ném xa hơn ta. Rồi sau đó hắn cười nhẹ, hắn nói:

“Thiên hạ này, có cái gì ta muốn mà không có được?”

Ta cúi đầu, không để ý đến hắn nữa. Hàn vương a, trên đời này thứ người không có được quá nhiều! Người ngồi máy bay rồi sao? KFC người ăn rồi sao? Mỹ nhân Trung Quốc mấy trăm năm người chưa rồi sao? Đây chính là sự khác biệt thời đại a, sự khác biệt này tựa như vực sâu, ở trước mặt ta người đơn giản chính là một con ếch to ngồi đáy giếng. Ta cũng lười phải nói với hắn.

“Hiếu Hiếu, tại sao càng ngày ta càng cảm thấy không hiểu người đây? Người tiếp cận Ngôn Chi Thanh vì báo thù, người cùng biểu đệ ở chung một chỗ tạm thời có thể coi là hắn muốn kề cận người, nhưng là bây giờ người âm thầm vào cung, vậy thì lí giải thế nào? Là vì báo thù, là muốn ngồi lên hậu vị hưởng thụ vinh hoa phú quý? Vậy thì người thấy đem lòng người nắm trong tay, đùa giỡn người khác, khiến cho người thấy rất thỏa mãn?”

Ta càng nghe Hàn vương nói càng thấy không đúng, ta cảm thấy những lời hắn nói ám chỉ ta thay đổi thất thường. . .Không nhận được đáp lại:

“Không phải là ta thay đổi thất thường, là người nhận lầm người, ta không phải là Hiếu Hiếu!”

Hắn nhíu mày, nói:

“Người không phải Hiếu Hiếu, vậy người là ai?”

Chuyện đến mức này ta cũng không quan tâm, ta cũng không muốn mỗi lần gặp hắn phải trình diễn tiết mục thanh mai trúc mã. Dứt khoát liền nói ra chân tướng, hừ chết người!

Vì vậy ta quay đầu, học tập những nữ quỷ trong phim kinh dị, gương mặt bình thường rồi đợi khi đối diện hắn trợn to hai mắt, lộ ra lòng trắng, rồi sau đó thêu thào nói:

“Ta không phải là Hiểu Hiểu. . .Ta là hồn phách nhập vào sau khi nàng chết, ta là một người đàn ông!”

Hắc hắc, như thế nào, kinh khủng đi!

Lại thấy Hàn vương đột nhiên cúi đầu, bả vai run lên, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, hai tay đột nhiên xoa mặt ta, véo hai má ta, đồng thời thanh âm chậm rãi nói:

“Hiểu Hiểu, kỹ thuật nói láo của ngươi càng ngày càng giảm.”

Đau a, ngươi không thể nhẹ một chút a! Ta gắng sức thoát khỏi, đồng thời đứng dậy, vuốt vuốt mặt, hung ác nhìn chằm chằm hắn nói:

“Hàn vương gia, đêm hôm khuya khoắt ngươi không nhanh chóng về phủ, cứ nhiên ở lại trong cung đùa giỡn để phi. Ngươi không sợ hoàng thượng biết rồi trị tội sao?”

Lại thấy hắn vung tay, thanh âm lạnh băng nói:

“Hiểu Hiểu, giờ ta thay đổi chủ ý, bất kể ngươi muốn cái gì, vinh hoa phú quý cũng được, hậu vị cao quý cũng được, cuối cùng người có được người chỉ có thể là ta!”

Hắn dứt lời xoay người, ta đang định chính nghĩa phát biểu một phen “Ta là người, không phải đồ vật, không phải chỉ cần ngươi muốn là có được.” thì nghe thấy “Tùm” một tiếng. Lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện người mới vừa rồi còn kiêu ngạo, nói cuối cùng nhất định sẽ có được ta, giờ phút này cả người ướt sũng.

Rốt cuộc có chuyện gì? Là nhất thời trượt chân hay đang nói chuyện đột nhiên cảm thấy nóng muốn xuống hồ tắm? Cho nên nói ý định của vương gia ngươi không nên đoán, đoán đi đoán lại ngươi cũng không hiểu.

. .

Ta xoay người muốn đi, liền nghe thấy thanh âm dứt quãng của Hàn vương. “Hiểu Hiểu. . .Hiểu Hiểu! Ta không biết bơi!”

Bước chân chợt dừng. Ta kinh ngạc quay đầu lại, Hàn vương xưa nay thoát nhìn uy vũ bất phạm xấp xỉ một vạn, lại chỉ là vệt lên cạn?

Ta giờ phút này do dự, rốt cuộc là cứu hay không cứu? Mặc dù đối với hắn không có hảo cảm gì, nhưng là dầu gì thời điểm hắn rơi xuống nước ta thấy, nếu hắn chết, mà ta lại thấy chết không cứu, sau này lương tâm nhất định sẽ không thanh thản.

Quên đi, vẫn là cứu đi! Ta lưu loát cởi ra áo khoác bên ngoài, lúc nhìn về phía mặt hồ đã không thấy bóng dáng Hàn vương đâu, chỉ còn lại từng vòng sóng không ngừng lan ra. Đã chìm sao? Cái gì cũng không kịp nghĩ, ta liền nhảy xuống nước, theo gợn sóng kia liền túm lấy Hàn vương, mất sức chín trâu hai hổ mới kéo được hắn lên. Hắn đã ngất đi.

Đến khi ta kéo hắn dậy liền bắt hạnh muốn chảy nước mắt! Hăm cha! Nước sâu cũng không đến ngực ta, như vậy mà có thể làm chìm một đại nam nhân 1m8? Khó trách người ta nói mưa rơi xuống thành vũng, cũng có thể chết đuối!

Thật vất vả mới kéo được Hàn vương lên bờ, nhìn hai mắt hắn đóng chặt, vẻ mặt tái nhợt, vội vàng muốn hô hấp nhân tạo cho hắn. Nhưng là nhìn vẻ mặt băng sơn này ta làm thế nào cũng không thể cúi đầu.

Đang rối rắm thì vòng tay sáng lên, Hành Cửu một thân hồng y từ bên trong bay ra, khoe môi khê nhếch. Hướng ta nhú mày nói, “Ngươi mau tránh ra, ta tới.”

Di, ý tứ của Hành Cửu là muốn hô hấp nhân tạo cho Hàn vương? Hai người bọn họ lúc nào thì quan hệ tốt như vậy? Chẳng lẽ Hành Cửu thật sự là đoạn tụ?

Ta nghi ngờ suy nghĩ, tự giác lui về sau mấy bước, chỉ thấy Hành Cửu đột nhiên tiến lên, nhấc chân lên ở ngực Hàn vương mãnh liệt đập hai cái, vừa nhanh vừa ngoan độc lại vừa chính xác! Khiến cách nhìn của ta cũng thay đổi. Suy nghĩ Hành Cửu là đoạn tụ hoàn toàn biến mất, ý nghĩ suy nhất trong lòng bây giờ chính là:

Hành Cửu a! Ngươi cùng băng sơn vương gia này có huyết hải thâm thù có phải hay không! Nếu không sau lại hạ chân ngoan độc như vậy!

Chợt thấy Hàn vương phun ra một ngụm nước, hiển nhiên là mới vừa rồi nuốt vào đi. Rồi sau đó ngực kịch liệt nhấp nhô, cánh tay khẽ nhúc nhích, chẳng qua là ánh mắt chưa mở ra, đoán chừng ngay tức khắc sẽ tỉnh.

“Ngây ngô cái gì! Còn không mau đi!” Thanh âm Hành Cửu vang lên, ta ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện hắc đã sớm “vào” một tiếng bay vào trong. Hàn vương cũng không có nguy hiểm tính mạng, ít nhất sẽ không chết được.

Ta một đường chạy về, gió thêm thổi vào người, lành lạnh, đột nhiên cảm thấy loại tâm tình buồn bực kia đã biến mất. Quả nhiên thấy người khác xui xẻo trong lòng liền thoải mái, thật đúng là thực tế nghìn năm không đổi a!

Khi Tiêu Hàn mở mắt ra, thấy một bóng dáng lực sắc dần dần mơ hồ, nghĩ rằng mình bị ánh trăng mê hoặc, hắc cư nhiên cảm thấy bóng dáng ấy xinh đẹp thướt tha. Tự nhiên liền khơi dậy tất cả ý nghĩ. Hầu kết khẽ nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm phía trước, trong lòng quyết tâm, chỉ cần Tiêu Hàn hắc muốn, liền tuyệt đối phải có được! Bất quá chính là sớm hay muộn mà thôi.

55. Chương 55

Đến khi ta trở lại Tuyền Lan điện, nha đầu Nhã Ca vẫn đứng ở cửa chờ ta, thấy cả người ta ướt đầm, vội vàng giúp ta cởi y phục ướt ra, tìm áo cho ta khoác, sau đó lấy khăn lông vội vàng lau tóc của ta, trong miệng lầm bầm:

“Nương nương, ngài đến tột cùng là có chuyện gì, trời cũng không mưa, sao cả người lại ướt đầm? Chẳng lẽ là rơi vào nước?”

“Ân, thấy một con chó đen to rơi vào trong nước, ta không đành lòng, sợ nó chết đuối, liền thuận tay cứu giúp.”

Ta thản nhiên nói, liền tưởng đến Hàn vương khi nãy liền thấy buồn cười. Lại nghe Nhã Ca nói:

“Trong cung sao có thể có con vật này? Chẳng lẽ là Đại Hắc Lý tổng quản ở ngự thiện phòng nuôi?”

Đại Hắc?! Hàn vương gia tương đương với Đại Hắc? Ta nhin không nổi thiếu chút nữa liền phun ra. Bất quá, thật đúng là giống, cả người khí thế, da hơi ngăm đen.

“Xuân Tiêu!” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, làm cho ta sợ hết hồn, ta còn tưởng rằng Hàn vương đuổi theo báo thù vì bị đập vào ngực. Mở to mắt thấy người phía trước sắc mặt xanh mét, lại là tiểu hoàng đế vốn dĩ nên ở chỗ của Nhân phi.

“Người lui xuống trước đi!”

Tiểu hoàng đế quát Nhã Ca. Nhã Ca sợ run, vội vàng lui ra, rồi sau đó đóng cửa phòng lại.

“Xuân Tiêu” Tiểu hoàng đế nhìn chăm chăm ta, trên mặt lại hiện ra vẻ tái nhợt khi chúng ta mới gặp. Hắc chậm rãi đến gần ta, rồi sau đó bất thành linh ôm chặt eo ta. Hắc cúi đầu vào ngực ta, có chút không cam lòng nói:

“Tại sao vậy chứ! Nàng tại sao lại đối với ta như vậy! Các nàng tại sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ ta với các nàng còn chưa đủ khoan dung sao! Trong cung này liệu có ai thật tâm tốt với ta?”

Cảm giác eo bị hắc ôm chặt sắp không thể hít thở, tay hắc cũng hơi run, bộ dáng khốn khổ như vậy, thật đúng là tiểu hoàng đế làm người ta không thể hiểu sao?

Bên tai truyền đến tiếng nỉ non của hắc:

“Ta là thật sự, thật sự thích nàng.”

Ta không nhin được liền xoa đầu hắc. Nói “ta” mà không phải xưng “trẫm” sao? Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hắc rốt cuộc là bị đả kích như thế nào mới trở nên yếu đuối như vậy? Hiển nhiên là lòng bị tổn thương thực sự đi.

Hắn ở ngực ta cọ mấy cái, rồi sau đó hô hấp cũng dần dần dồn dập. Một lúc lâu mới thấy hắn khẽ nhúc nhích, rồi sau đó liền đẩy ta ra, sau đó đứng thẳng.

Ta vẫn ngồi yên trên mặt đất, sắc mặt xanh mét vừa rồi của hắn đã biến mất, chẳng qua con mắt nhìn ta lại thêm vài phần âm u. Trong mắt hắn tựa hồ có ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót, không khí tựa hồ có chút không đúng, ta hơi nghiêng qua nhìn gương đồng bên cạnh, mới phát hiện giờ phút này mình chỉ khoác áo lót bên ngoài, lộ nửa ngực, bắp đùi như ẩn như hiện, tóc đen ẩm ướt xõa trên vai, trên trán còn có giọt nước trượt xuống, từ má trượt xuống cằm.

Mụ mụ a! Đây là loại hoạt sắc sinh hương hấp dẫn đến mức nào a! Đây nếu không phải là thân thể của lão tử, lão tử cũng muốn lập tức nhào tới! Mắt thấy ánh mắt của tiểu hoàng đế càng trầm, hắn bước lên muốn cúi người xuống, ánh mắt ta nhìn theo, cơ hồ cũng thấy con thuyền của hắn giương buồm.

Hầm cha, tiểu đầu đã khổng chế đại đầu, như vậy thì nguy rồi! Ta vượt hông, sờ cái gì cũng không thấy. Lúc này ta mới nhớ hồn mộng mê hồn tán vẫn để trong quần áo ta vừa cởi ra, mà ta lại vừa tiện tay bỏ xuống đất, hiện giờ đang cách ta hai bước xa.

Tiểu hoàng đế lúc này đã nhào vào ta, tay vuốt bắp chân của ta rồi từ từ đi lên. Thân thể chợt run run, bên tai truyền đến thanh âm của hắn:

“Xuân Tiêu, ta nghĩ muốn ngươi.”

Cách lão tử! Người này thật sự muốn a! Thân thể ta từ từ lui về phía sau, hướng tiểu hoàng đế nặn ra nụ cười mỉa hoặc, nhẹ nhàng nói bên tai hắn:

“Hoàng thượng, chúng ta ra bên kia đi.”

Gì, ngươi hỏi tại sao ta không phản kháng? Lúc này cùng nam nhân tinh trùng lên não xung đột, không phải là rõ ràng đang tìm chết sao? Tiểu hoàng đế dính vào người ta, ta lùi về bên trái, tay ta liều mạng duỗi, mắt thấy sắp chạm đến bộ quần áo, lại cảm thấy toàn thân chợt lạnh, y phục đột nhiên bị kéo ra, cả người ta hoàn toàn trần truồng trước mặt hắn.

Một khắc kia, phản ứng đầu tiên của ta chính là xong rồi! Cái gì cũng đã muộn. Tuyệt vọng nhắm mắt lại, bất quá không phải chỉ là pít tông vận động thôi sao? Bất quá chỉ bị đè một lần thôi, lão tử chịu đựng vậy!

Tâm tình ta đang vô cùng bi tráng, cho rằng lần này nếu bị đè ở dưới, chỉ là rất nặng mà thôi. Tiểu hoàng đế cả người ngã vào ta, lại không có bất kì động tác nào khác.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện nguyên lai là Hành Cửu đã đứng sau lưng từ lúc nào.

“Mặc vào đi.” hắn tiện tay cầm áo khoác đưa cho ta. Rồi sau đó quay đầu đi. Ta lấy tay đẩy tiểu hoàng đế ra, tay chân luống cuống mặc y phục, sau khi mặc xong, ta mới hướng hắn cười nói:

“Cám ơn ngươi, Hành Cửu.”

Lại thấy hắn lạnh nhạt nói:

“Ta không phải muốn giúp ngươi, là các ngươi thanh âm quá lớn làm ảnh hưởng đến ta mà thôi.”

“Nga. . .” Có đúng thế không? Thật là một người kỳ quặc. Dời tầm mắt, ta đột nhiên phát hiện trên ngón tay trắng nõn thon dài của Hành Cửu rách một khối da, thịt cũng lộ ra, tựa hồ sắp rửa nát. Đây là có chuyện gì? Rõ ràng hôm qua không có a?

Ta hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Hành Cửu mặt nhìn ta một cái, nói “Kiệt tác của Nhân phi.”

Lúc này ta mới nhớ, chính là thứ giống acid sulfuric ở bữa tiệc vừa rồi. Thì ra đúng là hắn dùng lực di chuyển ta, nhưng là mình lại không tránh ra sao? Hành Cửu này cũng là người trọng nghĩa! Tìm rượu cồn khử trùng cho hắn, lại dùng vải băng bó vết thương, điều ta muốn chính là, sau khi trở về thân nam nhân, nhất định đưa tới hai cực phẩm mỹ nhân tới hầu hạ hắn!

Hành Cửu nhàn nhạt nhìn động tác của ta, mắt phượng như có ánh sáng ẩn hiện, có chút đau đớn.

Sau khi giúp ta khiêng tiểu hoàng đế lên giường hắc mới chui vào vòng tay, nhắm mắt lại, ta cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Ngày hôm sau ta tỉnh lại, thấy tiểu hoàng đế đã ăn mặc chỉnh tề, hắc khẽ nhếch môi ném cho ta một nụ cười có thể so với ánh mặt trời, tối hôm qua tiểu hoàng đế tức giận cùng yếu ớt đã biến mất, hắc lại trở thành tiểu hoàng đế không vui không buồn.

Buổi sáng, một đạo thánh chỉ giống như kinh lôi giáng xuống cả hậu cung. Thánh chỉ cho Nhân phi, nói nàng không có tư cách làm phi, không ra thể thống gì, không có phẩm hạnh, rồi sau đó lập tức từ phi vị hạ xuống tài nhân, giảm liền bảy cấp, đây là chuyện từ khi khai quốc đến nay chưa từng có, trên thánh chỉ còn nói Nhân phi phải đến lãnh cung ba tháng, hảo hảo suy nghĩ.

Trong lúc này các hơn mười mấy tần phi thường đến cung ta, các nàng có lẽ đều thấy đạo thánh chỉ này là do ta. Nữ tử vào cung mới được mấy ngày liền pk thắng Nhân phi được sủng ái mấy năm, ở trong mắt các nàng, có lẽ tâm kế và mảnh khảnh của ta vô cùng cao!

Chỉ có mình ta biết, trừ việc hạ được Nhân phi, lão tử cái gì cũng không làm, hơn nữa hành động tối qua của tiểu hoàng đế rất quái dị, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mặc dù ta cảm thấy trừng phạt Nhân phi là đúng, nhưng tư vị khi mỗi người dùng ánh mắt sợ hãi để phòng nhìn ta vô cùng không tốt, nãi nãi, lão tử trước kia đều được các mỹ nhân nhìn với ánh mắt say mê, hiện tại tốt lắm, cũng có một đồng mỹ nhân trong cung ánh mắt quẩn quýt, nhưng là ánh mắt giống như nhìn rắn độc sợ chạy không kịp, thật là buồn bực. . .

Chỉ có ánh mắt của Nguyễn Chỉ vẫn không đổi, vẫn ôn nhu, trong suốt thấy đáy. Chắc chắn, một cô nương tốt, nếu như ta thật sự trở về thân nam nhân, ta cũng muốn cân nhắc có nên bắt cóc nàng hay không.

56. Chương 56

Vì trong sạch của ta, ta vẫn là muốn dùng mọi biện pháp để tìm hiểu. Sai Nhã Ca cầm mấy tờ ngân phiếu lên lên đến cung Nhân phi, tìm một cung nhân hỏi thăm một chút. Tiểu nha đầu này làm việc ngày càng tốt, chỉ một lát sau nàng liền trở lại, nhưng sắc mặt có chút ngại ngùng, nổi lên ửng đỏ bất thường.

Ta tha thiết mong chờ nhìn nàng, mong mỗi muốn biết chân tướng sự việc, chỉ thấy Nhã Ca ho nhẹ một tiếng, rồi sau đó thì thào vào tai ta:

“Nương nương, ta tìm Hạnh Nhi trong cung Nhân phi, sau khi đưa ngân phiếu cho nàng, nàng cũng nói không biết, bất quá nàng nói cho ta, thời điểm hoàng thượng cùng Nhân phi đối diện, nàng mơ hồ nghe thấy Nhân phi gọi tước danh của Hàn vương, còn nói là vì hắc mới vào cung, rồi sau đó liền nghe thấy tiếng ầm ỉ, chốc lát sau, hoàng thượng nổi giận đập cửa dùng dùng đi ra.”

Nghe đến đó, thì mọi người cũng hiểu rõ cuộc chuyện gì xảy ra. Trước mắt thoáng qua vẻ mặt xinh đẹp của Nhân phi, còn có đôi mắt sâu không thấy đáy của Hàn vương. Có một ý niệm càng phát ra rõ rệt, thì ra, Nhân phi lại là một thám tử Hàn vương đưa vào trong cung sao?

Ta lại nhớ đến câu nói hôm qua của tiểu hoàng đế “Ta là thật lòng thích nàng.” “Nàng” kia chắc hẳn là Nhân phi đi? Mà Nguyễn Chỉ cũng từng nói qua, nàng là bởi vì thấy tiểu hoàng đế đối với Nhân phi săn sóc ôn nhu, cưng chiều như chân bảo, mới thích hoàng thượng, nhưng lại cưng chiều quá, nên biến thành sự tức giận ngày hôm nay?

Trong đầu đột nhiên hiện lên một loại hình ảnh. Ba năm trước, lúc Nhân phi còn chưa vào cung, lứa tuổi dậy thì. Tài mạo song toàn, khi đó nàng ngưỡng mộ vương gia biểu ca oai vũ bất phàm của mình, mơ ước một ngày có thể gả cho hắc, làm một cặp uyên ương như hình với bóng. Nhưng chỉ trong một buổi sáng, cuộc đời nàng đổi ngả rẽ, nàng bị tiểu hoàng đế nhìn trúng, muốn nàng vào cung. Đây vốn là chuyện cực kỳ ân sủng, vậy mà đối với nàng lại là tai họa đột ngột.

Nàng tất nhiên là đi tìm biểu ca thanh mai trúc mã thương lượng, muốn hắc đi cầu hoàng thượng rồi sau đó đón nàng vào cửa. Nhưng. . . Khi nàng đến chỗ nam nhân kia, vì trong lòng hắc có chí lớn, hắc đã khuyên nhủ nàng. Tỷ như: mệnh hoàng thượng không thể trái, hắc cũng không có biện pháp gì.

Bỏ trốn? Đó là biện pháp không thực tế cỡ nào? Lúc này, hấn dùng mọi cách khuyên nhủ nàng, vì thiên thu đế nghiệp trong lòng hấn. Hấn khi đó, tất nhiên là kéo nàng vào trong lòng, ví dụ nói “Ngày nào đó, ta nếu làm hoàng thượng, người nhất định sẽ là hoàng hậu.” hoặc là “Bây giờ ả núp thì cũng là vì hạnh phúc tương lai sau này của chúng ta.”

Nhàn phi sao? Xuất thân cao quý tất nhiên khác với thiên kim nhà nghèo, vừa có thể ngồi lên hậu vị tôn quý, cuối cùng lại có thể cùng với nam nhân mình yêu mến đến đầu bạc. Trong lòng thứ gọi là “dục vọng” rục rịch, nàng tất nhiên cũng đã hạ quyết tâm, tính toán kỹ càng.

Tiểu hoàng đế khi đó vẫn rất trẻ, thấy một nữ tử mình vừa gặp đã thương thuận theo ở bên cạnh mình, dĩ nhiên là muốn dùng mọi cách sủng ái. Sự ôn nhu kia tất nhiên không phải là giả. Nhưng sống chung đã lâu, đối với việc Nhàn phi ở trong cung giống như dây leo mở rộng nanh vuốt, coi như là người trì độn cũng sẽ rõ chứ?

Cung đấu khiến thiếu nữ xinh đẹp kia hoàn toàn thay đổi, mà tiểu hoàng đế tất nhiên cũng phát hiện, tâm của giai nhân căn bản cũng không giành inh. Mọi chuyện tối hôm qua, thật ra chỉ là thời cơ mà thôi. Nhàn phi nàng tất nhiên đã biết ta chính là Xuân Tiêu, cho nên mới trình diễn một màn giống như muốn tìm đến chỗ chết để vạch trần thân phận ta đi?

Toan tính của nàng, tất nhiên là gọi ọi người nhớ lại sự kiện Hàn vương cầu hôn, hấn đi cầu hôn một nữ tử thấp kém, chính là phụ nàng đã vì hấn hy sinh nhiều năm như vậy. Mà hôm nay nữ tử này lại được vào cung, không cần tốn sức đã có địa vị ngang bằng nàng. Nàng làm sao có thể chịu được? Ghen tị chắc chắn giống như cỏ dại sinh trưởng trong lòng nàng, nàng không thể không quan tâm, vì vậy liền muốn cùng ta cá chết lưới rách sao?

Nhưng là, nàng không nghĩ tới Qua Tử huynh đối với ta thế nào? Thêm nữa nàng căn bản sẽ không nghĩ ta hạ được nàng. Mấu chốt cũng chính ở viên thuốc đó. Hành Cửu nói viên thuốc kia kêu “Thất ngữ” (Thất: mất)? Thất ngữ. . . Có phải là lúc động tình mất đi năng lực khống chế ngôn ngữ, đem người trước mặt thành người mình ngày nhớ đêm mong. Sau đó đem tất cả tư niệm cùng ủy khuất nói hết?

Thất ngữ, đôi mắt đẹp của Nhàn phi lưu chuyển, yêu thương thật sâu. Một khắc kia trong Nhan cung, dung nhan chiếu vào mắt nàng, đến tột cùng là hoàng đế, hay là người mấy năm nay làm nàng đau xót khổ sở?

Trong lòng kết luận, ta đột nhiên hiểu ra nàng thất sủng, hơn phân nửa nguyên nhân là do ta. Thật may là tiểu hoàng đế không nhất thời mất lí trí, xử chém gì đó. Nếu là một mạng người cứ như vậy chết trong tay ta, ta tất nhiên sẽ cảm thấy vạn phần bất an.

Sau khi hạ triều, ta lại từ cung nhân biết được một tin, Hàn vương tối hôm qua nhiễm phong hàn, bệnh nặng, cho nên hôm nay cũng chưa vào triều. Sau khi tiểu hoàng đế biết, một phen lo lắng quan tâm, rồi sau đó liền vung bút hạ thánh chỉ, “rất quan tâm” để Hàn vương trong phủ chữa bệnh, trong một tháng không cần vào triều. Được, cái này căn bản không phải là giam lỏng sao?

Lửa giận trong lòng tiểu hoàng đế tất nhiên là muốn phát tiết. Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, ta liền cảm thấy bức mình, liền muốn ra ngoài một chút, vừa tới tầng cây trước điện, liền nghe từng tiếng gầm nhẹ đằng sau: “Người phía trước mau tránh ra! Mau tránh ra!”

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng chó sủa kịch liệt, hai bóng dáng một đỏ một trắng xông vào con chó kia. Sau khi ta phục hồi tinh thần mới phát hiện, hai người kia một trái một phải cầm tay ta chạy như điên, ta quay đầu nhìn, nương a, phía sau có một con chó lớn lông đen giống như chó săn!

Một đỏ một trắng cứ kéo ta chạy. Nhưng là hãm cha! Người chạy kiểu gì vậy! Sao lại kéo ta chạy vòng quanh cây, như người thì sớm muộn cũng bị con chó dữ kia đuổi kịp!

Mất thấy con chó kia chỉ sau lưng ta một bước ngắn, một phát là có thể nhào lên cắn móng chúng ta, bóng dáng màu đỏ bên trái chợt dừng lại. Rồi sau đó nghe “Bùm” một tiếng, mùi hôi thối đánh tới, nguyên lai là nàng phóng thích vô cùng vang dội.

Con chó kia liền dừng lại thân thể bất động. Dùng lỗ mũi ngửi một cái, rồi sau đó nâng lên móng trước, trên mặt hiện lên vẻ ghét bỏ, sau đó lùi lại mấy bước, nghiêng đầu, cứ thế chạy đi.

Rốt cục có thể nghỉ một chút. Ta nghiêng người dựa vào thân cây, cảm thấy cả người đều ướt đầm mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn, một đỏ một trắng kéo ta chạy vừa rồi thì ra là hai cung nữ, giống như chó Nhật lè lưỡi thở mạnh liệt.

Chỉ chốc lát sau, tựa hồ đã bình tĩnh lại. Hai người bọn họ nhìn nhau một cái, chắp tay khom lưng trước mặt ta nói:

“Hiền phi nương nương, xin ngài nhận hai nô tỳ chúng ta ở trong cung ngày làm việc vất đi.”

“Có chuyện gì xảy ra?” Ta nhíu mày hỏi.

Chỉ thấy cung nữ mặc y phục đỏ tiến lên phía trước nói:

“Nương nương, hai chúng ta là nha đầu làm việc vất trong ngự thiện phòng, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hồng. Nhưng Lý tổng quản ở ngự thiện phòng ngược đãi hạ nhân, không cho chúng ta ăn cơm. Hai người chúng ta nghe nói nương nương là người tốt, cho nên tìm tới đây nương tựa nương nương, xin nương nương chừa chấp chúng ta a!”

Tiểu Hồng kia nói xong liền ôm bấp đùi ta, bộ dáng khóc cha. Tiểu Bạch bên cạnh chớp chớp mắt, đoán chừng là muốn nặn ra hai giọt nước mắt cho hợp với tình hình, thế nhưng lại chỉ nặn ra gỉ mắt. Không còn cách nào, không thể làm gì ngoài mếu máo ủy khuất nói “Không cho ăn cơm thì thôi, lại muốn chúng ta đi cho chó ăn. . .”

Thật sự không cho ăn cơm sao? Ta dời tầm mắt, dừng ở bộ ngực cao vút của hai người. Chậc chậc, đáng người cùng mặt mũi lạnh lợi, sao bộ ngực lại lớn như vậy? To giống như quả bí đao, cũng phải đến 36c ý chứ. Như vậy thì Tiểu Bạch cùng Tiểu Hồng này lừa ta sao, thức ăn ngự thiện phòng không phải quá bổ chứ!

Thấy ta vẫn nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng. Thân thể Tiểu Hồng chợt run lên, nhảy dựng lên hai tay che trước ngực. Kết quả. . .Chỉ nghe một tiếng “bịch”, hình như có cái gì lặn xuống đất. Ngực bên trái của nàng cứ như vậy mà lõm xuống.

Ta ngược mắt, cố gắng nín cười, cúi người cầm lên khối bánh bao cứng dưới đất. Cười nói:

“Xem ra bếp ở ngự thiện phòng thật không tốt a. . .Thế nên các người đi cũng không quên mang một khối bánh bao vừa lạnh vừa cứng làm lương khô để chống đói a.”

Tiểu Hồng trơ mắt cười gượng, ta đang định nói thêm. Lại nghe hai tiếng “bịch bịch”. Lúc này mới phát hiện cung nữ Tiểu Bạch sau lưng cũng rơi ra một khối bánh bao lớn, giờ phút này hai tay ôm ngực luống cuống nhìn ta. Phải, lại một người mất đi bánh bao lót ngực. . .Thì ra ở cổ đại cũng chỉ dùng bánh bao độn ngực sao?

Hơn nữa nhìn kỹ hai người kia, lại cảm thấy vô cùng quen mắt, rõ ràng ta đã gặp qua. Hai người kia nhìn một cái, đồng thời vứt bánh bao nhào tới, mỗi người kéo một tay ta nói “Nương nương a!”, “Xuân Tiêu a!”

Ta bị hai người này gọi đến ngây dại, nhìn bên trái, Tiểu Hồng kia đang hướng ngực ta liều mạng cọ, nhìn bên phải, Tiểu Bạch đầu đặt vào cổ ta bộ dáng nhu tình mật ý. Tiểu Hồng bên trái bấu môi ủy khuất nói:

“Nương nương a, người xấu kia không quan tâm ta.”

Ta vừa định nói, liền bị Tiểu Bạch bên phải kéo, vô cùng ủy khuất nói “Xuân Tiêu, người thật độc ác a! Ta tối hôm qua nói cảm động như vậy, người liền đi không quay đầu lại. . .”

Thanh âm hai người này. . .Ta chợt vươn tay sờ ngực hai người, bằng phẳng! Quả nhiên a!! Hai người này, Tiểu Hồng là Lục thị lang, Tiểu Bạch là Qua Tử huynh a! Ta đột nhiên cảm thấy đau đầu. Nhìn bên trái rồi nhìn bên phải. Rồi sau đó lạnh lùng nói:

“Có chuyện gì xảy ra! Còn không mau nói cho ta!”

Chỉ thấy hai người đều run run. Rồi sau đó Vi Luật hồng y chu miệng anh đào nhỏ nói:

“Xuân Tiêu a, nương nương a, tên Đoạn Tu khôn khiếp kia không quan tâm ta! Hắn mấy ngày này cùng Nguyễn Dự quần lấy một chỗ, tối hôm qua sai ta lấy nước rồi mắng ta! Ô ô ô, cho nên ta liền chạy, ta muốn trốn để sau này hắn không tìm được ta! Ta không cần hắn, ô ô ô.”

A. . Một người nguyên lai là mâu thuẫn với Đoạn Tu, coi ta như nhà mẹ đẻ bỏ về. . Ta lại nhíu mày nhìn về phía Qua Tử huynh, chỉ thấy hắn đột nhiên cười một cái, rồi sau đó lấy ra bọc nhỏ, lấy tay dùng sức vỗ vỗ nói:

“Xuân Tiêu, đây là tất cả bạc chúng ta kiếm lúc trước, đều ở trong này! Đủ để chúng ta cả đời không lo ăn mặc. Mấy ngày nữa đợi người nhà không đi tìm ta nữa, ta liền dẫn người ra khỏi thành. Chúng ta tìm nơi non xanh nước biếc mua nhà. Có hứng thú liền buôn bán, sau đó sẽ sinh hai đứa bé. Ân, mấy ngày này ở trong cung của người tránh là được.”

Ta nhìn Qua Tử huynh bên tay phải vẻ mặt mong đợi tiền đồ tốt đẹp. Lại nhìn cực phẩm tiểu thụ Lục thị lang đang lau nước mắt. Chỉ cảm thấy đau đầu, ý là mấy ngày này phải ở trong cung ta? Hãm cha, nếu như bị người khác phát hiện thì chính là nuôi nam sủng a! Mà ta thì không nhận được ham muốn liên nuôi tận hai nam sủng?

Nhàn phi kia bởi vì bị phát hiện có tư tình với Hàn vương liền vào lãnh cung, ta không muốn đến phiên mình a. Mặc dù, theo thủ pháp dịch dung của Vi Luật người bình thường cũng không thể phát hiện. Nhưng là. . Ta cúi đầu nhìn ngực hai bọn họ, chỉ thấy Vi Luật đột nhiên ôm cổ ta, rồi sau đó cả người dính vào ta nói:

“Nương nương, chỗ này không quan trọng, ta chỉ cần tìm hai cái bánh bao là được.”

Lại nghe Qua Tử huynh nói:

“Không cần phiền phức như vậy, Xuân Tiêu, hai khối bánh bao trên đất vẫn có thể tiếp tục dùng.”

Không nhìn được ngẩng đầu nhìn trời, ta vô cùng bình tĩnh nói:

“Không cần, tìm mấy quả đào đến đi.”

“Nhưng là. . mùa này làm gì có đào. . .” Lục thị lang nói nho nhỏ.

57. Chương 57

Ta đi ngang qua hai người bọn họ nói “Còn không mau đi theo?”

“Hảo” Hai người kia nghe vậy lập tức đi theo ta. Lục thị lang đi hai bước còn cổ xoay cái eo thon nhỏ, giả nữ cũng thật chuyên nghiệp. . Xem ra là một tay lão luyện.

Đến Tuyền Lan điện, sai Nhã Ca đi trông cửa sau, ta liền ngồi xuống, hai chân bắt chéo, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái. Ta hiện tại dù gì cũng là Hiền phi, bọn họ nhìn thấy dù gì cũng phải gọi một tiếng “Nương nương”. Trước ở Phù Dung các đối với hai người này, mặc dù không bị khi dễ, nhưng cũng phải chịu yếu thế, bình thường lời khách sáo nói cũng không ít, hiện tại thân phận đã thay đổi, nhưng nếu ở trước mặt bọn họ kiêu ngạo, bắt bọn họ phải kêu ta là “Nương nương”. . .

Đắn đo hồi lâu, ta ngẩng đầu, đang muốn nói lên nghi vấn trong lòng, Lục thị lang đã quăng bọc quần áo ra một bên, ngồi chồm hổm trên đất, đầu gục xuống. Mà nhìn Qua Tử huynh, hắn đã sớm kéo ghế ra ngồi, dựa vào ghế, nhìn ta một cách ôn nhu. Ánh mắt nhu tình như nước ấy cũng khiến ta một hồi miệng đắng lưỡi khô, ho nhẹ một tiếng, ta liền lớn tiếng che đậy nói:

“Hai người các người, đi cùng nhau?”

“Không phải, dĩ nhiên không phải.” Hai người đồng thời xua tay nói.

“Nga, vậy là. . .?”

“Nửa đường gặp nhau.”

“Đúng vậy a, gặp ở cửa cung.”

Điều này lại càng vô lí rồi. Mặc dù ban ngày canh giữ cửa cung không quá nghiêm ngặt, nhưng dù gì cũng là trung tâm chính trị của một nước, sao có thể giống như cái chợ người muốn thì vào?

Nhìn ra vẻ nghi ngờ trên mặt ta, Lục thị lang vội vàng lấy ra một bài tử nói:

“Nương nương, ta có lệnh bài Đoàn Tu đưa cho nên có thể tự do ra vào cung.”

Nga? Quyền lực của Đoàn Tu lớn như vậy sao? Tuy rằng ta cảm thấy người này vừa lẳng lơ vừa thâm hiểm, nhưng không nhìn ra đáng vẻ quan to của hắn. Ta ngẩng đầu nhìn Qua Tử huynh. Chỉ thấy hắn từ trong ngực lấy ra một lệnh bài, trên lệnh bài là một chữ “Hàn”.

Là lệnh bài của Hàn vương, nhưng sao hắn lại dễ dàng đưa cho Qua Tử huynh như vậy? Ta đang định hỏi, liền Qua Tử huynh mặt ửng đỏ, rồi sau đó nói: “Tử viết [1], tạm thời mượn dùng, không coi là trộm.”

[1] “Tử viết”, hiếm khi là “Khổng Tử viết”, ghi là “Tử viết” nghĩa là khổng môn đệ tử cho là người trong thiên hạ cũng biết thầy của bọn họ là ai.

Chắc chắn, nói thật là hay, chẳng qua không biết đây rốt cuộc là lời của tử nào. Đoán chừng chính là người muốn mà thôi.

Lạnh nhạt nhìn bọn họ một cái. Ta nói:

“Là ai nghĩ. . .Khụ khụ, giả trang nữ nhân?”

“Là ta là ta.” Chỉ thấy Lục thị lang vui sướng vẫy tay, đắc ý nói:

“Chúng ta vào cung tránh mấy ngày, tất nhiên không thể dùng thân phận thật.”

“Phải không, vậy thì Vi đại nhân, nếu người mất tích mấy ngày thì thế nào? Không phải vào triều sao?”

Chỉ thấy Lục thị lang nhú mày, sau đó lại giãn ra, rồi sau đó xua tay nói:

“Không sao, mỗi lần ta gây gổ với Đoàn Tu liền trốn, hắn đều che dấu cho ta, lúc vào triều sẽ nói với hoàng thượng là ta bị bệnh.”

Ta nhìn dáng vẻ coi như chuyện tự nhiên của Lục thị lang, cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Khụ khụ. Ngay cả nghĩ phép cũng là Đoàn Tu đi xin lãnh đạo, lại vẫn sống chết nói muốn rời khỏi hắn, thật là. . .Khụ khụ. Đoàn Tu này làm bà vú, thật đúng là hao tâm tổn lực, bất quá cũng chính là do hắn tự nguyện.

Có người hết lần này đến lần khác vẫn chịu đựng sự tùy ý của người, cũng thật là một chuyện làm người ta hâm mộ.

Ta lại nói:

“Nói như thế, trước đây người trốn đi đâu?”

“Nga, rất nhiều a.” Lục thị lang giơ tay ra đếm: “Đến Di Hồng viện. Ân, lần đó bị coi là nữ tử rồi bắt vào, kết quả phát hiện ra liền để ta làm việc vặt trong phòng chứa củi.”

Còn có một lần đến Yên Vũ lâu. Sau đó bởi vì ta không cẩn thận đá phải người kia. . .Lại không cẩn thận đốt mất Hồng các, kết quả là bị lão bản đuổi ra ngoài.”

Ta lại nhớ màn trình diễn “Nương nương” lần trước của Lục thị lang, lần nữa cảm thán, Đoàn Tu làm bà vú thật không dễ dàng. . .Trời buộc một người như vậy ở bên, không biết giảm bao năm tuổi thọ a!

Lại thấy Lục thị lang hé ra khuôn mặt trong sáng ngây thơ hỏi ta:

“Nhưng là nương nương, tại sao mỗi lần cho dù ta đi đâu, bất kể ta dịch dung thành dạng gì, tên khốn Đoàn Tu kia đều có thể tìm được ta?”

Đôi mắt to với hai hàng lông mi cong dày đang chớp chớp, bên trong hiện lên vẻ khó hiểu. Ta sờ trán, cũng không biết phải nói với bảo bảo tò mò kia như thế nào. Định mở miệng, lại nghe thấy thanh âm sâu não của Qua Tử huynh:

“Bởi vì trong lòng hắn có người a. Cho nên dù người có đi đâu, hắn cũng vẫn tìm được người.”

Rồi sau đó quay đầu, đôi mắt nhu tình chân thành nhìn ta nói: “Tựa như ta với Xuân Tiêu, bởi vì trong lòng ta có. . .”

“Điểm tâm này ăn rất ngon! Người thử một chút đi!”

Thật nhanh cầm một khối bánh trên bàn với thể sét đánh không kịp bưng tai nhét vào miệng Qua Tử huynh đang lời ngon tiếng ngọt như nước Hoàng Hà tràn lan, rồi sau đó ngẩng đầu về mặt mong đợi nhìn hấn.

Trong lòng nghĩ: Hâm cha. . .Mấy ngày không thấy, Qua Tử huynh người đi bồi dưỡng một khóa “Lời ngon tiếng ngọt” sao? Mở miệng là hoa sen bay ra chói lọi. . .

Qua Tử huynh nhủ mày, từ từ nuốt khối bánh kia, rồi sau đó dấng vẻ nhu tình mặt ý nói: “Xuân Tiêu, ta biết ngươi đối với ta tốt nhất. Đến bây giờ còn nhớ rõ ta thích ăn bánh ngọt. . .” Khụ khụ, Qua Tử huynh a, trong mười miếng bánh thì chín miếng đều ngọt đi? Cho dù có mặn, xác suất ta lấy phải cũng rất thấp. Bất quá cũng không thể trách hắn, cổ đại dường như còn chưa nghiên cứu xác suất. Chỉ trong mấy ngày, công lực tự mình đa tình của Qua Tử huynh lại càng tăng. . .

Quay đầu đi, ta nói với Lục thị lang:

“Vi đại nhân, trước kia người trốn đến nhiều nơi như vậy, lần này sao lại nhớ tới chỗ ta?”

Lục thị lang nghe vậy nói: “Trước kia vô luận ta trốn ở đâu Đoàn Tu cũng tìm thấy. Nhưng lần này thì khác a, lần này trốn ở trong cung, hể cho dù quyền hành có cao đến mấy cũng không dám đến hậu cung lục soát tìm người.”

Cũng có chút đầu óc a. Khẽ nhú mày ta lại nói: “Người nghĩ Đoàn Tu không có cách nào tới hậu cung tìm người, nhưng người cũng chưa nghĩ đến việc bị phát hiện, nếu long nhan giận dữ, hoàng thượng tức giận sẽ...”

Ta đời mắt, nhìn vào đường bộ (không biết tìm từ gì nên để y như convert, các bạn chắc ai cũng hiểu). Mắt thấy hấn run run, thật nhanh che nơi đó, rồi sau đó run rẩy nói với ta: “Nương nương là người có tài học cao nhất trên đời này. Nhất định có thể bảo vệ ta.” Có đủ tự tin a. Bất quá Lục thị lang a Lục thị lang, vô mông ngựa tốt chưa chắc đã thành công. Không phải ai cũng là Vi Tiểu Bảo.

Thấy ta hồi lâu không đáp, hắn giống như có chút nôn nóng, đứng lên, vui vẻ chạy tới ôm tay ta nói:

“Hơn nữa ta còn coi như là sư phụ của nương nương. Người ta nói một ngày là thầy, cả đời là cha. . .”

Ta che miệng hắn nói “Được rồi, mấy ngày nay người ở trong cung làm nha đầu làm việc vặt đi.”

Phù, thật không thể tưởng tượng được nếu ta có một người phụ thân như vậy, đoán chừng là không đợi ta được sinh ra liền bị Đoàn Tu hành hạ đến chết. Nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt Lục thị lang, trong lòng ta cũng vui mừng, lần trước ở Phù Dung các, Đoàn Tu đưa cho ta mấy vạn ngân phiếu. Lần này tìm Lục thị lang cho hần, không biết hần sẽ cho bao nhiêu. Chắc sẽ nhiều hơn. Chẳng qua bây giờ chưa phải lúc, phải đợi mấy ngày nữa, chờ lúc Đoàn Tu gấp như kiến bò trên chảo nóng ta sẽ dắt qua, ngân lượng lấy được sẽ nhiều chứ không ít.

Vừa nghĩ tới tiền sắp vào túi, ánh mắt ta nhìn Lục thị lang cũng nhu hòa hơn, đây gọi là mưa thuận gió hòa. Vì Luật thấy ánh mắt của ta liền run, rồi sau đó rũ mắt xuống rụt rè nói:

“Nương nương, người đói bụng?”

A? Chẳng lẽ ánh mắt bà ngoại sói của ta rõ ràng như vậy sao? Vội vàng hạ mắt. Thuận tay cầm lên bánh bao trên bàn, ta nói “Đúng đúng”. Lúc thì lang há miệng, tựa hồ muốn nói gì đó. Ta vội nói:

“Vi đại nhân vào nội thất nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, ánh mắt Lục thị lang đảo qua lại giữa ta và Qua Tử huynh. Bộ dáng “Quả nhiên có gian tình”, rồi sau đó giống như chó nhỏ nhào lên giường, tựa hồ là đang mê mải. Chậc chậc, không thể không nói, rồi nhà trốn đi cũng mê vô cùng.

“Tần Duệ” Ta gọi hần, trước đây ta luôn gọi hần là “Công tử, công tử”, hôm nay đã như vậy, cũng không có lí do gì phải khách sáo với hần.

“Ân?” Hắc chăm chú nhìn ta, vẻ mặt người nói trước đi. Ha mắt, hít một hơi, ta nói:

“Người biết nơi này là đâu chứ?”

“Hậu cung a.” Bộ dáng xem thường.

Lại hít một hơi thật sâu, ta lại nói “Nếu người biết đây là hậu cung, sao người còn tới?” Hành động liêu lĩnh như vậy?

Chỉ thấy Qua Tử huynh vẻ mặt bình tĩnh nói “Đồ của mình, dĩ nhiên là phải tự mình tới tìm.” Đồ? Hắn nói đồ là ám chỉ ta?

Thấy ta vẻ mặt khó hiểu, hắn thở nhẹ, cúi người tới gần. Hai tay ôm lấy eo ta, hắn tựa vào bên tai ta, nhẹ giọng nói: “Xuân Tiêu, mặc dù ta không ưu tú như biểu ca, cũng không có tài học như Đoàn đại nhân (hình như có nhiều chương ta nhầm Đoàn Tu thành Đoàn Tu thì phải), nhưng ta có một điểm hơn bọn họ, ta vẫn hiểu thứ mình muốn là gì. Khi xuất hiện những chuyện khó cả hai đường thì ta so với bọn hắn cũng sẽ dễ dàng quyết định lấy hay bỏ hơn.”

Đây là ý gì? Hắn nói lấy hay bỏ cái gì?

Mặc kệ, ta nói: “Tần Duệ, người cũng biết thân phận bây giờ của ta? Ta bây giờ là phi tử của hoàng đế! Là chủ cung điện này.”

Hắn cũng chỉ nhìn ta một cái, rồi sau đó nói: “Xuân Tiêu, yến hội tối qua, ta thật cao hứng!” Cao hứng? Tối hôm qua hắn không phải cũng sắp sầu muộn thành sư tiên Lí Bạch sao? Cao hứng? Chẳng lẽ chỉ trong một tối ngắn ngủi, đầu óc liền hồng?

58. Chương 58

Nhìn ra nghi ngờ trên mặt ta, hắn ngẩng đầu, khóe mắt giãn ra nói:

“Xuân Tiêu, tối hôm qua ở yến tiệc, ta nhìn ra, người đối với hoàng thượng không có nửa điểm tình ý, nếu không có tình ý, như vậy người không phải bởi vì hắn mà vào cung, đúng không? Tính người không thích bị người khác bức bách, nếu như người thuận theo vào trong cung, vậy thì sẽ có hai nguyên nhân. Thứ nhất, người vì muốn lấy đồ nên mới vào cung, thứ hai, người muốn cứu người.”

Ô, không nghĩ tiểu tử bình thường có vẻ thật thà này lại trở nên thông minh như vậy, chẳng lẽ ta đã xem thường hắn? Hạ mắt, lại thấy hắn đột nhiên nắm tay ta nói:

“Xuân Tiêu, thật ra thì thứ người muốn, hoặc muốn làm chuyện gì cũng có thể thương lượng cùng ta. Ta là nam nhân của người! Có chuyện gì ta cũng sẽ che chở cho người!”

Hăm cha! Ta bị một câu “Ta là nam nhân của người” đánh cháy sém từ bên trong, lão tử ta chính là đàn ông, còn muốn nam nhân người làm gì? Ai, đáng tiếc ta hiện tại không có thứ để chứng minh mình là nam nhân. . .

Ta không nhịn được vẻ mặt tràn đầy ao ước nhìn hạ thân hắn. Nắm chặt tay thầm nghĩ, chờ lão tử lấy được diệp kính, lão tử nhất định phải hỏa thân ở trước mặt hắn xoay mấy trăm vòng, đồng thời hét lớn: “Các người có, lão tử ta cũng có!” Nghĩ đến tình cảnh đó, ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Mặc dù ta không phải biến thái, nhưng chứng minh mình có cái đó là vô cùng trọng yếu!! Lão nhị a lão nhị, lão đại cực kỳ mong chờ người trở về a.

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Qua Tử huynh, mặc dù một câu “nam nhân” kia ta không thích, nhưng hắn nói nguyên ý che chở cho ta là thật lòng.

Chớp mắt, bỏ qua một chút xúc động và chua xót trong lòng, ta nói:

“Người thấy trong mắt ta không có tình ý với hoàng đế, vậy tại sao người chưa nhìn ra ta đối với người cũng là vậy đây? Tần Duệ, ta cũng không thích người!”

Nói xong những lời này, trong lòng ta cảm thấy có chút khó chịu, cúi đầu không dám nhìn lại hắn. Qua Tử huynh thật sự là đồng chí tốt, đáng tiếc đến bây giờ ta vẫn đang gặt hái, đầu tiên lừa gạt là do trời xui đất

khiến, nhưng không thể phủ nhận, hắn là người tốt nhất với ta sau khi ta đến nơi này, mặc dù bên cạnh ta còn có Hành Cửu, nhưng Hành Cửu, ta vẫn không nhìn thấu. . .

Nguyên tưởng rằng nói toàn bộ chân tướng, hắn sẽ thương tâm muốn chết, có lẽ sẽ cắt đứt quan hệ không thêm để ý đến ta. Không nghĩ hắn chỉ khe khẽ thở dài, vẻ mặt bình tĩnh đáp:

“Ta biết a.”

Mẹ kiếp, biết mà người còn thuận theo như vậy, chẳng lẽ bây giờ cũng đang lưu hành thuận theo sao? Lại nghe thấy Qua Tử huynh lời thề son sắt nói:

“Xuân Tiêu, ta biết người vào cung muốn làm chuyện vô cùng nguy hiểm, cho nên người không muốn liên lụy tới ta.”

Ta ngạc nhiên, liền thấy khuôn mặt trắng nõn của Qua Tử huynh đã tiến gần, trán hắn áp vào trán ta nói:

“Xuân Tiêu, bất kể người muốn làm chuyện gì, ta cũng sẽ dõi theo người, bởi vì, người là người duy nhất hiểu ta.”

Lui ra hai bước, ta cảm thấy sắp không thể hô hấp. Qua Tử huynh a, trước ta còn tưởng rằng người có chút thông minh, không nghĩ người vẫn đầu gỗ như vậy!

Lại hít một hơi, ta nói:

“Tần công tử, người lần này rời nhà trốn đi chỉ chơi mấy ngày rồi về, hay là có ý định đi luôn, vĩnh viễn không trở về?”

Vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt hắn hơi trầm xuống, trong mắt có một thứ có thể gọi là tịch mịch. Khóe môi khẽ nhếch, cuối cùng lại vui vẻ nói:

“Xuân Tiêu, không phải là ta không muốn trở về, mà ta thật sự không trở về được.”

Hắn ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt như có như không nói:

“Phủ thượng thư Tần gia, cho ta không nhiều, thiếu ta cũng không. Đã như vậy, tại sao ta phải ép buộc mình ở lại? Huống chi ta ở trong mắt bọn họ, chính là kẻ bất học vô thuật. Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của ta là do bọn họ điều khiển, ta cảm thấy hai mươi năm mình sống trên đời chỉ như một con rối.

Phụ thân hi vọng ta làm quan, nhưng thấy ta đối với quan trường không có một chút hứng thú, liền không quan tâm ta nữa, lại một lòng bồi dưỡng đệ đệ vốn thiên phú rất cao, Xuân Tiêu, người nói, chẳng lẽ không làm theo bọn họ thì là sai sao? Chẳng lẽ ước mơ của ta chỉ là mộng tưởng sao?

Ta nguyên tưởng rằng ta sẽ vẫn ngây ngô dại dột như vậy, có ước mơ lại vì sĩ diện của người nhà mà không dám thực hiện, vẫn cứ tích tụ trong lòng.

Cho đến khi ta gặp người, người là người đầu tiên hiểu ta, tin ta. Người là người đầu tiên khích lệ ta phải cố gắng, người giống như ánh sáng xuất hiện trong cuộc sống xám xịt của ta. Cho nên làm sao ta có thể buông người ra?

Xuân Tiêu, nếu làm theo an bài của bọn họ, cưới thiên kim Liễu gia, cả đời vinh hoa phú quý, an khang đến già tất nhiên là tốt. Nhưng nếu như những thứ này không thể làm ta vui vẻ, ta cần những thứ này làm gì?”

Nếu như những thứ này không thể làm ta vui vẻ, ta cần những thứ này làm gì. . .Người sống trên đời, quan trọng nhất là không bị ràng buộc. Đáng tiếc có nhiều người lại không nhận ra, vẫn theo đuổi quyền lực, tiền bạc, ham muốn – những thứ như có như không, dọc đường sẽ bỏ lỡ bao nhiêu phong cảnh? Đến cuối cùng lấy được mọi thứ, thì mới hiểu ra sao?

Thì ra Qua Tử huynh lại là người thông hiểu như vậy. Trên đời này người đáng thương nhất chính là người sống mà không biết mình muốn gì. Cho nên đối với sự thông thấu này của Qua Tử huynh, ta thật sự có chút hâm mộ.

“Người tạm thời ở lại đây đi.”

Qua Tử huynh nghe vậy khẽ nhún mày nói:

“Ta dĩ nhiên phải ở lại chỗ này. Xuân Tiêu, người nói cho ta biết chuyện người muốn làm, ta cũng sẽ chuẩn bị tâm lý trước, chờ chuyện xong xuôi chúng ta liền rời đi.”

Ho nhẹ một tiếng, ta nghiêng đầu, hết sức không tự nhiên hô:

“Vi đại nhân, còn không mau đứng lên, ta muốn an bài chỗ ở cho các người.”

Vẫn là nên lắng sang chuyện khác, ta cuối cùng không thể nói cho hắn biết ta vào cung làm kẻ trộm.

Lục thị lang nghe vậy lập tức nhảy lên, chạy đến bên cạnh ta, lôi lôi tay ta đáng thương nói:

“Nương nương, ta tối nay có thể lưu lại ngủ cùng nương nương hay không? Thân thể nương nương rất mềm. . .A!!!”

Lục thị lang hét thảm, rồi sau đó liền thấy chân Qua Tử huynh di chuyển, vẻ mặt tự nhiên nói:

“Trượt chân mà thôi. . .”

Lục thị lang cũng phát bực muốn bùng nổ, nhìn ta với vẻ mặt nhục thụ đáng thương, nhìn Qua Tử huynh thì há mồm lộ ra răng hổ, giống như muốn nhào tới cắn chết Qua Tử huynh.

Ta đang định trấn an Lục thị lang, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩ là Nhã Ca, liền nói:

“Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, một đôi chân ngọc bước vào, sau đó chính là Nguyễn Chỉ mỏng manh khiến người thương tiếc.

“Muội muội, ta ở trong phòng thấy quá nhàm chán, liền muốn tới chỗ người một chút, muội muội sẽ không nghĩ tỷ tỷ phiền chứ?”

Ta còn chưa kịp trả lời, liền thấy nàng mắt sáng lên, có chút vui vẻ chạy tới, nhìn Qua Tử huynh cùng Lục thị lang hồi lâu, sau đó cười nói:

“Hai tiểu cung nữ xinh xắn, muội muội, đây chính là cung nhân phủ nội vụ mới đưa tới?”

“Đúng vậy.” Ta đáp.

Chỉ thấy Nguyễn Chỉ vô cùng mong đợi nhìn ta nói:

“Muội muội, Tiểu Ly trong phòng ta tay chân vụng về, mỗi lần búi tóc cho tỷ tỷ kéo rất mạnh, làm đau tỷ tỷ đầu. Ở chỗ muội muội đã có hai cung nhân mới đến, có thể cho tỷ tỷ chọn một người hay không?”

Chắc chắn, Nguyễn Chỉ xưa nay vẫn vậy. Nói đến bây giờ, ta còn có thể phản đối? Bất quá cũng cần phải tách hai người này ra thì tốt hơn. Nếu không nhìn tình cảnh vừa rồi ở một chỗ sẽ cắn nhau. Vì vậy, ta cười nói:

“Người cứ chọn một người đi.”

Vừa dứt lời, liền thấy thân thể Lục thị lang cùng Qua Tử huynh khẽ run. Khi ánh mắt Nguyễn Chỉ tập trung trên người hai người, Lục thị lang ban đầu hơi nhăn mặt, lấy tay nhét vào lỗ mũi, móc ra một cục cứt mũi, rồi sau đó lau vào áo như không có chuyện gì. Cả động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, làm cho người ta có cảm giác bình thường hắn cũng làm như thế!

Nguyễn Chỉ thấy thế vô cùng ghét bỏ lui về phía sau, đi tới gần Qua Tử huynh, nhìn một vòng, bộ dáng vô cùng hài lòng. Rồi sau đó nàng đột nhiên nhíu mày, nhìn chăm chăm vào tay Qua Tử huynh, cuối cùng dứt khoát tiến lên cầm tay của hắn lên nhìn, nói “Sao tay của người giống đàn ông như vậy? Vừa thô vừa cứng?”

Chỉ thấy Qua Tử huynh che mặt, rồi sau đó thút tha thút thít nói:

“Nương. . .Nương nương, ta trời sinh đã có. . .có đôi tay khó coi như vậy, các ma ma nói ta chính là có mệnh lao động, cho nên. . .cho nên mỗi lần có cái gì bẩn hay nặng nhọc đều để ta làm. Nương nương a, ta. . .tay ta cũng bốc mùi, thật sự không có cách nào chạm vào tóc dài mượt như mây của ngài a.”

Nguyễn Chỉ nghe vậy, vẻ mặt sợ hãi nhảy ra ba bước, rồi sau đó lại nhìn về phía Lục thị lang, Lục thị lang lúc này đang ngoái ráy tai vô cùng khoan khoái. Mắt thấy tầm mắt Nguyễn Chỉ dừng trên người mình, hần vẻ mặt bị trảng ngảng đầu, chuẩn bị đem ráy tai cùng cứt mũi ném vào trong miệng.

“Dừng!” Ta hô to. Hăm cha, ngươi không nên cảm thấy khoan khoái là liền ăn vật kia đi, lão tử ta còn muốn ăn cơm! Ta không muốn lập tức liền nôn ra!

Sắc mặt ta trầm xuống, nói với Nguyễn Chỉ:

“Xem ra lần này không có cung nhân trúng ý ngươi, không bằng đợi lần sau, chờ có cung nhân mới tới, muội muội nhất định sẽ chọn một người vừa ý ngươi.”

Tựa hồ thấy sắc mặt ta trầm xuống, Nguyễn Chỉ sợ hãi gật đầu, rồi sau đó trở về chỗ của mình. Sau khi nàng đi, Qua Tử huynh cùng Lục thị lang đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Lục thị lang nhỏ giọng nói: “Làm ta sợ muốn chết!”

Không đến mức chứ, ngươi lên vào hậu cung, còn trốn ở trong phòng phi tử, bị phát hiện thì chính là đội nón xanh cho hoàng thượng, tội nghiêm trọng như thế ngươi cũng không sợ, bây giờ lại sợ Nguyễn Chỉ yếu đuối chỉ một ngọn gió là có thể thổi bay??

59. Chương 59

Qua Tử huynh thanh âm có chút ngưng trọng nói:

“Xuân Tiêu, mặc dù Nguyễn chiêu nghi này thoát nhìn rất nhu nhược. Cũng không biết vì sao, ta vẫn cảm thấy nàng hết sức nguy hiểm, ngươi sau này phải coi chừng một chút.”

Nguyễn Chỉ nguy hiểm? A, nhất định là bọn họ ảo giác, sống chung nhiều ngày như vậy, trừ phương diện độc được có chút dọa người của nàng, ta thật sự không cảm thấy có gì nguy hiểm.

Gọi Nhã Ca vào, ta bảo nàng đưa hai người này đi, an trí ở Tây viên, Lục thị lang đáng về lưu luyến không muốn rời đi nói:

“Xuân Tiêu, mềm. . .” Hăm cha! Thì ra đứa nhỏ này xem ta là gối ôm sao? Hơi giận, ta nói: “Ngươi có rảnh rồi thì đi Phù Dung các tìm Xuân Kiều cô nương, nàng còn mềm hơn ta!”

Lục thị lang ngược mắt muốn nói thêm, Qua Tử huynh ở phía sau liền nói: “Đại nhân, đi nhanh lên.” Vẫn là Qua Tử huynh biết nhìn tình hình.

Chậc, thế giới tốt cuộc thanh tịnh! Ta nằm trên giường, ngủ một giấc, khi tỉnh lại trời đã chạng vạng tối. Vân đồ rực rỡ dẹt khắp trời, ánh sáng mơ hồ trong phòng di động. Ta vừa mở mắt, liền thấy một bóng người đứng trước mặt. Ta nghĩ là Nhã Ca, liền nói:

“Nhã Ca, mấy giờ rồi?”

Chỉ nghe thấy một tiếng cười nhẹ, liền nghe một giọng nam có chút cảm thán nói:

“Ngươi ngủ thật say, ta gọi mấy lần mà cũng không đánh thức được ngươi.”

Giọng nam? Ta cả kinh, mắt nhắm mắt mở, người trước mặt là tiểu hoàng đế! Hần ngồi ở mép giường, đôi tinh mâu nhìn thẳng ta, khó hiểu nói:

“Xuân Tiêu, ngươi nói cho ta biết, phải làm thế nào mới có thể giống như ngươi ngủ say mà không có một chút cố kỵ? Không phải ở trên giường trần trọc vẫn không thể ngủ, cũng không phải một cơn ác mộng qua là một cơn ác mộng khác tới, buổi tối cũng không dám nhắm mắt lại, sợ ngày hôm sau vĩnh viễn không thể mở ra nữa?”

Kháo, thì ra tiểu hoàng đế mắc chứng mất ngủ nên mới tới đây phá mộng đẹp của người khác. Nói ác mộng liên tiếp, chính là ăn no dừng mỡ! Hạ mắt, ta nói:

“Hoàng thượng thật sự muốn biết?”

“Tất nhiên.”

“Được rồi! Vậy ta liền đem độc môn bí truyền ăn no ngủ ngon của ta nói cho người!”

Mắt thấy tiểu hoàng đế tiến gần, ta hít sâu một hơi, lập tức lớn tiếng nói:

“Rất đơn giản!! Hoàng thượng chỉ cần mỗi ngày sau bữa tối chạy năm vòng quanh ngự hoa viên, nhàn rồi không có việc làm thì trồng cây chuối ở ngự thư phòng, buổi tối nếu không thể ngủ được thì truyền ba đến nam tần phi cùng thị tẩm. Như thế, ta đảm bảo hoàng thượng nhất định sẽ khỏe như vâm sống thọ đến chín chín.”

Hừ, mỗi ngày đem sức lực dư thừa xài hết, buổi tối nào cũng mệt mỏi dính trên giường ngủ như chó chết, đầu còn có tâm tư mà sầu muộn, mà trần trọc không thể ngủ say!

Tiểu hoàng đế nghe vậy đột nhiên cười to. Cười xong rồi, ánh mắt dị thường ôn nhu nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu, hoàng cung giống như một thùng nhuộm lớn, mỗi một nữ tử ban đầu vào cung đều ngây thơ khả ái, sau đó đều sẽ hung ác. Chỉ có người không giống như vậy.

Xuân Tiêu, trầm hi vọng người không thay đổi, vẫn chính là cứ mãi như thế này thì tốt hơn.”

Ta cúi đầu, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, thì ra hoàng đế trước mắt ta cái gì cũng hiểu, nhưng hẳn cũng không nói ra. Thậm chí hẳn cũng không cố gắng làm bất kì điều gì. Mặc cho hồng nhan thay đổi, mặc cho vẻ ngây thơ mất đi.

Dừng một chút, ta hỏi:

“Người nếu biết hoàng cung là thùng nhuộm, biết nữ tử nào tiến vào cung cũng sẽ bị nhuộm, vậy tại sao người lại đem các nàng vào cung?”

Ánh mắt của hắn đột nhiên tịch mịch, hoặc có lẽ kèm theo một thứ có thể gọi là tịch mịch. Hắn ngẩng đầu, cười giễu nói:

“Có lẽ ta quá cô đơn. Tường cung thật cao, tại sao lại cứ vây hãm ta? Đây chính là số mệnh đế vương. Nhưng ta không muốn số mệnh như vậy. Ta chỉ muốn có người phụng bồi mà thôi. Ta thích xem những thứ mới mẻ. Xuân Tiêu, ta thích dáng vẻ tự tại của người. Cho nên, người không cần thay đổi, ngàn vạn lần đừng thay đổi.”

Giống như lâm vào ma chướng, thanh âm tiểu hoàng đế phảng phất như niệm chú vang bên tai ta, một lần lại một lần. Chỉ chớp lát sau, hắn đã đi ra ngoài. Ta ngồi trên giường, nhớ lại tới vẻ tái nhợt vừa rồi trên mặt tiểu hoàng đế, chợt cảm thấy có chút sợ. Tiểu hoàng đế này, sao lại có vẻ mất hồn như vậy? Bị nguyên rửa?

Lúc ăn cơm tối, ta cầm bộ bài trước đây ở Phù Dung các vì nhảm chán mà nhờ người làm ra, khụ khụ, bài làm lâu như vậy, mà ta vẫn chưa chơi. Vừa đúng, hôm nay cộng thêm Qua Tử huynh, Lục thị lang cùng Nhã Ca, bốn người có thể xúm lại đấu địa chủ.

Kêu Nhã Ca gọi hai người kia tới, ta lấy bài ra tường tận giảng giải quy tắc cho bọn họ. Qua Tử huynh xem chừng không chút hăng hái. Ngược lại Lục thị lang thấy có mùi ngon, nóng lòng muốn thử. Còn Nhã Ca lại có chút không yên lòng, vì tăng cường ý chí chiến đấu của mọi người, ta nói:

“Sau khi đấu địa chủ xong, người thắng nhiều nhất có thể hướng ba người kia nói một yêu cầu. Nhưng nhất định phải là yêu cầu người kia có thể làm được!”

Ba người nghe vậy mắt sáng lên nói “Hảo”. Nhẹ than, xem ra từ cổ chí kim bất kể làm gì, lấy lợi ra dụ quả nhiên là giải pháp duy nhất.

Ta chợt nhớ tới hồi đại học, sau khi nghỉ đông xong, phòng chúng ta túi tiền căng phòng liền ngồi chung một chỗ đánh bài. Thua toàn bộ tiền mà vẫn không thôi, cuối cùng quần áo trên người cũng cởi ra. Lúc ấy có một người vô cùng đen, thua đến mức ngay cả quần cũng không có mà mặc. Mà những huynh đệ kia cũng thật ngoan độc. Cuối cùng cũng lột sạch quần áo hắn, để hắn trần truồng cầm tờ giấy viết “Phòng ngủ ưu tú” che trước bộ phận trọng yếu rồi chụp hình. Từ đó về sau, anh bạn kia không dám đánh bài nữa.

Nghĩ đến chỗ này ta đột nhiên bật cười, thật là làm người ta hoài niệm a, bất quá tất cả đều chỉ là những chuyện trước kia. Giương mắt, ta rất không hảo ý nhìn bọn họ một cái. Bình tĩnh nói:

“Không bằng, chúng ta thêm chút kích thích, ai thua liền cời một món y phục?”

Vừa dứt lời, liền thấy mắt Lục thị lang cùng Qua Tử huynh sáng lên. Rồi sau đó trắm miệng một lời nói “Hảo!” Ta cảm thấy lòng bỗng run lên, chắc chắc, sao ta lại cảm thấy ánh mắt Qua Tử huynh mang lực quang đây? Giống như sói đói bụng đã lâu, thậm chí so với ánh mắt Lục thị lang còn xanh hơn. Bất quá, lão tử không sợ. Muốn ăn đậu hủ của ta sao? Vậy người cũng phải có bản lĩnh này mới được. Chỉ là hai tay mơ, làm sao có thể đấu lại ta đây đã có kinh nghiệm chơi đấu địa chủ nhiều năm?

Một canh giờ sau, trên người Lục thị lang chỉ còn đúng tiết khố. Chớp chớp mắt, đáng thương nói:

“Nương nương a. Ô. . .Ta có thể không cời hay không. . .” Ta nhếch môi, u ám nói, “Dĩ nhiên là không thể! Thức thời một chút, đừng ép ta tự mình động thủ a!” Lục thị lang thân thể co rúm lui về phía sau, tay giờ tay chậm rãi đi tới.

Lại nhìn về phía Qua Tử huynh chỉ còn lại duy nhất tiết khố nhưng trên mặt vẫn hứng thú. Trong bụng nói “Đồng cảnh ngộ, hai người kia sao lại phản ứng không giống nhau như vậy! Nhìn Qua Tử huynh đi, vô cùng bình tĩnh, vô cùng nhàn nhã nha.”

Lời bộc bạch của Qua Tử huynh: Thật ra thì ta sợ hãi. . .Ô ô ô. . .Thì ra Xuân Tiêu lại là một sắc nữ a! Nhưng mà tại sao, ta vẫn cảm thấy hưng phấn đây?

Đang chuẩn bị nhào qua trêu đùa Lục thị lang thì sau lưng truyền đến một giọng nam lạnh lùng:

“Xuân Tiêu, người đói khát đến thế sao? Bỏ qua cho hài tử đáng thương đi.”

Gì? Ta đói khát? Ta vừa quay đầu lại thì thấy Hành Cửu, hần đứng sau lưng ta, vẫn một thân hồng y. Nhưng hần lại không buộc tóc, tóc đen xõa tới eo, không khỏi thêm mấy phần yêu mị.

Lại nghe một thanh âm trầm thấp nói:

“Xuân Tiêu cô nương.” Thanh âm này là? Ta mở to hai mắt liền thấy người kẻ vai sát cánh bên cạnh Hành Cửu. Một thân đen sì giả bộ quạ đen – Dạ lang quân. Khụ khụ, đã lâu không gặp Dạ lang quân.

Ta đang muốn chào hỏi. Liền nghe Lục thị lang lấp bắp nói chữ “Hoàng”. Nhưng hần hoàng hồi lâu cũng không ra hoàng thượng. Nhìn phía Qua Tử huynh, hần cũng là bộ dáng ngẩn ngơ. Ta giờ mới nhận ra, nguyên lai lần này Dạ lang quân không mang mặt nạ. Mà Qua Tử huynh cùng Lục thị lang hiển nhiên nghĩ hần là hoàng thượng. Hắc hắc, nôn nóng đi? Hai bọn hần, chắc chắn nghĩ đây là hiện trường bắt gian xích lô a. Ta đoán chừng bọn họ hiện tại khẳng định mình một giây kế tiếp nhất định bị đưa tới Tịnh Thân cung làm thái giám.

Sau đó lại nghe thấy thanh âm của Hành Cửu:

“Người về trước đi.”

“Hảo, A Cửu, vậy mai ta lại tới tìm người.”

Dạ lang quân vẻ mặt xuân tâm lay động. Quay đầu lại nhìn Hành Cửu thật lâu, sau đó “Vù” một cái từ cửa sổ bay ra! Hăm cha! Nếu không nhảy cửa sổ người sẽ chết a!

Mắt thấy Qua Tử huynh cùng Lục thị lang bộ dáng ngẩn ngơ. Ta hướng Hành Cửu nháy mắt, ý là: người ngàn vạn lần đừng bay vào vòng tay, sẽ xảy ra án mạng!

Hành Cửu lạnh lạnh nhìn ta một cái, nói:

“Xuân Tiêu, người cần phải kiềm chế, không nên lấy thân thể ra. . .” Khóe môi mang theo nụ cười vui vẻ, hần nói “Ta đi nghỉ ngơi trước.” rồi sau đó dưới con mắt mở to của mọi người, hần liền vào phòng trong nằm nghiêng trên giường.

“Xuân Tiêu, đó là?” Qua Tử huynh nhú mày, dè dặt hỏi.

“Tỷ tỷ, nàng là tỷ tỷ ta!”

Ta gằn từng chữ một.

“Ô ô ô, Xuân Tiêu a!” Qua Tử huynh nghe vậy tựa như phát điên, nhào tới ôm ta nói:

“Thật xin lỗi, Xuân Tiêu, ta hiểu lầm ngươi! Mặc dù biết ngươi vào cung nhất định có mục đích khác, ta nghĩ rằng ngươi đã thất thân cho hoàng thượng. Có người nam nhân nào sẽ không để ý trong sạch của người mình yêu đây? Sẽ không hi vọng có người khác chạm vào người mình yêu. Ta vốn đã tiếp nhận truyện ngươi không thuần khiết, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng chỉ cần cùng ngươi một chỗ là được!

Xuân Tiêu, thì ra hoàng thượng lại coi trọng tỷ tỷ của ngươi, thì ra ngươi vẫn đang vì ta thủ thân như ngọc! Xuân Tiêu, ngươi tốt như vậy. Ngươi tốt như vậy. . . mà ta hiểu lầm ngươi. Nhưng lần trước ta bị tiểu thư Liễu gia trộm hôn một cái. Xuân Tiêu, ta thật xin lỗi. Ngươi ngàn vạn lần đừng trách ta. Ta thật sự không cố ý, kể từ sau khi gặp ngươi, ta vẫn giữ trong sạch không để người khác chạm qua, ngày đó không cẩn thận bị hôn, Xuân Tiêu, ta vẫn còn thuần khiết!”

Hãm cha, đây là chuyện quái quỷ gì! Qua Tử huynh!

60. Chương 60

Ta cảm thấy Qua Tử huynh đại khái là phát điên rồi, liền nghiêng đầu không thèm để ý đến hắn. Thế nhưng hắn vẫn như cũ bám vào người ta, sói tru không ngừng. Không có biện pháp, ta đành sờ sờ đầu hắn, chỉ thiên diệt địa thề nói:

“Công tử, ngươi tất nhiên là thuần khiết! Ngươi so với tuyết trên núi còn thuần khiết hơn!”

Nghe vậy, Qua Tử huynh lập tức không sói tru nữa. Cặp mắt bị dùng sức dụi hồng ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không có của hắn nhìn ta nói:

“Thật sự?”

“Dĩ nhiên thật sự!”

Hắn lập tức liền nhếch môi cười một cái, rồi sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hôn lên trán ta. Cuối cùng hắn có chút trịnh trọng nói:

“Xuân Tiêu, ta tin ngươi, trong lòng ta ngươi cũng chính là đóa hoa tuyết đẹp và tinh khiết nhất.”

“Khụ khụ!” Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ho khan kịch liệt của Lục thị lang. Ta quay đầu lại thì thấy cặp mắt kia hướng ta chớp chớp. Đây Qua Tử huynh ra, ta đến gần hắn nói:

“Vi đại nhân có gì muốn nói?”

“Nương nương. . .”

Lục thị lang bụm miệng, ngẩng đầu nhìn Hành Cửu một cái, sau đó hạ thấp giọng:

“Nương nương, mỹ nữ tựa thiên tiên mới vừa rồi là tỷ tỷ của ngươi?”

“Tất nhiên, không thể giả được!” Ta quả quyết đáp, mới vừa nói xong liền cảm thấy sau lưng khí lạnh rùng mình. Chủ nhân của khí lạnh kia, tựa hồ là Hành Cửu a!

Trong bụng có chút hối hận, thật muốn tự tát vào mồm mình, ta sao lại không sợ chết như vậy đi trêu chọc Hành Cửu đây? Hành Cửu từ trước đến giờ vô cùng thâm độc a. Bên tai lại nghe thanh âm khàn khàn mang theo ghen ngào của Lục thị lang:

“Nương nương, ngươi ngàn vạn lần phải giấu kỹ tỷ tỷ của ngươi. Tuyệt đối đừng cho Đoàn Tu thấy a! Đoàn Tu kia thích nhất mỹ nhân. Tỷ tỷ của ngươi đẹp như thế, nếu là hắn thấy được tuyệt đối sẽ không tốt với ta nữa.”

Nhìn một chút, người trước đây ngươi sống chết muốn rời khỏi, hiện tại lại trở thành bảo bối. Phải phòng ngừa rắc rối có thể phát sinh với tình địch, làm cho đối phương không có cơ hội xuất hiện. Tiểu Lục cũng thật thông minh a! Không nhìn được vẻ mặt hắn nói:

“Yên tâm, tỷ tỷ đã có người yêu, Đoàn Tu tuyệt đối không giành được!”

Lục thị lang nghe vậy mặt mày giãn ra. Sau đó ta sai Nhã Ca đưa bọn họ về phòng ngủ. Bước vào phòng trong, thấy Hành Cửu nghiêng người dựa vào đường, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta. Lòng ta bỗng run lên, trở mặt ra nói:

“Cửu đại nhân, đêm đã khuya sao người còn không lui vào vòng tay nghỉ ngơi.”

Mắt phượng của Hành Cửu khê nhú, hừ lạnh một tiếng nói:

“Thế nào, chê ta chướng mắt?”

Không phải a! Hành Cửu phát điên cái gì? Nhìn mặt mày nhăn nhó của hắn, lão tử giờ phút này thấy trong lòng rất khó chịu. Phải, các người là ông lớn, làm cho người khác tức điên. Ta không chọc nổi! Không chọc nổi chẳng lẽ ta còn không biết tránh? Cầm một cái gối trên giường, ta đi tới bên kia giường mặc nguyên quần áo liền ngủ.

Mới vừa chợp mắt liền thấy trên người nặng nặng, thì ra là Hành Cửu kia đè lên người ta. Mắt phượng nhìn ta chằm chằm, bên trong như có ngọn lửa đốt:

“Xuân Tiêu! Người chẳng lẽ không biết rất nguy hiểm sao? Cô nam quả nữ, còn chơi cởi quần áo, người chẳng lẽ lại dục cầu bất mãn như vậy?”

Cô nam quả nữ?! Cách lão tử! Là hai nam hai nữ có được không! Người hoa mắt? Nhanh như vậy đã mất lão? Thấy ta bộ dáng như không có chuyện gì, Hành Cửu nắm cằm ta:

“Xuân Tiêu, người thật đúng không coi mình là nữ nhân?! Đừng quên thân thể người bây giờ là nữ nhân! Cùng bọn họ hồ nháo như vậy, người không sợ bọn họ cưỡng ép người?!”

Hăm cha, ý tứ của hắn là Qua Tử huynh cùng Lục thị lang sẽ cường gian ta? Đầu Hành Cửu bị lừa đá sao? Không nhận được đẩy mạnh hắn, trên người rất cuộc nhẹ nhõm. Ta thở mạnh một hơi sau đó lớn tiếng nói:

“Ai dám! Mẹ kiếp, lão tử muốn xem ai mạnh hơn lão tử! Nếu thật sự có can đảm, tới một ta thiến một, tới hai ta thiến cả hai!” Khí phách sơn đại vương bộc lộ toàn vẹn.

“Hảo!”

Bên tai truyền đến tiếng vỗ tay của Hành Cửu, rồi sau đó hắn nói:

“Xuân Tiêu, giữ vững khí thế này! Coi như là lão diêm vương cũng không dám động vào người!”

Thanh âm của hắn rất vui vẻ, rồi sau đó lại thấy hắn mông lung suy nghĩ, bộ dáng mất ngủ nói:

“Xuân Tiêu, ta mệt mỏi, ta đi ngủ trước.”

Rồi sau đó cả người hắn liền hóa thành hồng ảnh chui vào trong vòng tay. Còn lại ta đứng im một chỗ, ngơ ngác hồi lâu. Hành Cửu như vậy, sợ là bị bệnh tâm thần thỉnh thoảng sẽ phát tác? Hơn nữa tựa hồ còn là bệnh có xu hướng mơ hồ. Nhắm mắt lại, ta không nghĩ gì nữa, lập tức tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người đau nhức. Chạm vào đệm trên giường, vẫn còn chút cảm giác ấm áp, giống như có người cả đêm nằm bên cạnh ta. Đoán chừng tám phần là ma quỷ.

Nhã Ca giúp ta rửa mặt xong, ta ngẩng đầu nhìn khoảng không bên ngoài, âm u, xem ra hôm nay sẽ mưa to. Thời điểm vừa dùng đồ ăn sáng, một lão thái giám tới, tuyên ý chỉ của thái hậu, muốn ta lập tức tới Vị Ương cung.

Vốn ta có thánh chỉ của tiểu hoàng đế, không phải tình huống đặc biệt không cần phải đi vãn an. Bất quá nếu lão thái bà kia hạ chỉ, cũng coi như là tình huống đặc biệt. Nhét cái bánh bao vào trong miệng, lại uống một hớp trà, ta lau tay, cùng Nhã Ca đi đến Vị Ương cung. Lúc đến Vị Ương cung mới phát hiện không hề có bóng dáng một cung nhân nào. Chỉ thấy một ma ma già mặt mày sắc sảo chào đón nói:

“Là Hiền phi nương nương?”

Ta gật đầu. Nàng thấy thế gặp người thỉnh an, rồi sau đó nói:

“Thái hậu nương nương đang chờ ngài ở bên trong, mau vào thôi.”

Ta nhắc chân muốn vào trong, Nhã Ca đi sau lưng ta, cũng đang đi tới. Ma ma bỗng chợt lách người ngăn Nhã Ca lại, rồi sau đó hướng ta nói:

“Nương nương, thái hậu nói nàng chỉ muốn thấy một mình ngài.”

Sao lại phải thần bí như thế? Ta nghĩ hiện tại nàng gọi ta tới đây, có lẽ muốn hỏi lý do vì sao Nhàn phi thất sủng. Cái này thì ta có thể ứng phó. Cùng lắm thì nói đùa ha ha, ta không tin nàng có thể tìm được sơ hở của ta.

Gật đầu ý bảo Nhã Ca cứ ở ngoài, ta liền nhắc chân đi vào. Qua cửa Vị Ương cung, ta vẫn đi vào trong, ở trong phòng không có một bóng người, lòng ta mơ hồ cảm thấy kỳ quái. Không nên a, thái hậu truyền ta tới chậm chạp không xuất hiện, chẳng lẽ hôm nay hăng hái, muốn cùng ta chơi trò trốn tìm?

Đột nhiên nghe thấy tiếng vang mơ hồ ở nội thất phía bên trái đại sảnh, tựa hồ là thanh âm ván giường va chạm. Ta cất bước, quyết định đi vào bên trong gần một chút, đi xem rốt cuộc lão thái bà kia rốt cuộc đang làm gì. Kết quả càng vào trong thanh âm càng kỳ quái, tựa hồ là thanh âm vô lực ngậm nga của nữ tử.

Chẳng lẽ lão thái bà bị bệnh? Lòng ta thầm nghĩ. Lại tiến thêm vài bước. Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm chói tai nồng nặc tình dục của nữ nhân:

“Thanh. . Thanh, mau hơn một chút. . Chính là chỗ đó. . Đúng, xuống một chút nữa, dùng sức. A!”

Ta sửng sốt, thanh âm này. . ?

“Thanh. . Chậm một chút, ta không chịu nổi. . Không cần. . Không, không cần.”

Thanh âm nữ nhân ngày càng suy yếu, xen lẫn là tiếng gầm nhẹ kịch liệt của nam nhân. Chỉ chốc lát sau nàng kia liền ồm ồm nói “Ghét, mới vừa rồi ta thiếu chút nữa bị người giết chết.”

Ta lần này đã ngây ngẩn cả người, choáng váng hoàn toàn. Kẻ nằm dưới, da thịt trắng trẻo, vừa nói “Không cần không cần”, lại là lão bà thái hậu đáng chết!

Tựa hồ đã phóng ra tất cả tinh hoa, nam nhân ở phía trên cuối cùng cũng tách khỏi người thái hậu, thân thể trần truồng, hé ra khuôn mặt tuấn tú nho nhã, không phải chính là Ngôn Chi Thanh?! Oh my god! Ta thật muốn đâm mù mắt chó của ta, ta đến tận cùng nhìn thấy gì!

Đợi đến khi ta phản ứng kịp muốn trốn, hai kẻ mới vừa trải qua một phen nhục dục đồng thời thấy ta! Há miệng, ta cũng không biết nên nói cái gì. Chẳng lẽ nói “Thái hậu, ngài mới ta tới xem xuân cung đồ sống thật là đặc sắc! Người thật là mãi không già, diễn xuân cung đồ vô cùng xuất sắc!”

Đang thời điểm ta không biết làm thế nào, thái hậu liền nhảy dựng lên. Hoa dung thất sắc, đôi tay ngọc chỉ vào ta nói:

“Ai cho người tiến vào?”

Còn chưa chờ ta trả lời, nàng liền kéo Ngôn Chi Thanh qua:

“Thanh, không thể để nàng nói ra chuyện của chúng ta, người mau thay ta giết nàng!”

Mất thấy Ngôn Chi Thanh thân hình nhúc nhích muốn tới đây, trong chớp mắt, ta liền hiểu, ta bị người ta lừa gạt! Có người muốn mượn tay thái hậu giết ta!

Rốt cuộc là người nào? Là Nhàn phi? Đức phi? Hay là Võ chiêu nghi lúc trước bị Nguyễn Chỉ đẩy ra khỏi ngực tiểu hoàng đế? Nếu không thì là Hứa Từ? Trước mắt thoảng qua từng khuôn mặt nữ nhân, mỗi người lại biến thành từng con rắn độc lè lưỡi ra. Ta biết mình giờ phút này nên chạy, lại phát hiện hai chân đã cứng không cách nào cử động, chẳng lẽ hôm nay ta thật sự chết ở chỗ này?

61. Chương 61

Dù sao bất kể như thế nào, phải giữ lại cái mạng này ta mới biết được đến tận cùng là ai muốn hại ta. Mất thấy Ngôn Chi Thanh từng bước đi tới gần ta, toàn thân trần truồng, có một giọt mồ hôi thật nhỏ từ trên

ngực hần trượt xuống, vẻ mặt vẫn còn sót lại dục vọng. Da ngọc không có một chút tí vết, giống như ngọc thạch thượng đẳng nhất. Dáng người cao gầy dù không có quá nhiều bắp thịt, nhưng lại lộ vẻ cường tráng.

Hần từng bước đi tới, giống như không hề quen biết ta. Thái hậu đứng sau khoe môi hiện lên độ cong tàn nhẫn, dáng vẻ giống như mọi chuyện nàng đều nắm trong tay. Thân thể của ta lui về phía sau, trên người có mồ hôi lạnh toát ra, người cổ đại lòng dạ cũng thật độc ác, không phải bị phát hiện gian tình sao? Mặc dù. . . Đây không phải là gian tình bình thường. Thử nghĩ xem một đệ nhất phu nhân, nếu như gian tình bị con dâu phát hiện, là chuyện oanh động cỡ nào!!

Nhưng là, chỉ cần người không nói ra, sẽ không có chuyện gì? Làm gì động một chút là hô đánh kêu giết? Người không phải là thần lùn bị cắt đuôi, cắt xong vẫn sống. . . Quơ quơ chân tay, ta phát hiện mình có thể cử động! Mới vừa xoay người muốn chạy, bả vai đã bị Ngôn Chi Thanh bắt được, hăm cha! Ta vẫn cho là hần thư sinh, không nghĩ hần lại mạnh như thế! Bắt lấy bả vai của ta lực mạnh như vậy, còn có một câu “Dùng sức” của thái hậu thì ta cũng không nên xem thường hần!

Khom lưng rồi dùng sức xoay người lại, muốn tránh thoát hần, không nghĩ hần lại đưa tay xuống, ôm ta bế lên. Nương a! Hần nghĩ lão tử là sủng vật sao? Hần ôm ta đi về phía thái hậu, đến bên kia liền không chút do dự ném ta xuống đất, cách lão tử! Lưng thật đau! Kiểu ngã thô bạo như vậy, con bà nó, dầu gì cũng nên nhớ đến tình cũ giữa hần và thân thể này chứ!

Hần hướng về phía thái hậu nói:

“Nương nương, xử lý nàng như thế nào?”

Chỉ thấy miệng thái hậu khạc ra một câu lạnh như băng:

“Tất nhiên là giết!”

Người thật đúng là biết thủ tiêu nhân chứng a!! Bên tai lại nghe thanh âm véo von của Ngôn Chi Thanh:

“Nương nương, không bằng cho nàng dùng quy quyết? Chết vô thanh vô tức cho nhanh gọn.”

Quy quyết? Là cái gì? Chết vô thanh vô tức, chẳng phải là chết trong vui vẻ ở hiện đại sao? Không được! Thân thể ta liệu mạng giấy giũa, làm thế nào cũng không tránh khỏi tay của hần, thái hậu lại kiêu my nói: “Cũng tốt. . .”

Chỉ thấy Ngôn Chi Thanh nhanh chóng từ túi gấm trước ngực lấy ra một viên thuốc đen muốn nhét vào miệng ta, dứt khoát lưu loát như vậy, làm ta nhớ lại thời điểm ta cho Qua Tử huynh cùng tiểu hoàng đế dùng hồn mộng mê hồn tán, cũng vô cùng nhanh gọn lưu loát. Một khắc kia trong đầu ta đột nhiên nhớ lại một câu nói: “Hạ được người, bị người hạ được.” Chẳng lẽ đây chính là trừng phạt mà trời cao dành cho ta sao?

Mân môi, ta sẵn sàng mím chặt không há mồm, trừ khi hần nhét vào trong lỗ tai ta!

Ngôn Chi Thanh nắm cằm ta, thấy ta liệu mạng không há mồm, đột nhiên nghiêng người, đúng lúc chặn lại tầm mắt thái hậu, rồi sau đó nhẹ giọng, ôn nhu mang theo chân thật đáng tin quả quyết nói với ta:

“Xuân Tiêu ngoan, đây không phải là độc dược, chẳng qua là thuốc bổ mà thôi, người nhanh ăn nó.”

“A?”

Thuốc bổ! Người nghĩ lão tử ngu sao? Vốn đang gắt gao cắn môi, kết quả do vừa rồi “a” một tiếng, Ngôn Chi Thanh hỗn đản kia thừa dịp môi ta mở ra mà nhét thuốc vào trong miệng ta. A! Cảm giác trong cơ thể rất không thoải mái. Ngôn Chi Thanh a Ngôn Chi Thanh, người thật đúng là đem từ hèn hạ vô sỉ phát triển tới cực điểm a!!

Một khắc kia điều duy nhất mà ta nghĩ chính là, mẹ kiếp, lão tử nếu không chết, xem ta thu thập người như thế nào! Ta nhất định phải làm người sống dở chết dở! Trong mắt ta có hai ngọn lửa nhỏ, nhưng hần coi như không thấy, cúi đầu dán vào lỗ tai ta nói: “Nhắm mắt lại, giả chết.”

Gì? Ta không có nghe nhầm đi? Lời này của hần là có ý gì? Còn chưa hiểu rõ, thân thể đã theo bản năng làm theo lời của hần. Hai mắt đóng chặt, tứ chi vô lực, im hơi lặng tiếng, bộ dáng thi thể không có sức sống. Bên tai chỉ nghe thanh âm bình thản của Ngôn Chi Thanh:

“Thái hậu, nàng đã chết, chỉ còn chờ đem thi thể nàng xử lý là xong.”

Nhưng là ta không có chết a. . . Chẳng lẽ thái hậu cứ tin tưởng Ngôn Chi Thanh như vậy, ngay cả kiểm tra cũng không cần? Hay là Ngôn Chi Thanh làm chuyện này đã quen tay, cho nên thái hậu không có chút nghi ngờ? Nhíu mày, trong lòng ta cảm thấy bất an, cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng lại không biết cụ thể là gì.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng “bình”, tiếp theo là một trận gió, ta liền bị quấn vào một lòng ngực lạnh lạnh mà quen thuộc, hơi mở mắt ra nhìn, đúng là Hành Cửu? Ta lại nhìn trộm bên cạnh, thấy cả người Ngôn Chi Thanh ngã ở trước bàn, tựa hồ là vừa rồi bị Hành Cửu ném ra đi. Nhìn lại thái hậu, nàng ngơ ngác nhìn Hành Cửu, miệng há hốc, bộ dáng kinh sợ quá độ.

Ta cũng không quan tâm vì sao nàng bị hù dọa, chẳng qua là thấy ta không chết giống như nàng dự liệu, hoặc là thấy Hành Cửu trực tiếp bay ra từ trong vòng tay mà bị hù dọa. Ngược đầu, mặc dù Hành Cửu lạnh nhạt thế nào, lại làm ta cảm thấy vẻ mặt anh tuấn kia không hợp với biểu tình, quả thực muốn hung hăng đâm hẳn một cái!

Người bây giờ mới biết bay ra cứu ta? Trước đây người chết ở đâu? Chẳng lẽ người cùng Dạ lang quân đoạn tụ ân ái nên quên người bạn như lão tử sao? Hành Cửu a Hành Cửu, tốc độ xuất hiện của người làm cho ta quá thất vọng! Ta nhíu mày, dùng ánh mắt mãnh liệt khiển trách Hành Cửu không có hành động chính nghĩa. Liền nghe “Phịch” một tiếng, thái hậu vừa rồi về mặt còn si ngốc đột nhiên quỳ xuống!

Chỉ thấy nàng từng bước một tới trước mặt Hành Cửu, môi đỏ mọng hé mở, run rẩy kêu một tiếng: “Mẫu hậu!”

Mẫu hậu?! Trong nháy mắt ta choáng váng? Nàng cứ nhiên gọi Hành Cửu là “mẫu hậu” mà không phải là “soái ca” hoặc “mỹ nhân”, chẳng lẽ trên người Hành Cửu có hào quang mẫu tính sao?

Ta choáng váng há to mồm, lại thấy Hành Cửu nhắc chân một cái đạp thái hậu ra ngoài, tư thế kia, thật sự là đẹp a!

Trở lại Tuyền Lan điện, không thấy Nhã Ca ở đâu. Ta vẫn như cũ núp trong ngực Hành Cửu, mới vừa rồi cũng không biết hẳn làm phép gì, ôm ta từ Vị Ương cung về, không có một ai phát hiện! Hành Cửu a Hành Cửu, rốt cuộc tiên chức của người đến mức nào a?

“Còn chưa mở mắt sao?” Thanh âm đùa cợt, mang theo một chút chế giễu của Hành Cửu vang lên. Ta nghe vậy, bất đắc dĩ mở mắt nhìn hẳn nói:

“Hành Cửu, người không phải là mẹ, mới vừa rồi sao thái hậu kia lại quỳ xuống kêu người mẫu hậu?” Hẳn nhíu mày nhìn ta thật sâu, đột nhiên có một ý tưởng rất hoang đường hiện lên trong đầu ta. Chẳng lẽ Hành Cửu thật ra cũng là một trong những gian phu của lão bà kia, lão bà gọi yêu hẳn là “mẫu hậu”? Được rồi, thật là một cách gọi vô cùng đặc sắc a!

“Đem những ý niệm ngổn ngang trong đầu người vứt ra ngoài đi!” Ý cười của Hành Cửu thu lại, cả người lộ ra cảm giác lạnh như băng. Ta vội vàng cúi đầu không nhìn hẳn nữa. Lại nghe Hành Cửu vững vàng nói: “Mở chân ra.”

Khụ khụ, gì? Hẳn nói muốn ta mở chân? Ta không nghe lắm chứ? Hẳn rốt cuộc muốn làm gì? Không biết từ mở chân chỉ có lúc trên giường mới có thể dùng sao? Chẳng lẽ Hành Cửu tính tình đại biến nên coi trọng lão tử?? Lui về phía sau hai bước, ta để phòng nhìn Hành Cửu, đáng vẻ thê sống chết cùng trinh tiết. Chỉ thấy sắc mặt Hành Cửu đột nhiên trầm xuống, nói với ta:

“Nghĩ cái gì! Còn không mau há miệng ra, để cho ta xem xem mới vừa rồi bị đút thuốc gì!”

Thì ra vừa rồi hẳn nói há mồm ra. Che mặt, ta cảm giác mặt mình đang đỏ bừng, nhìn xem lão tử vừa rồi đáng cười tới mức nào, hăm cha, ta sao lại nghe nhầm đến trình độ này?! Ngoan ngoan mở miệng, đột nhiên Hành Cửu cúi người tiến lên ngửi mấy cái, sau đó nói:

“Chẳng qua là thuốc bổ, không chết người được.”

Làm sao có thể? Thật sự là thuốc bổ? Vậy Ngôn Chi Thanh vừa rồi tại sao lại diễn trò trước mặt thái hậu? Hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

62. Chương 62

Thật sự đối với thân thể mà Xuân Tiêu lưu lại chưa dứt tình? Nhưng tiếp xúc nhiều lần như vậy, Ngôn Chi Thanh vẫn chưa phát hiện ta không phải Xuân Tiêu sao? Có phải những người chìm đắm trong ảo tưởng tình yêu đều mù quáng hay không? Mù quáng tin tưởng người kia chính là người mình nghĩ đến, mù quáng cho là vẫn còn yêu?

Nghĩ tới đây, ta bắt đầu thông cảm với Ngôn Chi Thanh. Thái hậu lão bà tuy là bộ dáng người đẹp hết thời vẫn còn chút quyến rũ, nhưng dù sao cũng là phụ nhân (phụ nữ có chồng) đã hơn bốn mươi, nếp nhăn ở khóe mắt cũng đã sâu như vậy, hơn nữa vừa rồi tình cờ nhìn, một thân trắng nõn kia, cho thấy làn da được chăm sóc, nhưng đã không còn săn chắc, không thể so với cô nương mười tám mười chín!

Là một thanh niên trai tráng, ai là không thích tiểu cô nương non nót? Ngôn Chi Thanh dấn dáp cũng coi là tuần tú. Cùng lão bà kia mây mưa một chỗ thật đúng là ủy khuất hẩn, bất quá, nếu hẩn nguyện ý coi mình là Ngưu Lang mà hi sinh nhan sắc, chuyện cần làm chắc chắn vô cùng trọng đại, chỉ là ta đến tột cùng cũng không biết đó là chuyện gì mà thôi. Bất quá, muốn cầu xin người phải lấy lòng người, nếu hẩn nguyện ý, như vậy cũng không có vấn đề gì.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hành Cửu đột nhiên dán sát vào, đôi mắt lóe ánh sáng mang ý vị không rõ, ta cúi đầu nói: “Không có gì.”

Không biết vì sao, ta gần đây luôn cảm thấy Hành Cửu vô cùng quái dị, cũng khiến cho ta cảm thấy có chút sợ hãi.

“Xuân Tiêu, Xuân Tiêu!” Qua Tử huynh đột nhiên hào hứng chạy vào, trong tay bưng một cái mâm, ta đột nhiên cảm thấy tư thế của mình và Hành Cửu mập mờ tới cực điểm, liền muốn đứng dậy, mới vừa động, lại cảm giác bàn tay Hành Cửu đặt trên hông ta càng chặt hơn, khiến cho ta thấy cả người không được tự nhiên.

“Xuân Tiêu, ngươi làm sao vậy?” Thành linh nghe Qua Tử huynh nói, chỉ thấy hẩn ngẩng đầu, mắt chăm chú nhìn ta.

“Ân, ta trặc chân, tỷ tỷ kiểm tra giúp ta.”

Qua Tử huynh lộ ra vẻ mặt “thì ra là vậy”, rồi sau đó thấy hẩn gãi gãi đầu, vô cùng hàm hậu cười nói: “Tỷ tỷ hảo!”

Vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng cùng với mong đợi, khẩn trương này vô cùng quen mắt. Không phải là vẻ mặt ngại ngùng của Dạ lang quân khi nói “Giao A Cửu cho ta, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng” sao? Hai người này không phải có liên hệ máu mủ chứ? Nếu không sao lại giống nhau như thế?

Khụ khụ, thật ra lúc đó ta không biết, con rể thấy cha mẹ vợ thật ra cũng chỉ ra vẻ đáng thương, vờ nhu thuận mà thôi.

Ta vốn nghĩ Hành Cửu sẽ không thèm để ý, ai ngờ hẩn nhàn nhạt đáp “ân” một tiếng, một giây kia Qua Tử huynh vô cùng vui vẻ, hoa nở trên mặt hẩn ta cũng thấy rõ!

“Tỷ tỷ, Xuân Tiêu bị thương nặng sao? Không bằng để cho ta xem một chút?” Qua Tử huynh khế nhi bất xá [1] nói. Kết quả bị mắt lạnh của Hành Cửu nhìn, lập tức liền im lặng.

[1] Khế nhi bất xá: Ghi nhớ không ngừng → sự nghị lực, kiên nhẫn.

“Hoàng thượng đến!” Còn đang ngơ ngác, liền nghe thấy thanh âm chói tai của thái giám. Còn chưa đợi ta chuẩn bị xong, chỉ nghe Hành Cửu “Vèo” một tiếng vào phòng trong. Thật ra thì bình thường hẩn đều núp trong vòng tay, đoán chừng lần này bởi vì có Qua Tử huynh ở đây, hẩn sợ sẽ hù dọa Qua Tử huynh.

Hăm cha! Hành Cửu ngươi muốn liền trốn sao! Chẳng qua là sao ngươi không nghĩ ta vẫn ở trong lòng ngươi, ngươi trốn ta liền ngã xuống đất? Mặc dù lão tử không phải là nữ nhân, nhưng thân thể này dù sao cũng là nữ nhân! Da mềm thịt quý, dễ tổn thương a!

Vì vậy khi đi vào tiểu hoàng đế liền thấy tình cảnh như vậy, nữ tử tinh quái kia đang tứ ngưỡng bát xoa [2] té xuống đất, mặt hướng phía dưới. Bên cạnh là một tiểu cung nữ, không biết xoay sở thế nào. Thấy hần tới, cung nữ kia thật nhanh cong người đứng ở một bên.

[2] Tứ ngưỡng bát xoa: 2 tay, 2 đầu gối, đầu chạm đất.

Nữ tử trên đất nghe được tiếng bước chân mới phục hồi tinh thần, từ trên đất lảo đảo lắc lư đứng dậy, môi khẽ nhúc nhích, liền khắc ra một hộp bụi. Thấy hần về mặt buồn cười, nàng nhéo mày nói:

“Hoàng thượng, vừa rồi nô tỳ luyện yoga.”

“Nga, yoga sao? Chẳng lẽ chính là thế chó đi thức [3] bây giờ?”

[3] Chó đi thức: tư thế bơi lội của chó.

Ba chữ “Chó đi thức” vừa nói ra, ta cảm thấy cả người bị chọc tức điên. Tuy nói tư thế mới vừa rồi ngã xuống không thể coi là ưu nhã, nhưng cũng không cần phải so sánh với chó chứ? Nhíu mày, ta vỗ vỗ mặt. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái khăn lụa, là Qua Tử huynh đưa tới. Ta hướng hần cười một tiếng, kỹ càng lau mặt, sau đó mới nhàn nhạt nói với tiểu hoàng đế:

“Hoàng thượng tới đây, là vì chuyện gì?”

Cầu hoan sao? Ban ngày, trừ thái hậu, ta còn chưa thấy cổ nhân nào phóng túng tới trình độ này. Tiểu hoàng đế nghe vậy mới phục hồi tinh thần, lập tức hỏi:

“Xuân Tiêu, mới vừa rồi Tào công công nói người đến thăm cung thái hậu. Mới vừa rồi. . .”

Nói đến đây, ánh mắt hần đột nhiên trầm xuống, xoay người lại ghé sát vào tai ta nói:

“Người mới vừa rồi, có thấy cái gì không nên nhìn hay không?”

Khoảng cách gần như vậy, nhưng lại có chút lạnh lẽo, mơ hồ lộ ra ý uy hiếp. . . Tiểu hoàng đế như vậy, đột nhiên sẽ khiến sâu trong tâm ta dâng lên cảm giác khủng hoảng. Không nên nhìn? Nếu không nên thì dĩ nhiên ta không nhìn thấy. Ta biết chuyện hần muốn nói, nhưng ta biết giờ phút này tuyệt đối không thể thừa nhận! Nghe ý tứ trong lời nói của hần, hần tất nhiên biết được việc thái hậu dâm loạn hậu cung. Cũng có thể rất tức giận, chẳng qua là với vẻ mặt hồ hững lúc này của hần, chuyện tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy!

Vì vậy ta ngẩng đầu, không thừa nhận nói:

“Lúc buổi sáng thức dậy ta cảm thấy quá nóng, liền ở trong cung tùy ý đi dạo. Tuy có đi qua Vị Ương cung, nhưng chưa từng gặp thái hậu.”

“Người nói là thật?” Sắc mặt tiểu hoàng đế có chút bán tín bán nghi, vì vậy ta vô cùng nghiêm túc nói: “Tất nhiên là thật! Nếu không không có chuyện gì sao ta lại vào cung thái hậu, ta biết thái hậu luôn không muốn nhìn thấy ta, ta cần gì phải chạm vào chân mày của nàng?” (Ý ở đây là không muốn bà thái hậu mặt nhăn mày nhíu)

Vừa dứt lời, liền thấy mặt mày tiểu hoàng đế giãn ra mấy phần. Nhìn tình hình chắc hần đã tin. Hần tất nhiên vẫn còn nhớ chuyện lần trước thái hậu cố ý làm khó ta. Đang lúc này, lại nghe một tiếng buồn bã “Nương nương!”

Rồi sau đó Nhã Ca lảo đảo nghiêng ngả từ ngoài cửa chạy vào, tóc mai xốc xếch, cả người khẽ run, bộ dáng vô cùng chật vật. Vào tới điện, mắt của nàng trong chớp lát liền chỉ thấy ta. Nàng tiến lên, nhào tới ôm ta nói:

“Nương nương a! Nô tỳ thấy người bị thái hậu tuyên vào hồi lâu cũng chưa ra, liền muốn vào xem một chút, ai biết ma ma đột nhiên trở mặt, giữ lấy thân thể ta, còn muốn rót thuốc vào miệng ta, nô tỳ mất thật nhiều khí lực mới tránh thoát. Hoảng hốt chạy ra bên ngoài, trên đường gặp Ngôn đại nhân, hần nói với nô tỳ người đã sớm trở lại, nô tỳ lúc này mới chạy về. Nương nương a! Thấy người vô sự nô tỳ cũng an tâm!”

Cúi đầu, nhắm mắt lại. Nhã Ca a, người trời sanh chính là làm hỏng chuyện của ta a! Được rồi, bây giờ người an tâm, ta thì phải treo tâm! Đây không phải là khi quân sao!!

Đúng như dự đoán, tiểu hoàng đế tức giận đập bàn, rồi sau đó hung tợn nói:

“Xuân Tiêu, hai tháng này ngươi cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa! Ngươi ở trong Tuyền Lan điện hảo hảo kiểm điểm đi!”

Không cho phép ra cửa? Hảo hảo kiểm điểm? Ý tứ của hắn là: ta bị giam lỏng? Nằm mơ a! Tức khắc trong lòng có ngọn lửa, càng cháy càng mãnh liệt, một khắc kia ta thật muốn níu cổ áo hắn hung hăng hỏi:

“Ngươi có ý gì a? Mẹ ruột ngươi có gian tình ngươi không phạt, ngược lại tới phạt ta đây phá hư chuyện lên lút. Ngươi đàn độn sao? Đây tội cùng là thói đời gì!”

Nhưng đến khi ta lấy hết dũng khí, muốn chất vấn hắn một phen thì phát hiện hắn đã đi mất! Một khắc kia tâm tình của ta phức tạp như nhất phạt trùng thiên, nhị phạt xuất thế! [4] Cúi đầu, lúc này mới phát hiện cái bàn bị hoàng đế hung tợn vỗ xuống đã thành hai nửa. Chắc chắn, cấp trên khi giận thì thường thích phá đồ, cũng không biết đến tội cùng là bắt chước ai, dù sao trên TV đều diễn như vậy, nguyên lai là thật!

[4] Chỉ chết đi sống lại.

Chỉ chốc lát sau liền thấy ngoài cửa điện cước bộ hỗn loạn, sai Nhã Ca ra ngoài thăm dò, mới biết nguyên lai là tổng quản thị vệ phụ trách an toàn cung đình, cư nhiên mang một nhóm người vây quanh Tuyền Lan điện, giống như một cái thùng sắt. Lần này tốt rồi, ngay cả con muỗi cũng không thể đi vào. . .

Tình cảnh bây giờ thật giống với một câu “Vây khốn”. Cau mày, ta khoát tay áo nói:

“Hai người các ngươi cũng ra ngoài đi, để cho ta yên tĩnh một chút.” Nhã Ca nghe lời cúi chào lui xuống. Qua Tử huynh vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt khó chịu nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu, chân của ngươi?”

“Không sao, đã hết đau, thoa chút thuốc là tốt rồi.”

“Vậy ta ở lại bôi thuốc giúp ngươi?” Qua Tử huynh vội vàng nói. Ta không nói gì, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía phòng trong. Chỉ thấy Qua Tử huynh cúi đầu, buồn bực nói: “Vậy để tỷ tỷ thoa giúp ngươi.”

Rồi sau đó liền xoay người rời đi, hai búi tóc đung đưa, nhìn có chút buồn bã. Qua Tử huynh thật ra có hảo ý, nhưng ta lại không thể tiếp nhận hảo ý.

Tập tễnh đi vào phòng trong, liền thấy Hành Cửu hai chân bắt chéo dựa vào giường, bộ dáng không hề lo lắng kia khiến ta nổi giận, xoay người chân dùng sức đạp một cái. Lại thấy Hành Cửu bắt được chân ta rồi sau đó lạnh nhạt nói:

“Ta có thể để cho ngươi đạp xuống giường một lần, còn vẫn để cho ngươi đạp lần thứ hai?”

Bĩu môi, ta rất thức thời chui vào bên trong giường. Mặc kệ, giữa ban ngày, bị giam lỏng, đầu cũng không đi được, không bằng ở trên giường đánh một giấc. Nhắm mắt lại, ta nghĩ, cứ ở Tuyền Lan điện này ăn ngủ đợi đến tháng tám ngày mười lăm vậy.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười, rồi sau đó cảm giác Hành Cửu dùng chân đạp vào bắp chân ta một cái, đang lúc ta hoạt động gân cốt chuẩn bị đạp lại, liền nghe thấy thanh âm hắn trầm hơn mấy phần, mơ hồ nhưng lại mang theo thâm trách nói:

“Xuân Tiêu, không nghĩ hắn đối với ngươi lại có mấy phần thật tâm!”

Hắn? “Hắn” trong miệng Hành Cửu rốt cục là người nào? Là Ngôn Chi Thanh len lén bỏ qua cho ta, hay là Qua Tử huynh tích cực chủ động muốn bôi thuốc giúp ta? Không phải là tiểu hoàng đế không rõ tâm tư muốn giam giữ ta chứ?

Thấy ta hồi lâu không đáp, Hành Cửu lại nói: “Hoàng đế này đối với ngươi thật sự cũng có mấy phần thật lòng, phái người canh chừng ngươi như vậy, đối với tình cảnh hiện giờ của ngươi mà nói, có lẽ là muốn bảo vệ ngươi.”

Thì ra “hắn” trong miệng Hành Cửu là tiểu hoàng đế. Nhưng nói bị giam đồng nghĩa với bảo vệ, cõi đời này sao lại có đạo lý như vậy? Hay là giống như khi ở trung học, nói yêu nàng là phải khi dễ nàng! Ai tin đây!

Ngẩng đầu, ta nói: “Ta muốn nghỉ ngơi, Hành Cửu người cứ tùy tiện đi!”

Hành Cửu không đáp. Ta không nghĩ gì cả, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Ai, quả nhiên âm mưu quỷ kế không thích hợp với ta, ăn cơm chờ chết [1] a! Cứ như vậy hai ngày yên ổn trôi qua, bên ngoài tiếng người âm ỉ, tựa hồ có cung nhân nói thái hậu tới tuyên ta cái gì, kết quả đều bị Đãi đại nhân (là tổng quản thị vệ) chặn lại.

[1] Sống không phải là để chết, mà phải sống cho tốt, bởi vì chết đối với mỗi người rất đơn giản.

Trong lúc đó, Nhã Ca từ cung nữ bên ngoài nghe được một tin tức không tính là quan trọng. Ngôn chiêu nghi Ngôn Chi Du mới phong không biết sao lúc thị tẩm không phục vụ tốt hoàng thượng, kết quả bị tiểu hoàng đế phạt quỳ hai ngày, quả nhiên là gạo nước không đủ, cung nhân nói thân thể kia gầy gò, ước chừng phải bồi bổ thật lâu.

Ngoại nhân còn nói ta phạm vào việc hoàng thượng cấm đoán, trong hậu cung có người đồng tình, có người thấy người gặp họa mà vui mừng. Nhưng không người nào đem hai chuyện này đặt cùng một chỗ. Chỉ có ta biết sự tình bên trong, chắc hẳn tiểu hoàng đế đã sớm biết chuyện lén lút của Ngôn Chi Thanh và thái hậu. Chẳng qua là có nguyên nhân gì đó mà chỉ có thể làm như không biết, tạm thời nhân nhượng.

Nếu là ở hiện đại, mẫu thân góa chồng nhiều năm như vậy sau lưng lại tìm cho hắc cha ghẻ, làm nhi tử, hoặc chính là bất bình tức giận phản đối, nếu không thì thật lòng chúc lão mụ cùng cha ghẻ trăm năm hảo hợp.

Nhưng là, chuyện này đặt ở cổ đại! Có thể đồng dạng sao? Ở nhà bình thường cũng biết liêm sỉ, huống chi nhà đế vương, vậy dĩ nhiên chính là hành động khinh miệt hoàng quyền, làm mất hết thể diện hoàng gia. Tiểu hoàng đế có thể cứng rắn nuốt xuống cục tức, chắc chắn có chuyện quỷ quái!

Cho nên nói, Ngôn Chi Du kia nhất định là bia trút giận. Ca ca ngủ với mẹ người ta, nhi tử liền ngủ với nàng, ngủ xong cảm thấy không hết giận, liền xử phạt. Tiểu hoàng đế chắc hẳn nghĩ, già ta trị không được, chẳng lẽ không trị được nhỏ?

Chỉ đơn giản như vậy, nhưng Ngôn Chi Du làm sao chịu nổi? Hành động của tiểu hoàng đế cũng coi như là sát kê cảnh hầu. [2] Đoán chừng lúc Ngôn gia đưa nàng vào cung, ước chừng cũng đã chuẩn bị xong đồ cúng tế cho nàng, vậy nên nói nữ tử vào cung, đều phải dựa vào quyền thế, số mệnh chìm nổi, hết thấy đều không do nàng chi phối.

[2] Giết gà dọa khỉ.

Dù sao rảnh rồi không có việc gì, ta liền cùng Qua Tử huynh, Lục thị lang, Nhã Ca ngồi một chỗ đánh bài. Bọn họ hỏi Hành Cửu đâu, ta nói thân thể khó chịu nên đã đi chỗ khác. Tiểu hoàng đế mấy ngày liên tiếp không tới đây, Nguyễn Chỉ cũng không tới, cũng không biết là bận rộn việc gì. Cuộc sống lập tức yên tĩnh, cảm giác như ẩn cư vùng núi. Bất quá có lợi nhất chính là không có một ai, không có một phi tần nào tới phiền người. Như vậy cũng tốt.

Ngày hôm đó, ta mới vừa rửa mặt xong, đang định tìm Tiểu Lục cùng Qua Tử huynh tái chiến một ván. Liền thấy Lục thị lang khóc sụt sùi từ bên ngoài vào, chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng mà khóc. . .

Có gì không đúng! Vô cùng không đúng! Ta thấy hắc chạy vào phòng của mình, không yên lòng liền đi theo, rồi sau đó thấy hắc khom người gạt lệ bắt đầu thu xếp quần áo. Hai má đỏ bừng rõ ràng là đang tức giận.

“Tiểu Luật, có chuyện gì? Có người làm người tức giận?”

“Ô ô ô. . .” Vừa nghe thấy thanh âm của ta, Lục thị lang lập tức xoay người, ném bọc quần áo xuống, ôm ta khóc ròng nói:

“Nương nương a! Ô ô, tên khốn Đoàn Tu kia lại muốn thành thân! Ô ô ô, có ta mà hắc dám thành thân! Ô ô ô, nương nương, ta muốn trở về thiên hắc!”

A? Hoa đào tình Đoàn Tu muốn thành thân? Hắc muốn thành thân cùng ai? Cúi người vỗ về Lục thị lang trấn an hắc nói:

“Người trước hết đừng kích động. Trước tiên nói cho ta người nghe được từ đâu?”

“Ô ô. . . Là Nguyễn Dự nói!! Mới vừa rồi ta đi qua chỗ Nguyễn Chiêu Nghi, nghe hần nói cùng nhóm cung nhân, nói lập tức sẽ uống rượu mừng của Đoàn Tu. Ô ô ô.”

Chẳng lẽ thật sự muốn thành thân? Hay chỉ là thủ đoạn của Đoàn Tu muốn ép Lục thị lang ra ngoài. Việc này không thể được! Ta ngay cả bạc còn chưa nhận được! Không thể để tuột mất tiềm lực trong tay.

Vì vậy ta vội vàng nói:

“Người đừng kích động. Rất có thể là Đoàn Tu kia muốn gạt người ra ngoài, người nếu cứ xúc động chạy ra, không phải là điều hần muốn sao?”

“Có thật không?” Được rồi, Vi Luật cuối cùng cũng ngừng khóc thút thít, một đôi mắt to chớp chớp nhìn ta, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Tất nhiên là thật! Người chớ kích động, ta đi tìm Nguyễn Dự hỏi rõ rồi nói cho người, người vẫn nên tạm thời nán lại đi!”

“Àn, cảm ơn nương nương.” Lục thị lang lau mặt cà lăm nói.

Sờ sờ đầu Lục thị lang, ta liền đi qua bên Nguyễn Chỉ, nói đùa, người nghĩ có thể lấy về. Vô luận như thế nào cũng phải đợi ta lấy được bạc mới có thể đưa về cho người, nếu không mấy ngày bao ăn bao ở chẳng phải lỗ vốn? Hơn nữa ta không tin Đoàn Tu cứ như vậy buông tha Vi Luật. Hơn nữa, có cô nương nhà nào dám gả cho hần a?? A, nói sai rồi, là tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa nhà nào dám gả cho hần?

63. Chương 63

Đến thiên điện, ta không thấy Nguyễn Chỉ, lại thấy Nguyễn Dự ngồi trong phòng hai chân bắt chéo nhàn nhả thưởng thức trà hoa. Hần vừa ngẩng đầu lên thấy ta, khuôn mặt thanh tú liền hiện nên một nụ cười rực rỡ, cất lời nói: “Muội muội!”

Về mặt kia giống như tìm được người thân, đồng chí, không còn lẻ loi cô độc nữa mà như hoa nở khắp núi, ngược lại khiến ta sợ hãi, trong lòng bất đầu bất an. Hần uống lộn thuốc? Ta van người, đại ca, chúng ta quen nhau sao? Người có cần lộ ra về mặt một ngày không thấy như cách ba thu kia không?

Cả người nổi đầy da gà, lấy lại bình tĩnh, ta mới nói:

“Huynh trưởng lần này tới đây có chuyện gì?”

Ai, dù sao người này hiện giờ vẫn là ca ca trên danh nghĩa của ta. Chỉ là nếu ta thực sự có huynh trưởng như vậy, tám phần là lúc sinh ra vào nhầm nhà, nếu không chính là mẹ ta lên lút sau lưng cha. Khụ khụ. A, thật lâu cũng không nhớ đến mẹ ta, không biết nàng ở hiện đại như thế nào, ta nhớ trước khi xuyên qua, còn nghe nàng đang lái nhái nghe điện thoại, nói cha nhất định không dám lên lút sau lưng nàng. Chẳng lẽ Nguyễn Dự chính là kết quả sau khi lên lút chuyển kiếp tới?

Ta gần đây luôn suy nghĩ lung tung, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, buổi tối ngủ, ta cảm thấy bị đè nặng thở không thông. Nhưng buổi sáng tỉnh dậy thì không thấy ai, chẳng lẽ đây chính là bóng đè, cho nên lão tử bị đè đến sắp phát điên?

Lắc đầu, dẹp những suy nghĩ ngổn ngang kia đi, liền nghe thanh âm trầm thấp của Nguyễn Dự:

“Nghe nói Nguyễn Chỉ bị bệnh, ta đây là ca ca cũng muốn tới thăm.”

Nói xong cặp mắt hần như lưỡi dao nhìn chằm chằm vào ta, bên trong có ý vị khiển trách rất mãnh liệt. Khiển trách?! Hăm cha, lúc này ta mới nhớ, dường như trước khi lão tử vào cung, ở Nguyễn phủ đã giao dịch cùng người này, nếu vào cung phải hảo hảo chiều cố Nguyễn Chỉ, nhưng ta không phải là không chiều cố tốt, ngược lại chuyện nàng ngã bệnh ta cũng không biết.

Thật là thất trách a. Nguyễn Dự giờ phút này chắc hẳn vô cùng lo lắng, dù sao cũng đã tìm sai đồng minh. Cũng không biết Nguyễn Chỉ đến tột cùng sinh bệnh gì, hay cũng giống như thiên kim quan gia trong kịch, bệnh tương tư?

Trong lòng có chút áy náy, thật ra Nguyễn Chỉ cũng rất tốt, ta còn đang tính toán muốn thu nàng vào phòng. Nhíu mày, ta vô cùng thành tâm nói:

“Lần này là ta sơ sót.”

Ta vốn tưởng rằng Nguyễn Dự thấy ta chủ động xin lỗi, nhất định, cho dù là khách khí cũng phải nói: “Không có gì.” Ai ngờ đợi hồi lâu không nghe thấy gì, ta ngẩng đầu, mới phát hiện hắn đang ngồi trên bàn, đang dùng đũa hai chân ăn nhỏ. Tư thế kia thật là không hề lo lắng, vì vậy một chút áy náy của ta hoàn toàn biến mất, tất cả biến thành lửa giận. Ta tiến lên nắm vạt áo của hắn nói:

“Nguyễn Dự, người rốt cuộc có phải người hay không? Muội muội ruột bị bệnh mà người còn như vậy! Trên đời này sao lại có loại người không tim không phổi như người! Thì ra lúc ở trong phủ người quan tâm Nguyễn Chỉ đều là giả sao?”

Chẳng lẽ quý tộc thế gia không tồn tại thân tình? Nguyễn Chỉ kia cũng thật sự đáng thương.

Nguyễn Chỉ nghe vậy cuối cùng dừng lại động tác ném nho vào trong miệng, nhìn chằm chằm ta nói:

“Bản thân ta không biết Hiền phi nương nương quan tâm tỷ tỷ của mình như vậy, nếu thật sự quan tâm, tại sao hiện tại mới biết?”

Một câu nói này của hắn hoàn toàn khiến ta nghẹn lời. Đúng, ta cũng không có tư cách giáo huấn hắn. Bất quá, ta ngẩng đầu lên hung hăng trừng hắn một cái, có thể giống nhau sao? Một là có máu mủ, một là không có máu mủ, nhưng nếu đều trông cậy vào ta, còn cần ca ca ruột là người sao?

Nghĩ đến điều này, ta không nói hai lời, xoay người đi vào phòng trong. Phòng trong ánh sáng hơi tối, ta híp mắt một lúc lâu mới có thể thích ứng, lúc này phát hiện Nguyễn Chỉ đang nằm trên giường, tóc xòa sau gáy, má đỏ ửng, không biết có phải là do ánh sáng hay không, ta thấy cảm của nàng có vẻ gầy hơn vài phần, cả người giống như một tờ giấy.

“Muội muội, người đã đến rồi?” Nguyễn Chỉ mở miệng, thanh âm mềm nhũn vô lực.

Ta đi nhanh đến mép giường ngồi xuống, cầm chặt tay của nàng nói: “Thế nào mới có mấy ngày, liền bệnh thành như vậy?”

Nhìn kỹ lại, trong phòng trống trơn, màn giường gió thổi không lọt, ngay cả không khí cũng thật đè nén, hơn nữa người bệnh như vậy mà không có một người hầu nào, có cảm giác cô quạnh biết bao, khiến áy náy trong lòng ta nặng thêm mấy phần. Vỗ vỗ tay nàng trấn an, ta nói: “Nhóm cung nhân đâu?”

Chủ nhân bệnh như vậy mà không có một người hầu phục vụ sao? Chẳng lẽ thấy Nguyễn Chỉ không được cưng chiều, cho nên người hầu cũng không tận tâm sao? Chỉ thấy Nguyễn Chỉ mắt to sưng sờ nhìn ta, có chút vô tội nói:

“Ta không thích ồn ào, nên để các nàng đi xuống.”

Vươn tay sờ trán nàng, may mà không nóng, vậy hẳn không phải là sốt cao. Ta đứng dậy đi tới trước cửa sổ, mở rèm cửa ra, lại mở cửa sổ, lần này tốt hơn nhiều, ánh sáng tràn ngập phòng, không khí cũng mới mẻ hơn. Ta lại đi về phía giường, chỉ thấy Nguyễn Chỉ đã ngồi dậy, một đôi thủy mâu nhìn ta, vẻ mặt mong đợi nói:

“Muội muội, ta bị bệnh, hoàng thượng không cùng người sang thăm ta sao?”

Đối mặt với ánh mắt mãnh liệt của nàng, ta ngượng ngùng nói mình vừa mắc tội tiểu hoàng đế, cũng thật lâu chưa thấy hắn, tự nhiên, ta cứ nói hết sự thật ra khỏi miệng.

Nhíu mày, ta cố gắng nói một cách thoải mái:

“Hoàng thượng mấy ngày nay công vụ bề bộn, chờ hắn rảnh rồi sẽ đến thăm người.”

Con người Nguyễn Chỉ lập tức liền ảm đạm, bĩu môi có chút ủy khuất nói:

“Vậy còn muốn ta chờ bao lâu đây? Có thể hay không đến khi ta chết cũng không thấy được mặt hoàng thượng?”

Vẻ mặt khuê phòng oán phụ kia lập tức khiến lòng ta mềm nhũn, không không chế được nói với nàng:

“Có lẽ ngày mai hoàng thượng sẽ tới.”

“Có thật không?!”

Ánh mắt giống như tro tàn vừa rồi lập tức sáng như sao, tâm tư của nữ nhân quả nhiên chính là thời tiết, người đoán không được mà dò cũng không được, hết lần này tới lần khác thay đổi.

Dừng một chút, ta nhìn bộ dáng thần thái sáng láng lúc này của nàng, nào có nửa điểm dáng vẻ bệnh suy yếu. Vì vậy, ta thử dò xét nói:

“Nguyễn Chỉ, tại sao ngươi lại bệnh?” Sẽ không phải là trúng tà gì chứ?

“Muội muội” Nàng mềm mại đáp một tiếng, rồi sau đó liền cúi đầu, lông mày nhíu chặt nói:

“Thật sự là tỷ tỷ đã lâu không thấy hoàng thượng, ta đây tim liền đau. Nghĩ tới hoàng đế đại nhân, ta liền cảm thấy cả người đau đến mức không thở nổi.”

Ta nhìn nét sầu lo giữa mi tâm Nguyễn Chỉ, thật sự là động lòng người, nhưng ta lại muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng! Nhìn một chút, ta hỏi tại sao, không có chuyện gì sao có thể bệnh? Quả nhiên nàng cũng chỉ thích hợp với bệnh tương tư!

Nhíu mày, ta động viên:

“Ngươi cứ an tâm dưỡng bệnh, đừng làm cụ già suốt ngày ở trên giường, phải vận động nhiều thân thể mới tốt, ta trở về trước.”

“Muội muội.” Ta nói xong định đứng dậy, chỉ thấy nàng kéo lại tay ta nói:

“Muội muội, ngày mai ngươi nhất định phải tìm hoàng thượng tới gặp ta, coi như tỷ tỷ van xin ngươi!”

Ai, nhìn bộ dáng kia làm sao ta có thể nhẫn tâm cự tuyệt? Ta nói:

“Ta sẽ cố, ngươi nghỉ ngơi trước đi!”

Nói xong ta liền đứng dậy muốn rời đi, thể nhưng vừa đi tới phía hương án bước chân lại ngừng lại, một tờ giấy tuyên thành rơi xuống đất. Giấy rơi trên đất vốn là bình thường, ta không nên quá lưu ý, nhưng mấu chốt là chữ viết trên giấy kia rất đẹp. Mạnh mẽ có lực, mơ hồ lộ ra một loại khí thế bức người, lại mơ hồ có thể gọi là để khí.

Trước kia cha ta mê luyện thư pháp vô cùng, trong nhà có rất nhiều tranh chữ, khi còn bé ngày nào cũng bắt ta luyện thư pháp hai giờ, bắt quá sau này thấy ta không có năng khiếu, đối với ta hoàn toàn hết hy vọng, cũng không ép ta nữa. Nhưng nếu nét bút trên giấy có thể đập vào mắt ta, tuyệt đối phải đẹp vô cùng.

Không chậm trễ nhặt giấy trên đất lên. Đập vào mắt ta là một hàng chữ to rồng bay phượng múa:

“Khanh chỉ cần ẩn núp ở chỗ này, kiên nhẫn chờ đợi, Hàn quyết không phụ khanh, đợi khi việc thành, ta tất lấy danh nghĩa chính thê đãi ngộ.”

Hàn? Thử hỏi người ta quen biết ngoài Hàn vương gia, tên ai còn có một chữ “Hàn”?! Đây chẳng lẽ là Hàn vương viết cho Nguyễn Chỉ? Nhưng là nhìn hai người bọn họ cũng không thấy có dính dáng gì a?

“Muội muội, ngươi làm sao vậy? Không phải ngươi nói đi về sao?”

Là thanh âm của Nguyễn Chỉ! Ta cả kinh, rồi sau đó lại thả lỏng, theo góc độ này, ta đưa lưng về phía nàng, nàng nhất định không thấy được động tác của ta. Buông tay, giấy tuyên thành nhẹ nhàng như lông vũ rơi xuống đất, giống như chưa từng bị người nhặt lên.

Ta xoa người lại cười nói:

“Tỷ tỷ ngươi tốt nhất nên nghỉ ngơi, ngày mai tất nhiên hoàng thượng sẽ đến gặp ngươi.”

Động viên Nguyễn Chỉ xong, ta liền ra khỏi phòng trong, chỉ cảm thấy tất cả thật rồi rắc khiến ta không hiểu rõ. Mới ra ngoài phòng, liền thấy một hình ảnh cực kỳ quý dị, một cung nữ vóc người cao gầy đang

cầm chiết phiến, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là chiết phiến kia đang khinh bạc nâng lên cầm Nguyễn Dự. Ai, dường như bây giờ là nữ mạnh nam yếu a.

Lúc nào thì Nguyễn Dự một thân sói lang lại để ột tiểu cung nữ áp đảo? Nghe thấy thanh âm bước chân của ta, hai người đồng thời quay đầu lại nhìn, chẳng qua chiết phiến trong tay cung nhân kia vẫn đặt trên cầm Nguyễn Dự, không dời đi nửa phân.

“Hắc hắc, các người tiếp tục, ta không muốn quấy rầy.”

Lúng túng cười cười, ta liền đi ra ngoài, cúi đầu chỉ muốn nhanh quay trở lại phòng mình, trong lúc vô tình thấy một bọc vải ở dưới đất. Ai ngờ đi chưa được hai bước liền đụng phải một đồng bóng, đúng vậy, mềm nhũn, không phải bóng thì là cái gì?

Ngẩng đầu lên mới phát hiện thì ra là Lục thị lang búi tóc hai bên. Giờ phút này hần nước mắt lưng tròng nhìn ta, một bộ nín khóc nói:

“Nương nương a, người đã hỏi giúp ta chưa?”

Hồng bét, ta quên mất chuyện này. Chuyện liên quan đến đại kế phát tài a! Hơn nữa Vi Luật vẫn theo đến đây, trong lòng chắc chắn vô cùng gấp gáp. Cũng đúng, nữ tử nào bị người ta khoét tường mà không gấp gáp? Khụ khụ, mặc dù hần không phải là nữ, nhưng nhìn là đã biết là kẻ bị đè ở dưới, vậy thì liền coi hần như nữ nhân đi.

Để hần ở lại đây, ta lần nữa trở lại đại sảnh, vốn tưởng rằng hai người kia mới vừa rồi bị ta không cẩn thận nhìn thấy mà thu liễm một chút, dù sao bây giờ ta cũng là phi tần của hoàng đế.

Ai ngờ tiến đến mới phát hiện, nha, Nguyễn Dự lại bị cung nữ này đặt ở trên bàn, nữ trên nam dưới. Vội vàng che mặt, tuy nói ta trên bản chất là một nam nhân, nhưng cũng không muốn vậy a, giữa ban ngày liền xem một màn xuân cung, là việc con người không thể chịu nổi, đây không phải là kích thích người ta sao. .

Hơi mở mấy ngón tay, ta nhìn qua khe hở, lúc này mới phát hiện quần áo của hai người có thể nói là chỉnh tề, cũng không hề xốc xếch, mà cung nhân kia cuối cùng cũng buông tha Nguyễn Dự, thẳng người đứng ở một bên. Lúc này ta mới phát hiện, cung nữ kia cầm một chiếc đũa, hơn nữa bị gãy thành hai nửa, một nửa kia rõ ràng ở trên áo Nguyễn Dự.

Nói như vậy, mới vừa rồi cung nữ này cầm cây quạt uy hiếp Nguyễn Dự, thì ra là ta nhìn nhầm. Ta đột nhiên cảm giác có điều không đúng, lúc mới vừa rồi tiến vào, ta thấy cung nữ đứng bên người Nguyễn Dự, nhưng lại không nhìn kỹ, bởi hơi thở của nàng quá nhẹ, làm cho người ta không có hào hứng muốn xem, nhưng khi nàng chuyển động lại không ai có thể coi thường, cảm giác như vậy chính là do ẩn thân sao? Thật sự là cao thủ a!

Chẳng qua có chút lạ mắt, không giống người trong cung Nguyễn Chỉ, xem ra là thị nữ Nguyễn Dự đưa tới. Treu ghẹo nhìn Nguyễn Dự một cái, ta nói:

“Huynh trưởng có nên cảm tạ ta xuất hiện kịp thời, có ân cứu mạng người hay không?”

Chỉ thấy Nguyễn Dự như không có chuyện gì cười cười, kéo cung nữ kia vào lòng nhìn ta cười nói:

“Vật nhỏ này bình thường được ta nuông chiều, bắt đầu không biết lớn nhỏ.”

A, cái này tựa hồ không liên quan đến ta, bất quá cung nhân kia nghe vậy, chân trái khẽ nhích, hung hăng đạp Nguyễn Dự một cái. Ta cũng cảm thấy Nguyễn Dự hít mạnh một hơi, đau vô cùng nhưng chỉ có thể cố nén, ta có chút buồn cười, xem ra không phải là được nuông chiều nha.

Ta nhìn Nguyễn Dự, cũng không dài dòng nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

“Nghe người nói, Đoàn Tu đại nhân sắp thành hôn? Nhưng không biết sẽ cưới khuê tú nhà nào?”

Chỉ nghe Nguyễn Dự trả lời:

“Việc này, theo dung mạo của Đoàn đại nhân, tất nhiên sẽ cưới chi nữ danh môn vọng tộc.”

Không biết tại sao, ta lại cảm thấy cung nữ kia trợn mắt hung hăng nhìn Nguyễn Dự một cái, mà Nguyễn Dự đột nhiên co người, làm ra vẻ mặt sợ hãi. Thật sự không thể nhìn được, hai người này lại liếc mắt đưa tình, không thấy lão tử đang hỏi sao!!

Lúc này Lục thị lang đang mong ngóng ta trở về báo cáo tin tức làm sao có thể chịu nổi a? Nặng nề ho một tiếng, ta lạnh mặt nói:

“Xin huynh trưởng nói cho ta, rốt cuộc Đoàn Tu kia khi nào sẽ thành hôn? Cụ thể là thành hôn với tiểu thư nhà nào?”

Bao giờ cũng phải biết rõ đối tượng, như vậy thì sau này Vi Luật đi náo loạn hôn lễ giành chú rể mới dễ dàng a. Có vẻ như thấy ta tức giận, Nguyễn Dự há mồm muốn nói, lại bị cung nữ bên cạnh ngắt lời, chỉ nghe nàng nói:

“Là Nguyễn đại nhân nói đùa, Đoàn đại nhân tạm thời chưa muốn thành thân.”

Giọng cung nữ này cũng thật hay, trong vắt dễ nghe. Vì vậy ta quay đầu hướng Nguyễn Dự nói:

“Huynh trưởng, là thật sao?” Chỉ thấy Nguyễn Dự không kiên nhẫn bĩu môi, nhìn cung nữ kia một cái, cuối cùng có chút không cam lòng nói:

“Nàng nói thật thì chính là thật.”

Đột nhiên ta cảm thấy câu này rất quái dị, cái gì gọi là “Nàng nói thật thì chính là thật”? Cảm giác có chút không đúng, mắt hướng xuống dưới, ta đột nhiên thấy một đôi chân rất to!

Không thể nào a! Nữ tử cổ đại đều là hoa sen ba tấc, người nào có thể có bàn chân lớn như vậy? Hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng, mi thanh mục tú, phong thái không tầm thường, cũng không giống như nữ tử thôn dã, thoạt nhìn xuất thân có vẻ tốt.

Chợt thấy nàng nhìn ta, trong nháy mắt ta liền hiểu, đột nhiên muốn cười to. Tiến lên tới bên cạnh cung nữ kia, vô cùng vô ý vươn tay trước ngực nàng bóp một cái, ân, mềm nhũn. Cũng có chút đầu óc, so với Lục thị lang kia xuất sắc hơn. Lột y phục ra, xem chừng phía dưới kia cũng đều là từng tầng vải mềm đi?

Hai người bị động tác của ta làm cho choáng váng. Cứ như vậy nhìn ta từ trong ngực cung nữ lấy ra một xấp bông lớn, rồi sau đó ta nín cười nói: “Thoạt nhìn không tệ a, mô phỏng rất giống, Đoàn đại nhân, lần sau dịch dung, nhất định phải nhớ làm chân của người nhỏ đi.”

Đoàn Tu nghe vậy sắc mặt ảm đạm, ngược lại Nguyễn Dự kia cười to, bộ dáng thấy người bất hạnh thì vui mừng, thật sự đáng đánh đòn. Ta cũng cảm giác tay có chút ngứa, bất quá cũng không xuất thủ, nhìn Đoàn Tu ta càng buồn cười, ta cũng biết Nguyễn Dự không chiếm được gì tốt.

Lắc đầu, ta nói: “Đi”, chỉ thấy Đoàn Tu kéo tay ta lại nói:

“Nương nương, người. . .”

“Chưa từng gặp mặt!”

Thật nhanh ngắt lời hắn, ta đi thẳng ra cửa. Kéo Lục thị lang đang ngồi ở góc tường quay về Tuyên Lan điện. Trên đường hắn liền hỏi:

“Nương nương, mới vừa rồi vì sao người cỡi y phục của cung nữ kia?”

Thì ra mới vừa rồi hắn nhìn thấy, chỉ bất quá hắn đứng xa nên không nghe thấy chúng ta nói mà thôi.

Ai, cái gọi là gặp mà chẳng thấy, chính là thế này a.

64. Chương 64

Khi trở lại chánh điện, ta mới vừa ngồi xuống, còn chưa kịp uống trà lấy hơi, Lục thị lang hai cánh tay vung qua vung lại, rồi sau đó giống như hạ quyết tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn thấy chết không sờn nhìn ta nói:

“Nương nương, nói đi, Đoàn Tu hẳn thật sự không muốn thành hôn?? Không sao cả, người không cần phải kiêng dè, cứ nói ra sự thật đi.”

Thật sự không cần kiêng dè sao? Vậy sao người còn có vẻ mặt nếu Đoàn Tu muốn thành thân, ta liền lập tức khóc cho người xem? Bộ dáng như vậy dù hẳn có yêu cầu ta cũng không dám nói a. Lão tử cũng không muốn làm bão mẫu thay cho Đoàn Tu, một mình hẳn làm là đủ rồi.

Kéo tay Lục thị lang, lại trấn an vỗ đầu của hắn, ta nói:

“Mới vừa rồi Nguyễn đại nhân nói đùa, Đoàn Tu thật sự không muốn thành hôn.”

Ở trong lòng ta lại bồi thêm một câu, có Tiểu Lục hâm bên người, hẳn như thế nào lại muốn thành thân. Hơn nữa theo sự quan sát của ta, trong tim Đoàn Tu rõ ràng có Vi Luật. Nếu không một người cao hoa như vậy, làm sao có thể chịu đựng giả trang thành nữ nhân?

Bất quá Đoàn Tu cũng coi như thông minh, đoán được Vi Luật ở chỗ ta. Chẳng qua là. . . .Ta chớp mắt, hết sức mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra giữa hắn và Nguyễn Dự? Nhìn hai người bọn hắn vừa rồi cũng không giống như chỉ quen biết bình thường. Nhưng cũng không thấy có vẻ ái muội gì ở đây, đoán chừng chính là ứng nghiệm với một câu thành ngữ mà thôi. Người ta nói “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

“Nương nương.” Lục thị lang nghe vậy kéo dài giọng, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt có chút nhăn nhó nói:

“Nương nương, nếu Đoàn Tu không muốn thành hôn, vậy ta còn. . . .”

“Àn, người vẫn nên ở đây thêm một thời gian nữa đi.” Ta thật nhanh cắt lời hắn. Chỉ thấy hắn cúi đầu, sau đó lại ngẩng lên, trong mắt tràn đầy ủy khuất nói:

“Nhưng nương nương, ta nhớ hắn, ta cứ nhiên nhớ tên khốn kia.”

Việc này, nhớ là rất bình thường! Ta vẻ mặt đoan chính nói:

“Người ở đây thêm một thời gian nữa đi, nếu Đoàn Tu tạm thời không thành thân, người cũng không có lý do trở về sớm, ở đây đợi thêm mấy ngày, để hắn gấp một chút, xem hắn sau này còn dám ủy khuất người nữa không?”

Lục thị lang nghe vậy mắt sáng lên, vẻ mặt tiểu thụ tức giận, hắn nói:

“Nương nương nói đúng, làm hắn nôn nóng chết!” nói xong nắm quyền vẻ mặt chí thanh niên không chịu khuất phục. Nha, thời gian càng lâu, tiền lão tử có thể lừa gạt Đoàn Tu cũng càng nhiều.

Sau khi làm Lục thị lang yên lòng, ta gọi Nhã Ca tới mang cho ta bình trà, bắt đầu suy nghĩ chuyện vừa rồi viết trên giấy Tuyên Thành. Xem xét tình hình. . .bên trong chắc hẳn có ẩn tình. Nếu nói với ta Nguyễn Chỉ cùng Hàn vương có giao dịch gì đó, ta nhất quyết không tin.

Nhìn đôi mắt long lanh của Nguyễn Chỉ mỗi khi nhắc đến tiểu hoàng đế, cũng biết nàng không diễn trò, dù diễn trò cũng không chân thật như thế. Ánh mắt thuần túy nhìn người mình thích không thể giả bộ được.

Chẳng lẽ có người cố ý đặt tờ giấy kia trên đất, dự đoán ta sẽ tới, muốn mượn cơ này ly gián quan hệ giữa ta và Nguyễn Chỉ? Nhưng lại tính toán sai, thật ra thì mục đích ta vào cung không phải là vì tranh thủ tình cảm hay quyền thế. Ta vào cung, chỉ là muốn lấy diệp kính để trở lại thân nam nhân mà thôi.

“Xuân Tiêu” Qua Tử huynh hào hứng từ bên ngoài đi vào, thấy Lục thị lang thì ngẩn ra, tiếp theo liền thốt lên:

“Sao người vẫn còn ở đây? Không phải nói sẽ đi về sao?”

Ách? Đây là tình huống gì? Hai người bọn họ vốn cùng nhau tới đây nhờ vả ta, miễn cưỡng cũng có thể coi là cùng hội cùng thuyền. Sao biểu hiện của Qua Tử huynh như bây giờ có vẻ như rất không muốn thấy Vi Luật? Nhìn ra nghi ngờ trên mặt ta, Lục thị lang có vẻ rất tổn thương.

Mà Qua Tử huynh tựa hồ như không nhận ra, tâm tình vô cùng tốt híp mắt lại, vui vẻ không ngừng thúc giục:

“Vi đại nhân nên nhanh chóng trở về đi thôi, mau trở về đi, mau trở về đi!”

Mắt thấy Vi Luật nước mắt cũng mau chảy xuống, ta cũng cảm thấy Qua Tử huynh có chút quá đáng, chủ nhân ta còn chưa lên tiếng, hắn như thế nào lại đuổi người? Chẳng lẽ uống lộn thuốc?

Kéo hắn đi tới bên cạnh, thấp giọng để Lục thị lang không nghe thấy, ta nói:

“Tần Duệ, rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao ngươi muốn đuổi Tiểu Luật đi?”

“Xuân Tiêu” Hắn ghé vào tai ta, thần bí nói:

“Hắn đi, hai chúng ta có thể ở cùng một chỗ, mà có thể. . .Xuân Tiêu. . .Ta muốn ngươi.”

Một lời ái muội “Ta muốn ngươi”, thiếu chút nữa khiến ta ghen. Qua Tử huynh, ngươi trừ cái này còn muốn cái khác không? Nhíu mày, ta vô cùng trịnh trọng nói với hắn:

“Việc này không thể.”

“Vì sao?” Thanh âm rất ủy khuất. . .

Ta giảm thấp thanh âm nói:

“Chúng ta muốn chạy trốn, đúng không? Nếu không cẩn thận có con, trên đường chạy trốn chẳng phải sẽ bị liên lụy? Hơn nữa ta rất có thể sẽ chết, đến lúc đó một thân hai mạng. . .”

“Chớ nói.”

Hắn che miệng ta, đặc biệt nghiêm túc nói: “Ta không muốn, Xuân Tiêu.” Chắc chắn, thật là một hài tử thành thật a. Sau đó hắn lại lập tức nói tiếp: “Nhưng đợi ra cung ngươi lập tức phải đền bù ta! Ta. . .Ta nhin rất cực khổ. . .”

Hảo, ta vô cùng thống khoái đáp ứng. Hứa suông chính là sở trường của ta.

Đợi đến lúc lão tử trở lại thân nam nhân, ngươi liền hướng người bất hạnh ở trong thân thể Xuân Tiêu đòi là được, nói không chừng còn có thể trời xui đất khiến làm một đoạn nhân duyên

Như vậy có tính là mỗi ngày làm một việc thiện hay không?

“Xuân Tiêu, ngươi đang nghĩ gì? Hồi thần.”

A? Ta lại thất thần?. . .Ta nhìn Qua Tử huynh vẻ mặt ủy khuất không ăn được thịt, ngươi lại không thèm nhìn ta. Thực có lỗi a. Nhưng. . .Sao ta cảm giác hắn gần đây ngày càng giống Lục thị lang? Tự dưng lại khiến ta nghĩ đến vẻ mặt chó con. . .

Đột nhiên nhớ tới Lục thị lang vẫn đang ủy khuất, ta lập tức quay lại cười:

“Tần Duệ chỉ nói đùa thôi, chỗ của ta ngươi muốn ở bao lâu thì ở.”

“Nương nương. . .” Lục thị lang cố ý kéo dài thanh âm, học bộ dạng Qua Tử huynh, thì thầm vào tai ta:

“Nương nương rốt cuộc thích ai? Là Tần công tử? Hay Hàn vương gia? Hay là hoàng thượng?”

Chắc chắn, hỏi đúng điểm quan trọng, lão tử ai cũng không thích, lão tử thích bản thân.

65. Chương 65

Trừ mình ra, ta ai cũng không thích, thế giới này vốn không thuộc về ta, ta còn có thể lưu luyến ai? Đây là lời nói thật, nhưng ta lại không thể trực tiếp nói rõ với Lục thị lang. Vi Luật là một tiểu tử đơn thuần, ta không thể dối hắn, không thể để hắn cảm thấy ta ích kỷ. Dù sao lão tử cũng thích hắn, dĩ nhiên là muốn lưu lại ấn tượng tốt.

Vì vậy ta khẽ nhíu mày, mị ý tập trung ở đáy mắt, ta nhìn hắn, cười hết sức xuân tình hồn nhiên nói:

“Tiểu Luật a, người nương nương ta thích nhất, dĩ nhiên là người!” Nhìn bộ dáng sợ run của Lục thị lang, trong lòng ta vụng trộm vui vẻ. Người còn quá non, thời điểm ở thanh lâu, người cây ngay không sợ chết đứng mang xuân được tới chỗ ta, hiện tại đùa giỡn người một chút thì có là gì. . .

Nhưng chưa vui mừng được lâu, Nhã Ca liền vội vàng đi vào nói “Nương nương, Nguyễn chiêu nghi sai cung nhân tới đây cầu kiến.” Kiến ta? Không phải ta mới vừa từ chỗ nàng trở lại sao? Như thế nào lại muốn gặp ta? Chẳng lẽ nàng biết ta đã thấy được lá thư?

Nhiều may, ta nói:

“Để cho nàng vào đi.”

Thẳng đến khi cặp chân lớn như chân ngựa bước vào cửa, ta mới phản ứng kịp. Rồi sau đó ra tay cực nhanh đẩy lưng Lục thị lang cùng Qua Tử huynh, đồng thời hô lớn:

“Vào trong phòng chờ ta! Ai cũng không cho phép ra!”

Cho đến khi thấy hai người đã vào trong, ta mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Đoàn Tu, lại thấy vẻ mặt không hề tươi cười của hắn. Tay cầm chiết phiến vươn ra, lúc này mới hí mắt hướng ta nói:

“Nương nương, người có từng nghe qua một câu nói: giấu đầu lòi đuôi?”

Phải, ta hiểu ý tứ của hắn, không nhịn được muốn tự tát mình một cái. Vốn là nếu ta không để cho Lục thị lang trốn vào, hắn có lẽ vẫn không thể xác định người đang ở chỗ ta. Nhưng là do vừa rồi ta nói vậy, mọi người đều biết! Bất quá người biết thì biết, nhưng nếu đánh chết ta cũng không thừa nhận, người có thể làm khó dễ ta?

Nghĩ đến đây, ta ngồi lại trên ghế, con mắt hí lại, vẻ mặt diễn kịch nói:

“Chiêu nghi nương nương phái người tới đây là vì chuyện gì?”

Nếu hắn không nói hắn là Đoàn Tu, ta tất nhiên cũng sẽ không vạch trần. Chỉ nghe hắn cười một tiếng, rồi sau đó đề nghị thanh âm nói:

“Nương nương, người đã thu nhiều người như vậy, không bằng liền thu luôn Đoàn Tu đi.”

Thu? Thu cái gì? Hắn nói thu chẳng lẽ chính là thu vào trong phòng, làm trò mặt thú vâng vâng? Không khống chế được, ta liền suy nghĩ theo xu hướng tà ác. Nhưng chỉ chớp lát sau, ta liền hiểu ý tứ của hắn. Ý tứ của hắn là để hắn giả gái giống như Vi Luật và Qua Tử huynh ở trong Tuyền Lan điện?

Trong tức khắc, ta liền có cảm giác trời đất quay cuồng, lúc nào thì nơi ta ở lại trở nên đất lạnh chim đậu? Người người đều muốn vào? Ta ngẩng đầu lên, đọc nhần từng chữ vô cùng rõ ràng “Không! Có! Khá! Năng!”

Chỉ thấy Đoàn Tu nhếch mày, vẻ mặt ta biết sẽ như thế. Hăm cha, người biết rồi còn hỏi, người không phải kẻ hay ngờ vực sao!! Ta im lặng. Ngừng một chút, ta giảm thấp thanh âm nói:

“Đoàn đại nhân, về chuyện người muốn thành hôn, có thể tiết lộ một chút tình hình bên trong?”

Mặc dù mới vừa rồi ở thiên điện chính miệng hắn đã phủ nhận, nhưng cũng sẽ cảm thấy mơ hồ có vài phần là thật, dù sao Nguyễn Dự cũng không phải là kẻ ăn no không kiểm chế được. Quả thật, chỉ thấy Đoàn Tu ngẩng đầu nghiêm trang nhìn ta nói:

“Nương nương, nam nữ thụ thụ bất thân đúng không?”

Điều này ở thế kỷ hai mốt tất nhiên không đúng. Nam sinh nữ sinh kề vai sát cánh gọi nhau anh em tỷ tỷ vui vẻ. Nhưng ở cổ đại lại không như vậy, nghiêm trọng là bị nhét vào lồng heo đi quanh phố, bị ném đồ ăn thối cùng trứng gà thối để rửa tội.

Dù sao khoảng cách ngàn năm vô cùng lớn.

Vì vậy ta gật đầu nói:

“Đúng vậy”

Liền nghe hắn lại nói:

“Vậy nếu như một nam tử chưa lập gia đình không cần thận xông lăm vào khuê phòng của một nữ tử, mà lại thấy nàng đang tắm rửa, tất nhiên phải có trách nhiệm, có đúng thế không?”

Ta lại gật đầu. Chỉ thấy Đoàn Tu chột rùng mình, chiết phiến trong tay bị hắn bóp vang tiếng, tựa hồ là đè nén tức giận nói:

“Vốn tại chỗ chỉ có hai người, như vậy chỉ có trời biết đất biết nếu người không nói thì tốt rồi, nhưng hết lần này tới lần khác. . .”

Nói đến đây hắn ngẩng đầu lên, mặt bị phần nói:

“Hết lần này tới lần khác phụ thân nữ tử ấy đến bắt bớ! Ngày thứ hai liền dẫn một đám người đến phủ ta, nói ta làm hư danh tiết của nữ nhi hắn, nhất định phải cưới nàng!”

Chắc chắc. . . Đoàn công tử xui xẻo. . . Chẳng qua là. . . Tại sao ta mơ hồ thấy mùi âm mưu ở đây? Sau khi kể lại câu chuyện bị thương của mình, về mặt Đoàn Tu bình tĩnh trở lại, rồi sau đó khấn thiết nhìn ta:

“Nương nương, Tiểu Luật mấy ngày ở đây mong người chiếu cố! Chuyện này ngàn vạn lần không thể để hắn biết. Chờ ta nghĩ biện pháp giải quyết rồi đến đón hắn.”

“Hảo, không thành vấn đề. . . Chẳng qua là. . .”

Ta chà xát tay, làm ra vẻ mặt người hiểu được, lời ngầm chính là “Trước tiên đưa tiền đặt cọc.” Ai ngờ Đoàn Tu làm bộ như không hiểu vẫy vẫy tay. Ta nguyên tưởng rằng hôm nay trên người hắn không mang ngân phiếu, muốn cầm vật quý trọng gì đó thế chỗ, vì vậy liền vội vàng chạy tới. Không nghĩ hắn lại giảm thấp giọng ghé vào tai ta nói:

“Nương nương, trong kinh thành gần đây không yên ổn, nương nương phải chú ý thật tốt!”

Không yên ổn? Vì sao không yên ổn? Chẳng lẽ đạo tặc ngang ngược hái hoa tặc hoành hành? Đến cổ đại lâu như vậy, giang hồ hào kiệt miệng to uống rượu, miệng to ăn thịt trong tiểu thuyết giang hồ, kịch võ hiệp ta còn chưa gặp, ăn, không tính Dạ lang quân.

Có lẽ, nên kết giao một phen, vui thú lớn nhất của cuộc sống chính là kết giao một đám bằng hữu ăn chơi đàn đúm a.

66. Chương 66

Haiz, không nên nói những điều không thực tế, hiện giờ trong mắt ta, chỉ có bạc tới tay mới là đạo lý! Nhưng nếu Đoàn Tu làm bộ ta không hiểu người có ý gì, ta vẫn không thể chủ động mở miệng đòi hắn. Cần phải hiểu chiến lược trên thương trường, làm đối phương mở miệng trước, đó mới là đạo lý!

Sau đó Đoàn Tu chột lui ra mấy bước, tiếp theo nói:

“Nương nương, lời của chiêu nghi nương nương đã nói hết. Nô tỳ xin cáo lui.”

“Đi đi đi đi!” Ta không nhịn được lấy tay xua, làm bộ đang đuổi muỗi. . . Sau đó, cước bộ Đoàn Tu hơi ngừng lại, sắc mặt tối sầm lại. Ai, như vậy cũng bình thường, theo kinh nghiệm của ta, nam tử giống như hoa hồ điệp, vốn tưởng rằng tới kia sẽ tìm thấy thứ mình muốn, kết quả lại không thấy được, khó trách hắn nổi trận lôi đình, sau đó thì sao? Sau đó sẽ muốn chiếm đoạt, hay hoàn toàn không quan tâm?

Nói thật ta rất tò mò, nữ tử to gan dám đến phủ Đoàn Tu bức hôn, rốt cuộc là vị nào? Thật sự ta muốn gặp một lần, nữ tử thấy mỹ nam chảy nước miếng rất nhiều, nhưng người dứt khoát trực tiếp ra tay, cho dù là ở hiện đại, cũng vô cùng ít.

Sau khi Đoàn Tu đi, ta vào trong phòng, thấy Qua Tử huynh cùng Lục thị lang xúm đầu lại thì thầm không biết là đang nói gì. Thấy ta tới, hai người lập tức dừng nói chuyện. Qua Tử huynh cười nói:

“Xuân Tiêu, người nghỉ ngơi trước đi, chúng ta nói sau!”

Nói xong hai người liền nhanh như gió ra ngoài, lưu lại ta đang không hiểu gì.

Vậy. . .

Trước đó Qua Tử huynh không phải muốn Lục thị lang rời đi nhanh để là người duy nhất ở cùng ta sao? Sao không bao lâu liền thay đổi? Đều nói lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển, ta nghĩ nên nói là nam nhân mới đúng!

Buổi chiều ta đang dùng cơm thì tiểu hoàng đế tới. Di, hắn không phải vì ta bắt gặp mẹ hắn gian tình mà giam lỏng ta sao? Hiện tại tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn xem ta sống trong lồng như thế nào, hay muốn canh giữ chặt hơn?

Ta đối với loại người không cần biết tốt xấu mà xử lý vấn đề theo ý mình vô cùng gai mắt. Nhưng bất kể thế nào, ai bảo hắn bây giờ là cấp trên của ta. Ta phải xem sắc mặt của hắn mà sống a. . .Hắn đầu tiên cười khê một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh ta ngồi xuống rồi sau đó nói:

“Xuân Tiêu, không biết tại sao, trẫm cảm thấy thức ăn chỗ người thơm vô cùng.”

Là người lắm đi, nhất định là ảo giác, phi tử cùng hoàng đế, tâm tư đầu bếp ngự thiện phòng hướng bên nào còn không biết sao? Người không phải đang nói vấn đề không có thực sao! Ta buồn buồn đáp một tiếng, cũng không để ý hắn nữa, một lát sau cảm thấy hơi nặng, hắn là hắn đặt tay lên hông ta. Ta cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, liền nghe hắn nói:

“Xuân Tiêu, người đang trách trẫm?” Trách người? Trách người cái gì? Ta im lặng nhìn hắn, lại nghe hắn nói:

“Trách trẫm trăm phương ngàn kế đưa người vào cung mà không cưỡng chiều, che chở, lại đối với người như vậy?”

Hăm cha, người cuối cùng cũng có chút lương tâm tự kiểm điểm mình, nhưng có thể như trước sao, lão tử ước gì ngày nào cũng không thấy người, ta căn bản cũng chưa từng hi vọng người sẽ cưỡng chiều ta, như vậy tuyệt đối không hạnh phúc, là tai họa a!

Có lẽ do ta không có phản ứng gì, hắn giống như than thở nói:

“Xuân Tiêu, biến động như vậy, đáng nhẽ trẫm không nên mang người vào cung.”

Ngừng một chút, hắn lại nói:

“Bất quá hiện nay, nơi này là chỗ an toàn nhất, cho nên người cứ ở đây đi.”

Nói đến nói đi rốt cuộc là vẫn bị giam lỏng, để ta ở chỗ này tiếp tục ngồi ăn chờ chết sao.

Không nhận được lương một cái, ta cảm giác khí lực cả người mình cũng mau bay biến. Thấy ta đáng vẽ hữu khí vô lực, hắn cười nói:

“Xuân Tiêu, hôm nay ta gặp một nữ tử, cũng thú vị giống người.”

“Là ai?” Nếu hoàng đế đại nhân có chuyện phiếm, vậy ta dĩ nhiên cũng muốn phụ họa. Hắn nói:

“Là vị hôn thê của Đoàn Tu, chi nữ binh bộ thượng thư Hoàng đại nhân, Hoàng Anh.”

“Khụ khụ, cái gì?!!”

Ta nói thiếu chút nữa thì nghẹn, lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, ta bắt lấy tay tiểu hoàng đế nói:

“Hoàng thượng, người nói vị hôn thê của Đoàn Tu, tầm bị nhìn sạch, vì vậy cha nàng dẫn người đến phủ Đoàn Tu buộc hắn phải cưới, là nữ nhi của Hoàng đại nhân?!”

“Đúng!”

Tiểu hoàng đế kinh ngạc nhìn ta, rồi sau đó híp mắt nói:

“Xuân Tiêu, vì sao nhắc tới Hoàng đại nhân, người lại kích động như thế, chẳng lẽ người biết hắn?”

“Ân, trước đây ở Phù Dung các từng gặp một lần.”

Ta thản nhiên đáp, nam nhân a, người càng che dấu sau này càng không thể gạt hẩn, không bằng trực tiếp nói thật với hẩn. Mặc dù. . .Lời nói thật của ta vẫn còn thiếu, nhưng ta cũng không thể nói cho hẩn biết, ta chính là thủ hạ của Hoàng đại nhân, bởi vì trước đây ta từng tàng nhị nãi cho hẩn.

Bất quá Đoàn Tu cũng thật xui xẻo, nhìn Hoàng đại nhân như vậy, nên biết nữ nhi của hẩn là một cô nương ngang bướng thế nào a. Đầu tiên là không tiếc hi sinh danh dự, sau đó lại để cha mình mang gia nô tới cửa bức hôn.

Cha người ta là binh bộ thượng thư, ở hiện đại cũng là bộ trưởng bộ quốc phòng, cứ như vậy mang theo một nhóm thủ hạ tới vây trước nhà người, ép người đón dâu, người còn dám không cưới sao?

Chợt cảm thấy tay nóng lên, thì ra tiểu hoàng đế nắm tay ta, nhẹ nhàng vỗ tay ta nói:

“Xuân Tiêu, người bây giờ đã là Hiền phi của trẫm, sau này không được nhắc lại ba chữ Phù Dung các.”

Không đề cập tới Phù Dung các, bởi vì không tiếp thụ được việc nữ nhân của mình trước đây đã ở thanh lâu, cho nên nghe cũng không muốn nghe, muốn quên đi? Quả nhiên, không nam nhân nào có thể tiếp nhận, nhưng. . .Nếu như cho người biết thật ra lão tử còn là một nam nhân, không phải người sẽ càng không chịu nổi?? Ta tà ác nghĩ đến phản ứng kinh hãi của hẩn.

Lại nghe tiểu hoàng đế nói:

“Xuân Tiêu, Hoàng Anh thật sự là một cô nương rất thú vị.”

Thú vị? Nghe tiểu hoàng đế tán dương như thế, ta cũng có chút tò mò, vì vậy ta thử hỏi:

“Hoàng thượng, ý của người là, người lại coi trọng Hoàng tiểu thư, muốn mang nàng vào cung. Nhưng nàng lại một lòng ái mộ Đoàn Tu, người sợ nàng không đồng ý, cho nên tới chỗ của ta, muốn ta thuyết phục nàng?”

Ngô, càng nói càng thấy có khả năng, hoàng đế a, không phải muốn cả ngày ăn uống cạnh mỹ nhân sao?

“Xuân Tiêu!” Thấy tiểu hoàng đế vẻ mặt bỗng trầm xuống, tiếp theo lại thở dài, rồi sau đó giơ tay lên vỗ đầu ta một cái rồi nói:

“Người lại nghĩ linh tinh gì? Chẳng lẽ người trách ta nhốt người ở chỗ này?”

Nghe vậy ta vội lắc đầu nói: “Làm sao có thể.” Nói đùa, tiểu hoàng đế này tâm tình bất định, ta nào dám giận hẩn. Thấy ta dùng sức lắc đầu đến hoa mắt, hẩn lại cười, rồi sau đó nói với ta:

“Xuân Tiêu, người biết vì sao Hoàng Anh kia muốn bức Đoàn đại nhân không?”

Ta lại lắc đầu đáp: “Không biết.” Ta không biết thì người mới có thể hạ văn.

Thanh âm hẩn mang theo chút buồn cười nói:

“Hoàng Anh kia nói, Đoàn Tu vô cùng giống tình nhân trong mộng của nàng, minh tinh Nghiêm Khoan gì đó. Nàng còn nói chuyện này kiếp trước không cách nào trở thành sự thật, kiếp này dù chết cũng phải toại nguyện.

Ha ha ha, uống Đoàn Tu một đời phong lưu, không nghĩ tới tiểu thư kia không phải thật lòng ái mộ hẩn, chẳng qua là coi hẩn như một vật thay thế.”

Giống như có một tiếng sét, ta không để ý tiểu hoàng đế nói gì, chỉ nghe hai từ, minh tinh?? Nghiêm Khoan?! Thần linh a!! Chẳng lẽ đúng như ta nghĩ? Chẳng lẽ cũng xuyên qua?

Đứng lên, ta hung hăng kéo ống tay áo của tiểu hoàng đế, réo rất thảm thiết nói:

“Hoàng thượng a, người nhất định phải giúp ta gặp Hoàng Anh, hoàng thượng a, van người!”

Ôi, vì có thể thấy mặt đồng loại, lão tử ta làm gì cũng được! Ngay cả thể diện ta cũng không cần!

“Ân? Xuân Tiêu, người vì sao lại kích động như thế?”

A, quá mức sao? Ta nghe vậy vội vàng ngồi xuống, làm vẻ mặt đáng thương nói:

“Hoàng thượng, nghe những lời của người, ta cảm thấy tiểu thư Hoàng Anh kia rất hợp với ta, hoàng thượng, không bằng người tuyên nàng vào cung? Ta một mình ở Tuyền Lan điện rất nhàm chán, cho nàng vào cung bồi ta được không? Van người hoàng thượng. . .”

Cổ ý kéo dài âm tiết đằng sau, tự ta cũng cảm thấy ghê tởm. . . .

“Việc này tất nhiên là được! Ngày mai trẫm liền tuyên nàng đến cung người!” tiểu hoàng đế gật đầu nói. Trong lòng ta kích động, khoe môi càng thêm tươi cười. Thật tốt, Hoàng Anh a Hoàng Anh, người ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng!

Bất chợt lại nghĩ đến chuyện đáp ứng Nguyễn Chỉ, vô luận như thế nào cũng phải cho nàng thấy tiểu hoàng đế, vì vậy ta che mặt, hơi có chút thương tâm nói:

“Hoàng thượng, Nguyễn Chỉ tỷ tỷ bị bệnh, rất muốn gặp người, người phải đi nhìn nàng một chút.”

“Nguyễn Chỉ?” Tiểu hoàng đế nhíu mày, tựa hồ cuối cùng nhớ ra nguyên hân là cô nương cầm áo lông cáo ngày đó, cuối cùng hồ hững cười, rồi sau đó đứng dậy đi thiên điện.

Sau khi cơm nước xong ta cảm thấy vô cùng buồn ngủ, liền ngủ một giấc, đến khi ta tỉnh lại thì trời đã tối. Nhã Ca đã sớm đốt nến trong phòng, thụy nhân (mắt ngái ngủ) mông lung, ta thấy một người đứng bên cửa sổ, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời. Sao lốm đốm đầy trời rơi trên người hân, cả người toát lên một cảm giác cô đơn.

“Hành Cửu!” Ta gọi, nghe thanh âm của ta, hân mới quay đầu lại, đi tới rồi ngồi cạnh giường, sau đó nói:

“Xuân Tiêu, cũng sắp tới mười lăm.”

Mười lăm?! Lúc này ta mới phát hiện ánh trăng bên ngoài cửa sổ cũng đã tròn như vậy, ánh trăng rơi xuống, cả phòng sáng tỏ. Híp mắt, ta nói: “Hành Cửu, khi nào thì người trở nên đa cảm như vậy? Cư nhiên nhìn trăng lại thấy buồn?”

Hành Cửu nhàn nhạt trả lời: “Trăng sáng trời trong, tâm tình bất định, đây là lẽ thường a.”

Lẽ thường, nhưng sao ta lại thấy không bình thường? Ai, ta chỉ là người phạm tục, không có phong thái thần tiên như ai kia.

“Xuân Tiêu.” Hành Cửu nhấn nhó, trong con ngươi có ánh sáng sắc bén. Thấy ta ngẩng đầu về mặt xin mời ngài nói, hân nói:

“Xuân Tiêu, ta thấy vị hoàng đế này đối với người rất tốt.”

“Ngô, đúng vậy!” Ta gật đầu đồng ý.

Lại nói: “Vậy thì sao?” Phải biết Hành Cửu này tuyệt đối không nói lời thừa.

Quả nhiên, hân lại nói: “Xuân Tiêu, người cảm thấy quan hệ của hai ta như thế nào?” Quan hệ như thế nào? Cái này còn phải nói sao? Vì vậy ta rất thân thiết vỗ vai hân:

“Còn phải nói sao? Hành Cửu a! Chúng ta là huynh đệ a!”

“Nếu như vậy. . .” Mắt phượng khê nhíu, hân nhìn chằm chằm vào ta nói: “Không bằng người nói với tiểu hoàng đế ta là ca ca của người để hân phong cho ta một chức quan, để ta thử làm quan một chút có được không?”

A? Hành Cửu muốn làm quan? Việc này. . . Ta cau mày nói: “Hành Cửu, việc này. . .” Ta đang muốn nói với hân ta cũng không phải là Dương quý phi, không thể làm cả họ được nhờ nhưng khi ta muốn mở miệng lại bị cắt đứt, chỉ nghe hân rất tự nhiên nói tiếp:

“Xuân Tiêu. . .Thật ra thì cũng không phải chức quan to gì, chỉ cần nhất phẩm là đủ.”

Mẹ nó! Làm quan nhất phẩm mà không to?! Người nghĩ lão tử mù chữ sao?! Cũng không xem một chút trong triều tống cộng có mấy quan nhất phẩm!

Nhìn hân một cái, ta nói: “Hành Cửu, thật ra thì có một chức quan người làm rất thích hợp.”

“Là gì?” “Khâm thiên giám. . .Ngô, cũng có thể coi là quốc sư, hoặc thật ra chính là dự đoán khí tượng, ân, nói đơn giản, chính là thuật sĩ. . .”

Ta vốn nghĩ đùa giỡn như vậy hẳn sẽ tức giận, ai ngờ hẳn chỉ khẽ mỉm cười, rồi sau đó cũng nói: “Xuân Tiêu, thật ra ta cũng cảm thấy có một nghề nghiệp rất thích hợp với người!”

“Nga, là nghề gì?”

Hành Cửu thấy ta ngẩn cổ chờ, vì vậy hơi híp mắt, từng chữ một nói: “Lão! Bản! Nam! Xướng! Điềm!”

Lão bản?. . .Nam xướng điềm. . .Ta im lặng. Sau đó giảm bớt thanh âm nói với hẳn:

“Hành Cửu, nếu ta là lão bản, vậy người tất nhiên là công tử đứng đầu bảng trong điềm, nếu không thì giá bán người, chúng ta liền bàn bạc một phen?”

Hành Cửu nghe vậy quay đầu đi, thản nhiên nói: “Xuân Tiêu, tốc độ phản ứng của người tăng lên không ít.”

Ta gật đầu, lại gật đầu, đúng a! Nhìn xem ta đang ở chung với người nào. Nói gần đèn thì sáng, gần mực thì đen (thực chất về đầu không phải gần đèn thì sáng, mà là gần châu sa thì đỏ), cùng kẻ độc miệng sống chung một chỗ, thời gian lâu cũng sẽ trở thành kẻ độc miệng!

Có lẽ là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, Hành Cửu khẽ hừ một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa. Ta ngẩn ra, bỗng nghe một tiếng “Keng”. Rất rõ ràng, một mũi tên cắm trên cửa sổ. Ta cả kinh, không thể nào, chẳng lẽ là gặp thích khách trong truyền thuyết? Tức khắc ta phản ứng cực nhanh, lập tức liền núp sau lưng Hành Cửu, có lá chắn Hành Cửu ở đây, ta hẳn sẽ không bị bắn thành tổ ong.

Đợi rất lâu, thế nhưng lại không nghe thêm bất cứ âm thanh gì, chỉ nghe thấy tiếng cười của Hành Cửu, hẳn nói:

“Chớ co đầu rụt cổ, mau ra đây! Người sớm đã đi.”

Di, đã đi rồi sao? Nhưng không phải sẽ nhảy ra mấy người đánh đấm sao? Đây rốt cuộc là một thích khách như thế nào a? Tới đây bắn một mũi rồi bỏ chạy? Cũng không thèm nhìn người sống hay chết? Vô trách nhiệm a. . .

Lúc này ta mới dám xuống giường, nhưng còn chưa đi xuống, Hành Cửu đã đi tới trước cửa sổ, giơ tay muốn rút mũi tên.

“Hành Cửu! Cẩn thận mũi tên có độc!”

Hành Cửu nghe vậy, hơi ngẩn người. Một lúc sau hẳn lấy ra một chiếc khăn lụa, rồi sau đó cẩn thận rút mũi tên kia ra. Trên đầu nhọn là một tấm vải, ta ghé sát vào nhìn, trên đó viết:

“Gần đây Hoàng thành sắp biến thiên. Khanh chớ manh động, phải thận trọng. Đợi ta tới đón.” (sắp biến thiên thế nào đọc những chương sau sẽ hiểu)

Tuyên bố này là ai đưa tới, hiện tại tạm thời không biết. Nhưng điều khiến ta giật mình là chữ rồng bay phượng múa ở trên giống y như chữ trên giấy mà ta phát hiện ở phòng Nguyễn Chỉ! Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ có người đưa tin lầm, kết quả đưa đến chỗ ta?

Nhưng đến tột cùng phải làm sao? Bất kể Hoàng thành biến thiên như thế nào thì cũng không liên quan đến lão tử chứ?

Ta đang nhú mày ngẫm nghĩ, Hành Cửu chợt bỏ tấm vải kia vào trong ngực, sau đó mới nói với ta:

“Xuân Tiêu, bất kể vật này là ai đưa tới, tin tức thật cũng được, giả cũng được. Tóm lại chúng ta bây giờ chỉ cần lấy được điệp kính. Cho nên bất kể hoàng đô cuối cùng sẽ thay đổi thế nào, không liên quan tới chúng ta, loạn thì sao, tự nhiên cũng có thể giải quyết!”

Nói đến đây, Hành Cửu mắt phượng hơi nhú, ta cơ hồ cũng cảm giác được trong lòng hẳn có âm mưu. . .

Chẳng lẽ Hành Cửu đã nhận ra cái gì, cho nên muốn đục nước béo cò? Hành Cửu a, ta càng nhìn càng không thấu.

Bất quá nói cũng đúng, dù sao chuyện lớn đến mức nào cũng không thể quan trọng bằng việc lão tử trở lại thân nam nhân!

Nghĩ đến đây, cả người ta vùi vào trong chăn, muốn tiếp tục ngủ. Trời đất bao la, ngủ là quan trọng nhất, nhưng nhắm mắt còn chưa tới một phút, cảm giác mặt có chút ngứa, mở mắt nhìn, thấy Hành Cửu đang nghịch tóc ta.

“Hành Cửu!” Thấy ta tức giận nhìn chằm chằm, hắn mới buông lỏng tay, rồi sau đó nói: “Xuân Tiêu, người nhớ cùng tiểu hoàng đế phong cho ta chức quan.”

Nói cái rắm!! Nếu bị tiểu hoàng đế biết trong phòng ta có đàn ông, mạng nhất định không còn, còn quan chức làm gì nữa!!

Ta cứ như vậy trợn mắt nhìn hắn, nguyên tưởng rằng hắn nói đùa, rồi sau đó thu lại yêu cầu không thể tưởng tượng nổi kia. Ai ngờ hắn dựa vào nói: “Xuân Tiêu. . .Người nếu không giúp ta, vậy thì hồn mộng mê hồn tán. . .”

Uy hiếp trắng trợn a! Bất đắc dĩ, tình thế bức người, ta chỉ có thể gật đầu đáp ứng. . .

Dù sao, hứa suông mà thôi. . .Đại gia ta đồng ý. . .Về phần có thể thực hiện hay không, cũng không phải việc của ta. . .

Sáng sớm hôm sau, ta tỉnh dậy. Nhã Ca mang nước tới hầu hạ ta rửa mặt. Chẳng qua động tác hôm nay rất chậm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ta, rồi sau đó lại thật nhanh cúi xuống, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Sao vậy? Có chuyện gì?”

Nghe thấy ta nói, Nhã Ca lúc này mới ngẩng đầu lên, mặt mày ngưng trọng nói:

“Nương nương, chiêu nghi nương nương ở thiên điện thật quá đáng.”

Nga, làm sao? Là đánh chửi cung nhân hay là. . .?

Nhã Ca ghé vào tai ta thấp giọng nói:

“Nương nương, người tốt bụng để hoàng thượng đi xem nàng, nhưng buổi trưa kể từ khi hoàng thượng qua bên nàng, đến bây giờ còn chưa ra ngoài! Chiêu nghi nương nương quần hoàng thượng lâu như vậy, đây không phải rõ ràng muốn đoạt sủng ái của người sao?”

Cái gì?! Ta đây một hộp nước trong cổ họng liền phun ra ngoài. Nguyễn Chỉ như vậy hơi quá tay thì phải? Hơn nữa từ trưa hôm qua đến bây giờ. . .cũng hơn 12 canh giờ đi? Nguyễn Chỉ quần tiểu hoàng đế lâu như vậy sao? Ngô, tuy nói sinh mệnh nhờ vận động, nhưng theo phương pháp vận động của bọn họ, hơn phân nửa sẽ tỉnh tấn nhân vong mất a, rốt cuộc là tiểu hoàng đế sức sống quá mãnh liệt, hay Nguyễn Chỉ mười mấy năm đói khát?

Đây quả thực so với Nhân phi trúng mỵ thuốc trong rừng cây còn bực hân hơn a!!

67. Chương 67

Nhận lấy khăn rồi lau mặt, ta vẽ mặt cảm phần hỏi Nhã Ca:

“Nhã Ca, người thích cuộc sống ở hoàng cung?”

Nếu nói thích, xem ra trước khi chạy trốn ta phải an bài tốt cho nàng. Nhã Ca trợn hai mắt nhìn ta đáp:

“Nương nương sao lại hỏi như thế? Nhã Ca làm gì sai sao? Nhưng, ta thật sự chỉ sợ nương nương thua thiệt mà thôi.”

Àn, điều này ta dĩ nhiên biết, cho nên hiện tại muốn an bài tốt cuộc sống sau này của người. Ta nhìn chằm chằm nàng nói:

“Nhã Ca, người không nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần nói cho ta biết người thích hay không là được.”

Thấy sắc mặt ta không có gì khác thường, Nhã Ca lúc này mới nói:

“Nương nương, so với hoàng cung, thật ra thì ta thích cuộc sống ở Phù Dung các hơn, trong cung quá ngột ngạt, ta thích không khí tự tại, bất quá, chỉ cần có thể đi theo nương nương, nô tỳ cảm thấy ở đâu cũng tốt. Nương nương là chủ tử tốt nhất mà nô tỳ từng gặp!”

Cho dù là tốt nhất, nhưng vẫn là chủ tử sao?

Tức khắc trong lòng ta có chút áy náy, cảm thấy phải xin lỗi Nhã Ca, từ khi đi theo ta đến bây giờ, vẫn là nàng hầu hạ ta ăn uống nghỉ ngơi, làm những việc của một cung nữ lại vẫn cảm thấy ta đối tốt với nàng, Nhã Ca à, tiểu nha đầu, không nhận được xoa xoa tóc nàng, ta nghiêm túc nói:

“Nhã Ca, người yên tâm, ta sẽ đối tốt với người!”

Nhã Ca vẻ mặt ngây ngô nhìn ta, cũng không biết quyết định vừa rồi của ta. Sau khi ăn sáng xong, ta vốn định đi Thiên điện xem Nguyễn Chỉ thế nào, bất quá nghĩ một chút lại thôi. Nguyễn Chỉ khó lắm mới có thể ở riêng với tiểu hoàng đế, ta không nên đến phá đám.

Đang suy nghĩ ngày hôm nay nên làm gì, có cung nhân tới đây nói:

“Nương nương, chi nữ Hoàng đại nhân Hoàng Anh tới đây bái kiến.”

Hoàng Anh?! Ta kích động muốn nhảy lên, nhưng trong lòng vẫn tự nói, phải bình tĩnh phải bình tĩnh! Điều nói càng hi vọng thì càng thất vọng!

Nhưng cho dù như vậy, tim ta vẫn không ngừng nhảy nhót! Còn khẩn trương hơn khi thấy mối tình đầu. Ngồi trong phòng khách, tay bưng chén trà, ta giả bộ đang tỉnh té thưởng thức. Sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân. Đầu tiên, đập vào mắt chính là gót sen xinh đẹp trong đôi giày thêu tinh xảo. Ta ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy rõ diện mạo của nàng.

Ngô, vóc người hơi cao, cũng phải đến một mét bảy. Nữ tử ở cổ đại như vậy đã coi là cao, bất quá như vậy cũng vừa phải. Đúng là kiêu mặt trăng tròn, thể nhưng cặp lông mày trên đôi thu thủy kia so với nữ nhân bình thường lại dày hơn mấy phần, cả người mơ hồ lộ ra một cỗ anh khí.

Hoàng Anh, người cũng như tên.

Nàng mỉm cười nhìn ta một lúc lâu, sau đó mới hành lễ:

“Dân nữ Hoàng Anh, không biết nương nương đặc biệt truyền dân nữ tới là vì chuyện gì?”

Chắc chắn, thanh âm cũng không mềm mại như nữ tử bình thường, ngược lại dứt khoát lưu loát, khó trách dám áp đảo Đoàn Tu, không hổ là chi nữ của võ tướng a. Nàng vẫn khom người, cung phi là ta chưa có lệnh thì nàng không được phép đứng dậy.

Nhìn nàng một lúc lâu, cho đến khi ta cảm thấy không còn gì để nhìn, lúc này mới uống một ngụm trà bình thản nói:

“Hoàng Anh, nam minh tinh người thích nhất là Nghiêm Khoan? Nhưng ta lại thích Hoàng Thu Sinh ở Hồng Kông, lão nam nhân cũng có sức quyến rũ của lão nam nhân, nhớ năm đó truyền kỳ Sở Lưu Hương đã mê đảo hàng vạn thiếu nữ.”

Ta nói xong hồi lâu vẫn thấy nàng không phản ứng, vẫn như cũ khom người đứng một bên, trong lòng liền có chút buồn bực, thật sự ta đã nghĩ sai?

Nhưng nếu nàng không phải thì ta thật sự không cam lòng! Vì vậy ta thử dò xét nói: “Are you from China?” không có phản ứng. . . Vẫn không có phản ứng, có lẽ “Nghiêm Khoan” mà nàng nói chỉ là tên một người mà thôi.

Nhíu mày, ta bình thản nói:

“Hoàng Anh, người đứng lên đi.”

Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát rất mãnh liệt, nghĩ một chút, trừ kẻ xui xẻo như ta đây, còn có ai xuyên tới? Ta vừa dứt lời, chỉ thấy người nàng giật giật, sau đó lão đảo, tiếp theo lập tức liền “phịch” một tiếng, cô nương này cứ như vậy tứ ngưỡng bát xoa [1] trên đất! Không thể a. . .

[1] Đầu, hai tay, đầu gối cùng chạm đất.

Chẳng lẽ là khom lưng quá lâu, hay do vừa rồi dò xét quá đáng, cô nương này nhìn anh khí bức người nhưng thực tế là ám sắc thuốc? Ta vội vàng tiến lên, đưa tay muốn đỡ nàng dậy. Lại nghe “phịch” một tiếng, nàng liền gạt tay ta ra. Người ta cho là ngã xuống đất vì mệt, giờ phút này bỗng nhảy dựng lên, đặt tay chống cũng không cần, động tác kia có thể so với Lý Tiểu Long a.

Chỉ thấy nàng khẽ nhú mày, ngón tay hung tợn chỉ vào ta nói:

“Mẹ kiếp a! Người có phải đồng loại của ta hay không a? Biết trước là đồng loại mà người vẫn như vậy! Nữ nhân người thật nhẫn tâm a!! Uống ta ở cổ đại này hơn một tháng mới gặp đồng loại, không chỉ thế lại còn là một kẻ xấu xa!

Nha nha nha! Người có hát quốc ca dưới lá cờ Trung Quốc hay không?! Mẹ người chẳng lẽ chưa dạy người phải yêu đồng bào sao?”

Tựa hồ là chỉ vào người ta rồi mắng vẫn chưa hết giận, hai đôi tay trắng nõn kia cơ hồ sắp đập vào gáy ta! Chắc chắc, cô nương này hỏa khí thật không nhỏ, chẳng lẽ hôm nay ăn phải thuốc nổ sao? Vì phòng ngừa thể lửa lớn dần, ta vội vàng nắm lấy tay nàng, sau đó nói:

“Cô nương đừng nóng giận! Ngồi xuống trước, ngồi xuống uống nước! Chúng ta trước hết hảo hảo ôn chuyện!”

Ta vừa nói vừa kéo nàng đến ngồi cạnh. Được rồi, cũng đã ngồi xuống, lại thấy nàng trừng mắt, duỗi tay liền giành lấy chén trà trong tay ta, uống một hớp nói:

“Người bảo ta phải bình tĩnh thế nào?! Ta rõ ràng đang hảo hảo ngồi trong nhà đọc truyện xuyên không! Ai biết mới xem một chút liền xuyên! Ô ô ô. . .”

Nói tới đây, nàng kéo ống tay áo lau mắt, nhưng chính là kéo ống tay áo của ta. . .Lúc này mới nói tiếp:

“Thì ra tiểu thuyết xuyên không đều gạt người! Nói gì mà mỹ nam nhiều như sao trời, dễ tìm dễ ăn! Nói chỉ cần nhảy một điệu hiện đại hát một bài hiện đại đang lưu hành là mỹ nam tới tay!! Tỷ tỷ đáng thương ta thiếu chút nữa muốn nhảy thoát y mà ngay cả bóng dáng mỹ nam cũng không thấy! Ô ô ô! Thật vất vả dựa vào quan hệ muốn trói buộc một kẻ dung mạo tốt nhất, kết quả người kia vẫn trốn ta, trực tiếp coi ta như mãnh thú và nước lũ! Ô ô ô. . .Ta như thế nào lại mạng khổ như vậy!

Như thế nào lại xuyên tới thời đại này? Nơi này không có mạng không có khoai tây chiên không có computer! Truyện tranh thiếu nữ của ta! Ô ô ô! Tiểu thuyết BL của ta a a a! Ta vừa mới bỏ hai trăm đồng mua a! Ô ô ô. . .Còn có. . .Còn có cha mẹ luôn cãi nhai thúc giục ta đi hẹn hò. . .Ô ô ô, bây giờ tất cả đều không thấy!”

Ta nhìn cô nương này từ khi kêu gào đến khi nước mắt như mưa, thật sự là buồn vui lẫn lộn a! Thì ra hài tử xui xẻo số khổ bị ông trời vứt bỏ, không chỉ có một mình Sở Ca ta. . .

“Này, người đừng khóc.”

Phải nói ta đối với nữ sinh thích khóc không biết phải làm gì! Rối rắm đưa tới tay áo vừa rồi bị nàng lau nước mắt, ta nói:

“Hoàng Anh a, người đừng khóc, xem một chút, càng khóc càng xấu a.”

Quả nhiên. . .Chữ “xấu xí” đối với nữ nhân mà nói giống như ma quỷ nguyên rửa, nghe vậy nàng lập tức thôi sời tru. Ngắc đầu lên nhìn ta, oán hận nói:

“Ta hối hận!!”

“Hối hận cái gì?” Chỉ thấy nàng mày kiếm dựng thẳng, ánh mắt đờ đờ sát khí nói:

“Nếu như sớm biết sẽ chuyển kiếp, ta nhất định sẽ cầm dao đến nhà kẻ bạc tình kia thiến hắn! Mài phẳng lão nhị nhà hắn! Bạo hoa cúc hắn! Sau đó sẽ chạy về xuyên! Như vậy sau khi chuyển kiếp cũng không phải chịu trách nhiệm hình sự! Đúng! Nếu có thể quay ngược thời gian nhất định ta sẽ làm như vậy!”

Xoa cái trán thấm mồ hôi lạnh, nhìn nữ tử trước mắt khoa tay múa chân nếu trong tay cầm đao thì sẽ chém xuống, ta không khỏi không cảm thán! Đây là một nữ nhân bưu hãn cỡ nào a! Bất quá cũng chỉ có ở hiện đại, ở thế kỷ hai mốt mới có nữ tử bưu hãn như thế này!

Mặc dù khiếp sợ ngôn ngữ bưu hãn của nàng, bất quá trong lòng ta cũng rất kích động! Rốt cuộc lại nghe thấy ngôn ngữ hiện đại, thấy người đến từ cùng thời đại! Khó trách người ta nói thấy đồng hương hai mắt lưng tròng, bản thiếu ta hôm nay cũng đã tự nghiệm thấy.

Thăm dò, lại rót chén trà đưa cho nàng, ta nhìn nàng trực tiếp bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nói:

“Hoàng Anh, khụ khụ, bình tĩnh một chút, chúng ta trước hết nói về tình cảnh của mình đi.”

Đồng hương gặp mặt ôn chuyện, giống như trên thương trường phát danh thiếp. Ta vốn tưởng rằng kế tiếp chính là đồng hương thấy đồng hương nước mắt lưng tròng, rồi sau đó ôm nhau hoài niệm thế kỷ hai mốt. Ai nghĩ cô nương này lại không giống bình thường, chỉ thấy nàng lông mày dựng thẳng, mắt hạnh trợn to nhìn ta nói:

“Nói gì chứ! Ta không muốn cùng người ôn chuyện!”

“Ngô, vì sao?”

Chẳng lẽ hành động dò xét vừa rồi của ta đắc tội cô nương này? Nghe vậy, nàng đặt chén trà xuống. Đứng dậy đi vòng quanh bàn, sau đó đi tới trước mặt ta từ trên nhìn xuống nói:

“Ta vừa thấy người liền không có hứng thú nói chuyện! Người nhìn mình một chút, ngực lớn hơn ta! Mông vĩnh hơn ta (dùng từ nghe hơi thô, nhưng ta không biết dùng từ khác)! Da trắng hơn ta! Điều khiến ta không thể nào nhìn được chính là nốt ruồi chu sa đáng yêu trên trán người, ô ô ô! Nốt ruồi chu sa! Lão nương ta ngay cả nằm mơ cũng muốn có!”

Day trán, nhức đầu, ta đây thật sự hối hận đã trêu chọc tiểu tử tông nàng! Lại nghe nàng nói tiếp:

“Ô ô ô, không công bằng không công bằng! Đều là nữ chuyển kiếp, lão thiên gia vì sao cho người bề ngoài xinh đẹp nam nhân đều muốn nhào vào, lại cho ta bộ dáng nhọt nhẽo như cháo trắng! Hơn nữa nhìn thân phận của người xem, người xuyên thành phi tử, ngày ngày áo gấm thức ăn ngon! Ta lại xuyên đến nơi ngày ngày thuốc súng, gia đình vô cùng không hòa thuận, dựa vào tài trí của ta mới có thể khá lên một chút! Cho nên ta đối với người, hâm mộ, ghen tỵ, oán hận không thể nào hình dung!!”

Nghe nàng nói tới đây, ta không chế không được liền chảy ra hai hàng lệ như sợi mì, chỉ muốn hỏi nàng:

“Lão tử vốn là một nam nhân vô cùng tiêu soái, nhưng xuyên qua lại thành bộ dạng này? Người còn ghen tỵ với ta a?”

Nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhìn xuống. Đề tài giới tính luôn luôn là nỗi khổ riêng của ta a! Đợi một lúc lâu, nàng đứng im không nói thêm gì nữa, ta mới trở lại bình thường, nhìn nàng nói:

“Nói như vậy, cuộc sống ở Hoàng gia của người không tốt?”

Nếu như là thật, cũng đều là người xuyên qua, ta phải giúp nàng một phen. Tựa hồ là đã phát tiết hết buồn bực trong lòng, lúc này nàng nhẹ nhàng nói:

“Khá tốt. Ngay từ đầu ta liền giả bộ mất trí nhớ. Vốn Hoàng phu nhân, cũng chính là mẹ của thân thể này mới đầu không thích ta. Sau đó phát hiện tính khí ta rất đúng khẩu vị của nàng mới đối tốt với ta, nói ta không hổ là chân truyền của nàng, là nữ nhi của nàng.

Hiện giờ động một chút là muốn rèn luyện mắt nhìn nam nhân của ta. Còn động viên ta nữ phần nam trang học chút công phu trên giang hồ, có thể trấn áp phu quân tương lai!”

Ngô, Hoàng phu nhân, chính là một nhân vật dị thường bưu hãn a, nhìn người mẹ của người, đã nói lên người không xuyên nhầm!

Ta liền nhớ tới lời đồn đại binh bộ thị lang Hoàng đại nhân bị lão bà đánh sưng mặt mũi, không thể không cảm thán, thì ra bưu hãn gia phong cũng có thể di truyền. Dừng một chút, ta lại nói:

“Thật ra thì, theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, làm nữ nhân, vẫn nên ôn nhu một chút, nam nhân phần lớn đều thích nữ nhân ôn nhu.”

Vốn tưởng rằng nàng sẽ phản bác, không nghĩ nàng chỉ ngẩng đầu nói: “Không quan trọng, chỉ cần bổ nhào vào nam nhân là được. . .”

Nam nhân. . . Nam nhân ở hiện đại cũng không ít? Chẳng lẽ nàng thiếu nam nhân đến mức này?

Ách. . . Ta hoàn toàn không biết nên nói gì. Cô nương này, có phải quá mức đói khát hay không? Ta yên lặng ngẩng đầu nhìn trời nhưng chỉ thấy xà nhà. Vì vậy nhìn xà nhà một chút, mới mở miệng nói:

“Hoàng Anh, người thích Đoàn Tu?” Chỉ thấy sắc mặt nàng biến đổi, lập tức mặt liền đỏ bừng, ánh mắt sáng như sao nhìn ta chớp chớp nói:

“Thích a! Làm sao có thể không thích! Hắn giống như tình nhân Nghiêm Khoan trong mộng của ta, oh my god. Phải nói sau khi xuyên không ta vừa ý nhất điểm này! Ở hiện đại Khoan ca cách xa ta đến thế nào, hắn chính là sao trên trời! Nhưng cổ đại lại không giống như vậy! Ý vào việc nam nữ thụ thụ bất thân, lại có cha ta làm chỗ dựa, ta cũng không tin hắn có thể chạy khỏi lòng bàn tay ta.”

Nhìn nàng, vẻ mặt biến đổi từ hoa si đến phúc hắc, cả người mơ hồ lộ ra mấy phần quỷ quyết.

“Nói thì nói vậy, nhưng mọi việc luôn ngoài ý muốn a.” Ta híp mắt làm bộ cao thâm khó lường.

Chỉ thấy nàng ngoái đầu đến đây nói nhỏ: “Có tình ý bên ngoài? Hay như thế nào?”

“Ngoài ý muốn chính là, phu quân người chọn lại là Đoàn Tu, hắn đối với nữ nhân không thể được, chỉ có cùng nam nhân, ngô, hắn mới có thể dũng mãnh tác chiến. . .”

Nói đến đây, nàng cũng nên bỏ qua chứ? Dù sao chỉ cần là nữ tử, có ai nguyện ý gả ột nam nhân chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn? Đó không phải là tự mình tìm ngược sao!! Ai ngờ nàng “Ngao ngao ngao” kêu mấy tiếng, sao trong mắt càng nhiều, nàng ngược đầu, nụ cười đậm dần nói:

“Lại là đam mỹ a! A a a, thật đáng yêu! Đoàn Tu rốt cuộc là công hay thụ a? Phải là công đi! Nhìn cái móng nhỏ tròn vo của hắn, cùng với eo lưng rắn chắc, ngô, nếu hắn là công, như vậy thụ nhất định là một đại thúc! Dù sao hiện giờ đang lưu hành công trẻ a! Nhưng thụ đại thúc kia là ai đây? Ân, chẳng lẽ chính là cha ta? Đúng rồi, hắn thường không về nhà.”

Che mặt, nếu biết vậy thì ta đã chẳng làm, tại sao ta lại đưa tới tiểu tổ tông này! Ta như thế nào liền quên ở thế kỷ hai mốt có loại sinh vật gọi là “hủ nữ” chứ! Xem ra hôm nay ta đã hoàn toàn thua trận.

Bất quá nhìn bộ dáng của Hoàng Anh, ta đột nhiên nghĩ ra một kế.

Thật tốt.

Trần an Hoàng Anh mấy câu, thật ra nói cho dễ nghe là trấn an, bất quá chính là ngồi nghe nàng nói đưa chuột hoa cúc cùng kiến thức kpop gì đó. Nghe vậy một lúc, ta mới nói có việc cần làm, tạm biệt nàng hẹn mai lại gặp, sau đó để cung nhân đưa nàng đi.

Nàng đột nhiên quay lại nhìn ta cười nói:

“Đại mỹ nữ ở hiện đại được nam nhân nuông chiều quá mức, mắt đều ở trên đầu, mà bây giờ người lại có thể nghe ta lải nhải nhiều như vậy. Chẳng lẽ diện mạo của người kiếp trước so với gương mặt bây giờ của ta còn xấu hơn?”

Nói càn! Lão tử trước khi xuyên anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng a! Không đợi ta đáp lại, Hoàng Anh đã đi rồi. Ta vội gọi Nhã Ca vào, đưa khối lệnh bài chứng minh thân phận mà tiểu hoàng đế cho ta, nói với nàng:

“Người nhanh đi phủ trấn quốc công tìm Nguyễn Dự, để hắn đưa cung nữ lần đó tới gặp ta. Nhớ, nhất định phải là cung nữ lần trước a.”

Nhã Ca lĩnh mệnh đi, ta ở trong điện ngồi đợi chừng một canh giờ nàng mới trở lại. Đoàn Tu đi phía sau Nguyễn Dự. Ta khua tay, Nhã Ca cùng Nguyễn Dự rất thức thời liền ra ngoài.

Đoàn Tu bình thần tiêu sái đến bên cạnh ta ngồi xuống, mắt hoa đào thâm thúy nhìn ta nói:

“Nương nương tìm ta gấp như vậy có chuyện gì?”

Ta nhíu mày, cười nói: “Đoàn đại nhân, gần đây hoa đào khó dây dưa?”

Chỉ thấy vẻ mặt bình thần của hắc hoàn toàn biến mất, khóe môi hiện lên nụ cười khổ nói:

“Đoàn Tu ta sống hai mấy năm, lần đầu tiên gặp một nữ tử mạnh bạo như vậy. . .”

Mạnh bạo, dùng từ thật tốt, xem ra hắc đối với trình độ bưng hãn của nữ tử hiện đại đánh giá rất cao a.

Chiết phiến nhẹ gõ mặt bàn, ta nhìn sắc mặt xám xịt của hắc, đáng vẻ nghĩ đến là rừng mình, liền không nhìn được cười nói:

“Nếu như ta nói có biện pháp giúp người giải quyết nàng thì sao?”

Chỉ thấy Đoàn Tu khẽ nhíu mày, ánh mắt yếu ớt nhìn ta nói:

“Người cần nhiều hay ít?”

Chắc chắc. . .Tiểu tử này thật sự ngộ đạo!

Nhưng. . .Hắc như thế nào khẳng định lần này ta muốn bạc? Bưng chén lên ung dung uống một hớp trà, ta mới nói: “Nếu không có Tiểu Lục, thì tiền bạc là đủ? Nhưng thực chất Xuân Tiêu chỉ muốn làm một giao dịch với đại nhân.”

“Ngô, không biết nương nương muốn giao dịch thế nào?”

Ta nhìn xuống dưới, nhìn chăm chăm Hồng Loan ngọc bội bên hông hắc nói: “Ta không quan tâm người đằng sau ngươi là ai, cũng không quan tâm người mưu tính những gì, ta chỉ muốn người đáp ứng trong lúc biến cố bảo vệ hai người giúp ta là được.”

68. Chương 68

“Là hai người kia?”

Đoàn Tu ánh mắt thâm trầm, trong đó có chút ý niệm khiến ta nhìn không thấu. Ta trả lời: “Tần Duệ cùng Nhã Ca.”

Khuôn mặt tươi cười của Đoàn Tu cứ như vậy cứng đờ, không thể tin nhìn ta nói:

“Người là nói hộ bộ Tần thượng thư công tử, Tần Duệ?” gật đầu, tất nhiên, trừ hắc thì còn ai vào đây. . . . Còn ai để cho ta quan tâm như vậy? Đoàn Tu hơi cau mày, có chút không thể nhìn cười nói:

“Lão già Tần thượng thư xảo quyết như vậy, mọi người gọi là “Khẩu Phật tâm xà”, là một kẻ mọi người thấy đều ba phần lo sợ, con hắc còn cần ta che chở? Nương nương, người đề cao Đoàn Tu quá rồi.”

Đúng vậy sao? Thì ra cha Qua Tử huynh lai lịch không nhỏ? Nghe Đoàn Tu nói chắc cũng là một nhân vật lợi hại. Vì vậy, ta cười nói:

“Dù như vậy, ta vẫn hi vọng người có thể bảo vệ hai người này!”

Qua Tử huynh thật ra vẫn luôn bị ta lừa gạt, ta căn bản cũng không có nửa phần thực tâm với hắc. Cho nên, điều duy nhất có thể làm vì hắc, chính là an bài tốt cho hắc, ta dù thế nào cũng phải thực hiện.

Đoàn Tu gật đầu, không hề có chút nghi ngờ mà đồng ý, dù sao hai người đối với hắc cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Đoàn Tu đi, ta liền đứng dậy, chỉnh trang lại rồi đến Thiên điện, lúc tới nơi đã gần trưa. Tiểu hoàng đế hôm nay cũng không vào triều. Hai người bọn họ dù thế nào cũng nên kết thúc đi.

Thế nhưng khi ta vừa đi tới cửa Thiên điện, liền nghe thấy thanh âm chén vỡ thật lớn. Tiếp theo thấy tiểu hoàng đế giận dữ lao ra ngoài, lúc gặp ta cũng không giương mắt nhìn một cái, giống như không hề thấy ta.

Ta thật nhanh đi vào trong phòng, lúc này thấy Nguyễn Chỉ cả người xích lỏa ở trên giường, trên rèm gấm là một vết máu đỏ chói mắt. Ta vội vàng chạy tới, Nguyễn Chỉ ôm chặt lấy cánh tay, thân thể co rúc, giống như một con thú nhỏ bị thương, nhẹ khóc thăm. Cũng không nói gì, ta liền ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ sống lưng nàng, an ủi nàng.

Ta sẽ không ngu xuẩn giống như đám nữ nhân kia, chỉ biết bắt bớ hỏi làm sao làm sao. Hai mắt người không nhìn thấy sao? Người ta đang thương tâm, người hỏi như vậy, không phải là xát muối lên vết thương của người khác sao?

Nguyễn Chỉ ôm ta khóc thật lâu, ta vẫn an ủi vỗ nhẹ lưng nàng, cho đến khi nàng dần dần không khóc nữa, chẳng biết từ khi nào ngủ thiếp đi trong ngực ta. Ôm nàng thêm một chút đến khi xác định nàng ngủ say, ta mới rón rén đắp chăn cho nàng, hàm răng ngứa ngáy liền muốn chửi người! Tiểu hoàng đế thật không phải người! Dem người ta ăn sạch sau đó còn phát giận! Thật làm mất hết thể diện nam nhân!

Rời khỏi Thiên điện, ta dặn dò Tiểu Đào chăm sóc Nguyễn Chỉ, có chuyện gì liền trực tiếp tới tìm ta, sau đó ta mới trở về phòng mình.

Ta vốn tưởng rằng, qua chuyện này, tiểu hoàng đế nhất định sẽ lạnh nhạt với Nguyễn Chỉ, ai ngờ lúc xế chiều liền truyền thánh chỉ, nói Nguyễn Chỉ phục vụ hợp ý trăm, liền ân chuẩn nàng đến ở cung điện của hoàng đế. Cho nên nàng liền trở thành hậu phi đầu tiên của Đại Diễn cùng thực cùng tẩm (cùng ăn cùng ngủ) với hoàng đế. Ta thậm chí ngay cả bóng dáng nàng cũng không thấy.

Sau đó ta vẫn tìm cách suy đoán tình huống hôm đó, nhưng cho dù nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có một suy nghĩ dần dần càng rõ ràng. Hoàng thành thiên, đoán chừng nếu thật sự biến đổi thì ta không thể đợi đến ngày mười lăm tháng tám để lấy trộm diệp kính.

Hết thấy đều tràn ngập tai họa vô hình.

Ngày hôm sau lúc ta rời giường, liền thấy Qua Tử huynh vẽ mặt do dự nhìn ta, trong tay hắn cầm một bọc lớn, mắt nhìn chăm chăm ta, trong đó là nhiều tâm tình xen lẫn, ta nhìn cũng không hiểu hết.

Sau đó hắn nói: “Xuân Tiêu, mẫu thân bệnh nặng, ta không thể làm một người con bất hiếu, ta muốn về nhà một chuyến.”

“Vậy thì về đi a.” Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nhi tử muốn dưỡng nuôi mà phụ mẫu chẳng còn, đây là chuyện thống khổ nhất.

“Nhưng. . . .” Chỉ thấy hắn u buồn nhìn ta, ấp a ấp úng hồi lâu cũng không nói được gì, cuối cùng quay đầu nói: “Ta đi!”

Đi đi, ta im lặng vẫy tay sau lưng hắn, hắn lại lập tức quay đầu nói: “Xuân Tiêu, ta sẽ trở lại đón ngươi.”

“Ân” Ta gật đầu. Tần Duệ, bất kể như thế nào, ta vẫn tin tưởng ngươi.

Sau khi Qua Tử huynh đi, ta cảm giác cả Tuyên Lan điện cũng yên tĩnh hơn rất nhiều, ngay cả bình thường thích đánh bài nay cũng mất hăng hái. Mấy ngày nay Hành Cửu cũng không biết đi đâu, khiến ta và Lục thị lang hai người vô cùng nhàm chán, còn thiếu chưa tự ngu tự nhạc. (tự tiêu khiển)

Nhưng Vi Luật gần đây cũng thường hay bồn chồn, chẳng lẽ. . .hắn đã biết chuyện của Đoàn Tu??

Như vậy Lục thị lang a, lúc đó sao ngươi không vung luôn một đao vào Đoàn Tu đi?

69. Chương 69

Nửa đêm, ta từ trong mộng tỉnh lại, lại nằm mơ thấy Cửu Tần mặc hồng y như máu, thể nhưng tối nay mộng cảnh không ngồn ngộn mơ hồ như trước nữa, trong bóng tối, ta tựa hồ thấy nàng quay đầu lại nhìn ta, đôi môi khẽ mở:

“Trầm Mặc, ngươi không thể chết tử tế.”

Không có kêu khóc tê tâm liệt phế, không có vẻ mặt dữ tợn la hét, chỉ có một câu rất nhỏ: “Trầm Mặc, ngươi không thể chết tử tế.” Người nói nét mặt bình tĩnh, ánh mắt tinh mịch, nhưng lại khiến sâu trong

tâm can ta cảm thấy sợ hãi, bởi vì, lần này ta rốt cục thấy rõ mặt của nàng, Cửu Tân kia, rõ ràng chính là Hành Cửu!

“A!” Không khổng chế được sợ hãi kêu, ta liều mạng vùng tay, cuối cùng cũng mở được mắt, mới phát hiện cả phòng sáng tỏ, bầu trời ngoài cửa sổ sáng như ban ngày. Cúi đầu, lúc này thấy một bàn tay. . . Một đôi tay thon dài trắng bệch dưới ánh trăng, giống như sắp chạm vào vai ta.

“A!” Ta lại hét một tiếng chói tai. Thanh âm tuyệt đối có thể sánh ngang với nữ chính trong phim kinh dị. Theo bản năng mãnh liệt xoay đầu lại, ta mới phát hiện chủ nhân của đôi tay kia chính là Hành Cửu!

“Phù. . .!” Võ ngực một cái, rồi sau đó đẩy tay Hành Cửu ra, ta nhìn chăm chăm hấn, nhúu mày bực bội nói:

“Người muốn làm gì? Có bệnh a? Hơn nửa đêm không ngủ được nên dọa người!”

Hành Cửu đối với thái độ ác liệt của ta hoàn toàn không để ý, chỉ thấy hấn khoát tay một cái, rồi sau đó nhìn ta, vẻ mặt thản nhiên nói:

“Xuân Tiêu, tối hôm nay là mười lăm.”

Ta không nhịn được lườm một cái, nói nhảm! Bầu trời trăng sáng và tròn như vậy, ta cũng không phải không có mắt, sao lại không thấy được? Người nào cũng biết mười lăm trăng sáng tròn!! Vậy mà ta vẫn rất nể tình trả lời:

“Đúng vậy a, ta biết là mười lăm tới.” Thật buồn bực, sao ta cảm giác mình đang đối thoại siêu cấp vô vị?

Lại nghe Hành Cửu nói:

“Vậy Xuân Tiêu, ngươi có phát hiện tối nay trăng sáng khác thường hay không?”

Lại lườm một cái, ta nói: “Hành Cửu, chúng ta làm việc ở cục khí tượng sao? Không phải chứ? Vậy thì nửa đêm đàm luận về khí trời làm gì, ngươi điên sao? Hay là gần đây bắt đầu nghiên cứu biến hóa thiên thể, muốn làm nhà khí tượng học?”

Hành Cửu cười nhạt, đuôi lông mày cùng khóe mắt khẽ nhếch, hấn tựa như tự lảm bảm: “Mười lăm, là một ngày đáng kỷ niệm.”

Hành Cửu rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ trăng sáng làm hấn nhớ lại chuyện cũ trước kia, cho nên hôm nay hấn nhìn trăng liền buồn? Bất quá. . . Hành Cửu sống nhiều năm như vậy, có chuyện gì khiến hấn nhớ lại với ánh mắt tịch liêu như vậy?

Quên đi, vén chăn lên muốn xuống giường đến bên cửa sổ xem một chút, nhìn xem có thể nhớ lại hồi ức trước kia của ta hay không. Không thì ta cũng thử lẳng mạn giống văn nhân mặc khách một lần, như vậy cũng không phí một ngày ánh trăng sáng tỏ.

Khoác áo, ta nhấc chân muốn động, đến mép giường liền bị Hành Cửu ngăn cản, chẳng lẽ hấn không nhìn thấy sao! Không biết tránh sao? Nhúu mày, ta hết sức nghiêm túc nói:

“Hành công tử, phiền người dịch cái mông tôn quý của người một chút.”

Ấn, không động? Được rồi. Ta tiếp tục, lần này thanh âm mềm mại nói: “Hành đại gia, phiền người dịch cái mông!” Nói như vậy, hấn có thể nghe hiểu chứ?

Vẫn không động? Lão tử phát hỏa rồi! Ta hai tay đẩy Hành Cửu, muốn dùng sức mạnh cường bạo đẩy hấn ra. Kết quả. . . Oh my god! Hai thứ mềm mại ta đặt tay lên là cái gì?! Ngàn vạn lần đừng bảo lão tử đây là bướt thịt!

Thì ra Hành Cửu là nữ nhân sao? Không thể nào! Ta rõ ràng đã xác định! Hấn tuyệt đối là đàn ông! Vậy rốt cục chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là ta ảo giác? Tay của ta lại dùng sức bóp một cái, mẹ nó a, cảm giác này, tuyệt đối không khác gì thứ trước ngực ta!

Ta sợ đến mức nhảy dựng lên, tay khẽ run chỉ vào hấn nói:

“Hành Cửu! Người. . . Người. . . Người! Người là nữ nhân!”

Hành Cửu chỉ hơi hốt nhìn ta một cái, rồi sau đó mắt phượng khẽ híp, thanh âm hơi khàn khàn nói: “Người vừa phát hiện sao?”

Oa nường a! Hành Cửu như vậy thật dọa người a! Thân thể ta đột nhiên lùi về phía sau, tận lực dựa vào tường, mới cảm giác an toàn một chút. Nhắm mắt lại sau đó mở ra, trực tiếp đối diện với cặp mắt yêu mị của Hành Cửu, ta nói:

“Hành Cửu! Thì ra người là lưỡng tính!”

Thật đáng sợ, loại này y học hiện đại coi là quái vật! Như thế nào ở chỗ ta liền có một a!!

Hành Cửu nhìn chăm chăm ta, bất chợt giơ tay lên, một trận gió nhẹ quét vào mặt, ta đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, sau đó liền nghe thanh âm Hành Cửu như có như không nói:

“Xuân Tiêu, người chỉ nằm mơ mà thôi. . .”

Sáng sớm hôm sau, trời đã sáng choang, khi tỉnh lại đầu ta có chút đau, vuốt vuốt đầu, tàn cảnh tối qua lập tức hiện lên, ta nhớ, ta nhớ Hành Cửu tối hôm qua tựa hồ biến thành nữ nhân! Đúng vậy, tuyệt đối là một nữ nhân! Cảm giác mềm mại mê người vẫn còn ở trên tay, không giống giả chút nào.

“Hành Cửu!” Ta gõ vòng tay, gõ hồi lâu mới nghe được một thanh âm lười biếng, khàn khàn giống như vừa ngủ dậy: “Xuân Tiêu, có chuyện gì?”

“Người mau ra đây cho ta!” Giọng nói của ta giờ phút này có chút nôn nóng. Ngần vịn lần dừng nói cho ta biết chuyện ngày hôm qua là thật! Chỉ chớp lát sau, thật ra chỉ là chớp mắt một cái, ta cảm thấy giường bị ghì xuống, Hành Cửu đã ngồi bên cạnh ta. Vẫn một thân hồng y, tóc đen xòa như cũ. Một đôi mắt phượng mờ lung tựa như trăng lưỡi liềm cứ chăm chăm nhìn ta, trên môi còn hiện ra độ cong hài hước. Thật sự là một bức tranh mỹ nam mới tỉnh tuyệt đẹp, thế nhưng ta lại không hề có nửa điểm thưởng thức.

Một phát bắt lấy vạt áo của hắn, hai tay dùng lực liền trực tiếp xé rách, ta nhìn, phảng phất! Cách lão tử! Tại sao lại bằng phẳng! Không tin vươn tay sờ, cứng quá! Không nghĩ người này cả ngày núp trong vòng tay ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, vóc người lại thật đẹp, cơ ngực rất chắc!

Tay của ta đang định đi xuống xem hắn có cơ bụng hay không thì bị chặn lại. Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ, đầu hắn đột nhiên ghé sát tay ta, mập mờ thổi một hơi, rồi sau đó mới nói:

“Xuân Tiêu, sáng sớm đã đói khát như vậy? Có cần ta đi bắt mấy trảng nam tới đây cho người không?”
Hăm cha! Hắn dám trêu ghẹo lão tử sao!

Mắt ta híp lại, lập tức liền trêu ghẹo lại. Nâng cằm của hắn lên, mặt ta ghé sát vào tai hắn thổi khí nói:

“Cần gì phải tìm trảng nam! Không phải có người sao?”

Vừa nói vừa đưa tay xuống, cổ tình vuốt sống lưng hắn. Không ngoài dự đoán của ta, Hành Cửu quả nhiên đẩy tay ta ra, rồi sau đó tự động lùi xa vài bước, ta để ý thấy ánh mắt của hắn hơi sầm, trong lòng liền có chút đắc ý. Hừ! Dám đùa giỡn lão tử! Không biết lão tử bây giờ là thân thể nữ nhân sao? Thân thể nữ nhân có thể chịu được cảm dỗ, không giống như nam nhân, chỉ cần trêu đùa một chút là có thể khiến bọn họ hóa thân thành thú dữ.

Hơn nữa, tính dục kích thích nhất là vào sáng sớm. . . Cho nên Hành Cửu a, người đùa giỡn ta như vậy, không phải là tự mình tìm nhục sao. . .

Tựa hồ có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, Hành Cửu nhàn nhạt nhìn ta một cái, ánh mắt kia rất coi khinh, rồi sau đó hắn liền nhanh như chớp bay vào trong vòng tay. Phải, qua chuyện này, những hình ảnh đáng sợ kia liền lập tức tan thành mây khói. Ta không phải không thừa nhận tối hôm qua ta nằm mơ, chẳng qua mộng cảnh kia quá mức chân thật.

Dậy sớm liền phát hiện một chuyện, những ngự lâm quân trước kia vây quanh cung điện ta gió thổi không lọt đã ra ngoài, đi khỏi một cách vô thanh vô tức. Không khỏi có chút nghi vấn, lòng ta cũng không nhịn được nhảy nhót. Chẳng lẽ ý tứ của tiểu hoàng đế là ta không bị giam lỏng nữa? Vạn tuế!

Thật sự là không thể nhẫn nại, lão tử liền đi ra ngoài tản bộ. Không chuẩn bị gì, ta cứ như vậy kéo Nhã Ca ra ngoài. Đi đến ngự hoa viên, ngoại trừ mấy phi tử ngắm hoa ra, cũng không có ai khác. Vừa định đi ra, một bóng dáng hồng nhạt đi tới nói:

“Không phải là Hiền phi nương nương sao? Ở Tuyền Lan điện nên không biết gì, khó trách một mình dám chạy tới đây, không sợ hoàng thượng sẽ trách tội sao?”

Ta còn chưa kịp mở miệng, lại nghe một thanh âm chua ngoa, mang theo vô tận oán hận nói:

“Hiền phi nương nương cái gì? Ta phi! Mấy ngày nữa sẽ thành khí phi!” [1]

[1] Khí phi: phi tử bị vứt bỏ

Nhìn xem, hai người này, không phải là người quen cũ Hứa Từ cùng Võ chiêu nghi sao. Nhìn hai người một hồng một xanh vẻ mặt chua ngoa giễu cợt, ta khẽ cau mày, kéo Nhã Ca muốn rời đi. Phải biết lúc này tranh chấp với nữ nhân lòng tràn đầy đồ kị, thật sự rất không lý trí, chính là hành động tự làm mình hổ thẹn.

Không nghĩ Võ chiêu nghi kia lại không thức thời như thế, dám đi lên cản lại. Ta ngẩng đầu, mặt lạnh nói với Hứa Từ:

“Hứa Từ, bất kể như thế nào, trước khi hoàng thượng phế ta, ta dù gì cũng là Hiền phi! Mà ngươi, chỉ là một chiêu nghi, không tuân thủ cung quy mạo phạm một trong bốn vị phi, nếu để cho hoàng thượng biết, sẽ phải bị trừng phạt thế nào đây?”

Võ Chiêu Nghi là một kẻ ngu xuẩn, ta có thể hiểu, nhưng Hứa Từ không phải kẻ ngu, nàng có thể còn thông minh hơn ta. Quả nhiên, trên mặt nàng thoáng qua vẻ bất an, rồi sau đó kéo Võ chiêu nghi đi ra ngoài.

Kéo tay Nhã Ca quay trở về, ta nửa điểm tâm tư muốn đi dạo cũng không còn, mới vừa tới cửa điện, liền nghe thấy tiếng động ầm ĩ. Đi gần mới thấy mấy cung nhân trong điện ta đang cản lại một người mặc y phục cung nữ, cung nữ kia thoạt nhìn có vẻ mười bốn mười lăm tuổi, trên mặt đầm nước mắt. Nhiều lần xông vào trong điện, lại bị mấy cung nhân kia cản lại. Nàng vẫn cứ khóc kêu:

“Ta muốn gặp Hiền phi nương nương! Van cầu người để ta gặp Hiền phi nương nương!”

Có chuyện gì xảy ra? Ta ho nhẹ một tiếng, rồi sau đó cất cao giọng nói:

“Người là cung nhân ở đâu? Gặp như vậy muốn gặp ta có chuyện gì?”

“Hiền phi nương nương!” Tiểu cung nữ kia nghe vậy liền lập tức nhào tới, ôm chân của ta khóc to:

“Nương nương a! Người theo ta đi gặp chủ tử nhà ta đi! Chủ tử nhà ta nói nhất định phải gặp người lần cuối, van cầu người thành toàn cho nàng! Nương nương! Coi như Hương Ngọc van xin người! Van cầu người, ta khấu đầu lạy người!”

Nhìn cung nữ than khóc trước mặt, ta liền không kiềm lòng được. Thân phận cách biệt, ở nơi như cổ đại, chủ tử tùy hứng, chịu khổ chính là tôi tớ!

Cúi người xuống đỡ nàng dậy, ta nói:

“Chủ tử nhà người là ai?”

“Nhân quý phi, không, là Nhân tài tử.”

Lại là nàng? Hiện tại vì sao nàng muốn gặp ta?

Ta vốn không muốn quan tâm, nhưng nhìn cung nhân Hương Ngọc nước mắt giàn giụa, không ngừng dập đầu, ta cuối cùng gật đầu, nhẹ nói: “Như vậy, người trước hết dẫn đường!” Cung nữ kia cảm kích nhìn ta một cái, rồi sau đó đi phía trước dẫn đường.

Trong Nhan cung, Nhân phi mặc váy dài trắng chấm đất, không son phấn, khuôn mặt tao nhã, lúc này đang ngồi trước bàn, để chân không, bạch y cùng tóc đen, toát lên vẻ đẹp xuất trần không nói thành lời.

Lúc này, ta mới thật sự thừa nhận, trước khi ta vào cung, danh tiếng đệ nhất mỹ nhân hậu cung của nàng cũng không sai. Nàng ngẩng đầu nhìn ta một cái, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

“Người đã đến rồi? Ngồi xuống đi!”

Nhan phi như vậy, không còn là xà hạt mỹ nhân vì đồ kỹ mà tìm mọi cách hãm hại ta, ngược lại tựa như một tiểu thư khuê các cả ngày say mê với mặc hương (hương mực) giấy bút, một nữ tử vô cùng thanh tao điềm đạm, trong nháy mắt ta liền cảm thấy điều đó, cung nhân tên Hương Ngọc đã sớm lui xuống, chỉ còn lại ta cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Nàng chỉ lạnh nhạt nhìn ta, vẻ mặt tươi cười, một câu cũng không nói.

Rốt cục, ta bị không khí như vậy đè nén, ngồi dậy nhìn nàng nói:

“Người tới tìm ra vì chuyện gì?”

Nghe vậy, nàng cười. Đầu tiên là che miệng cười nhẹ, sau đó tiếng cười ngày càng to, trong lúc đó ta vẫn lạnh lùng nhìn nàng, cho đến khi nàng từ từ ngừng cười, rồi sau đó thanh âm mềm mại, nhỏ giọng tựa như nói với tình nhân:

“Ta gọi người tới, chỉ là muốn người nhìn bộ dáng của ta bây giờ?”

Khẽ nhíu mày, ta trả lời: “Người cảm thấy cuộc sống bây giờ không tốt sao? Có thể yên tĩnh đọc sách vẽ tranh, cỡ nào thích ý?”

Thật ra thì, lời nói của ta là thật. Người xem cuộc sống của nàng bây giờ, không phải so với những phi tần dùng mọi tâm cơ thủ đoạn đấu đá nhau thì tốt hơn nhiều sao?

Nghe vậy, nàng đột nhiên lật bàn, rồi sau đó nhìn ta cười lạnh: “Hừ! Tốt? Tốt chỗ nào? Ta chỉ là muốn nói cho người biết! Xuân Tiêu, tình cảnh của ta hôm nay sẽ chính là ngày mai của người. Ta hiện tại có bao nhiêu thâm, người sau này so với ta hiện tại sẽ còn thâm hơn gấp trăm lần!”

Quả nhiên, vẫn còn căm ghét sao? Thật sự là ảo giác, sao trong khoảng khắc kia ta lại cho rằng nàng đã thay đổi chứ? Đứng dậy, ta lui về sau hai bước, rồi sau đó cất cao giọng:

“Được, những gì người muốn ta xem ta đã thấy, như vậy ta đi.” Thế nhưng vừa đi một bước, liền bị câu tiếp theo của nàng chặn lại, nàng nói:

“Xuân Tiêu, người người tín nhiệm nhất sẽ phản bội người!”

Phản bội? Sẽ sao? Người mà ta tín nhiệm nhất, là ai đây? Ta nghĩ một lúc, sau đó bước nhanh muốn rời khỏi nơi này. Nhan phi sau lưng giống như thở dài khe khẽ nói:

“Sủng ái của nam nhân, chính là mây trôi. Hôm nay còn có thể cưng chiều người giống như báu vật trong bảo khố, ngày mai có thể không chút lưu tình một cước đá văng người. Người và ta, thật sự rất giống nhau, giống nhau. . .”

Giống nhau? Làm sao có thể giống chứ? Ít nhất ta vẫn hơn người, bởi vì ta, cho tới bây giờ cũng không nghĩ phải có được sủng ái của nam nhân. . .

Cho đến khi ra khỏi Nhan cung, ta mới nhận ra ngụ ý trong lời nàng, mơ hồ có cảm giác ngứa ngáy trong lòng, có chút bất an. Hoàng cung này không thể ở nữa. Nếu tiếp tục không biết còn sẽ phát sinh biến cố gì. . . Ta nghĩ, tối nay vẫn nên gọi tiểu hoàng đế tới, chúc say hấn xem hấn có nói ra nơi cất giữ diệp kính hay không. Sớm lấy được, ta càng sớm có thể rời đi.

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể thử một lần, hoàng cung, ta thật sự không muốn ở lại dù chỉ một khắc. Trở lại Tuyền Lan điện, bảo Nhã Ca đi đến ngự thiện phòng, sau đó ta đi dạo một mình.

Dọc đường đi, ta suy nghĩ nên làm thế nào để quyến rũ một nam nhân? Tiểu hoàng đế có lẽ thích ta một chút, không, là thật sự thích.

Xuân Tiêu này bề ngoài hời hợt, thế nhưng, ta cũng không rõ ràng lắm, thứ hấn muốn là gì.

Đến Trọng Hoa cung, ngoài ý muốn phát hiện không hề có cung nhân nào! Ngay cả người trông cửa cũng không có. Ban ngày đề phòng buông lỏng như vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện giờ, có lẽ tiểu hoàng đế đã hạ triều. Không biết nên đến ngự thư phòng tìm hấn, hay là trực tiếp vào trong tìm hấn?

Ta nghĩ vậy, quyết định đến vào trong điện trước, kết quả vừa tới cửa, liền đụng vào một cung nhân bước đi ngã nghiêng, tóc tai rối tung. Ta ngẩng đầu nhìn kỹ, mới phát hiện ra đó là thiếp thân thị nữ Tiểu Đào của

Nguyễn Chỉ, vui mừng trong bụng, Nguyễn Chỉ cùng tiểu hoàng đế hiện tại cùng ăn cùng ở, nếu có nàng giúp ta, chuyện sẽ dễ làm hơn.

Ta liền cầm cổ tay Tiểu Đào, thanh âm mềm mỏng nói:

“Chủ tử nhà ngươi đâu?” Rõ ràng chỉ là một câu hỏi vô cùng bình thường, Tiểu Đào lại giống như gặp quỷ, liền lảng tránh, vẻ mặt hoảng sợ nói:

“Nương. . .Nương nương!” Sợ hãi trong ánh mắt kia giống như thấy dã thú hung hãn. Mẹ nó! Lão tử không bị hủy dung, có đáng sợ như vậy sao?

Không nhận được hung hăng lườm nàng một cái, ta nói:

“Hiện tại đưa ta đi tìm chủ tử của ngươi!” Vậy mà người vốn này giờ còn vô cùng hoảng sợ, rất nhanh liền trấn định lại! Xem ra, quá ôn nhu thì không được a! Làm người vẫn phải hung ác một chút người khác mới nghe theo. Ta vốn tưởng rằng nếu ta nhìn nàng chăm chăm, nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ai ngờ nàng dần dần cúi đầu xuống, rồi sau đó ngẩng đầu thấy chết không sờn nói:

“Nương nương! Ngươi vẫn là nên nhanh trở về đi! Chủ tử nhà ta nói nàng không muốn thấy bất luận kẻ nào!”

Không muốn thấy bất luận kẻ nào? Ngay cả ta cũng không gặp sao? Nguyễn Chỉ rốt cuộc có chuyện gì? Đột nhiên liền bị tiểu hoàng đế mang đi, ngay cả đôi câu cũng không lưu lại, chẳng lẽ, một buổi sáng như nguyện được tiểu hoàng đế cưng chiều, liền không muốn nhận người quen cũ?

Hay là sợ ta sẽ đoạt sủng ái của nàng? Trong lòng lại có một thanh âm rất nhỏ truyền tới: “Sẽ không. Nguyễn Chỉ không phải người như vậy!”

Ta nhất định phải biết rõ chuyện gì xảy ra! Vì vậy ta cười nhẹ nói: “Như vậy a, được thôi, ta đi về.” Nói xong khẽ nhắc chân, Tiểu Đào sau lưng tựa như thở phào một cái. Ta chợt quay người lại, đồng thời đập vào gáy Tiểu Đào. Nàng vẻ mặt cả kinh, trở mình rồi há mồm muốn kêu. Tại sao! Cư nhiên không ngất?

Không phải trên ti vi hay chiếu, chỉ cần đập mạnh vào gáy một phát thì sẽ ngất. Chẳng lẽ ta đập không đủ mạnh?

Một phen che miệng nàng, đồng thời lại hung hăng đập mấy cái vào gáy nàng. Được rồi, cuối cùng cũng bị ta đập cho ngất! Giờ tay lên lau mồ hôi trên trán, đánh ngất xỉu người thật đúng là kỹ thuật sống.

Rón rén đặt nàng sau cửa điện, như vậy cũng sẽ không bị phát hiện dễ dàng. Ta nhẹ nhàng tiến vào phòng. vén lên những tấm rèm giường đầy phòng, sau đó liền thấy được một màn thót tim!

Nguyễn Chỉ thân thể xích lõa nằm trên giường, tấm lưng tuyết trắng đầy vết roi rỉ máu, nhìn thấy ghê người! Có chút thịt còn rơi ra, còn có tơ máu lưu lại trên vết thương, khiến ta không nhận được run rẩy.

Vết thương như vậy, đối với Nguyễn Chỉ xưa nay thân kiều nhục quý [2] mà nói, sẽ đau đến cỡ nào! Nguyễn Chỉ, Nguyễn Chỉ! Rốt cuộc là ai có thể ra tay ngoan độc như vậy, khiến người bị thương nặng đến thế! Tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân, thân thể Nguyễn Chỉ giật giật, thể nhưng không ngẩng đầu, chỉ nghe nàng đè nén thanh âm thống khổ nói:

[2] Đại khái là được nâng niu, chăm sóc cẩn thận.

“Tiểu Đào, đã cầm thuốc về? Mau tới bôi giúp ta, đau quá. . .”

Yên lặng đi tới, tay nhẹ gạt tóc Nguyễn Chỉ ra, không đành lòng nhìn những vết thương dữ tợn kia, ta tận lực dùng thanh âm bình thường nhất có thể nói: “Tỷ tỷ, là ta.”

“Là người? Ai kêu người vào!! Còn không mau ra ngoài! Đi ra ngoài! Đi mau! Chậm sẽ tới không kịp!!”

Thanh âm của Nguyễn Chỉ đột nhiên trở nên chua ngoa, ngược lại khiến ta sợ hết hồn, chẳng qua mấy ngày gần ngủ không thấy mà thôi, Nguyễn Chỉ sao lại đột nhiên biến thành như vậy?

70. Chương 70

“Nguyễn Chỉ, người làm sao vậy? Đến tột cùng là người nào đánh người thành như vậy?”

Thân thể Nguyễn Chỉ khẽ run, rồi sau đó quay mặt ra. Về mặt trấn tĩnh, khoe môi tươi cười, thậm chí không có lấy một chút thống khổ, nàng nhẹ nhàng thản nhiên nói:

“Không có ai cả, hết thấy đều là tự ta cam tâm tình nguyện, vì hắn, muốn ta làm gì ta cũng nguyện ý. Cho nên muội muội. . .”

Nàng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm ta nói:

“Vốn những chuyện này không liên quan tới người, người vẫn nên nhanh rời khỏi đây! Nơi này người không nên tới!”

Lời của Nguyễn Chỉ, vì sao ta một chút cũng nghe không hiểu? Ta chỉ bị thu hút bởi một câu kia của nàng “Hết thấy đều là ta cam tâm tình nguyện.” Vậy đả thương khắp người cũng là do nàng tự nguyện đối lấy sao? Nguyễn Chỉ sao có thể ngu ngốc như vậy? Lắc đầu, ta kiên định nói: “Nguyễn Chỉ, ta dẫn người về!”

Ta cúi xuống, nhưng tay lại bị nàng đẩy ra, chỉ nghe thanh âm mơ hồ có thể nói là tức giận của nàng.

“Đi mau, đi ra ngoài! Ai cần người xen vào? Ta bảo người cút ra ngoài người không nghe thấy sao?”

Ta thấy nàng hai tay dùng sức chống lên muốn ngồi dậy, vết thương trên lưng lại sắp rách ra, có tơ máu chảy xuống, nhìn thấy ghê người.

“Hảo hảo, người đừng kích động! Ta đi, ta đi ngay bây giờ!”

Nguyễn Chỉ không nhúc nhích nữa, mặt quay vào trong, không thêm nhìn ta. Trong lòng dâng lên cảm giác chua xót, là thương tiếc, ta biết Nguyễn Chỉ không thể nào vô duyên vô cớ đuổi ta đi. Trên người đả thương nặng như vậy, nếu bình thường, nàng hẳn sẽ ôm ta vừa làm nũng kêu đau vừa khóc mới phải. Làm sao sẽ như bây giờ?

Thực sự tự nguyện sao? Vậy thì ở trong cung, trừ tiểu hoàng đế, còn ai có thể khiến nàng tự nguyện như vậy? Đề nén tức giận, ta muốn chạy đến ngự thư phòng tìm tiểu hoàng đế hỏi cho rõ ràng, vướng mắc này, không phải hắn thì không thể lí giải.

Vậy mà, thời điểm cất bước, ta lại chần chừ. Nếu là thật, tiểu hoàng đế dùng roi khiến Nguyễn Chỉ thương tích đầy mình, điều này không phải nói rõ hắn chính là kẻ biến thái? Nói rõ hắn có khuynh hướng bạo ngược, vậy ta bây giờ hấp tấp đi tìm hắn, chẳng phải sẽ vạn phần hung hiểm hay sao? Vậy rốt cuộc đi hay không đi? Thôi được, bước ra khỏi đây rồi hẵng nói.

Tăng nhanh cước bộ, cuối cùng ra khỏi cửa cung, thở phào một hơi, ta liền cúi đầu vội vã đi về hướng ngược lại, thế nhưng chưa đi được mấy bước liền đụng phải một người, chỉ cần liếc mắt ta cũng biết không xong. Áo gấm thêu long đồ án, trong cung này ngoài Hàn vương thì còn có ai?

“Khụ khụ” Về mặt bình thường lạnh như băng của hắn nhưng lại lộ ra mấy phần chán nản. Rồi sau đó hắn nâng mắt nhìn ta một cái, lúc này mới nói:

“Hiền phi nương nương sao lại ở chỗ này, ngắm hoa?”

“Ai cần người lo?!” Ta lườm hắn một cái, không biết tại sao, ta hôm nay hết sức chán ghét thái độ không đem một ai để trong mắt của hắn, còn có vẻ mặt lạnh băng kia, giống như có người thiếu tiền hắn!

Thấy thế, hắn cũng không tức giận, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

“Nương nương thật đúng là hăng hái, vì thần còn có việc, cũng không quấy rầy nương nương.” Rồi sau đó hắn khẽ gọi một tiếng: “Tân Nhược, đỡ ta trở về.” Lúc này ta mới phát hiện, hắn đang dựa vào người một thị vệ áo đen, mà người nọ, rõ ràng chính là cao thủ giang hồ ở Phù Dung các, lúc ta lên đài thì rống một tiếng khiến ọi người im lặng.

Nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, cước bộ Hàn vương có vẻ nặng nhọc. Cự nhiên bệnh đến trình độ này sao? Hàn vương, chẳng lẽ đêm đó rơi vào trong nước bị thương hàn vẫn chưa khỏi? Trong nháy mắt, trong lòng ta đột nhiên có chút nghi ngờ trở dậy.

“Ái phi, người đứng ở đây, là cố ý đến tìm trẫm?” Đợi đến khi ta hồi phục tinh thần thì một bóng dáng màu vàng đã đứng trước mắt. Không phải tiểu hoàng đế thì là ai? Nghe thanh âm của hắc vang dội, hơn nữa âm cuối lại lộ ra ý cười, có vẻ tâm tình rất tốt a.

Thôi, nếu tránh được thì tránh, nếu đã gặp, liền trực tiếp biến tưởng tượng thành thực tế. Nếu vẫn giấu diếm như cũ, thật sự sẽ phải ở đây đến ngày mười lăm tháng tám.

Khẽ cau mày, ta nói:

“Đúng vậy, nô tỳ cố ý đến tìm hoàng thượng!”

“Nga?” Thanh âm tiểu hoàng đế hơi trầm xuống, mang theo giọng nói dò xét:

“Ái phi vào cung đã lâu, nhưng lần đầu chủ động đến tìm trẫm, thật khiến trẫm thụ sủng nhược kinh a!”

“Hoàng thượng. . .” Âm cuối kéo dài, đồng thời nhẹ nhàng đặt tay bạch ngọc nhỏ bé của Xuân Tiêu trước ngực hắc, ta nói:

“Hoàng thượng, người thật lâu cũng chưa đến cung nô tỳ, nô tỳ rất nhớ người. . .”

Nương của ta a, vừa dứt lời, tiểu hoàng đế ngược lại không có phản ứng gì, ta lại không khống chế được run rẩy, nữ nhân làm nũng, thật sự là một chuyện vô cùng đáng sợ. Ta vốn tưởng rằng tiểu hoàng đế sẽ lập tức trả lời, nhưng hồi lâu, cho đến khi ta không nhìn được ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hắc thì hắc mới cười một tiếng. Tay gõ nhẹ vào trán ta, hắc trêu chọc nói:

“Ái phi vẫn nên hồi cung trước đi, nếu ái phi nhớ trẫm như vậy, trẫm sao có thể cô phụ tình ý của ái phi? Như vậy, buổi tối trẫm liền đến cung của người.”

Giống như ban ơn, khẩu khí cao cao tại thượng, hừ, lão tử nén giận! Hoàng đế cổ đại thật hạnh phúc a! Có mỹ nữ chủ động yêu cầu ngủ cùng hắc, hắc lại vẫn tự cao tự đại như vậy. Nếu như ở hiện tại, nam nhân kia đoán chừng đã phải chạy thẳng đến hiệu thuốc mua Mr.Du.(không biết là thuốc gì, ai biết không?)

Vậy mà bây giờ không phải ở hiện đại, vì vậy giờ phút này ta chỉ có thể nuốt xuống ghê tởm, làm bộ không chế không được cười thẹn thùng, rồi sau đó xoay người rời đi, cuối cùng, còn phải hơi nghiêng người ném cho hắc ánh mắt vui sướng. Nương a! Thời điểm quay đầu trong lòng ta hừ một tiếng, làm nữ nhân thật khó chịu! Vẫn là làm nam nhân tốt!

Chậm rãi đi về, đi tới nửa đường thì nghe thấy bước chân hỗn độn phía sau. Ta vừa định quay đầu lại hảo hảo nhìn rõ, đã cảm thấy đầu nặng nề rồi mất đi ý thức. Suy nghĩ duy nhất chính là, báo ứng a! Thật đúng là báo ứng a! Ta vừa mới đập khiến Tiểu Đào hôn mê, hiện giờ liền bị người khác đập cho hôn mê!

Khi mở mắt ra, thứ đầu tiên thấy chính là một đôi giày thêu hết sức tinh xảo. Giày mặc dù được làm hết sức tinh mỹ, nhưng màu đỏ có vẻ quá mức, mùa hè, xanh biếc mới có cảm giác mát mẻ sáng khoái. Dời mắt, ta liền thấy thái hậu mà ta nhìn một lần cũng không muốn nhìn lần hai.

Thấy ta tỉnh lại, nàng vừa tô móng tay vừa thản nhiên nói: “Ngồi đi”. Lúc này ta mới phát hiện ta vẫn đang nằm trên mặt đất. Mẹ nó! Trên đất rất bẩn a! Coi như là bắt cóc, người cũng phải hảo hảo trói lão tử ở trên giường chứ! Thế nhưng bây giờ không phải thời điểm để so đo. Ta động tác vô cùng cứng nhắc ngồi vào ghế, rồi sau đó nhìn nàng nói: “Không biết thái hậu lần này cố ý mời ta tới, có chuyện gì?”

Lưu lại mấy phần mặt mũi cho nàng, miễn cưỡng có thể coi như nàng mời. Khụ khụ, sẽ không phải là lần trước không giết chết ta, cho nên lần này liền muốn thử lại? Vậy mà, kỳ quái là, giờ phút này ta không hề có một chút hoảng sợ bất an. Một lát sau, liền nghe thấy thanh âm mang theo dụ dỗ nói:

“Hiền phi, bốn cung thấy người là một người thông minh, liền muốn giao dịch với người?” “Giao dịch gì?”

Chẳng lẽ yêu cầu ta dừng nói chuyện xấu của nàng ra ngoài? Việc này không thành vấn đề, lão tử ta từ trước đến giờ không phải là người lắm mồm. Nàng nghe vậy, híp mắt nhìn ta một lúc lâu, sau đó mới nói:

“Người mang phượng lệnh cho bốn cung. Bốn cung đảm bảo có thể giúp người ngồi lên vị trí hoàng hậu!”

Phượng lệnh? Là cái gì? Ta không có a! Thế nhưng ta biết, giờ phút này không phải thời điểm ta có thể nói thật, nếu ta nói ta không có phượng lệnh, vậy thì mạng nhỏ của ta đoán chừng rất nhanh sẽ biến mất. Nhưng nếu nói có, hôm nay nếu không giao ra vật này, ta cũng không thể ra ngoài.

Vì vậy ta khẽ híp mắt, cố gắng bình tĩnh nói:

“Phượng lệnh không phải có thể tùy tiện lấy ra, người để ta suy nghĩ thật kỹ, đợi sau khi ta nghĩ kỹ, sẽ cho người câu trả lời.”

Thái hậu nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ tính chân thực trong lời nói của ta, sau đó, liền nghe thấy thanh âm lạnh lùng của nàng:

“Người về đi, suy nghĩ xong liền cho ta câu trả lời.” Trở về! Ý nàng là ta có thể đi? Thật đơn giản để ta đi như vậy? Ta có chút không thể tin, lao lực như vậy bắt ta tới đây, đã vậy còn dễ dàng để ta đi? Thế nhưng ta vẫn nhắc chân, tận lực đi nhanh ra ngoài. Đi thẳng đến cửa điện, phía sau cũng không có người đuổi theo. Cũng quá quái dị đi? Cái gì cũng không quan tâm! Ta liền chạy như điên.

Trở lại Tuyền Lan điện, ta mới thở phào một hơi. Nhã Ca tiến lên đón, đầu tiên là nhìn sau lưng ta một chút, rồi sau đó mới ngẩng đầu lên, nghi ngờ nói:

“Nương nương, hoàng thượng không đi cùng người sao?”

“Không có, buổi tối hán tới đây.” Nhã Ca thấy thế cúi đầu, rồi sau đó đỡ ta ngồi xuống ghế. Hôm nay thật sự quá kinh hãi, ta cảm giác trái tim nhỏ của mình bây giờ vẫn đang đập loạn. Uống một hớp nước, ta cuối cùng lấy lại bình tĩnh. Hừ! Hoàng cung này lão tử thật sự không ở nổi nữa! Tối nay phải nghĩ biện pháp lấy được diệp kính! Rồi sau đó rồi đi sớm một chút!

Nhíu mày, ta thấy Lục thị lang đang đứng bên kia, trên đầu hán là hai búi tóc, giờ phút này đang giả trang cung nữ, ngồi trên ghế, trong tay cầm một tượng gỗ tỉ mỉ nhìn, bộ dáng nhu tình mật ý, hận không thể đem tượng gỗ này cất vào tim. Nhìn khiến lòng ta sùng sốt, hồi lâu mới lên tiếng nói:

“Tiểu Lục?” Vì Luật ngẩng đầu, lúc này mới nhìn về phía ta, nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, rồi sau đó nói tiếp:

“Nương nương, Đoàn Tu có phải không quan tâm ta hay không?”

“Sẽ không” Ngụ ngôn a, nếu hán thật sự không quan tâm người, mỗi khi xảy ra chuyện như thế nào lại nghĩ cho người trước tiên?

“Nương nương” Vì Luật nhìn ta một cái, khẽ nở nụ cười, hán nói:

“Đoàn Tu đã từng nói, thật ra thì tất cả yêu hận trên thế gian đều là ảo ảnh, đối với người thực sự có tình mà nói, câu nói trọng yếu nhất không phải là ”Ta yêu người“, mà là ”Ở cùng một chỗ.“”

71. Chương 71

Tiểu Lục. Nhìn Vì Luật như vậy, lòng của ta đột nhiên mềm nhũn, đặt tay lên vai hán, nhìn thẳng vào mắt hán, ta vô cùng nghiêm túc nói:

“Tiểu Lục, nếu nhớ hán, vậy thì trở về tìm hán đi.”

Nếu như có tâm, cần gì phải tạo khoảng cách xa xôi như vậy giữa hai người? Khiến cho hai người chán nản thương tâm? Không bằng ở chung một chỗ, có chuyện gì hai người cùng đối mặt.

Vì Luật nghe vậy khẽ gật đầu, rồi sau đó ngẩng lên nhìn ta nói:

“Nương nương, Đoàn Tu nhất định sẽ thành hôn, bởi vì hán có vị hôn thê, hán làm hư danh tiết của tiểu thư nhà người ta, là nữ nhi của Hoàng đại nhân, đúng không?”

“Ai nói với người?”

Sắc mặt ta trầm xuống, ta đã đáp ứng Đoàn Tu đào hoa kia, đang cố gắng giải quyết giúp hần, phía Hoàng Anh ta cũng nghĩ lí do thoái thác. Nhưng ta không nghĩ tới, trước khi giải quyết được mọi thứ, chưa thể để Vi Luật biết.

“Nương nương, người không cần gạt ta nữa, các người đều không muốn cho ta biết, thế nhưng ta đã biết rồi.” Hần đảo mắt nhìn ta, vẻ mặt trấn tĩnh nói:

“Nương nương, thật ra không nhất thiết phải làm vậy. Ta chạy đến, ta cầu kinh tranh hơn thua với hần, cũng chỉ bởi vì ta biết được, dù ta đi đến đâu, hần cũng sẽ tới tìm ta. Nương nương, các người đều không hiểu, ta tin hần, vẫn luôn tin hần. Cho nên nương nương a. . . .”

Về mặt lúc trước còn cau có như bánh bao kia, đột nhiên liền tươi cười sáng lạn. Chỉ nghe hần nói:

“Nương nương yên tâm, ta sẽ ở đây an tâm chờ hần, ta sẽ chờ hần tới đón ta về.”

Vi Luật như vậy, tựa hồ như một người khác, không còn lơ mơ như trước, ngược lại giống như đã thay đổi chỉ sau một đêm. Ta không nói được gì, chỉ khẽ vuốt tóc hần, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói:

“Yên tâm, hần sẽ rất nhanh tới đón người.”

Buổi tối, ta ngồi trên bàn, nhìn một bàn đầy thức ăn, lông mày nhíu chặt, tâm tình hết sức buồn bực. Tại sao có thể như vậy? Đường đường là một hoàng đế, đã đáp ứng, cho đến bây giờ lại vẫn chưa xuất hiện. Là bị phi tử xinh đẹp nào quyến luyến? Hay hần đã quên lão tử đang đợi hần?

Đang định bảo Nhã Ca mang hết thức ăn đi, liền nghe thấy thanh âm lạnh lạnh của thái giám: “Hoàng thượng giá lâm.” tiểu hoàng đế rốt cuộc đã tới. Hần đi vào trong điện, không nói một câu, chỉ ngồi xuống, nhìn chằm chằm ta, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thế nhưng ta ngửi thấy mùi rượu rất nồng trên người hần. Chẳng lẽ là say? Nhìn kỹ, ánh mắt của hần có chút không tập trung, vẫn đục, cũng không có bộ dáng của ta chiếu trên con người.

Phất tay cho Nhã Ca cùng một đám cung nhân lui ra, ta đi tới trước mặt hần, quơ quơ năm ngón tay, hần vẫn không nhúc nhích, ta lại thử dò xét nói:

“Hoàng thượng? Người làm sao vậy?”

“Xuân Tiêu. . .” Hần không kiên nhẫn vung tay, rồi sau đó chợt kéo cổ tay ta, kéo cả người ta vào trong ngực, lỏng ngóng nói:

“Xuân Tiêu, người đã đến rồi? Người biết không? Chúng ta thật giống nhau.”

Chúng ta giống nhau? Chúng ta giống nhau ở chỗ nào? Người dù gì cũng là một hoàng đế, người dù gì thân phận cũng trong sạch, người có bị thương như lão tử sao?

Vậy mà ta vùi ở trong ngực hần bất động, tiểu hoàng đế như vậy, tựa hồ rất không bình thường a. Hần không phải luôn luôn không để lộ buồn vui sao?

“Xuân Tiêu. . . Xuân Tiêu. Chẳng lẽ cho tới bây giờ người vẫn không hiểu sao? Chúng ta bị vứt bỏ từ nhỏ. Mà người, người chỉ có ta, ta cũng chỉ có người thôi. Ta sẽ đối tốt với người. . .”

Tiểu hoàng đế, rốt cuộc là say rượu phát điên sao? Hay bị người nào kích thích? Nhưng trong hoàng cung hần lớn nhất, ai dám làm hần kích động? Ai, mặc kệ, tóm lại, tối nay nhất định phải hỏi điếm kính ở đâu.

“Xuân Tiêu. . .” Hần lại bắt đầu gọi ta, một lần lại một lần, giống như sợ ta giây tiếp theo sẽ biến mất.

“Xuân Tiêu, Xuân Tiêu, Xuân Tiêu. . .” Hăm cha, lại bị hần gọi, ta cũng không phải bị chứng tâm thần phân liệt. Kéo tay hần lại, nắm chặt, rồi sau đó dùng sức nhéo, để cho hần cảm giác được sự tồn tại của ta, đồng thời lên tiếng:

“Hoàng thượng, ta ở đây, hoàng thượng.”

“Xuân Tiêu.” Hần đột nhiên ngược mắt lên nhìn ta, con người thâm trầm trước đây giờ phút này ửng ửng chứa đầy đón. Vì rượu nên sắc mặt ửng đỏ, sau đó lại trở nên yếu ớt tái nhợt như lúc mới gặp. Hần nói:

“Xuân Tiêu, người nói, rốt cuộc là loại mẫu thân gì, mới có thể hạ độc hài nhi ruột thịt của mình? Đến tột cùng là hận thù như thế nào? Là dục niệm như thế nào, mới có thể làm nàng hận muốn giết chết hài tử của mình?”

Hạ độc, chết? Liên tưởng đến thái hậu quái dị, cùng sắc mặt lúc nào cũng tái nhợt của tiểu hoàng đế, ta giảm thấp giọng, ghé vào tai hắn nói:

“Hoàng thượng, người nói thái hậu hạ độc người? Nàng muốn người chết?” “Đúng. . . .”

Thanh âm tiểu hoàng đế giống như nói mê.

“Từ Mặc nói bắt quá ta chỉ sống được đến hai mươi tuổi, nếu như không gặp hắn, lần phát bệnh một tháng trước ta cũng đã chết. Từ lúc mười tuổi bị mớm thuốc cho đến bây giờ, đã là mười năm. Nếu như. . . Nếu như không có Nguyễn Chỉ, không có nàng làm thuốc dẫn, có lẽ trung thu năm nay ta sẽ chết.”

Trung thu? Tại sao sẽ đúng vào mười năm tháng tám? Đột nhiên trong lòng có dự cảm bất thường dâng lên cuộn cuộn, mười năm tháng tám, đêm trung thu, cả nhà vốn nên đoàn viên cùng nhau nhìn trăng sáng, mà bây giờ xem ra, hiện tại không phải ngày tốt.

Bắt quá vừa rồi hắn nhắc tới Nguyễn Chỉ? Bất giác nắm chặt tay hắn hơn, véo mạnh vào lòng bàn tay hắn một cái, phòng ngừa hắn say liên ngủ mất. Ta nói:

“Việc này cùng Nguyễn Chỉ có quan hệ gì? Người đột nhiên đem nàng vào Trọng Hoa điện, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Nghe vậy, ánh mắt tiểu hoàng đế hơi nheo lại, chế ngự cổ tay ta kéo ta đến gần hắn hơn, rồi sau đó áp vào tai ta nói:

“Giải độc a. Xuân Tiêu, người không biết sao? Độc năm này tháng khác tích tụ trên người ta, chỉ có thân thể Nguyễn Chỉ mới có thể giải được.”

Nói như vậy, trầy da sứt thịt nằm vật ở trên giường, vết máu khắp người, thậm chí ngay cả nhúc nhích cũng khó khăn, nhịn xuống đau đớn, chỉ vì giải độc cho hắn sao?

“Hoàng thượng, độc kia rốt cuộc phải giải như thế nào?”

Nghe được câu nói của ta, toàn thân tiểu hoàng đế đột nhiên run lên. Tựa như nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ bi thảm, run rẩy nhìn ta, trong mắt hắn mang đậm sợ hãi nói:

“Xuân Tiêu, người biết không? Nếu như có thể, ta thật sự không muốn như vậy! A. . . Thật buồn cười, ta đường đường là một hoàng đế, lại cần một nữ nhân nhu nhược hy sinh tánh mạng cứu giúp! Xuân Tiêu, người biết ta. . . Trẫm. . . Ta, ta. . . Ta mỗi ngày trở lại tẩm điện, nhìn thấy nàng nằm ở trên giường, trên lưng máu tươi đầm đìa, người biết ta cảm giác thế nào không?”

Nàng nói với ta, nàng cam tâm tình nguyện.

Ta không muốn giải độc, có lúc ta muốn, không bằng cứ như vậy chết đi. Nhưng ta lại không thể, ta cảm roi, hung hăng quát xuống, để cho vết thương kia sâu hơn, để ứ máu tanh trong không khí càng đậm, chỉ vì muốn nuôi mập cổ trùng trong thân thể nàng, tới hấp độc cho ta. Người biết ta có cảm giác thế nào sao?

Nói ta tàn nhẫn, nói ta khát máu! Đúng! Ta thừa nhận, vì muốn tiếp tục tồn tại, vì muốn trả thù bọn họ vào ngày mười năm, mỗi ngày xương cốt đau đớn, ta vẫn quyết tâm phải sống! Ta muốn sống để hỏi nàng rõ ràng. Vì sao phải đối với ta như vậy?

Mười năm trước. . . Mười năm trước ta chỉ là một hài tử mười tuổi a! Bọn họ ta sao có thể ra tay? Xuân Tiêu, may mà có Từ Mặc cùng Nguyễn Chỉ, có người ở bên cạnh ta. Bọn họ không phải muốn bức vua thoái vị sao? Không phải muốn đoạt quyền sao? Hừ! Vậy để cho bọn họ xuống đất mà cầm quyền đi!”

Bọn họ? Bọn họ trong miệng tiểu hoàng đế, rốt cuộc chỉ thái hậu hay Hàn vương? Ta muốn hỏi cho rõ ràng, lại nghe thấy tiếng thở đều đều. . . Đã ngủ rồi sao?

Hai tay véo má hắn, ta đang muốn dùng sức đập hắn, để hắn tỉnh dậy rồi hỏi tiếp. Vậy mà động tác đột nhiên dừng lại, chỉ vì ta mới phát hiện, thì ra tiểu hoàng đế mấy ngày nay đã gầy đi rất nhiều, hốc mắt sâu

lồm, bên trong tràn đầy mỗi mọt, bộ dáng lo lắng sầu muộn. Quên đi, để hấn nghỉ ngơi vậy, hơn nữa, cho dù hấn có tỉnh, theo tâm trí mơ hồ bây giờ của hấn, cũng chắc chắn không nói được điệp kính ở đâu.

Vì vậy, chi bằng đợi sau này hãy nói. Khi đó ta cũng không phát hiện, lòng của ta, so với lúc mới tới đây đã mềm hơn rất nhiều.

Để mặc tiểu hoàng đế đang gục ngủ mê man trên bàn, ta đi ra ngoài, trăng sáng nhô cao, ánh sao lấp lánh, trời sáng như ban ngày, trắng xám như ngọc lưu ly. Như vậy, không bằng lúc này đến chỗ Nguyễn Chỉ xem một chút, sẽ tốt hơn ở chỗ này hao tổn tinh thần phụng bồi một kẻ nát rượu.

Cầm lấy áo choàng màu trắng, không nói cho bất cứ ai, ta len lén chạy ra khỏi điện, đi tới Trọng Hoa cung, mang theo thuốc ta sai Nhà Ca lấy từ ngự ự.

Nguyễn Chỉ, nha đầu ngọc. . . Nghĩ đến tấm lưng đầm máu của nàng, ta đột nhiên cảm thấy mắt hơi xót. Bất quá chỉ là một thiếu nữ không biết thổ lộ, cho nên người phải dùng thân thể mình sao? Chẳng sợ, trong lòng hấn căn bản không có người? Không sợ hấn đối với người ôn nhu, cũng chỉ bởi vì áy náy?

Chân chính yêu một người, có phải là như vậy? Nguyên ý làm hết thấy cho hấn, chỉ vì ám áp ngăn ngừi như ánh sáng lướt qua?

Nguyễn Chỉ yêu, mù quáng như thế, lại thuần túy, thuần túy khiến cho ta mơ hồ bắt đầu đau lòng vì nàng. Trong đầu liền xuất hiện một ý nghĩ, nếu có một người đối với ta như nàng đối với tiểu hoàng đế, ta có thể cũng sẽ lưu luyến hay không? Mà sẽ không để ý mình là nam hay nữ?

Một khắc kia, trong đầu ta hiện lên, vẻ mặt của Qua Tử huynh, ta chỉ nhớ một câu kia của hấn: “Xuân Tiêu, người phải đợi ta, ta nhất định sẽ trở lại đón người.”

Vi Luật nói hấn tin Đoàn Tu, vậy ta? Qua Tử huynh. . . Nghĩ đến đây, ta chợt nhắm hai mắt lại, thật xin lỗi, lòng ta đã sáng tỏ, ta không tin người. . .

72. Chương 72

Ánh trăng sáng trong, tràn ngập trong căn phòng. Cả trời đất sáng như ban ngày. Ta khoác áo lông một mình đi tới cung vua, không có một tiếng động nào, xung quanh cũng không có một ai. Cả hậu cung im ắng giống như thành trống.

Thấy ngự lâm quân đi tuần tra, ta nấp sau một hòn giả sơn, cả thân thể áp sát vào, khuất tầm mắt của bọn họ. Tuy nói ta là một cung phi, nhưng nếu người khác phát hiện ta đêm hôm khuya khoắt không đi ngủ mà lại ở trong cung tản bộ, thật sự có chút kỳ cục.

Cho nên, nếu có phiền phức, có thể giảm bớt thì cứ giảm đi. Sau khi cảnh vệ kia đi qua, ta nghĩ rằng không sao nên liền đứng lên. Nhưng ta lại đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện của một đôi nam nữ, đợi khi nghe rõ ràng hai thanh âm kia, ta cảm thấy cả người mình giống như đá nứt, cả lòng tơ cũng dựng đứng lên!!

Chỉ vì giọng nam kia thuộc về Hàn vương, mà chủ nhân của giọng nữ, rõ ràng chính là người đứng đầu hậu cung, lão yêu bà thái hậu! Trong nháy mắt, điều duy nhất ta có thể làm, chính là đứng im đằng sau núi giả, nếu như có thể, cũng muốn ẩn đi hô hấp.

Giọng nữ kia nói: “Vương gia, khi nào mới có thể động thủ?”

“Chờ một chút đi, mấy ngày nữa hãy nói, ta cảm thấy nếu bây giờ hành động thì quá vội vàng, còn có rất nhiều chỗ chúng ta còn bỏ sót.” Thanh âm trầm thấp lộ ra ý suy xét là của Hàn vương.

Lại nghe giọng nữ kia nói tiếp:

“Hàn vương quả nhiên danh bất hư truyền, trước khi hành động đều chuẩn bị sẵn mọi thứ, ngay cả giọt nước cũng không lọt.”

Lời của thái hậu dừng một chút. Sau đó thanh âm thay đổi, càng thêm mềm mỏng quỷ quyệt. Nàng nói tiếp:

“Nhưng sau khi chuyện thành công, vương gia ngàn vạn lần đừng quên đã hứa hẹn gì với thiếp thân.”

Ta chỉ cảm thấy tất cả da gà trên người đều nổi lên. Chắc chắc, Hàn vương sẽ không phải là một chân khác của lão yêu phụ này chứ? Hàn vương gia à Hàn vương gia. Chắc chắc, vì quyền lực ngay cả nhan sắc người cũng dám hi sinh sao? Nhưng nếu có chuyện này thì Ngôn Chi Thanh làm sao chịu nổi?

Đáng thương a, bỏ ra nhiều như vậy mà không lấy được thứ mình muốn, hẳn sẽ không phát điên chứ? Thế nhưng, đây không phải là việc ta nên lo lắng, nhìn tình thế trước mắt, bọn họ mưu phản hay không chỉ là sớm hay muộn mà thôi, mà ta, hiện tại chỉ muốn đến đưa thuốc cho Nguyễn Chỉ, xem cô nương gốc kia hiện giờ thế nào mà thôi.

Vậy mà hai người kia cứ thì thầm không ngừng đằng sau núi giả, làm hại ta ngay cả cử động cũng không dám. Công phu Hàn vương cao như vậy, nếu hẳn biết ta nghe bọn họ nói chuyện, đoán chừng sẽ گیر tay chém xuống, mạng nhỏ này của ta cũng sẽ không còn.

Ta vẫn cứ đứng sau núi giả chờ đợi, vẫn cứ nghe một nam một nữ nói liên miên. Đang ở thời điểm ta cho rằng mình ngay lập tức sẽ ngủ gục, Hàn vương hừ lạnh một tiếng:

“Thái hậu nương nương xin tự trọng!!”

Tiếng thét phẫn nộ như vậy, thoáng chốc liền dọa sáu ngũ của ta chạy mất, chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra a? Chẳng lẽ lão yêu bà kia rốt cuộc nhện không được liền bá vương ngành thượng cung [1] Hàn vương sao?

[1] Cường gian.

Đáng thương a, Hàn vương đáng thương trình tiết khó giữ được a. Vừa nghĩ tới dáng vẻ Hàn vương khi bị lão yêu bà kia đè ở phía dưới, ta liền cảm thấy cả đầu có cảm giác co rút đau đớn.

Làm sao lại vậy? Làm sao có thể a? Hàn vương thoát nhìn cũng không phải là kẻ yếu đuối nhu nhược, hơn nữa, chẳng lẽ hẳn không thể phản kháng sao? Ta vừa nghĩ đến đây, liền nghe “bịch” một tiếng, tựa hồ có người nào đó đã té lăn quay trên đất. Rồi sau đó, liền thấy Hàn vương sau núi giả dùng dùng tiêu sai đi ra.

Sau đó không lâu, thái hậu cũng lão đảo đi ra, chẳng qua là cặp phượng mâu kia lóe lên vẻ xấu hổ. Người nói rằng có thể không thẹn quá hóa giận sao? Người ta tự đưa đến, lại bị ruồng bỏ, phải nói lá gan Hàn vương gia cũng coi như đủ lớn, cho nên có thể can đảm trắng trợn cự tuyệt như vậy. Nếu không phải quá mức tự kiêu cũng chính là tin chắc thắng lợi.

Quên đi. Những chuyện này đâu có liên quan gì đến ta? Ban đêm gió lớn, ta mặc áo lông cừu, liền tới chỗ Nguyễn Chỉ. Trong chốc lát, ta đã tới nơi. Xung quanh rất yên tĩnh, ngay cả người giữ cửa cũng không có. Đè xuống cảm giác bất an trong lòng, ta nhanh chóng qua cửa cung rồi tiến vào trong điện, phía ngoài là một cung nhân đang ngủ trên giường. Thế nhưng khi đi vào phòng, cũng chỉ có một mình Nguyễn Chỉ.

Nguyễn Chỉ nằm lì ở trên giường, trên lưng nàng không đắp gì cả, vẫn là vết máu xen kẽ. Nàng vẫn chưa ngủ. Nghe tiếng bước chân, nàng quay đầu lại nhìn ta, trong đôi mắt kia là chua cay khổ sở không nói thành lời.

“Muội muội, ta cũng biết ngươi sẽ trở lại.”

Ta đi tới trước giường, không dám nhìn nàng, cũng không hỏi gì nàng, chỉ lấy thuốc bột từ trong ngực ra bôi cho nàng.

“Muội muội a. Đừng không quan tâm tới ta được không?”

Tay nhỏ bé của Nguyễn Chỉ kéo tay áo ta, hơi có chút làm nũng. Về mặt trầm xuống, ta vẫn không để ý tới nàng, chẳng qua là động tác tay không tự chủ nhẹ nhàng hơn. Một lúc sau, nàng yếu ớt nói:

“Muội muội vẫn còn giận tỷ tỷ sao?”

“Tức giận? Tỷ tỷ nói đùa sao? Vì sao ta phải tức giận?”

Mặc dù nói như vậy, giọng điệu ta lại nhẹ nhàng hơn. “Muội muội a.”

Nguyễn Chỉ hạ tay xuống, ôm lấy cánh tay ta, cơ hồ ngay cả người cũng dán vào ta. Nhìn nàng người đầy vết thương, cùng với vẻ mặt cố chấp của nàng, ta nói:

“Nguyễn Chỉ, ngươi thật sự muốn làm vậy? Hơn nữa vĩnh viễn cũng không đổi ý?”

“Đúng vậy, muội muội, vì hần, muốn ta làm gì ta cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Không nhận được khe thở dài, mặc dù trước khi đến ta đã biết nàng sẽ nói như vậy, vậy mà khi chính tai mình nghe được, lại có cảm tưởng thật khác. Cố gắng ngăn lại cảm giác tê lương trong lòng, ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng chữ một:

“Nguyễn Chỉ, như vậy ngươi sẽ chết! Tuyệt đối sẽ chết!”

Vừa dứt lời, Nguyễn Chỉ vẽ mặt trắng bệnh vội vàng đáp:

“Vậy thì xin muội muội nể tình người sắp chết là ta, sau này thay ta chăm sóc hoàng thượng.”

Nhìn đôi mắt ngấn nước kia, ta sao lại có dự cảm không tốt? Nghiêm túc gật đầu, trên mặt Nguyễn Chỉ liền lộ nụ cười vui vẻ. Đó là nụ cười đẹp nhất mà ta từng thấy ở Nguyễn Chỉ. Đợi đến khi ta trở lại Tuyền Lan điện, tiểu hoàng đế vẫn đang gục trên bàn ngủ.

Nhìn hần ngủ say mà chân mày vẫn nhíu thật chặt, tựa hồ có vô tận bi thương, ta cũng không nỡ hạ thủ. Vì vậy, ta ngồi cạnh hần cầm rượu tự rót uống, cứ như vậy trải qua một đêm dài.

Tiểu hoàng đế a tiểu hoàng đế, ngươi có biết có một nữ tử ngu ngốc hi sinh cho ngươi thế nào không?

Sáng hôm sau, khi ta tỉnh lại thì tiểu hoàng đế đã đi rồi. Yên lặng bò lên giường nằm, ta chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt. Trong tim có một chỗ mơ hồ co rút đau đớn rồi lại không rõ rốt cuộc là vì sao. Sau đó lại cảm thấy chán ăn, cứ như vậy lại qua mấy ngày, ta cũng không gặp tiểu hoàng đế.

Ngày hôm đó, ta tản bộ trong ngự hoa viên thì vô tình gặp tiểu hoàng đế, lúc đó, sắc mặt của hần tựa hồ càng tái nhợt hơn, xám ngắt như màu than chì, giống như ngay lập tức hần sẽ chết, giống như ánh nến trong gió, thế nhưng ta lại cảm thấy không đúng, không phải nếu có Nguyễn Chỉ hần sẽ không chết sao? Vậy bây giờ đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra?

“Hoàng thượng.” Đi đến trước mặt hần phức thân một cái, ta vô cùng thành khẩn nói: “Hoàng thượng, người cần bảo trọng long thể a.” Mặc dù. . . Thật ra thì ta cảm thấy long thể căn bản cũng không tồn tại. . .

Tiểu hoàng đế nhàn nhạt nhìn ta, sau đó quay đầu đi. Không thể nào? Mấy ngày không thấy ta liền giống như không muốn gặp mặt? Thềm vào, lão tử cũng không muốn gặp ngươi. Sờ sờ mũi, ta vẫn muốn nói tiếp: “Hoàng thượng. . . Mấy ngày này, ngươi cần cẩn thận một chút.”

Vẫn nên tiết lộ cho hần một chút, mặc dù ta rất hoài nghi, thật ra hần đã biết hết. . .

73. Chương 73

Sớm muộn gì cũng sẽ có đại biến, ta vốn tưởng rằng tiểu hoàng đế ít nhất sẽ chuẩn bị một chút, lưu lại đường lui gì đó. Không nghĩ tới hần lại có bộ dáng suy sút tiều tụy như hôm nay! Thì ra ta thật sự đã đánh giá cao hần sao?

Ta xoay người muốn hỏi cung, lại bị hần bắt được cánh tay, cứ nghĩ hần bệnh đến mức gió vừa thổi đã gục, thế nhưng lực đạo trên tay lại vô cùng lớn. Thanh âm của hần lộ ra suy yếu nói:

“Hiền phi nếu cảm thấy thân thể khó chịu, nên hỏi cung bảo dưỡng, không có chuyện gì ra ngoài có thể trúng gió.”

Hần cha? Thân thể khó chịu? Hần nói lão tử sao? Ta thấy chính là nói hần mới đúng. Lão tử hiện tại mặc dù thân thể nữ nhân, nhưng so với tiểu hoàng đế mặt xanh mét trước mắt này còn tốt hơn nhiều.

Thế nhưng, hiện tại dù sao hần cũng là hoàng thượng, cho dù biết hần chỉ nói suông chứ không làm, ta cũng phải tươi cười đáp lại “Đúng vậy a”. Sau đó, ta liền cúi chào rồi rời đi.

Cho đến khi đi khỏi thật xa, ta vẫn còn có cảm giác tiểu hoàng đế vẫn đang nhìn ta. Ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt. Nhưng ta cũng không quan tâm lí do là gì, lão tử cũng cần phải giữ thể diện a.

Như thế, lại qua mấy ngày, vào một buổi tối, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an, buồn bực như bị một tảng đá lớn đè nặng, khiến cho ta cũng sắp không thở nổi, không chế không được phát ra tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó liền từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Vừa định ra ngoài xem một chút rồi thuận tiện hóng mát, liền nghe thấy tiếng khóc thê lương của nữ tử truyền từ phía cửa điện tới, thanh âm như vậy, đêm khuya nghe thấy thật sự làm người ta rợn tóc gáy, không biết còn tưởng rằng đây là nơi quay phim kinh dị.

Ta chạy ra phòng ngoài gọi Nhã Ca dậy. Bảo Nhã Ca ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tiểu nha đầu rất nhanh đã trở lại. Chẳng qua là còn dất theo một cung nhân, ta vừa nhìn đã cảm thấy rất quen mắt, nhìn kỹ lại, không phải chính là tỷ nữ Tiểu Đào của Nguyễn Chỉ sao.

“Tiểu Đào, người làm sao vậy? Vì sao đêm hôm khuya khoắt khóc thút thít ở cửa điện của ta?”

Khóc thì khóc, sao thanh âm lại giống như nữ quỷ chết oan?

Tiểu Đào đầu tiên lắc đầu không nói, rồi sau đó, dưới ánh mắt lạnh thấu xương của ta, nhảy dựng nhào tới ôm ta, “oa” một tiếng khóc lớn nói:

“Nương nương, chủ tử nhà ta.Nàng đã đi!”

Chủ tử nhà nàng chính là Nguyễn Chỉ, đi kia? Là có ý gì? Nguyễn Chỉ đã chết sao? Làm sao có thể chết nhanh như vậy??

Cả người mềm nhũn, ta cảm giác mình không có lấy một chút khí lực. Toàn thân không ngừng run rẩy, ớn lạnh, Nhã Ca thấy vậy ở phía sau đỡ ta. Ta đứng ở cửa điện. Đêm lạnh như nước, cảm giác gió ban đêm thổi vào mặt, thật là lạnh. Mà Nguyễn Chỉ, sinh mệnh như hoa cứ như vậy đi sao?

Ta có lẽ cũng đoán được. Không có nghi thức long trọng gì, cũng sẽ không có vinh hạnh đặc biệt, Nguyễn Chỉ sẽ giống như một nữ tử bình thường được buộc lại, thậm chí có thể chỉ dùng một chiếc chiếu, ngay cả quan tài cũng không có. Thật bi ai, xích lô cổ đại bi ai. Đáng tiếc nữ tử gốc kia lại vẫn luôn cam tâm tình nguyện, còn có cảm giác chết có ý nghĩa.

Nguyễn Chỉ a Nguyễn Chỉ. Người bảo ta biết nói thế nào đây? Đỡ Tiểu Đào dậy, kéo tay của nàng, liền muốn ngay lập tức đến chỗ tiểu hoàng đế, hung hăng đánh hần một trận. Vậy mà, cổ tay lại bị Nhã Ca gắt gao níu lại.

“Nương nương! Người bây giờ không thể đi. Hiện tại hoàng thượng đã ngủ. Đại nội cao thủ nhiều như vậy, há là nơi người có thể tùy ý xông vào? Nếu chọc giận hoàng thượng, sẽ bị trị tội.”

Ha, hoàng thượng hiện tại đang nghỉ ngơi, trời đất bao la, chuyện lớn hơn nữa, cũng không thể quấy rầy hần nghỉ ngơi? Huống chi, chẳng qua chỉ là một mạng, một nhân mạng cam tâm tình nguyện vì hần mà mất.

Để Nhã Ca cùng Tiểu Đào đỡ ta về điện, ta cũng không muốn hỏi nữa. Nguyễn Chỉ, ta sẽ đi đến lễ tế nàng.

Vậy mà, ngày hôm sau khi ta muốn đi tìm tiểu hoàng đế hỏi cho rõ ràng, cung đình chợt biến, đột nhiên đưa tới sóng lớn. Tiểu hoàng đế trong một đêm tựa như bốc hơi khỏi trần gian. Vô ảnh vô tung biến mất. Hàn vương lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vào Trọng Hoa điện, tự phong làm hoàng đế. Được một nhóm Hàn đảng lớn trong triều ủng hộ, mấy ngày nay còn đang chuẩn bị lễ lên ngôi, thậm chí, một triều lớn như thế, ngay cả chút xú phẩm kháng cũng không có.

Bất quá trong triều biến đổi lớn tựa hồ cũng không ảnh hưởng đến hậu cung, những phi tần trẻ tuổi vẫn cười đùa thưởng hoa như trước, chẳng qua những nữ tử xinh đẹp ở trong ngự hoa viên ăn mặc mát mẻ có thêm rất nhiều, nghĩ muốn lấy được sủng ái của Hàn vương kia. Vì vậy luôn có người cũ đi, cũng luôn có người mới tới.

Thật ra thì đối với biến đổi lớn mấy ngày hôm nay ta vẫn luôn nhìn không rõ. Thời gian qua trong triều có người của tiểu hoàng đế, dĩ nhiên cũng có một đảng người của Hàn vương. Nhưng phát sinh chuyện lớn như thế, tiểu hoàng đế cũng mất tích, vì sao đảng người của tiểu hoàng đế không có chút động tĩnh gì? Chẳng lẽ tất cả đều bị Hàn vương *****?

Nghĩ như thế nào cũng không thông, mà bên ngoài lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta ngay cả một chút tin tức cũng không biết. Ngược lại Hàn vương ngày thứ nhất ở trong cung đã niêm phong Tuyền Lan điện. Mà ta, ai, bây giờ không nghĩ ra biện pháp nào, mỗi ngày chỉ có thể gõ vòng tay gọi Hành Cửu, muốn gọi hẳn ra ngoài nghĩ cách. Nhưng người kia bây giờ như một con rùa, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Cũng được, nếu như vậy, ta cũng chỉ có thể tự cứu, tự lập cánh sinh. Ngày qua ngày cũng vẫn ăn rồi uống như trước. Cũng may Hàn vương không hề tới chỗ ta, điều này khiến ta thêm an tâm mấy phần. Bất quá chẳng biết tại sao, ta cũng vẫn cảm thấy có chút quái dị.

Vào một buổi tối, ta thừa dịp đi tới chỗ Nguyễn Chỉ, định hảo hảo tưởng niệm cố nhân. Ai ngờ nghe thấy tiếng người ồn ào, ngay sau đó liền vội vàng nép sau cây. Đợi một lúc lâu mới nhìn thấy Hàn vương một thân hoàng long trường bào từ trong đi ra, mà nữ tử người cao gầy xinh đẹp mặc cung trang đi bên cạnh hẳn, rõ ràng chính là Hứa Từ!

Hứa Từ vừa đi vừa dựa vào người Hàn vương. Ta cũng cảm thấy Tiêu Hàn cũng không nhận được, mày nhíu chặt, trên người tràn ngập sát khí. Người kia lập tức sẽ bị bắn ra xa ba trượng, không phải sao, một khối băng lớn lạnh biết bao nhiêu a!!!

Nhưng Hứa Từ kia giống như thần tiên, giống như không có chút cảm giác gì, cứ như vậy cả thân thể liền nhào vào ngực Hàn vương. Chắc chắn, thấy thế ta líu lười không nói nên lời, sao với Nguyễn Chỉ ôm ấp yêu thương càng thêm dứt khoát a!! Không phải đều nói nữ tử cổ đại từ trước đến giờ ba trinh chín liệt sao? Ai có thể nghĩ tới đây là chuyện danh môn khuê tú như Hứa Từ nên làm?

Chồng trước mới vừa mất ngôi hoàng đế, hiện giờ tung tích vẫn không rõ, nhưng nàng lại có thể mặt không đổi sắc nhào vào lòng người khác, thật là. . . .Ta im lặng một lúc lâu. Đợi sau khi hai người đi, ta vốn tiếp tục định đến chỗ Nguyễn Chỉ, nhưng ai ngờ lại có nhóm cung nhân coi trừng, ta hoàn toàn không thể vào được. Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể quay trở về.

Sau khi trở về cả buổi tối cũng không ngủ ngon. Thế nhưng, sáng sớm hôm sau, ta liền bị một đạo thánh chỉ như kinh lôi giáng ở gáy, thiếu chút nữa đập cho ta hôn mê. . . .

Trên thánh chỉ nói cái gì, thời điểm nghe lão thái giám đọc, ta dù có phá đầu mình cũng không hiểu. Hơn nữa nếu để ta tự nhìn lại mình, chỉ sợ cho dù ta mù mắt cũng không tin, bởi vì trên thánh chỉ nói ta ôn lương hiền đức, đối với đương kim thánh thượng hỗ trợ rất lớn, do đó phong ta làm hoàng hậu, nửa tháng sau, ngày lành tháng tốt sẽ cử hành nghi thức phong hậu!!

Sau khi lão thái giám đọc xong thánh chỉ, ta với Nhã Ca hai người luôn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Nương nương a! Ngài thật đúng là khổ tận cam lai [1]. . . . “

[1] Thời kỳ cực khổ đã qua.

“Đừng! Đừng nói nữa!” Ta quát một tiếng cắt đứt chuỗi dài lời nàng tiếp theo sẽ nói, rất có mấy phần kích động muốn giết người, không nghĩ tới lửa loạn cung vẫn đốt tới người ta.

Không nghĩ tới a!! Không nghĩ tới Hàn vương lại trả thù ta độc ác như vậy. Đối với người khác đây là chuyện vô cùng vinh quang, đối với ta bây giờ, cũng không khác gì đòi mạng. Còn phải nói sao? Hàn vương có thể dễ dàng đoạt cung thành công như vậy, ở trong mắt người khác là có nội ứng. Mặc dù ta biết nội ứng kia là thái hậu. Nhưng người khác không biết! Hoàng đảng của tiểu hoàng đế cũng sẽ không biết! Hiện tại Hàn vương vừa mới lên ngôi, cứ như vậy liền phong ta làm hoàng hậu, ta sát! Người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Những người đó tất nhiên sẽ cho rằng ta giúp đỡ Hàn vương không ít, lần này không phải sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người ta a! Hàn vương gia a Hàn vương gia, ta cùng người có bao nhiêu thâm thù đại hận a? Người có thể ra tay độc ác như vậy sao? Đoán chừng ta làm hoàng hậu chưa được mấy ngày, nói không chừng sẽ ngoài ý muốn mất một mạng.

Đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào! Một chiêu họa Giang Đông [2] này, thật sự là quá ác quá độc ác! Hơn nữa trên thánh chỉ kia hình như còn nhắc đến một câu “Đối với đương kim thánh thượng hỗ trợ rất lớn.” Chính là đòi mạng ta a!!

[2] “Di thi giá họa” () là di chuyển xác chết để gán tai họa cho người khác, là đem xác chết hay đồ vật quốc cấm gì bỏ vào nhà người khác để giá họa, còn gọi là “gấp lửa bỏ tay người”. Kế này thường được dùng bởi những khối óc quỷ quyệt, thông minh, tự mình không ra mặt mà làm cho đối phương bị hại, giết người không thấy máu.

Thời Chiến quốc, “Di thi giá họa” thường được bọn mưu sĩ Đông Chu áp dụng. Thời Tam Quốc, Đông Ngô giết Quan Vũ rồi gởi thủ cấp sang cho Ngụy Vương Tào Tháo nhằm giá họa cho Thục Hán Lưu Bị đánh Ngụy. Ai dè Tào Tháo biết rõ tông tông tông âm mưu của Đông Ngô nên sai tạc một thân người bằng gỗ trầm hương thắp vào thủ cấp Quan Vũ, làm lễ hậu táng trọng thể. Quả nhiên, Lưu Bị không đánh Ngụy mà kéo quân đánh Đông Ngô. Vì vậy, kế “Di thi giá họa” sau này còn được gọi là “Giá họa Giang Đông”.

Sau bữa trưa, có hai ma ma già cùng một tiểu cung nữ mang theo đồ may vá đi tới Tuyền Lan điện, bảo là muốn làm phượng bào để ta mặc khi phong hậu, tất nhiên, ta liệu chết không theo. Cứ như vậy giằng co cùng các nàng. Qua một lúc lâu, hai ma ma già kia liếc mắt nhìn nhau, trong mắt ánh lên tinh quang, rồi sau đó cả hai đi tới trước mặt ta, cứ nhiên cởi quần áo của ta.

Ta ra sức giãy dụa, các nàng lại túm thật chặt vạt áo trước ngực ta. Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, cách lão tử!! Cứ nhiên cứ như vậy xé rách áo lão tử. Da thịt trước ngực lỏa lồ, cũng mơ hồ có thể thấy đầu nhũ. . . .

Bên hông cũng lộ ra áo lót đỏ thẫm, lúc hai ma ma già kia cảm thước đo muốn đi tới trước, ta đang liệu chết không từ, liền nghe thanh âm cao vút của thái giám.

“Hoàng thượng giá lâm!” Ta sát, Hàn vương tới???

74. Chương 74

Hăm cha! Như thế này nếu nói không cố ý, ngay cả ta cũng không tin a! Hai ma ma già vốn vô cùng hung hãn kia, vừa nghe thấy một câu này, liền lập tức trưng ra bộ mặt vô tội đứng ở một bên, để lại một mình ta, dần dần như kẻ ngu đứng ở đó.

Tiêu Hàn lập tức đi vào, ta nhìn giày thêu rồng màu vàng đi đến gần liền thấy lạnh cóng, cho đến khi đối diện với cặp mắt rét lạnh kia thì lông tơ toàn thân cũng sắp nổi lên!

Đây không phải là cừ nhân gặp nhau trong truyền thuyết, vô cùng khiếp sợ?

Ai nha! Chẳng qua, vì sao ánh mắt của hắn lại âm u như vậy, chẳng những không có một chút sát khí, còn hướng về phía ngực lão tử?

Ta theo bản năng dùng ta che lại khối da thịt trắng nõn trước ngực. Hai tròng mắt tràn đầy dề phòng nhìn chằm chằm hắn, đồ sắc quỷ đáng chết, ngươi nếu dám có ý đồ bất chính với lão tử, xem lão tử thu thập ngươi như thế nào!! Có lẽ là ánh mắt của ta có lực uy hiếp, hồi lâu, mới nghe được thanh âm khàn khàn giống như tiếng mỏ hàn:

“Có chuyện gì xảy ra?”

Còn chuyện gì xảy ra?! Ta sát, ngươi không có mắt sao, sao không tự mình nhìn a?! Ngươi phải tới hai lão bà cứ như vậy giữa ban ngày ban mặt thiếu chút nữa lột sạch lão tử.

Ta hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, còn chưa nghĩ kỹ xem có nên mở miệng hay không, liền nghe hai ma ma già bên cạnh sợ sệt trả lời:

“Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương không muốn cho chúng ta đo kích thước để làm y phục, cho nên nô tỳ dưới tình huống cấp bách, ra tay không khỏi có chút thô bạo, nô tỳ thật sự không có ý đồ thương hại nương nương, kính xin hoàng thượng tha mạng.”

Tuổi tác lớn như vậy lại quỳ ở dưới đất run lấy bấy, đoán chừng nếu ở thế kỷ 21, ta sớm đã bị mấy bạn lăm mồm trên mạng tung hình lên web, sau đó bị mọi người bàn tán!

Thật sự không biết nói gì, thái độ ủy khuất cầu xin tha thứ như thế, làm ta thấy mình như ác bá a!! Cứ làm như là lão tử đây lọt y phục của các người.

“Trẫm cũng biết. Các người lui xuống hết đi.”

Vừa nói hần vừa phất tay, rồi sau đó nhóm cung nhân như thủy triều lui ra ngoài. Nhìn xem, đây chính là sức hấp dẫn của quyền lực, đây chính là xã hội cổ đại vạn ác a, một câu nói mà trong cung ta ngoại trừ con ruồi thì chỉ còn lại hần.

Cúi đầu, ta thấy chân trái Tiêu Hàn khê nhúc nhích, từng bước một đi tới trước mặt ta.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nói trầm thấp của hần mang theo ý không cho phép phản kháng. Được rồi, ngẩng thì ngẩng, hảo hán không sợ thua thiệt trước mắt. Ta cũng không tin lão tử ngẩng đầu, người vẫn còn muốn ăn lão tử?!

Vì vậy ta ngẩng đầu lên, ánh mắt ngang bướng nhìn hần. Lại chỉ nghe thấy hần cười nhẹ một hồi. Cười xong hần mới nhìn ta, trong lòng mắt đen ngập tràn vui vẻ.

Hần nói:

“Xuân Tiêu, người xem, những lời ta nói trước đây bây giờ đã làm được, người thế nào cũng sẽ thuộc về ta!”

Ta không động, cũng không nói, cứ đứng im một chỗ, mặc cho hần nhìn ta, cũng mặc cho hần vươn tay ôm eo ta.

“Xuân Tiêu a Xuân Tiêu. . . .” Hần gọi tên ta như than thở rồi sau đó liền ôm lấy ta thật chặt, cứ như vậy một lúc lâu, mới nói tiếp:

“Xuân Tiêu, ôm người thật thoải mái. . . . Như vậy, cảm giác thật chân thực. Cũng không uống phí ta hao phí nhiều tinh lực như vậy để bày ra ván cờ này.”

Hăm cha! Gặp qua những kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến như vậy! Chính người có dã tâm, muốn làm hoàng đế, cũng đã âm thầm chuẩn bị lâu như vậy, hôm nay cuối cùng đã được như nguyện. Người cư nhiên lại đem tội danh đẩy cho ta, những lời này nếu người không biết chân tướng nghe được, có khi sẽ cho rằng lão tử là hồng nhan họa thủy!

Thật sự cho là mình giống như Lý Tự Thành [1], một phen nổi giận vì hồng nhan.

[1] Lý Tự Thành (1606-1645?) là nhân vật trong lịch sử Trung Quốc sống vào cuối đời Minh, đầu đời Thanh đã lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân lật đổ nhà Minh vào năm 1644, tự xưng là Đại Thuận hoàng đế nhưng sau đó, quân Mãn Châu tràn vào Trung Quốc lập nên nhà Thanh năm 1644 đã lật đổ Lý Tự Thành và tiêu diệt toàn bộ lực lượng của ông.

Nhưng ông trời làm chứng a! Trừ cái ôm hiện tại không thể không nhận này, giữa ta và hần trong sạch, so với đậu hủ còn trắng hơn.

Bị ôm một lúc lâu, lâu đến khi ta rốt cuộc hồi phục lại tinh thần, ta mới nhìn vào mắt hần, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi:

“Hàn vương gia, vì sao muốn phong ta làm hoàng hậu?”

Nghe vậy, Hàn vương hơi híp mắt, một lúc sau, thu lại ánh sáng đáy mắt, mới ngẩng đầu nhìn ta nói:

“Tại sao ta không thể phong người làm hoàng hậu, thiên hạ này to lớn, chúng ta cùng nhau ở chỗ cao nhất nhìn xuống chúng sinh không phải rất tốt sao? Xuân Tiêu, hậu vị này ta vẫn luôn giữ lại vì người. . . . Chỉ có người, mới là người ta thực sự muốn đặt tay cả đời, cũng là người ta muốn cùng hưởng vinh hoa phú quý!” Ta nhớ vào!

Hảo một phen thâm tình chân thành bày tỏ, nếu ta là cô nương ngu ngốc không biết tí tình cảm trai gái nào, giờ phút này đã sớm điên đảo không biết thần hồn ở đâu, nhưng. . . Vinh hoa phú quý tuy tốt, ngồi ở

chỗ cao nhất thiên hạ, làm bề trên tuy tốt, nhưng nếu mạng nhỏ không còn, còn nói cái rắm gì?! Bất quá hết thấy đều vô ích, quay đầu lại cũng không biết chết thế nào!

Lão tử muốn vinh hoa phú quý, muốn mỹ nhân trong ngực, vậy cũng phải còn mạng để hưởng thụ? Nhứu này, ta nói: “Cám ơn ý tốt của hoàng thượng, Xuân Tiêu vô cùng cảm kích. Mọi chuyện sau này, dĩ nhiên là nghe theo quyết định của hoàng thượng.”

Bất kể thế nào, cũng phải ổn định hần. Chuyện sau này, cũng chỉ có thể tính toán kỹ càng

Nghe vậy trên mặt Hàn vương hiện ra nụ cười hài lòng, ngay cả cặp mắt lạnh lẽo kia cũng có chút ấm áp. “Hiếu Hiếu, ta thật may mắn, thì ra bây giờ vẫn còn kịp.”

Còn kịp cái gì? Ta muốn hỏi lại nhưng lại thôi, chỉ vì bây giờ hần gọi ta là “Hiếu Hiếu”, mà không phải Xuân Tiêu, cho nên vẫn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Nếu không lỡ lời, có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

“Hiếu Hiếu”, hần lại gọi ta, thanh âm dây dưa giống như ta cùng hần có gì đó. Nhịn không được cảm giác khó chịu trong lòng, ta nói: “Vương gia, ta ở đây.”

Ta ở đây, người lớn như lão tử đang ở trong lòng hần, hần còn phải gọi, gọi cái gì a? Nhưng. . . Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, thế nhưng một chỗ trong lòng mơ hồ đau, giống như có người nào muốn đáp lại hần.

Hái tặng ta cành mộc qua.

Ta tặng người cành quỳnh cư.

Cần chi báo đáp vậy.

Chỉ mong lương duyên này là mãi mãi!

Tặng ta nhánh quả đào

Ta tặng về quỳnh dao.

Cần chi báo đáp vậy.

Chỉ mong bên nhau đến đời đời!

Tặng ta cây mạn.

Ta tặng lại ngọc quỳnh

Cần chi báo đáp vậy.

Vĩnh viễn bên nhau để đáp đền!

Là ai, ở trong đầu ta nhớ tới thủ thơ? Là ai, ở sâu trong tiềm thức nói “vui vẻ”, chẳng lẽ linh hồn Xuân Tiêu còn chưa tan biến?

75. Chương 75

Trong đầu thanh âm kia cứ vang vọng, mà sâu trong tim, cảm giác vừa chua vừa ngọt lại càng rõ ràng, nháy mắt đã khiến tay chân ta luống cuống, rốt cuộc là có chuyện gì? Bàn tay đặt ở bên hông ngày càng chặt, mà thân thể Hàn vương thì đang dính vào sau lưng ta, tóc hần xoa trên vai ta, tiếng thở dốc dần dần nặng nề.

“Hiếu Hiếu. . . Hiếu Hiếu. . .”

Từng tiếng, từng từ. . . Thanh âm khàn khàn như than thở, khiến thân thể của ta cũng mềm nhũn. . . Nhưng hết lần này tới lần khác, trong đầu ta luôn có một thanh âm kỳ quái liên tục gọi “Tiêu Hàn. . .”

Khi hai từ “Tiêu Hàn” kia nói ra ngoài miệng thì ta cảm thấy khí lực cả người mình giống như bị hút cạn, lập tức mềm như chân tôm ngã vào trong ngực hắn, tay hắn ôm eo ta, màu mắt đen như mực cũng cơ hồ muốn chảy ra ngoài. Lúc này tựa vào vai, không biết từ khi nào đã tới môi ta, cường thể cạy mở.

Toàn thân xụi lơ vô lực, ta chỉ có thể bám lấy hắn thật chặt, đồng thời nắm lấy vạt áo hắn để khỏi té xuống. Hắn khẽ cười một tiếng, rồi sau đó đầu lưỡi ở trong miệng ta không ngừng công thành đập đất, trong nháy mắt liền dời vị trí. Trên người chợt lạnh, cảm giác như lửa đốt trước ngực càng thêm mãnh liệt.

Trên người chợt lạnh, lúc sau mới phát hiện y phục trên người mình đã bị cởi hết xuống, lúc này nửa người trên đang ở trong lòng Hàn vương, mà bàn tay của nam nhân kia tại điểm hồng nhỏ trước ngực ta đang từ từ vuốt ve, mặt ta nhanh chóng đỏ bừng, thật muốn đập chết người này!

Bình thường ta đều ôm nữ nhân trong lòng tùy ý đùa bỡn, mà bây giờ. Bây giờ thân phận đã thay đổi, lão tử liền trở thành người bị ăn đậu hủ, điều này làm cho ta xưa nay đặc ý vì bách hoa từng trung quá, phiền diệp bất niệm thân [1] làm sao có thể chịu nổi?

[1] Qua rừng trăm hoa nở, mảnh lá chẳng dính thân: chỉ người yêu đương lãng nhãng khắp nơi mà chẳng chịu trách nhiệm với ai.

“Không muốn. Dừng!”

Vốn là ta muốn ra sức đẩy Hàn vương ra, cự tuyệt động tác vùi đầu trước ngực ta của hắn, nhưng không biết tại sao, tay ta giờ phút này không có một chút khí lực nào, mà thanh âm kiều mỵ phát ra cũng khiến cho bản thân ta sợ hết hồn. Tại sao. mềm nhũn vô lực như vậy? Lại có vẻ giống như rất hưởng thụ.

Sau khi nghe thấy thanh âm của ta, ta có thể cảm giác động tác của Hàn vương càng thêm điên cuồng, đầu lưỡi ở trước ngực ta càng liếm mạnh hơn, mà đồng thời, tay trái của hắn không biết từ lúc nào đã trượt xuống chân ta, chạy khắp da thịt non mềm ở bắp đùi, trên người truyền đến từng đợt khoái cảm run rẩy, lại nghe thấy thanh âm buồn buồn mang theo ý trêu trọc của hắn.

“Hiểu Hiểu. Là “Không muốn, dừng?” hay là “Dừng có dừng?”

Bởi vì câu này, mặt ta càng đỏ hơn, thế nhưng thần chí cuối cùng cũng thanh tỉnh. Nhíu mày, ở trong mắt Hàn vương thấy chính mình, ánh mắt lưu chuyển, mặt hồng hồng. Thật sự là bộ dáng hưởng thụ cực hạn.

Nhẹ thở một hơi, hai tay cố gắng đẩy đầu Hàn vương ra, ta cao giọng nói:

“Hoàng. Hoàng thượng. Sẽ có người nhìn thấy.”

Thế nhưng Tiêu Hàn giống như không biết, đầu lưỡi trơn trượt vẫn di chuyển trên ngực ta, dây dưa để lại vết hôn. Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn của hắn:

“Lúc này ai dám tới đây?”

Đúng rồi, tại sao ta quên rằng người trước mắt đã là hoàng đế. Nhưng ai nói người làm hoàng đế rồi liền có thể thượng ta? Dừng lại một chút, sau đó ta nhẹ nhàng nói:

“Hoàng thượng. Hiện tại không thể. Bây giờ, bây giờ là ban ngày, không phải là ngày tốt cảnh đẹp. Cứ làm chuyện như vậy, có chút không thích hợp.”

Vừa dứt lời, ta liền cảm giác vật ở bên hông ta càng thêm lớn hơn, cứng như vậy, lớn như vậy. Khiến cho hoa cúc ta cũng không nhịn được run lên!

Tại sao ta lại quên nam nhân dưới tình cảnh kích thích, càng thêm hưng phấn? Nhất là ban ngày ban mặt làm chuyện này, lại bất cứ lúc nào người cũng có thể tới, kích thích giật gân như vậy. Người nam nhân nào có thể không động tâm?

Thân thể bị ôm chặt, không thể động đậy một chút nào, vậy mà tay ta lại thần xụi quỵ khiến lập tức trượt xuống, nắm cái đó. Khi hai tay chân chính đặt ở trên, cảm thụ nhiệt độ nóng rực kia, cùng với sự run rẩy kia, lòng ta liền bị phân! Hâm cha. Tại sao có thể lớn như vậy? Cái kia so với ta trước khi đánh trận cởi hết y phục ngồi trên đùi mỹ nữ còn thô lớn hơn!

Điều nhỏ hơn người khác, là một nam nhân đều cảm thấy xấu hổ. Cách lão tử, nam nhân cổ đại ăn cái gì? Đang lúc ta tức giận bất bình, tiếng rên của Hàn vương liền truyền đến, rồi sau đó cả người liền xoay chuyển. Không đợi ta phản ứng kịp, thân thể đã bị Hàn vương đặt xuống dưới. Hai người song song nằm xuống giường gỗ đỡ phủ chăn gấm.

Đầu lưỡi hần rời khỏi trần địa hôn lên tai ta, mà một cái tay khác, cũng là nhân cơ hội luồn vào trong váy, xoa nhẹ hoa hạc mềm mại. Thân thể không khống chế được co lại, thì ra người này thật sự muốn làm!

Kháo! Dù thế nào cũng ép lão tử phải ra đòn sát thủ sao? Tay trái ngăn cản lại ngón tay đang không ngừng hướng bên trong thăm dò của Tiêu Hàn. Kiên định cầm lấy tay hần, không để cho hần có bất kỳ động tác nào, đồng thời nhắm mắt, ta thấy chết không sờn nói:

“Tiêu Hàn! Dừng tay! Ta muốn đi tiểu một chút!”

Lão tử không tin dù như vậy người vẫn nghĩ tới hoa cúc của ta. . .

Sau khi nói xong, động tác của Hàn vương trong nháy mắt liền dừng lại. Thân thể tinh tráng nằm ở trên người ta không nhúc nhích.

Yết hầu lập tức nghẹn lại. Ô. . . Thế nhưng. . . Đợi đến khi ta phát giác thì vật kia đã từ từ hạ xuống, thả dài một cái, được rồi, lão tử rốt cuộc đánh bại sự hưng phấn của hần. . . Dục vọng của nam nhân một khi mềm xuống, trong thời gian ngắn sẽ không đột nhiên nâng lên. . .

Thừa dịp này, ta vội vàng kéo váy lên, mặc dù. . . Vẫn có chút xóc xếch. . . Nhưng cũng may không lộ da thịt, kín như vậy, chắc sẽ không kích thích hần. . .

Trong lúc ta làm hết thấy, Hàn vương vẫn ở cạnh yên lặng nhìn. Ánh mắt dần dần nhạt đi, mà trong đó lại lóe lên sự khó hiểu. Sửa sang lại quần áo xong ta liền ngoan ngoãn nằm trên giường, không dám cử động nữa, chỉ có thể cùng Hàn vương đang đè trên người ta mắt to trừng mắt nhỏ. Qua một lúc lâu mới nghe hần thả dài một cái.

Hần cúi đầu xuống hôn ta tựa như trừng phạt. Khi ta cảm giác hạ thân hần lại cứng lên, mơ hồ có dự định tiếp tục tác chiến, trong lòng ta âm thầm đề phòng. Lại thấy hần chẳng qua hung hăng cắn môi ta một cái rồi dừng lại động tác.

Cúi trên người ta hần hần thả một lúc lâu, sau đó hần thản nhiên nói:

“Hiểu Hiểu. . . Ta sẽ đợi đến ngày ngươi nguyện ý. Ta biết ngươi thích ta. . .”

Nói đến đây, hần lại cúi đầu nhìn ta. Nhìn thấy trong mắt ta không có chút mê mang, cũng không có biểu hiện ngưỡng ngùng mà nữ nhân nên có. . . Mặt hần liền lộ ra vẻ thất vọng. Hần đứng dậy, thanh âm sắc lẹm truyền vào tai ta.

“Hiểu Hiểu. Ta sẽ cho ngươi thời gian. . . Trước đó, tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn làm hoàng hậu. Dừng để ta chờ quá lâu.”

Nói dứt lời, chân vừa nhấc, người đã biến mất khỏi Tuyên Lan điện. Ta bò dậy, chỉ cảm thấy lòng khó chịu chua xót. Trên môi truyền đến cảm giác đau đớn. Tay không tự chủ lau đi, trên ngón tay dính máu đỏ tươi. . .

Là cắn chảy máu sao? Đây thật sự không phải là hành động của Hàn vương lạnh nhạt. . . Chẳng lẽ. . . Hần không muốn hôn môi? Hoặc là. . . Đối với Xuân Tiêu vừa yêu vừa hận? Muốn làm ta xấu hổ. . . Mới vừa rồi. . . Ta chìm đắm trong nụ hôn của người đàn ông này, không thể tự kiềm chế.

Tay còn đặt ở vết thương trên miệng, nhớ tới ánh mắt ảm đạm như nước của Hàn vương, nói như vậy lúc ấy hần chắc hẳn dục hỏa đốt người, nam nhân lúc ấy giống như cung lên dây, không phát không được. Mà hần lại nhịn được, cuối cùng còn buông tha. . .

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng dâng lên một cảm giác mất mát mãnh liệt, không nhịn được nhắm mắt lại. . . Xuân Tiêu a Xuân Tiêu, thân thể ngươi đói khát đến cỡ nào a. . . Cứ nhiên đối với đại băng sơn Tiêu Hàn cũng có thể dâng lên dục vọng?

“Thế nào? Kỹ thuật của hắn tốt như vậy, đến bây giờ vẫn còn thấy dư vị?”

Thanh âm chế nhạo của Hành Cửu vang lên, ta phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện người này đã đi ra từ lúc nào, đang cau mày, đôi phượng mâu chăm chú đặt trên cánh môi ta.

Yên lặng trường hần một cái, ta không nói gì. Mặc dù giọng nói của hắn khiến ta rất không thoải mái. . . Nhưng là, người này khi nguy hiểm bay biến không thấy bóng dáng, ta gọi hắn nhiều lần hắn cũng không ở đây! Đối phó với nam nhân như vậy, chỉ có thể lựa chọn không thèm để ý đến hắn!

Hừ. Ta quay đầu đi, coi như hoàn toàn không thấy hắn. Lại chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng. Bước chân di chuyển một cái, chốc lát sau đã đến trước mặt ta.

Trong mắt Hành Cửu mang theo ý cười, vậy mà sắc mặt kia lại lạnh băng. Hắn mở miệng, thanh âm mang theo châm biếm nói:

“Xem ra những ngày ta không ở đây, ngươi ngược lại rất dễ chịu.”

76. Chương 76

Hành Cửu nói xong, bàn tay trắng nõn như ngọc kia đột nhiên vươn tới nắm lấy cằm ta. Thật là đau. . . . Ta cau mày, không nhịn được đẩy tay hắn ra, Hành Cửu cả người liền cứng đờ. Một giây kế tiếp, trong đôi phượng mâu kia dấy lên cảm giận ngút trời làm cho ta kinh hãi.

Ta chưa phản ứng kịp đã bị hắn đẩy xuống giường. Khi bộ hồng y kia đè lên người ta, đối diện với cặp mắt lóe lên sắc thái tà ma khác với vẻ thờ ơ thường ngày thì ta âm thầm sợ hãi. Hành Cửu rốt cuộc bị làm sao? Chẳng lẽ uống lộn thuốc?

Hai tay cố gắng đẩy hắn ra, đồng thời mắng:

“Hành Cửu, ngươi phát điên sao?!”

Lại thấy thân thể Hành Cửu không hề nhúc nhích, môi mỏng kéo ra độ cong phản nộ, hắn nói:

“Nếu muốn, mới vừa rồi sao phải phản kháng? Liền theo hắn không phải tốt sao?”

“Phi!” Tức giận trường hần một cái, ta nói:

“Con mắt nào của ngươi thấy ta muốn?”

Chỉ thấy sóng mắt của Hành Cửu đột nhiên trở nên sâu thẳm, trong mắt phượng tràn đầy châm chọc.

“Đều nói nữ nhân khẩu thị tâm phi, lòng rõ ràng muốn, lời từ miệng nói ra giống như trinh khiết liệt nữ, giống như muốn cự nhưng lại ngênh đón. Thật không nghĩ Xuân Tiêu làm nữ nhân mấy tháng, những thủ đoạn này đã học đủ mười phần.”

Ta càng nghe càng thấy không tiếp thu nổi, biến mất nhiều ngày, hoàn toàn không để ý đến tình cảm cách mạng của chúng ta chính là hắn! Vào lúc này ngược lại quở trách ta. Ta liền muốn răn dạy hắn, nhưng Hành Cửu cũng không nói tiếp, cặp mắt phượng như lửa nhìn ta, một lúc lâu, thanh âm hắn lộ ra chút quỷ quyệt:

“Nếu như muốn như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Rồi sau đó, trong lúc ta ngẩn ngơ chưa hồi thần, môi cong mỏng xinh đẹp kia liền hôn ta, dây dưa, nhiệt độ đốt người kia, cùng với cảm giác cả người nóng lên, đã lâu thiếu cảm giác tình dục, không cần suy nghĩ, dựa vào kinh nghiệm phong phú, ta biết, thân thể này đã bắt đầu động tình. Nhưng như vậy thật không đúng!

Thứ gọi là lý trí giống như bị kiểm hãm, tiếp theo toàn thân run rẩy một hồi, có chút mơ hồ hưởng thụ loại cảm giác này. Không! Không được, nếu hôm nay ta lún sâu vào, không phải từ tâm đến thân đều biến thành một nữ nhân thần túy sao? Vậy ta phí hết tâm tư vào hoàng cung trộm điệp kính thì còn tác dụng gì?

Chỉ do dự trong chốc lát, đầu lưỡi Hành Cửu đã quấn lấy đầu lưỡi ta cố ý chơi đùa, hàm răng không do dự dùng sức, liền cắn lên lưỡi hắn.

Hành Cửu bị đau mở miệng buông đầu lưỡi ta ra. Nụ cười thờ ơ trước đây giờ phút này lại âm đậm như màu mực.

“Mới vừa rồi Tiêu Hàn hôn người người tiếp nhận, ta hôn người liền cần ta?”

Chẳng biết tại sao, đối với sự chất vấn của hắn, ta cư nhiên có chút chột dạ quay đầu đi, nhưng nghĩ lại một chút thì thấy không đúng, rõ ràng là hắn đột nhiên phát tình xâm phạm ta, ta cũng không hề có lỗi. Vì vậy ta liền giận dữ nói:

“Người tại sao phát tình liền làm chuyện như vậy đối với lão tử? Người không biết ta ghét nhất như vậy sao?”

Hành Cửu nghe vậy, ánh sáng trong mắt phượng hơi phai nhạt, rồi sau đó hắn mở miệng nói:

“Người ghét ta hôn người như vậy?”

Vấn đề này ta trả lời như thế nào? Chẳng lẽ cứ nói cho hắn ta không những không ghét, ngược lại rất hưởng thụ? Ông trời à, lão tử làm sao có thể nói ra lời như vậy? Thay đổi suy nghĩ, ta nhìn hắn nói:

“Dù sao cũng không thích.”

“Không thích sao?” Hành Cửu khẽ cười lặp lại một lần. Rồi sau đó thấy vẻ mặt cảnh giác của ta, đầu tiên cười châm chọc một tiếng, rồi sau đó trông mắt kia lại trở nên đậm như mực, thật lâu mới nghe hắn du dương nói:

“Xuân Tiêu, một ngày nào đó người sẽ biết, ta là người đối với người có tư cách làm như vậy nhất, không thích ta hôn người sao? Không sao, ta sẽ khiến người thích!”

Nghe được câu này, lòng ta liền run rẩy, theo ý tứ của hắn, chẳng lẽ người này muốn cưỡng? Ta kinh hãi liền rúc vào chăn gấm, co lại thân thể giống như một quả cầu. Một lúc lâu không dám nhúc nhích, nhắm mắt lại bắt đầu giả chết.

Một lúc sau, phía trên liền truyền đến một trận cười chế nhạo, đợi đến khi ta hồi phục tinh thần, phát hiện Hành Cửu đã biến mất. Thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, cũng xen lẫn mất mát, giống như đang mong đợi cái gì đó.

Mong đợi? Hâm cha!! Chẳng lẽ ta vẫn âm thầm mong đợi hắn cưỡng ta? Đây là loại tư tưởng gì, không phải bị ma nhập chứ?

Hơi ngừng một chút, sau đó quay đầu đi, lại cảm thấy xung quanh gió mát. Thoáng có một cảm giác kì quái xẹt qua, có chút ngọt, có chút chua.

Hai ngày sau đó, ta nằm lì ở Tuyền Lan điện, luôn luôn nghĩ tới một vấn đề rất có tính triết học.

Khi ta còn ở thân nam nhân thì luôn cho rằng nữ nhân rất khó hiểu, bởi vì tâm tư của nữ nhân luôn thay đổi, căn bản là không nắm được, theo đuổi rất mất công, điều người có thể làm là dựa vào cảm giác trong lòng bám theo nàng, kịp thời an ủi cùng tán dương, kịp thời tặng quà cho nàng, làm nàng vui. . . ., nàng dĩ nhiên sẽ đối xử dịu dàng với người.

Nhưng đến bây giờ, ta càng thấy mê muội, rõ ràng đã từng làm nam nhân, ta hiện tại hoàn toàn không hiểu rõ nam nhân. Đối với hành vi quỷ dị gần đây của mấy nam nhân này, nghĩ một chút đã thấy đau đầu. Không nhận được ở trong lòng mắng một câu:

“Cách lão tử! Lão tử ngoại trừ thích tán gái bên ngoài cũng không làm gì xấu, người tại sao chỉnh ta như vậy?”

Trong lòng tuy nghĩ vậy, ta cũng không dám mắng ra tiếng, trước kia lão tử là người theo chủ nghĩa duy vật, cũng không tin vào thứ gọi là thần hay quỷ. Nhưng hôm nay. . .

Hôm nay thoáng cái từ một nam nhân đã chuyển kiếp thành nữ nhân, ta thật hoài nghi nếu lúc này ta mắng to, lão thiên thất đức này, ột đạo kinh lời đánh xuống có thể trực tiếp đem ta tới kỷ Jura đi tự nghiệm cuộc sống với khủng long.

Vô cùng buồn chán a, cuộc sống biết trôi qua như thế nào? Hai ngày nay biểu hiện của ta vô cùng khéo léo. Những ma ma tới đây đo quần áo bảo ta đứng ta tuyệt không nằm, bảo ta chồng cây chuối ta cũng không ngồi chồm hổm. Hàn vương kia cũng tựa hồ đặc biệt hài lòng, mấy ngày nay động một chút là sai người mang trái cây tới đây.

Mấy nữ tử khác đối mặt với ân sủng như vậy cũng phải thụ sủng nhược kinh, vậy mà ta lại không có bất cứ cảm giác gì, nhìn thấy ánh mắt của cung nữ bên cạnh lộ ra vẻ hâm mộ thì cười lạnh.

Đều nói vinh hoa phú quý, cả đời đều muốn, nhưng trước tiên người cũng phải giữ lại mạng mà hưởng thụ chứ? Sau đó, một tin tức làm ta tương đối thoải mái chính là, lễ phong hậu vào tháng tám ngày mười lăm, cũng chính là ngày lành thành tốt bọn họ lựa chọn, vừa nghe thấy tin tức này thì ta không nén nổi vui mừng.

Đại hôn phong hậu ngày đó, trong cung nhất định sẽ có nhiều người, mà càng nhiều người thì càng dễ hỗn loạn, đến lúc đó ta chỉ cần nghĩ cách làm loạn, nhân cơ hội lấy diệp kính. Đợi sau khi ta khôi phục thân nam nhi, nói không chừng nếu tâm tình tốt, còn có thể đến phòng tân hôn. Đến lúc đó để Hàn vương nhìn nữ nhân hân muốn kết hôn một chút, hừ, cả ngày lẫn đêm muốn thượng ta, ta muốn xem xem, khi người phát hiện lão tử cũng có súng, hai người đàn ông thì xem người làm thế nào!

Trong đầu đang tưởng tượng bộ dáng kinh hoàng của Hàn vương lúc phát hiện ta là nam nhân, đột nhiên liền nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo là một giọng nữ mềm mại:

“Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương đặc biệt sai người đưa tới thiếp mời, mời nương nương tới tiệc rượu cử hành ở Mãn Duệ cung tối nay, nàng sai cung nhân tới, còn nói rằng hoàng thượng tối nay cũng sẽ đi. Xin nương nương vui lòng đến dự.”

Nói xong liền đặt thiếp mời đỏ lên tay ta. Lúc đó ta đang nằm nghiêng trên giường, lười biếng hướng nàng phát phát tay, rồi sau đó nói:

“Được rồi, biết, người lui ra đi.”

Thục phi nương nương, chính là Hứa Từ, kẻ ở yển hội của Đoàn Tu liền thấy ta không vừa mắt, một lòng muốn bêu xấu ta. Dường như sau khi Hàn vương lên ngôi, người thứ nhất phong là ta, làm hoàng hậu, thứ hai chính là nàng, phong làm Thục phi, giống như hai người chúng ta đều đã có trước một chân.

Hôm nay lại muốn giở trò quỷ gì đây? Nhã Ca đi ra ngoài rửa trái cây đã trở lại, trên mâm là quả vải. Thấy thiếp mời trong tay ta, cặp mắt kia vụt sáng nói:

“Nương nương, tối nay ngày có đi hay không?”

Ta nhú mày, bóc vỏ rồi ném vào trong miệng, chậm rãi nói.

“Đi, tất nhiên đi.”

Ở Tuyền Lan điện người cũng sắp mọc meo, ta phải tìm việc vui để làm trước khi đến ngày mười lăm tháng tám chứ? Huống chi, không đối phó được Hàn vương lòng dạ khó lường, chẳng lẽ ta cũng không đối phó được mấy nữ nhân không có việc gì làm, chỉ biết tác oai tác quái rồi tranh thủ tình cảm sao?

Nhã Ca nghe vậy, cặp mắt hạnh lập tức còn sáng hơn, giống như đèn điện ở hiện đại. Nàng cười nói với ta:

“Thật tốt, nô tỳ đi xuống chuẩn bị, cần phải làm cho nương nương trở thành người đẹp nhất tối nay, đoạt được sự chú ý của hoàng thượng, tranh thủ để tối nay hoàng thượng tới sủng hạnh nương nương, để nương nương sớm hoài long tử (con rồng).”

Long tử? Ta phi, nam nhân tinh tử (tinh trùng), không phải đều giống nhau sao? Có lẽ thấy sắc mặt ta có xu hướng đen đi, tiểu nha đầu lập tức sửa lời nói:

“Nương nương vốn là nữ nhân đẹp nhất trong cung.”

Nhấn mạnh hai chữ “nữ nhân”, nói dứt lời, liền như một làn khói chạy ra ngoài, lưu lại một mình ta, nôn khan sắp hợp máu. Nha đầu hừ, xúc muối vào vết thương của lão tử.

Rất nhanh đã đến buổi tối, Nhã Ca chuẩn bị cho ta váy lụa tuyết trắng thêu hoa, vạt váy kéo dài trên đất. Màu trắng vốn làm cho người ta có cảm giác thanh thuần, lại gắn thêm hạt châu, càng thêm vài phần phiêu dật.

Nhìn mình trong gương, thật là một giai nhân xinh đẹp.

Vốn Nhã Ca còn cầm lược muốn búi tóc cho ta, bị ta ngăn lại, vì vậy cuối cùng, chỉ ở trên đầu ta cắm một cây trâm ngọc xanh, hợp với màu váy, đơn giản linh động, bổ sung cho nhau.

Lúc ta cùng Nhã Ca đến, những cung phi khác cũng đã đến, ta theo cung nhân dẫn đường đi đến chỗ ngồi của mình. Ngược mắt nhìn nhóm cung phi, tìm ta chút nữa liền từ cổ họng nhảy ra ngoài, may mắn là ta không chảy máu mũi.

Không nhận được lại cầm thiếp mời lên nhìn, không sai a, trên thiếp mời rõ ràng viết là tiệc rượu ngắm hoa. Nhưng. . . nhìn cách ăn mặc của những cung phi trước mắt này, nếu không biết đây là hậu cung, ta thật sự nghĩ rằng đã vào nhầm thanh lâu.

Cô nương bên trái, người có cần để vải trước ngực dư lại ít vậy không? Nhìn một chút, bộ ngực to lớn kia chỉ che bằng yếm lụa mỏng xanh biếc, thân thể khê động, trong phút chốc, giống như thỏ ngọc muốn nhảy ra. Người không biết nhìn thấy, còn tưởng rằng phủ nội vụ khấu trừ bạc của người, ngay cả vải để che cũng không cho người, cung phi không có vải vóc che thân, quốc gia này thật nghèo a.

Còn có bên phải, váy xê tà lộ nửa bắp đùi, lộ ra hơn nửa cái chân, cô nương người thật sành điệu, trực tiếp biến cung trang thành sườn xám.

77. Chương 77

Mắt ta quét qua một lượt bắp đùi cùng bộ ngực tuyết trắng, rồi sau đó trực tiếp đối diện ánh mắt của chủ nhân yến hội lần này, Hứa Từ. Hứa Từ hướng ta cười nhẹ một tiếng, chẳng qua là trong nụ cười kia lại có thâm ý khác.

Tựa như khách sáo, rồi lại giống như tuyên thệ cái gì đó. Ta định quay đầu đi không để ý nàng nữa, chắc chắn, đối mặt với địch ý không hiểu có từ đâu của nữ nhân, thật sự làm cho người ta cảm thấy khó chịu trong lòng.

Một đám tần phi phía dưới ăn mặt vô cùng mát mẻ lúc này ghé tai líu ríu thì thầm, cũng không biết rốt cuộc đang nói cái gì, mấy người gan lớn còn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, rồi sau đó gập khuôn mặt tươi cười như gió xuân thổi ba ở Giang Nam thì giống như nhìn thấy quý nhanh chóng rút cổ lại, không thú vị, thật là không thú vị.

Nữ nhân, đều muốn thân phận dưới một người trên vạn người, rõ ràng cẩn thận đề phòng những người bên cạnh, rồi gặp người lại vui vẻ tỷ tỷ muội muội, chẳng lẽ sống hai lòng thích như vậy sao?

Nhóm cung nhân vẫn tiếp tục líu ríu, Hàn vương vẫn chưa có tới. Chỉ chốc lát sau, Hứa Từ một thân cung trang màu hồng, trang điểm xinh đẹp liền lập tức đứng dậy, trực tiếp đi xuống, nhìn theo tầm mắt của nàng, ta mới phát hiện nguyên lai Hàn vương mặc long bào sắc vàng đã tới.

Rồi sau đó, Hứa Từ kéo tay Hàn vương dương dương đắc ý như người chiến thắng từ cửa điện đi vào. Trong nháy mắt có nữ tử ánh mắt âm đạm, mà cũng có những người càng thêm hiếu thắng.

Trong tay ta cầm một quả nho, đang định ném vào trong miệng lại cảm giác có một ánh mắt cảnh cáo. Nhìn sang, không ngoài ý muốn chính là Hàn vương gia vẻ mặt băng sơn năm không đổi. Được rồi được rồi, nói thể nào ta cũng là hoàng hậu hần phong, quốc mẫu tương lai, dù thể nào cũng phải giữ hình tượng.

Nhanh chóng chỉnh đốn lại dáng vẻ, lần nữa ngẩng đầu ta đã đổi lại thành bộ dáng đoan trang hiền hậu, cảm giác sắc mặt mình tê liệt không khác gì khối băng. Khi thấy mọi người phía sau Hàn vương nói đuôi đi vào thì vẻ mặt co quắp giả vờ của ta cuối cùng không nhận được, lập tức liền phun.

Nhìn xem, đi ở phía sau, Đoàn Tu, Hoàng đại nhân, Nguyễn Dự, không phải đều là người quen cũ sao? Còn lại mấy nam nhân con quan trẻ tuổi thì ta không biết, nhưng lại rất thấy quen mắt. Nhíu mày ngẫm nghĩ một chút, không phải là mấy người ta gặp tại yến hội Đoàn Tu cử hành sao?

Không nhận được trong lòng thổn thức, nhìn cảnh tượng hôm nay, lại có mấy phần cảm giác lúc xưa. Vậy mà. . . Thân phận mọi người cũng đã khác nhau một trời một vực.

Hàn vương băng sơn vẫn như cũ vẻ mặt băng sơn, chẳng qua không phải là vương gia mà đã một bước lên trời thành hoàng đế. Mà hoa khôi ta đây, cứ nhiên trở thành hoàng hậu, mà tất cả mọi người ngồi đây đều biết mặt của ta, mà Hoàng đại nhân, Đoàn Tu lại là ân khách trên danh nghĩa của ta khi còn ở thanh lâu. Cho nên ta cảm thấy. . . mấy nam nhân con quan kia ánh mắt nhìn ta vô cùng mập mờ cùng tò mò.

Nếu nói da mặt dày thì không địch, ta cứ như vậy ngồi đó, một bộ đoan trang hiền thực, tiếp nhận ánh mắt chăm chú của mọi người. Rồi sau đó lại thấy một ánh mắt mãnh liệt dừng trên người ta, chẳng qua lại không giống những người khác, rõ ràng mang theo nhu hòa ấm áp, ta theo bản năng liền nhìn sang. Mới phát hiện nguyên lai Hoàng Anh cũng tới.

Giờ phút này nàng đang ngồi bên Hoàng đại nhân, hướng phía ta nghịch ngợm vẫy vẫy tay. Đôi mắt không tự chủ dụi đi, có cảm giác đồng loại thật tốt, tuy nói nha đầu kia biểu hiện có kiêu ngạo một chút, bất quá nữ tử tính tình như vậy cũng miễn cưỡng coi là đáng yêu.

Theo một câu “Khai tiệc” của Hàn vương, tiệc rượu chính thức bắt đầu. Ta nhìn Hàn vương ở trên đang miễn cưỡng kéo ra nụ cười cũng coi như là hiền hòa ân cần, lại bởi vì thấy cơ mặt cứng nhắc có mấy phần quỷ dị của hắn thì trong lòng âm thầm vui mừng.

Thì ra hôm nay Hứa Từ mở tiệc mục đích chính là giúp Hàn vương lung lạc thuộc hạ, đáng tiếc Hàn vương vẻ mặt co quắp như thế, vốn không thể trở thành hình tượng trong lòng nhân dân.

Nhìn Hứa Từ dựa vào người Hàn vương một bộ nhu tình mật ý nói cười, còn có mấy vị đại nhân bộ dáng đàng hoàng trung hậu mũi nhìn tim, tim nhìn mắt, ta chỉ cảm thấy đang nhìn cuộc đấu không tiếng động giữa thiện và ác trong điện ảnh.

Ngược lại Đoàn Tu ngồi ở vị trí của mình, trong miệng từ từ nhai trái cây mà cung nhân xinh đẹp mang tới, ánh mắt nửa mở, có vẻ rất hưởng thụ. Ta không nhận được trong lòng cười lạnh, hừ, vớ vẩn, xem Tiểu Lục sau này biết thì thu thập người thế nào! Chỉ sợ đám của hắn có thể làm cho người chưa chết!

Chốc lát sau chính là ca múa biểu diễn. Nhóm mỹ nhân xinh đẹp mặc cung trang giờ phút này từng người một thay nhau biểu diễn. Hoặc đánh đàn hoặc thổi sáo hoặc múa. Mười tám người bắt đầu lần lượt đi ra. Bây giờ ta có thể khẳng định rằng, ánh mắt của nhóm nam nhân đang dừng ở bộ ngực vải vóc khan hiếm cùng đôi chân hở ra ngoài, căn bản sẽ không có người chú ý tới cuộc các nàng đang hát cái gì hay múa cái gì.

Không lâu sau liền thấy Hứa Từ thân là chủ nhân yến hội đứng dậy, hướng mọi người cười nói:

“Luôn xem ca múa như thế này thì không thú vị. Bồn cung đề nghị, không bằng mọi người chơi một trò chơi có được không?”

Lời vừa nói ra, chặc chặc, mấy phi tử xinh đẹp vừa rồi múa xoay vòng, cùng vị mặc sườn xám kia, ta thật lo lắng bắp chân các nàng sẽ bị vặn gãy. Kết quả người cứ nhiên lấy một câu “Không thú vị” xóa đi, sao người ta không tức giận chứ?

Vậy mà nhìn bộ dáng Hứa Từ, rõ ràng chính là người đang được sủng ái. Lúc này, các này chỉ giận mà không dám nói, như vậy, mầm mống chán ghét bắt đầu được gieo từ đáy lòng.

Hứa Từ nói xong, không có tiếng động, không khí đột nhiên tẻ ngắt, nàng không khỏi có chút lúng túng. Cũng vào lúc này, chợt thấy Đoàn Tu giống như vừa đi vào cõi thần tiên mới tỉnh, vừa vỗ tay vừa cười nói:

“Chủ ý của nương nương quá hay, quá hay. Không biết nương nương muốn chơi trò gì?”

Thanh âm của Đoàn Tu chưa dứt, liền thấy nhóm đại nhân phía dưới lúc này giống như cầm, tất cả gật đầu tán thành nói: “Không tệ không tệ.”

Đến đây, sắc mặt Hứa Từ tốt hơn. Nàng hướng phía Đoàn Tu cảm kích cười một tiếng. Rồi sau đó cặp mắt xinh đẹp lưu chuyển rơi vào người ta, nàng nhẹ nhàng nói:

“Bổn cung gần đây si mê thơ từ, không bằng các vị đại nhân lấy một cảnh làm đề ngẫu hứng phát huy, đều tự mình bình luận một phen, có được không?”

Nghe phía dưới đồng ý, thanh âm của Hứa Từ bắt đầu tăng lên, nàng nhìn chăm chăm vào ta nói:

“Nghe nói hoàng hậu nương nương tài văn chương xuất chúng, không bằng để cho bổn cung cùng nương nương mở màn đầu tiên, như thế nào?”

Đến đây, hôm nay muốn khai chiến sao? Hơi ngẩng đầu lên, khóe môi tạo thành một độ cong ôn nhu, ta nói:

“Vô cùng vinh hạnh.”

Cũng không biết Hứa Từ này nghĩ gì, lần trước so văn thua, lần này liền tiếp tục sao? Đáp lại người cũng muốn dùng trò gian trá. Một người cổ đại như người, cùng lắm trong đầu chỉ có vài giọt mực, mà ta lại đến từ thế kỷ hai mốt, tiếp thu văn hóa Trung Hoa nghìn năm.

Nghĩ đến chỗ này, nụ cười càng sâu hơn, hai mắt ta nhìn nàng, chờ nàng ra đề. Lòng mảy mềnh của nàng nhú lại, làm như nghiêm túc suy tư một lúc, rồi sau đó đôi mắt xoay chuyển mím môi cười nói:

“Bây giờ là đầu thu, rất nhanh sẽ đến đông chí. Trong hoàng cung “Mai viên” là nơi ngắm cảnh rất được vào mùa đông, không bằng chúng ta lấy mai làm một thủ thơ?”

Nhìn cặp mắt óng ánh của nàng, ta thoải mái gật đầu. Trong đầu liền hiện ra hai thủ thơ kinh điển vịnh mai. Một thủ là Mao gia gia, một thủ là Tô Đông Pha, theo tình cảnh trước mắt của ta, tùy tiện chọn một thủ là được.

Thấy ta gật đầu, Hứa Từ giống như đang thổi phào nhẹ nhõm. Rồi sau đó thật nhanh nói:

“Hoàng hậu tỷ tỷ xưa nay so với muội muội cao hơn rất nhiều, như vậy, ván này, để uội muội làm trước đi.”

Gật đầu, vẫn là gật đầu. Khóe môi ta lộ ra nụ cười tiêu chuẩn tám cái răng hòa ái dễ gần. Thế nhưng khi Hứa Từ đôi môi hé mở, mềm mại nói:

“Bức toán tử - Vịnh mai

Phong vũ tổng xuân quy,

Phi tuyết nghênh xuân đáo.

Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng,

Do hữu hoa chi tiếu.

Tiểu dã bất tranh xuân,

Chỉ bả xuân lai báo.

Đãi đáo sơn hoa lạn mạn thì,

Tha tại tùng trung tiếu.” [1]

Nghe câu thơ kinh điển quen thuộc kia thì ta liền rùng mình. Cư nhiên! Lại là một thủ ‘Bức toán tử’ của Mao gia gia? Vịnh mai! Thật sao! Cư nhiên dụng thơ! Phản ứng đầu tiên của ta chính là nhìn Hoàng Anh, lại thấy Hoàng Anh hướng ta vẫy vẫy tay, tay trái không ngừng giơ số năm, ta thật muốn đập chết nàng! Thật là không biết yêu thương đồng loại! Thì ra nha đầu này là đồng mưu!

Hứa Từ sau khi đọc xong thơ, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, vậy mà một giây sau mọi người rồi rít gật đầu về mặt tán dương. Đoàn Tu sau đó tổng kết lại một câu:

“Thơ của nương nương suy nghĩ tinh vi ngụ ý sâu sắc, thường nói, thơ phẩm cho thấy nhân phẩm, như vậy xem ra, nương nương thật đúng là một nữ tử tấm lòng cao thượng!”

Được tài tử đứng đầu đương triều khen ngợi như vậy, cũng không phải là vinh hạnh mà nữ tử nào cũng có thể có được. Hứa Từ hơi đỏ mặt, nói một câu “Đại nhân quá khen.” Sau đó ánh mắt hướng về phía ta, nhìn ta cười nói:

“Hoàng hậu tỷ tỷ, tới phiên người.”

Ngay lập tức, ánh mắt của mọi người tập trung vào ta, dương môi nhàn nhạt cười một cái. Ta nói:

“Thủ thơ vịnh mai này của ta, lại có sự khác biệt, phải viết ra trước rồi đọc thì mới hợp ý cảnh.”

Thấy mọi người không hiểu, ta đứng dậy dời chỗ, đi tới phía nhóm cung nhân ở giữa đã chuẩn bị bàn dài, cầm lên bút, chấm mực. Ở trên giấy tuyên thành lưu loát viết một hàng. Sau khi viết xong, lại thổi một cái. Rồi sau đó quay đầu cười nhẹ nói:

“Được rồi, ai muốn xem trước?”

“Hạ thần bắt tài, mong có vinh dự đọc đại tác của nương nương.”

Thanh âm ôn thuận vang lên, dĩ nhiên là Đoàn Tu tự mình là phong lưu tài tử.

Oh, ta cũng biết sẽ là người! Cầm lên giấy đã viết xong, ta nói:

“Xin mời Đoàn đại nhân.”

Đoàn Tu nhận lấy, cũng vào lúc này, Nguyễn Dự trên danh nghĩa là ca ca của ta, từ lúc vào điện đã buồn bực uống rượu, cũng đứng dậy rời chỗ nói:

“Nhiều ngày không thấy muội muội, vi huynh hôm nay cũng muốn xem xem muội muội tiến bộ đến đâu rồi.”

Kỳ quái, tại sao ta lại cảm thấy giọng nói ôn hòa của Nguyễn Dự lộ ra mấy phần sát khí. Nhú mày, ta nói:

“Mời huynh trưởng.”

Sau khi nói xong lại lui về phía sau, hai nam tử đều có mấy phần phong lưu kia cầm giấy lên nhìn. Một lúc sau, thấy khóe môi Đoàn Tu nhếch lên. Hắn đột nhiên cúi người xuống hướng ta thi lễ nói:

“Nương nương đại tài! Đại tài! Tại hạ phục sát đất.”

Chút lòng thành, chút lòng thành. . . Nguyễn Dự vẻ mặt vô biểu tình, sau đó khóe môi cũng hơi cong lên, cười nhẹ nói:

“Muội muội quả nhiên tiến bộ rất nhiều.”

Lời vừa nói ra, tầm mắt mọi người đều rơi vào tờ giấy kia, ai cũng duỗi thẳng cổ, tựa như muốn nhìn rõ phía trên tờ giấy viết những câu thơ hay thế nào. Ngay cả Hàn vương ngồi ở trên cũng giống như không nhận được. Lúc này liền nghe thấy thanh âm mềm mại của Hứa Từ:

“Bốn cung cũng muốn đọc đại tác của tỷ tỷ.”

Chờ những lời này của người. Từ trong tay Đoàn Tu nhận lấy thư họa, ta bước tới trước Hứa Từ, vẻ mặt vô cùng khẩn thiết nói:

“Kính xin Thục nghi muội muội đọc lên thủ vịnh mai này. Cũng chỉ có thơ thể này, mới có thể hợp với muội muội.”

Hứa Từ nhận lấy, đôi mắt kinh ngạc nhìn ta. Vậy mà vẫn ho khan một cái, sau đó thanh âm phiêu tán trong điện:

“Ngọa xuân (ta ngu xuân)

Ngọa mai hựu văn hoa, (ta không có văn hóa)

Ngọa chi hội trung thiên (ta sẽ chỉ làm ruộng)

Ngư văn ngọa trạch thủy (muốn hỏi ta là ai)

Ngọa thạch đáp xuân lục (ta là con lừa ngu ngốc)” [2]

Sau khi đọc xong thủ vịnh mai kia, toàn trường im lặng, qua một lúc lâu, mọi người mới phát ra tiếng cười kinh thiên động địa. Đặc biệt Đoàn Tu cười rất khoa trương, cư nhiên cầm quạt ôm lấy bụng cười, đến lúc này, cái gọi là anh tuấn tiêu sái phong độ, tất cả đã mất hết.

“Người!! Người cư nhiên!”

Hứa Từ đọc lại thơ một lần rồi cuộc hiểu ra giận dữ nhìn ta, ánh mắt tràn đầy oán hận, ngón tay chỉ vào ta run rẩy.

“Ta? Ta cái gì?” Cầm lấy tay run rẩy của Hứa Từ, ngạo mạn ghé vào tai nàng nói:

“Lần sau nếu muốn có thơ hay để thể hiện, không cần mang năm trăm lượng mua của Hoàng Anh. Trực tiếp đến chỗ ta đi. Nể tình chúng ta quen biết, ta liền miễn cưỡng giảm giá cho ngươi, bốn trăm lượng liền bán.”

Chắc chắn, nữ nhân then quá hóa giận thật là xấu xí, không thèm nhìn vẻ mặt dữ tợn vụn vụn của Hứa Từ, ta xoay người trở về vị trí của mình chờ hững ngồi xuống. Vừa ngồi liền nhận được ánh mắt ý vị thâm sâu của Hàn vương, ta cúi đầu xuống, không dám đáp lại.

Cung nhân bên cạnh đang rót rượu cho ta, dùng sức đặt cốc vào tay ta. Ta không nhận. Nàng lại cố ý muốn đưa đến, mở to mắt, liền đối diện với ánh mắt ôn nhu. Diện mạo mặc dù xa lạ, vậy mà không biết tại sao, lại cho ta một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nhân lúc ta đang ngẩn ngơ, người kia lúc đưa rượu đã nhét một tờ giấy nhỏ vào trong tay ta, khẽ nắm lấy, không lộ liễu bỏ vào lòng bàn tay, đợi khi ta kịp phản ứng thì chủ nhân của cặp mắt kia – Qua Tử huynh biến mất thật lâu không thấy, đã sớm không còn ở trong tầm mắt của ta.

Đâu đâu cũng thấy những cung nữ mặc cung trang, dung mạo tương tự. Trong lòng có loại mất mát nhàn nhạt. Nhìn cả điện toàn là mấy đại nhân ngẫu hứng ngâm thơ hoặc khóc gió than mưa, hoặc phong hoa tuyết nguyệt, ta nửa điểm hứng thú cũng không có. Ta đứng dậy, nói với Hàn vương một câu “Thân thể khó chịu, ta cáo lui trước.”

Không quan tâm đến vẻ mặt của hắn, ta xoay người rời đi.

Đi mấy chục bước, không có người nữa, phía trước là một cái đầm trong vắt, còn bên cạnh là một cây liễu, ta đi tới trước cây liễu rồi ngồi xuống, sau đó lấy ra tờ giấy kia, chỉ thấy trong đó viết:

“Xuân Tiêu, tối ngày mười lăm tháng tám, ta sẽ đến đón ngươi, tuyệt không nuốt lời.”

A, đón ta? Thuê một nhóm cao thủ võ lâm tới đây cướp sao? Trong bụng nghĩ như thế, mặc dù quá không thiết thực, nhưng vẫn cảm thấy ấm áp.

Cầm lên một viên đá nhỏ, rồi sau đó quần tờ giấy vào một cành liễu.

Cầm hòn đá lên rồi sau đó lập tức quăng vào trong hồ, mặt hồ dấy lên từng vòng sóng gợn, sau đó liền biến mất.

Gió đêm thổi, nhẹ nhàng khoan khoái, ta nhắm mắt lại yên lặng cảm thụ, cũng lúc này, nghe một giọng nam nói:

“Nương nương đang làm cái gì?”

Trong lòng cả kinh, ta quay đầu lại liền thấy cặp mắt hoa đào của Đoàn Tu. Mới vừa rồi một màn kia, có lẽ đã bị hắn thấy được. Mặc dù hết hoảng, vậy mà trên mặt ta lại không hề có biểu cảm nói:

“Đoàn đại nhân sao lại không ở trong điện ngâm thơ, lúc này ra ngoài làm gì?”

Đoàn Tu nhàn nhạt đáp một câu:

“Hạ thần cảm thấy trong điện quá mức nặng nề, cho nên lén ra ngoài hít gió để cho tỉnh rượu.”

Nghe vậy ta cũng cười nói:

“Thật khéo, bốn cung cũng giống Đoàn đại nhân!”

Đoàn Tu hơi hé môi, tựa hồ muốn nói nhưng lại thôi, hắn chỉ nói:

“Đầu thật choáng váng, hạ thần lui trước.”

Nhìn hần nhắc chân muốn đi, chẳng biết tại sao, ta giống như bị ma quỷ xui khiến mà gọi hần lại:

“Đoàn đại nhân xin dừng bước.”

Đoàn Tu nghe vậy xoay người lại, ánh mắt khó hiểu nhìn ta:

“Nương nương còn có việc gì?”

Nghe vậy, ta nhẹ nhàng cười nói:

“Đoàn đại nhân, bất luận làm chuyện gì, trước hết chớ vội, nếu đứng, ngàn vạn lần đừng làm chìm thuyền dưới chân mình.”

Đoàn Tu nghe vậy, mắt hoa đào nhìn ta một cái thật sâu, tựa tiểu phi tiểu nói:

“Lời khuyên của nương nương, Đoàn mỗ xin nhận, cảm ơn ý tốt của nương nương.”

Nói xong liền rời đi. Ta một mình ngồi ở trên bờ gió lạnh, cảm giác trong lòng dần dần sáng tỏ. Tiểu hoàng đế cứ như vậy đột nhiên biến mất, mà đám hoàng đảng không hề có hành động gì, trong triều gió êm sóng lặng dọa người.

Vương gia khác họ Hàn vương sao đoạt quyền lại thuận lợi đến vậy? Ẩn núp kĩ càng, chỉ sợ là vì hành động sau này.

Mà ta đoán Đoàn Tu phong lưu phóng khoáng là người của tiểu hoàng đế, như vậy xem ra, ta đã đúng.

Ngồi một lúc lâu bên hồ, nhìn sóng lăn tăn, cả người thả lỏng, khi thấy một người ngồi bên cạnh ta khẽ cau mày, lúc này mới phát hiện là Hàn vương, bên tay còn cầm một bầu rượu, mùi rượu xông vào mũi, ta nhìn Hàn vương nói:

“Hoàng thượng, sao ngài lại tới đây?”

Tay hần vuốt tóc ta, thanh âm khàn khàn nói:

“Hoàng hậu của ta, tối nay ngài phải thị tẩm.”

[1] Gió mưa đưa tiễn xuân đi

Tuyết bay chào đón xuân về cùng ai

Non cao băng đóng chặt rồi

Mà cảnh hoa ấy vẫn tươi muôn phần

Tươi nào phải để tranh xuân

Tươi là để báo tin xuân đã về

Từng bừng đội khắp sơn khê

Hoa này trong đám hoa kia cùng cười

[2] Mấy câu này và mấy câu trong ngoặc đồng âm, cả đoạn thơ này nói chung để mắng chửi người. Còn tại sao Xuân Tiêu lấy ra để vịnh mai, vì câu hai nghĩa là “Nằm mai lại nghe thấy hoa”

78. Chương 78

“Thị tẩm?”

Vừa nghe hai chữ này, mặt ta đột nhiên nóng lên. Suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới phục hồi tinh thần. Thì ra người trẻ như vậy đến đây tìm ta, mục đích chính là mang ta lên giường?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Hàn, một bộ ta tuyệt đối không nói giỡn, ánh mắt của hần khiến ta không nhịn được run lên. Cúi đầu lấp ba lấp bấp trả lời:

“Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Không phải nói đợi sau lễ phong hậu thành thân. . . Khụ khụ, sau đó mới viên phòng sao? Khụ khụ.”

Thật ra ta còn một đồng lý do như thế, vậy mà lời chưa nói hết, liền bị Tiêu Hàn cắt đứt, mắt hắn khẽ híp, tay to vuốt tóc ta, đầu ngón tay hơi xẹt qua da, cảm giác tê dại đó như lan vào từng tế bào trong cơ thể, khiến cho ta nhất thời sợ hãi.

Cứ như vậy đùa nghịch tóc ta hồi lâu, Hàn vương nhìn ta, môi mỏng hé mở. Hắn nói:

“Hiểu Hiểu, vốn ta nghĩ rằng có thể đợi đến lúc phong hậu, cho nàng thời gian, để nàng từ từ thích ứng. Để nàng nhớ lại trước kia chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, nàng là thật tâm thích ta. . .

Mà ta, bởi vì có nguyên nhân, trong lòng cho dù biết, cũng không cách nào đáp lại tình cảm của nàng. Những thứ này vô cùng trân quý đối với ta. Cũng là trân quý nhất đối với nàng, ta vốn không muốn ép nàng, nhưng. . .

Tối hôm nay, ta thấy tầm mắt nóng bỏng không hề che dấu của những nam nhân kia dừng trên người nàng, khi ta thấy trong đó tràn đầy thường thức cùng tán dương thì ta thật sự sợ một ngày nào đó nàng sẽ không còn thuộc về ta, mà ta, vĩnh viễn không có cách nào lại gần nàng, gần kề giống như giờ phút này.

Ta phát hiện mình thật sự không nhịn được. Sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành nữ nhân của ta, nếu như vậy thì tối nay cũng không có gì khác, vì vậy chúng ta liền viên phòng đi, ta sẽ làm nàng trở thành người của ta.”

Nói dứt lời, ngón tay hắn lướt qua môi ta, động tác ôn nhu triền miên, vẽ mặt ẩn tình. Nếu không nhìn kĩ ánh lạnh chợt lóe lên trong mắt hắn, ta sẽ thật sự nghĩ rằng hắn nói thật, ta là người mà hắn yêu thương chờ đợi. Ai, bằng sơn nam này bình thường không nói lời nào tốt, một khi nói lời ngon tiếng ngọt, đơn giản chính là muốn mạng người, so với ta năm đó miệng lưỡi hoa sen chói lọi cũng không kém a.

Hé môi nhàn nhạt cười, trong mắt không có bất cứ tình cảm gì, ta nhìn hắn nói:

“Hoàng thượng, sớm muộn gì cũng giống nhau, như vậy, sớm không bằng chậm. . .”

Ta đang định cười dụ dỗ hắn một cái, liền bị Hàn vương ngắt lời. Ngón tay thon dài nâng cằm ta lên, mặt sát lại, thân thể giống như dán vào người ta.

Hắn cứ như vậy ghé vào tai ta nói:

“Nhưng ta chờ không được.”

Hơi nóng của hắn phun vào mặt, cùng với môi mỏng độ cong xinh đẹp dán vào tai ta, thanh âm khàn khàn như hạt cát của hắn, cũng đủ làm cho thân thể ta không khống chế được mà run rẩy.

Hàn vương. . . Hàn vương này không phải là đã dục hỏa đốt người chứ? Lão thiên, ngàn vạn lần đừng để hắn đánh dã chiến (ngoài trời). Tay sờ xuống hông, khi dừng lại thấy nơi đó không có vật gì thì trong nháy mắt, ta giống như hóa đá từ đầu xuống chân.

Hâm cha lão thiên gia! Hồn mộng mê hồn tán xưa nay ta dùng để phòng thân không có ở đây! Hâm cha! Ai bảo người thay quần áo! Thật sự muốn đập chết sự kích động của chính mình. Vừa nghĩ tới đau đớn khi bị phá thân của nữ nhân, ta liền sợ hãi.

Hư thân a!! Có thể không khác gì xé thịt, vậy có thể không đau sao?

Nén xuống tất cả cảm giác sợ hãi, rồi sau đó ta liền lấy can đảm đoạt bầu rượu kia từ tay Hàn vương. Mở nắp uống một ngụm, hơi rượu cay xông thẳng vào cổ họng, lúc này mới đè xuống cảm xúc hốt hoảng kia. Rồi sau đó ta quay đầu cười nhẹ với Hàn vương:

“Hoàng thượng, người xem trăng sáng lên cao, cảnh đẹp ở bên, phong nguyệt vô biên. Mùi hoa bốn. . .”
Ta bây giờ chỉ còn cách kéo dài thời gian, có thể kéo bao lâu liền kéo, nói không chừng một lúc sau hắn sẽ không có hăng hái gì nữa.

“Đủ rồi!!!”

Ta chưa nói hết liền bị Hàn vương vẽ mặt thịnh nộ cắt đứt. Mặt hắc đen hơn mấy phần, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, rồi sau đó nhìn ta nói:

“Hiếu Hiếu, đến tốt cùng nàng muốn nói cái gì?”

Thấy hắc tức giận, đầu của ta không nhịn được rút lại, lúc này ngàn vạn lần không thể chọc giận hắc. Sau đó ta ngẩng đầu lên dè dặt nhìn hắc nói:

“Hoàng thượng, ta là nói, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, không bằng cùng nô tì uống rượu tán gẫu?”

Nghe vậy, sắc mặt lạnh băng của hắc mới hòa hoãn một chút, mắt khép hờ nhìn ta, ý vị bên trong khó hiểu nói:

“Hiếu Hiếu, rượu này mạnh vô cùng, ngươi cứ từ từ uống.”

Nhỏ mọn, ngay cả bầu rượu cũng không cho ta uống. Đối diện với vẻ mặt có thể gọi là ôn nhu hiếm thấy của hắc, ta mới cười nói:

“Cám ơn hoàng thượng!”

Rồi sau đó liền há to mồm, nâng ly đổ vào trong miệng.

“Được rồi.” Hàn vương đoạt lấy bầu rượu của ta, cũng đổ vào trong miệng mình. Rồi sau đó, cứ nhiên cúi xuống chế trụ đầu của ta, đem rượu kia đổ vào trong miệng ta. Trong lỗ mũi đều là hơi rượu nồng nặc, ta bị mùi rượu làm cho chóng mặt, cuối cùng ở động tác nâng ly tiếp theo của Tiêu Hàn, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, hãm cha, ai nói nam nhân này là một khối băng sơn? Thủ đoạn rõ ràng rất cao a!

Lúc này, nhìn gương mặt tuấn tú của Hàn vương, cùng với mặt hồ sóng lặn tẩn dưới ánh trăng, nhớ tới Hàn vương lần trước ở hồ có ý đồ quấy rối ta, bộ dáng chặt vật khi bị Hành Cửu đánh ngất trên mặt đất, ta không nhịn được cười ra tiếng:

Tiêu Hàn cau mày hỏi:

“Nàng cười cái gì?”

Thấy nữ nhân này chợt cười, hắc càng nhìn càng không hiểu.

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của hắc, ta chỉ vào mặt hồ kia cười nói:

“Ngươi còn nhớ lần trước ở yến hội của Nhân phi, cũng là tại nơi này, ngươi có ý đồ bất chính đối với ta, kết quả lại rơi xuống nước, không nghĩ tới, đường đường một vương gia anh vĩ bất phàm lại chỉ là vịt lên cạn! Ha ha.”

Nghe vậy, nhớ tới bộ dáng xinh đẹp trong trẻo của nữ tử này lúc cười, Hàn vương cũng không nhịn được khẽ cười nói:

“Nhớ, sao lại không nhớ.”

Cũng chính là một đêm kia, hắc càng kiên định mình phải ngồi lên vị trí kia, có thể quang minh chính đại ôm nàng. Khi đó hắc đã vô cùng hối hận, lúc trước sao hắc ngu ngốc như vậy, để cho nàng thoát khỏi lòng bàn tay? May mắn, hiện tại ôm nàng không coi là quá muộn.

Gió đêm thổi mang theo một chút lạnh lẽo thấm vào xương. Nhìn thân thể Xuân Tiêu run vì lạnh, ánh mắt Hàn vương không tự chủ dịu xuống. Hắc tiến lên ôm nàng nói:

“Xuân Tiêu, đêm đã khuya, nên về cung nghỉ ngơi.”

Nói xong hắc cứ thế ôm lấy ta, bước đi. Chóp mũi đều là mùi rượu nồng nặc, đầu óc hỗn loạn. Cũng được, nếu hắc nguyện ý khuân vác, vậy ta dĩ nhiên theo hắc. Nếu ngủ quên ở ngoài, rất dễ ngã bệnh.

Không biết đi bao lâu, ước chừng khoảng hai mươi mét, hoặc có lẽ ngắn hơn. Tựa như đi vào một gian phòng, thân thể cũng bớt lạnh. Tiếp theo Hàn vương cẩn thận đặt ta xuống giường, mắt khép hờ, khắp nơi đều là một màu đỏ, không nhịn được nhắm hai mắt lại, ta muốn ngủ một lát.

Tiếp theo cảm giác như có một bàn tay chạy lướt trên người ta. Tựa hồ đang cởi quần áo của ta. Mơ mơ màng màng, đầu óc hỗn loạn, ta cho rằng mình bắt được tay của Nhã Ca, nghĩ rằng mình đang ở trong Tuyền Lan điện. Không nhìn được đầy bàn tay kia ra, ta khịt khịt nói:

“Nhã Ca đừng nháo. Tối nay lạnh, ta muốn mặc y phục đi ngủ.”

Hồi lâu, lại thấy bàn tay bị đuổi kia muốn cởi quần áo của ta ra, không khỏi có chút tức giận, lại đẩy bàn tay kia ra, ta lẩm bẩm:

“Hảo Nhã Ca, hảo tỷ tỷ, ta rất lạnh. Người để cho ta ngủ đi! Đừng cởi y phục của ta nữa. . .”

Sau đó ta đổ người xuống, mặt vùi vào trong chăn. Hàn vương vừa bực vừa buồn cười nhìn nữ nhân xinh đẹp chôn mình vào trong chăn, đầu chỉ nhô ra một ít. Mặt khế ửng hồng, động tác cởi y phục cũng không ngừng lại, trong cổ họng phát ra tiếng rên do dục vọng bị đè nén, rồi sau đó cúi xuống, thanh âm khàn khàn dán chặt bên tai nữ nhân:

“Ta lập tức sẽ làm cho người nóng lên!”

Nghe câu này, ta liền thấy có gì đó không đúng, không đúng, người bên cạnh ta hiện tại tuyệt đối không phải là Nhã Ca, Nhã Ca sẽ không không thức thối như vậy. Mà rõ ràng thanh âm này là của một nam nhân!!

Cau mày, ta thử dò xét nói:

“Người. . . Người là Tiêu Hàn?”

“Là ta, Hiểu Hiểu. Tối nay. . . . Tối nay chúng ta viên phòng.”

“Viên phòng??”

Viên phòng đồng nghĩa với muốn lên giường? Lên giường thì đồng nghĩa với việc phải làm chuyện đó, mà làm chứng tỏ ta phải bị đàn ông đè phía dưới? Không muốn! Lão tử trước giờ đều ở phía trên! Hôm nay nếu ta bị nam nhân đè ép, sau này còn làm gì được?

Nghĩ đến đây, tay ta vội vàng đẩy người hắn ra. Làm thế nào cũng không đẩy được, lại thấy hai tay Tiêu Hàn cũng không ngừng động tác. Ta không nhìn được kêu lên:

“Dừng. . . Dừng tay. Ta không nên viên phòng cùng người!”

Nghe vậy, bàn tay đang không ngừng đốt lửa trên người ta ngừng lại. Tiêu Hàn sắc mặt trầm xuống nhìn ta nói:

“Vì sao? Hiểu Hiểu. . . Người hiện giờ, chán ghét ta như vậy sao?”

Ánh mắt âm trầm, sau đó lại dấy lên ngọn lửa hừng hực. Chẳng qua lúc đó ta không hề nhìn thấy, chỉ một mực đẩy hắn ra, la âm lên:

“Ta. . . Ta không thích bị đè phía dưới, ta thích ở phía trên! Ta luôn ở phía trên!”

Dứt lời, lại nghe thấy tiếng cười của Hàn vương, chẳng qua tiếng cười kia hơi khàn khàn. Hắn cúi xuống hôn má ta vài cái. Ánh mắt lấp lánh, dụ dỗ nói:

“Hiểu Hiểu, chúng ta viên phòng người cũng có thể ở trên, nữ ở trên, cũng được coi là một loại tình thú.”

Nói xong thân thể to lớn kia liền muốn đè xuống. Ta hai tay dùng sức đẩy:

“Không muốn. . . Ta vẫn không nên viên phòng cùng người!”

Hàn vương nghe vậy, trong mắt đã dấy lên tơ máu. Hắn hạ thấp giọng, vô cùng chậm nói:

“Lý do? Lần này bởi vì cái gì? Xuân Tiêu, ta không vừa mắt người như vậy sao?”

Nghe vậy, mặc dù đầu óc hỗn loạn, nhưng trong lòng vô cùng bất an, mơ hồ có một dự cảm không tốt. Tay ta trượt xuống dưới, tới dương bộ của hắn. Hai tay nhỏ bé cầm nắm vật cứng rắn kia của hắn. Lúc này mới chu môi đỏ mọng dè dặt thường ủy khuất nói:

“Ta không muốn cùng người viên phòng, cũng bởi vì chỗ này của người quá lớn! Sẽ rất đau!”

Hàn vương vẻ mặt âm u, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ lấy được đáp án như vậy từ miệng giai nhân, lời như vậy, đối với bất kì nam nhân nào mà nói chính là ca ngọ, Hàn vương tất nhiên cũng không ngoại lệ, dù sao hắn cũng là một nam nhân bình thường. Lúc này, nghe những lời của Xuân Tiêu, lòng mày của Hàn vương giãn ra, dịu dàng nhìn người trong ngực, vẻ mặt nhu tình mật ý, vô cùng yêu thương. . . .

Đang muốn nói, lại cảm thấy đôi tay nhỏ bé của giai nhân đặt ở bộ vị của hắn vẫn động. Nắm lấy lão nhị nhà hắn mà vuốt ve. Nhìn vẻ kiều diễm của người trong ngực, cùng với lực đạo không mạnh không nhẹ của đôi tay nhỏ bé kia, Hàn vương thoải mái than một tiếng.

Bàn tay hạ xuống, hắn nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ câu hồn của nữ nhân kia, trong miệng còn phát ra tiếng hừ nhẹ.

Vốn từ lần trước hắn ôm ta thì vật kia không ngừng cọ vào người ta, ta cũng biết nam nhân này so với ta to hơn. Mà bây giờ đưa tay thăm dò một chút, nắm ở trong lòng bàn tay thưởng thức, mới phát hiện của hắn to đến như vậy!

Hàn vương này thật sự to hơn của ta, ước chừng lớn hơn khoảng một vòng. Càng nghĩ càng không cam lòng, mẹ nó! Đã như vậy còn muốn thượng ta? Người chính là muốn đâm chết ta đi?

Cảm xúc chua xót trong lòng tràn ra. Ta cầm món đồ của nam nhân, từ lực đạo vuốt ve chậm rãi đổi thành dùng sức bóp. Mẹ nó! Vớ vẩn, ai bảo người khoe khoang của người to, nhìn tỷ tỷ ta hôm nay vật hoàng qua của người xuống!

Hàn vương vốn đang nhắm mắt hưởng thụ phục vụ của giai nhân. Cũng đang lúc này, động tác từ từ vuốt ve, làm cho hắn cảm thấy vô cùng khuây khỏa lập tức trở nên hưng phấn. Không còn chút khoái cảm nào, cảm giác đau nhức ngày càng mãnh liệt.

Nữ nhân đáng chết!! Động tác mạnh như vậy là muốn cắt đứt gốc rễ của hắn hay sao? Hàn vương đau cắn chặt răng, hai tay run rẩy, hắn muốn dùng lực đẩy nữ nhân bên cạnh ra, thế nhưng cả người xụi lơ không có một chút khí lực!

Tay vẫn không ngừng phát run, trên trán toát mồ hôi lạnh. Hồi lâu há to miệng, câu kia cơ hồ nặn ra từ kẽ răng.

“Tay. . . Mau dừng tay!”

Ta không thêm để ý tới hắn, nhưng lực đạo trên tay không tự chủ nhẹ hơn. Khi đó điều duy nhất nghĩ trong đầu chính là. . . Coi như bóp cho hắn bắn ra trước cũng được, như vậy hắn đại khái không còn nghĩ tới thân thể của ta nữa.

Vậy mà thân thể Hàn vương càng cứng đờ. Đau! Khi hắn cảm giác mình vô lực mệt mỏi, gáy đột nhiên cảm thấy đau. Trước mắt tối sầm, sau đó hắn liền hôn mê.

Nhận ra thứ trong tay không hề rung động nữa, mà nam nhân kia đột nhiên liền ngã xuống bên cạnh ta, ta liền nghi ngờ, có chuyện gì xảy ra? Không phải là còn chưa bắn sao? Cứ nhiên lập tức liền ngủ?

Nghi ngờ trong lòng liền nói ra ngoài miệng. Phía trên liền truyền đến thanh âm chế cười của nam nhân:

“Còn tại sao nữa? Mới vừa rồi nếu ta không đánh ngất hắn, chỉ sợ hắn lập tức sẽ bị người chơi thành thái giám!!”

Nói xong, mắt hướng vật kiện sưng đỏ hơi lộ ra bên ngoài của Tiêu Hàn, không nhịn được thở dài trong lòng. Nữ nhân này say rượu điên tới mức dọa người.

Thanh âm của nam nhân vô cùng quen tai, ta mở to mắt, chỉ thấy một bộ hồng y, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ta nói:

“Hành Cửu. Người rốt cuộc đã tới.”

Hành Cửu nhìn nữ nhân trên giường đang cười yếu ớt, thở dài, rồi sau đó nhàn nhạt đáp:

“Đúng vậy, ta tới.”

“Thật tốt!” Ta cầm tay hắn ra sức cọ cọ, đột nhiên giống như trong lòng có lửa. Thật nóng. Mà đôi tay ta đang cầm thì vô cùng lạnh, thân thể theo bản năng hướng đến chỗ đó mà cọ.

Hành Cửu khẽ thở dài một cái, rồi sau đó ôm lấy ta. Thật mát. Nóng trong người giống như muốn thiêu cháy. Đứng dậy, ta nhanh chóng rúc vào ngực hắn.

Thấy gò má ửng hồng của nữ nhân, Hành Cửu tựa như mới phản ứng được. Bàn tay vỗ vỗ trên mặt Xuân Tiêu, lớn tiếng nói:

“Xuân Tiêu, Xuân Tiêu người mau tỉnh lại, người trúng my độc, trong này đốt long tiên hương!”

My độc? Là cái gì?

Khi ta lần nữa mở mắt ra, nhìn Hành Cửu tự tiểu phi tiểu mỉm cười, giơ tay lên, ta giống như rắn bò lên người Hành Cửu.

Hé mở môi đỏ mọng, ta ghé sát vào tai hắn.

“Hành Cửu, ta thích người! Xuân Tiêu thích nhất Hành Cửu.”

“Ta biết.”

Thanh âm Hành Cửu khàn thấp, mang theo dục vọng. Hắn biết, đã từ rất lâu, khi người nam nhân kia bắt được hắn, khi hắn đưa linh hồn từ hiện đại vào bên trong thân thể này, hắn đã biết, cho dù nàng không thích hắn, hắn cũng làm cho nàng thích.

“Như vậy người muốn ta đi!”

Trên người trúng my độc thật sự khổ sở như vậy, cả người nóng ran. Khó chịu, thật khó chịu. . .

Hành Cửu bất động, ngồi thẳng ở mép giường, cả người ta như con rắn bám chặt lấy hắn. Mị nhãn như tơ nhìn hắn nói:

“Ta muốn, chính là ý của ta, ta muốn người thương ta! Người sao lại bất động? Hành Cửu. . . Hành Cửu, nhanh lên một chút. . . Ta thật khó chịu, thật khó chịu. . .”

Cảm giác thân thể cùng lý trí đã không còn thuộc về mình nữa, ta chỉ biết từ thân thể hắn tìm lấy mát mẻ.

“Đừng động.” Hành Cửu gầm nhẹ một tiếng, môi mỏng thật chặt dán trên môi ta, đồng thời bàn tay hung hăng vuốt ve ngực ta. Quá trình này vốn bản thân đã đoán được trước, vậy mà khi chân chính thấy bộ dáng dục hỏa đốt người của nàng, Hành Cửu phát hiện mình khó có thể nhịn được. Hắn sợ mình lập tức sẽ nhào vào.

Tình tiết phía dưới cần. . .Đổi dùng ngôi thứ ba. . .khụ khụ

Thân thể Xuân Tiêu dời đến bên cạnh Hành Cửu, đường cong mềm mại dán chặt vào người hắn, rồi sau đó giống như con rắn vuốt ve thân thể hắn. Trong miệng vô thức phát ra tiếng rên rĩ. Môi Hành Cửu đi xuống, trơn trượt hôn trên xương quai xanh của Xuân Tiêu. Tiếp theo xuống phía một đôi thỏ ngọc trắng như tuyết lưu luyến không rời.

Xuân Tiêu hơi cong người, nhẹ nâng lên chân trái đặt ở hông của hắn ma sát, đồng thời hai tay nhỏ bé phối hợp cởi quần của Hành Cửu cùng với áo khoác bên ngoài. Lão nhị dương lên như mũi thuyền cứ như vậy bại lộ trước mắt Xuân Tiêu. Cơ thể trống không làm cho người ta hết sức khó chịu, không có nửa phần do dự. Xuân Tiêu cúi đầu xuống muốn dùng môi bao quanh nó, nàng hiện tại vô cùng muốn làm gì đó để lấp đầy khoảng trống.

Hành Cửu thấy thế, bàn tay ôm lấy nàng. Môi mỏng vẫn đang giằng co trên nhũ hoa của nàng, tinh tế hút lấy. Bàn tay còn lại cũng không nhàn rỗi, trực tiếp kéo ra tiết khố còn sót lại, vật kia lập tức hiện ra. Ở trong mắt Xuân Tiêu, bày biện bộ dáng hưng phấn.

Hắn ôm chặt nàng, hai thân thể dán chung một chỗ gió thổi không lọt, căn bản không phân biệt rõ. Lão nhị thô cứng đụng vào nơi mềm mại của Xuân Tiêu, ma sát, nhưng lại không đi vào. Xuân Tiêu ngẩng đầu, giống như trừng phạt hung hăng cắn lên môi Hành Cửu, đồng thời nâng cao chân, để chỗ kín của mình lộ ra trước phạm vi công kích của Tiểu Hành Cửu, cắn xé, ma sát, đè ép. Xuân Tiêu cảm giác cả người giống

như một ngọn lửa nhào vào người Hành Cửu, muốn nhìn hấn vì mình mà điên cuồng, muốn thiêu đốt hấn và mình.

Hành Cửu kéo lấy tay không an phận của Xuân Tiêu đang đặt bên hông mình, đồng thời bàn tay di xuống, thăm dò bụi hoa sâu kín, ẩm ướt, lại chặt, căn bản không đủ để dung nạp dục vọng của hấn.

Hành Cửu uốn người nghênh hợp, thế nhưng Tiểu Hành Cửu bất đắc dĩ vẫn chần chừ ở cửa động không đi vào.

“Hành. . . Hành Cửu. . . Nhanh lên một chút. Ta khó chịu.” Nàng ngược đầu lên ánh mắt như một con thú nhỏ nhìn hấn! Hành Cửu động lòng, ánh mắt càng đậm, dục vọng đã sớm thoát khỏi khống chế đi sâu vào trong thân thể Xuân Tiêu, cưỡng chế vách tường mềm mại đang bao lấy thứ cứng rắn của hấn.

Đau! Đau đớn giống như bị xé rách, Xuân Tiêu không chịu nổi liền chảy nước mắt, vậy mà tay nàng lại không chút do dự ôm cổ Hành Cửu, cả người lỏa thể dán vào hấn.

Hai chân thon dài vòng qua hông hấn, ngón chân bởi vì đau đớn mà co lại. Nhưng Xuân Tiêu vẫn nghênh đón hấn, ham muốn cùng đau đớn ở chung một chỗ trở nên yêu mị, rơi vào mắt Hành Cửu chính là hấp dẫn không thể chống cự. Phần thân của hấn có một nửa ở trong thân thể Xuân Tiêu, nhưng một nửa ở bên ngoài, chỉ vì lối đi chưa khai hoang kia quá mức hẹp. Căn bản không đủ để dung nạp hấn.

Trán Hành Cửu thấm đầy mồ hôi, mỗi một tế bào trên thân thể hấn đều muốn dục vọng kia đi sâu vào. Nhưng hấn lại cưỡng chế đè nén. Hai cánh tay rắn chắc có lực ôm Xuân Tiêu thật chặt, giống như muốn nàng cứ như vậy dung nhập vào da thịt mình.

Một lúc sau, cho đến khi cảm thấy địa phương chật hẹp kia có chất lỏng trơn trượt chảy ra, hấn xác định nàng đã thích ứng, có thể chịu đựng toàn bộ dục vọng của hấn, Hành Cửu lúc này mới dò xét đưa phần thân vào sâu thêm.

“Ấn. . .A!” Xuân Tiêu vô thức rên rỉ. Thanh âm kia tựa như có thống khổ vô tận, nhưng âm cuối lại lộ ra vui thích. Cơ thể Hành Cửu chấn động, tựa như không chịu nổi hấp dẫn như vậy, thân thể khẽ nhúc nhích, đặt Xuân Tiêu xuống sàn nhà, đồng thời cũng hung hăng hướng vào trong.

“A.Ấn, Hành, Hành Cửu, nhẹ. . . Nhẹ một chút. . .”

Sóng mắt Hành Cửu lan tràn vô biên vô hạn. Bàn tay ôm eo Xuân Tiêu thật chặt, dục vọng lù ra mấy phần, sau đó lại dùng lực, dùng sức hướng vào trong, đồng thời cúi đầu, triền miên hôn lên trán, mi tâm, cánh mũi của Xuân Tiêu, cuối cùng dừng ở đôi môi đỏ mọng mà hấn đã mơ ước thật lâu.

Động tác không dừng lại, ở trong động nhẹ cọ sát một chút rồi lại đẩy vào. Dần dần, thấy thân thể Xuân Tiêu đã từ từ buông lỏng, không hề căng cứng như vậy nữa, hấn mới từ từ di chuyển nhanh hơn. Bàn tay nâng lên bắp chân trắng mịn của Xuân Tiêu, sau đó đâm mạnh vào. Thật sự đã đem sức lực của mình phát huy đến cực hạn.

Xuân Tiêu rên rỉ, cả người giống như một phiến lá theo động tác của hấn mà chìm nổi, ý thức dần dần tan rã. Mặc dù vẫn có cảm giác đau đớn, thân thể nàng vẫn cứ nghênh đón hấn. Chỉ vì cảm giác được lấp đầy như vậy, khiến nàng cảm thấy hết sức sung sướng.

Mỗi lần Hành Cửu di chuyển, Xuân Tiêu lại cảm thấy đau đớn. Vậy mà trong đau đớn, lại xen lẫn vui thích tột độ. Thanh âm nam nhân thổ gấp, cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân, cùng màn che màu đỏ đều tràn ngập dục vọng. Rốt cuộc, sau khi Xuân Tiêu cảm giác mình đã chết vài lần rồi quay về, Hành Cửu cuối cùng cắm vào thật mạnh. Sau đó, mầm mống kích tình toàn bộ đều đọng lại trong mạch huyết của Xuân Tiêu.

Thân thể dán chặt, hai người thật lâu cũng không cử động nữa. Cho đến khi Xuân Tiêu hạ xuống đôi chân đau nhức. Hành Cửu mới phản ứng. Hai tay ôm lấy nàng, nằm xuống bên cạnh, cố gắng không để mình ngã vào người nàng, đôi phượng mâu không chớp nhìn Xuân Tiêu, ánh sáng trong mắt cũng rõ ràng hơn.

Hiện tại. . . Đã đúng như hấn dự liệu. . . Biến nàng thành người của mình. . . Như vậy kế tiếp hấn nên làm gì bây giờ? Chờ tới ngày đó, hấn sẽ phải tàn nhẫn xuống tay sao? Không, không ai có thể ngăn cản hấn! Vật hấn muốn từ trước đến giờ đều không thoát khỏi lòng bàn tay. Mắt Hành Cửu khẽ khép rồi tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm khi ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, trên người không một mảnh vải, nhớ tình cảnh kích tình tối hôm qua. . . Là Hành Cửu sao? Vậy mà, khi ta ngẩng đầu lên, phát hiện Hàn vương nằm bên cạnh cũng xích lõa giống như mình, trên người còn có dấu vết mơ hồ, không khỏi sợ hãi kêu lên!! Mẹ nó, thì ra tối qua lão tử bị người này thượng!! Thì ra. . .

Vẫn không chạy thoát!!

79. Chương 79

Nhìn Hàn vương bên cạnh vẻ mặt ngây ngốc chìm trong mộng đẹp, ta liền muốn trực tiếp cầm dao vẽ lên người hắn mấy cái. Tránh mừng một không tránh được mười lăm, thật sự đã trở thành miếng thịt trong miệng người này, thế nên dù trốn tránh thế nào cũng không thoát sao?

Thân thể vừa động, hạ thân liền truyền đến cảm giác đau nhức. Ta muốn đứng dậy xuống giường, thân kinh thật vất vả chỉ huy bắp đùi, mới vừa ngồi dậy, mũi chân chạm đất, muốn lấy chén nước bên bàn cạnh giường, ai ngờ đứng lên liền thấy chân mềm nhũn. Cả người lão đảo sắp ngã trên đất.

Thật may phản ứng lúc này của ta nhạy bén, hai tay bắt được chân, vì vậy trước khi ngã xuống đất, chân rơi xuống trước, sau đó liền ngã đè lên chân. Ngộ nguây hồi lâu muốn ngồi dậy, thế nhưng chân ta vẫn mềm nhũn.

Cũng vào lúc này, Hàn vương đã tỉnh lại, mắt khẽ mở, lập tức liền bế cả người cả chân từ trên đất lên. Im lặng rúc vào trong ngực hắn, ta không nói gì, sau khi lên trên giường, ta cúi đầu, cảm thấy tâm mắt Tiêu Hàn vẫn dừng trên mặt ta.

Ánh mắt ấm áp nhu hòa, ta ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt lạnh băng cứng rắn thường ngày dịu dàng hơn, giờ phút này đang nhìn ta, vẻ mặt khó hiểu, một lúc lâu, hắn mới nói:

“Xuân Tiêu, tối hôm qua ta mơ một giấc mộng thật đẹp. Trong mộng nàng vô cùng ôn nhu. Chúng ta. . . Nàng đối với ta, giống như lúc còn ở Hồng Phong biệt viện, trong mắt chỉ có ta. Nàng ở phía dưới ta. . . Dịu dàng cung phụng. . .”

Mơ! Mơ em gái người! Ta nhìn vẻ mặt hoài niệm của hắn, cảm thấy vô cùng nổi giận! Cách lão tử, tối hôm qua người hằng say như vậy, hạ thân ta bây giờ còn rất đau! Bây giờ lại nói là nằm mơ! Ăn xong liền quần sạch a!

Lão tử năm đó mặc dù cận bã đến mấy, sau khi ngủ cùng nữ nhân, đầu gối vẫn đưa các nàng đi mua thuốc tránh thai! Không vô sỉ giống như người này. Nam nhân vô sỉ nhất chính là sau khi chơi gái không trả tiền, không nghĩ tới hắn trình độ vô sỉ chỉ có hơn chứ không kém.

80. Chương 80

Nhiều mây, ta làm mặt lạnh, kéo áo gấm che người, chỉ vào máu đỏ sẫm trên giường nói với Tiêu Hàn:

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người không mở to mắt ra nhìn?”

Dứt lời, mắt Hàn vương nhìn theo hướng ta chỉ, nhìn mấy giây lại quay về phía ta, giật giật môi, hạ mắt xuống:

“Hiểu Hiểu, đêm qua không phải là mộng sao? Còn có. . . Tại sao người vẫn là xử nữ?”

Ánh mắt ta nhìn Tiêu Hàn ngày càng tóe lửa, cho đến khi nghe câu kia “Tại sao người vẫn là xử nữ. . .” cảm giác giống như sét đánh bên tai. Thân phận Xuân Tiêu, hẳn là rất nhiều khách tới. Vậy thì ta phải giải thích thế nào? Cổ đại lại không giống như hiện đại, không có vá màng trinh gì đó. . . Khép hờ mắt, ta nhìn trộm hắn, chỉ thấy vẻ mặt cứng rắn của hắn trở nên ấm áp, ánh mắt mông lung, tựa hồ đang vô cùng vui mừng.

Nga, nói vậy tâm tình bây giờ của hắn cũng không tồi? Ta vừa nhìn lên hắn, vừa dè dặt đáp:

“Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Mỗi lần có khách đến, ta đều hạ thuốc mê trong rượu.”

Nói xong, ánh mắt vui mừng của Hàn vương lại sáng hơn mấy phần. Ánh mắt hắn nhìn ta càng nóng rực hơn, đến khi ta có chút sợ hãi, hắn liền duỗi tay ôm ta vào trong lòng. Cặp tay kia ôm chặt lấy hông ta, mặt dán mặt ta, ngọt ngào nói:

“Hiểu Hiểu. . . Thì ra. . . Từ trước đến giờ nàng đều là của ta. Hiểu Hiểu. . . Hiểu Hiểu.”

Hàn vương từng tiếng từng tiếng gọi. Trong nháy mắt ta cảm thấy đầu mình nặng trĩu, đang tự hỏi làm thế nào để hắn buông tay ra thì bàn tay hắn từ bên hông ta trượt xuống, rồi sau đó theo bắp đùi muốn tiến vào bên trong!

Thần kinh đột ngột căng thẳng, ta nhìn Hàn vương, còn chưa mở miệng, hắn liền nói bên tai:

“Hiểu Hiểu. . . Hiện tại. . . Vẫn còn đau sao?”

“Đau. . . Đau chết. . . Vô cùng đau.” Về mặt ủy khuất, ta vội vàng đáp lại.

Mẹ nó, sáng sớm vừa dậy chẳng lẽ còn muốn làm thêm một lần? Thân thể mảnh khảnh của Xuân Tiêu không chịu nổi dày vò của hắn a! Thấy đáng điệu của ta, Hàn vương yêu thương hôn trán ta, rồi sau đó thanh âm trầm xuống nói:

“Người đâu!”

Một giây sau, liền thấy bốn cung nữ trong cung ta đi vào, Nhã Ca đứng ở phía trước. Các nàng cúi chào, sau đó Hàn vương nói:

“Đi chuẩn bị nước nóng cho nương nương tắm rửa.”

“Vâng” Nhóm cung nhân cúi người rồi lui xuống. Ta nhìn bàn tay của hắn vẫn đặt bên hông ta, cùng với vẻ mặt vui mừng kia, mày không khỏi nhíu chặt, trong lòng nghĩ, không phải muốn ở đây tắm uyên ương cùng ta chứ?

Mở miệng, ta chọn từ kĩ lưỡng nói:

“Hoàng thượng. . . Bây giờ. . . Người nên vào triều sớm”

“Lâm triều sao?” Hàn vương nghe xong cười một cái, ý cười trên mặt sâu dần, sau đó hắn nói:

“Bất quá chỉ là lâm triều, thiếu một hai lần thì có làm sao?”

Oh? Người này thật sự là Hàn vương? Thật sự là Hàn vương vừa thoán vị thành công trước tiên muốn ổn định lòng người?

Chắc chắc. . . Hăm cha. . . Cùng nhau tắm thì ta không sợ, nhưng sợ trong quá trình tắm, đột nhiên dục hỏa đốt người rồi sau đó bá vương ngạnh thượng cung, đây cũng không phải là chuyện đùa, eo ta vẫn đang mỗi vô cùng.

Ta dè dặt nói:

“Hoàng thượng. . . Người vừa mới lên ngôi, trước tiên phải ổn định lòng người, nếu không đột nhiên có biến cố. . .”

Ta còn chưa nói hết liền bị thanh âm lạnh như băng của hắn cắt đứt:

“Bọn họ dám?”

Tiêu Hàn. . . Dám hay không dám, cũng không phải do ta quyết định. Ta không lên tiếng, chỉ cười nhẹ nhìn hắn, Hàn vương lại ôm ta vào trong lòng, rồi sau đó nhẹ nhàng nói:

“Vẫn là Hiểu Hiểu nghĩ cho ta nhất. Cũng được, nàng tắm rửa ăn sáng xong rồi nghỉ ngơi đi, lâm triều, tất nhiên vẫn phải làm.”

Ta dùng ánh nhìn lưu luyến khiến cho bản thân mỗi như cả mắt nhìn hắn rời đi. Thân thể mềm nhũn liền ngã xuống giường. Khi ngâm mình trong thùng tắm ngập cánh hoa thì cảm thấy kinh mạch toàn thân như giãn ra. Bảo cung nhân lui ra ngoài, cả người ở dưới cánh hoa, chỉ lộ ra đầu.

Lúc đang nhắm mắt dưỡng thần, phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Ta ngẩng đầu, liền thấy một cung nhân phần y đi vào. Miễn cưỡng mở miệng nói:

“Không phải bảo các người canh giữ phía ngoài hết sao?”

“Hồi nương nương, là ta.”

A? Tiểu Lục? Sao hần lại tới đây? Cả người không tự chủ chìm xuống dưới, sau đó ta mới nói:

“Tiểu Lục, người tìm ta có việc.”

Vừa dứt lời, liền thấy hần bấu môi một cái, ủy khuất nói:

“Không có chuyện gì thì không thể sang đây thăm nương nương sao?”

Có thể a. . . Chẳng qua tại sao người lại đi vào lúc ta tắm. . . Ta thấy bộ dáng ai oán của hần liền không khỏi vui vẻ. Cười nói:

“Có thể! Nói đi, có chuyện gì?”

Liền thấy nụ cười mang theo mấy phần gian xảo của Vi Luật:

“Nương nương. . . Đương kim hoàng thượng kỹ thuật rất tốt? Ta nghe các cung nhân nói, đêm qua nương nương kêu. . .”

“Dừng!” Kêu to, ta nheo mắt nhìn Lục thị lang.

“Người. . . Khụ khụ, tại sao lại nói cái này?”

“Nương. . . Nương. . .” Hần kéo dài giọng, có chút bất mãn nói:

“Nương nương chẳng lẽ quên, người còn thiếu ta một lần.”

“Phải không?” Ta nhếch mắt nhìn đương bộ của hần, hần liền nhanh chóng quay đầu đi, hơi lúng túng nói:

“Dù sao nương nương vẫn nợ ta.”

Hừ. . .Ta không tin lúc này người vẫn muốn ngủ cùng ta, lạnh nhạt nhìn hần một cái, ta nói:

“Có chuyện gì! Người nói trực tiếp đi. . .”

Liền thấy Vi Luật vẻ mặt ngưng trọng, híp mắt cười nói:

“Nương nương trước đó đã đáp ứng ta. . . Hoàng đại nhân chi nữ Hoàng Anh. . .”

Chắc chắc. . . Còn đang nghĩ về tình lang của hần đây, còn không phải sợ Đoàn Tu bị người ta đoạt mất? Cụp mắt xuống, ta nói:

“Yên tâm, phía Hoàng Anh ta đã có biện pháp giải quyết. . .”

Vi Luật nghe vậy cười hắc hắc mấy tiếng. Rồi sau đó lại nói:

“Nương nương. . . Nghe nói. . . Nghe nói người tình của người, Tần thượng thư nhi tử Tần Duệ, mấy ngày sau sẽ thành thân. Cưới chi nữ của Thôi đại nhân, quả nhiên là môn đăng hộ đối, dòng dõi thư hương.”

Tần Duệ. . . Qua Tử huynh, thật sự muốn thành hôn sao? Trái tim đột nhiên thoáng qua cảm giác đau nhói, rồi lại bị ta đè nén. Ta cười nhẹ nhìn Vi Luật:

“Sau đó thì sao?”

Tựa hồ là đợi câu này của ta, khuôn mặt nhỏ nhắn của hần sáng lên, hớn hở nhìn ta nói:

“Nương nương. . . Người muốn đoạt hôn hay không? Ta có thể giúp người nga, chúng ta có thể tìm Đoàn Tu. . .”

Dừng! Ta ngắt lời hần, mặt lạnh nói:

“Không cần, ta không có hứng thú, muốn chơi người chơi một mình đi!”

Vì Luật tựa hồ bị vẻ mặt của ta hù dọa, bĩu môi, bộ dáng muốn khóc lại thôi, thấy vậy ta bật cười, hàm xúc hướng hẳn nói một câu:

“Tiểu Lục a. . . Trước hết phải bảo vệ tốt mạng mình, sau đó mới nghĩ chơi như thế nào, có đúng hay không?”

Vì Luật không hiểu gật đầu một cái, rồi sau đó lui xuống. Mấy ngày sau đó gió êm sóng lặng, chẳng qua Hàn vương gần đây giống như động kinh, thỉnh thoảng sẽ phái người mang đến những vật đắt tiền, tỷ như ngọc bội, tơ lụa gì đó, chộc giận nhóm phi tần tức đỏ mắt.

Ta nhíu mày, cười cho qua chuyện. Âm thầm sợ hãi hẳn đột nhiên tới đây gọi ta thị tẩm, tuy nói ngủ qua một lần sau này ngủ thêm cũng sẽ giống như vậy, nhưng trong lòng ta vẫn có chút chán ghét. May mà mấy ngày nay trong triều có nhiều việc bận rộn, tựa hồ là nơi nào đó có thiên tai dịch bệnh, khiến hẳn bận đến sứt đầu mẻ trán. Đêm nay, dĩ nhiên là hẳn ở chỗ Hứa Từ, làm ta đỡ phải tốn công suy nghĩ.

Dù sao thị tẩm gì đó, có thể miễn thì cứ miễn. An tâm thư thả cơm tới há mồm áo tới chìa tay, rồi đợi đến ngày mười lăm tháng tám là được.

Vậy mà buổi trưa hôm đó, ta đang nằm trên giường nhỏ hóng mát dưới tàng cây, liền nghe giọng lạnh lạnh của thái giám:

“Hoàng thượng giá lâm.”

Vốn là gió thổi làm cho ta có chút buồn ngủ, bây giờ lập tức biến mất không thấy đâu. Ta đứng dậy nhìn hẳn cười nói:

“Không biết hoàng thượng tới, bản cung thất lễ. . .”

Nói xong, liền miễn cưỡng cúi người định hành lễ, thế nhưng Hàn vương đỡ vai ta, ngăn cản ta cúi xuống. Vẻ mặt băng sơn trở nên ôn nhu, nói:

“Hiểu Hiểu. . . Giữa ta và nàng cần gì đa lễ.”

Nói xong tay liền ôm lấy eo ta, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Nhã Ca đứng khom người một bên nói:

“Mau hầu hạ nương nương người đi thay y phục, nên có chút quý khí.”

Nhã Ca tuân lệnh. Vì vậy, nửa giờ sau, ta nhìn người đoan trang quý phái trong gương, khoe mắt chân mày lại lộ ra vẻ mỉa mai, cùng với một đồng châu sai nặng trĩu trên đầu sắp đè gãy cổ ta, cảm thấy không biết nói gì hơn.

Trong mắt nữ nhân khác thì là bảo bối, trong mắt ta là đồ trang sức rườm rà linh kinh. Ta quay đầu. Có chút lầy lòng nói với Hàn vương:

“Hoàng thượng. . . Người xem, khụ khụ, ta đây vốn là hoàng hậu của người, mọi người đều biết, nếu thân phận hoàng hậu đã đặt ở đó, cần gì phải ăn mặc giống như nhà giàu mới nổi? Hơn nữa. . . Người muốn dẫn ta đi ra ngoài. Nếu đã như vậy, mặc đơn giản chút có được không?”

Ta để ý lúc nhắc tới “hoàng hậu”, vẻ mặt Hàn vương càng trở nên ôn nhu.

Hàn vương thấy thế, mỉm cười nói:

“Cũng được, chỉ là tham gia tiệc cưới của một thần tử, người ngại mũ quan nặng, như vậy đơn giản một chút cũng tốt.”

Nghe vậy, ta thở phào nhẹ nhõm. Gương mặt này của Xuân Tiêu, nhất là một viên chu sa ở mi tâm đã là xinh đẹp cực hạn, hết lần này tới lần khác còn phải trang điểm, chẳng phải là thừa thãi?

Chưa tới nửa giờ sau, ta đổi phượng bào giống như diễn hí kịch kia đi, rồi sau đó búi lại tóc, đơn giản nhẹ nhàng đứng trước mặt hẳn, Hàn vương thấy thế nhíu mày, bất quá hẳn cũng không nói gì, chỉ kéo tay ta, cùng nhau lên kiệu.

Khi ra khỏi cửa cung, ta nhìn sắc trời, chuẩn bị lâu như vậy, trời cũng đã sắp tối.

Trong kiệu, tay Hàn vương vẫn đặt bên eo ta, ta không hề động, mặc hấn ôm lấy, điều duy nhất nghĩ chính là, rốt cuộc thần tử nào thành hôn mà Tiêu Hàn lại đến tham dự?

Thế nhưng đây cũng là một cơ hội mua chuộc lòng người thật tốt. Trong lòng có tên của một nam tử, nhưng lại bị ta đè xuống. Có chút mệt mỏi, liền chọn một tư thế thoải mái nằm lên đùi Hàn vương. Đại băng sơn này hôm nay có vẻ mưa thuận gió hòa, cũng sẽ không quá mức để ý.

Lúc sau, liền thấy tay Hàn vương đặt trên lưng ta vỗ vỗ, bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu của hấn:

“Mệt mỏi sao? Vậy thì nghỉ ngơi một chút đi, khi đến ta sẽ gọi nàng!”

Chắc chắc, hôm nay nói chuyện rất tử tế a, chẳng lẽ bởi vì đã ngủ cùng? Ngủ cùng với không ngủ cùng, sự khác biệt thật lớn a. Khiến cho băng sơn cũng có thể ôn nhu, thâm tình như vậy.

Nhắm mắt lại, đầu óc mê man, chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

“Hiếu Hiếu. . . Hiếu Hiếu tỉnh tỉnh, đến rồi.”

Giọng nam khàn khàn vang lên, ta mở mắt, tầm mắt chạm phải khuôn mặt phóng đại giống như sắp đè xuống, ta ngẩng ra, thân thể nhanh chóng lùi về phía sau, vì vậy môi Hàn vương liền chạm vào tai ta.

Nhìn thấy động tác né tránh của ta, Hàn vương cũng không tức giận, mà trong mắt lại ánh lên tia sáng vui vẻ.

“Hiếu Hiếu, mau dậy, đến rồi.”

“Ân” Ta cười đáp rồi sau đó ngồi dậy. Hàn vương đi ra trước, ta vén màn kiệu lên, thấy hấn đứng ở một bên, giơ tay về phía ta. Ánh hoàng hôn chiếu vào người hấn, hấn cứ đứng ở đó, khuôn mặt tuần tú, trên môi còn mang nụ cười ấm áp. Ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái.

Tâm khê động, đột nhiên có một cảm giác rất quái dị nổi lên. Lúc ta còn chưa định thần thì đã vô thức nắm tay hấn xuống kiệu. Mới vừa đứng xuống, người tựa vào ngực Hàn vương, ta ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện mình đang đứng trước cổng lớn, trước cửa giếng đèn kết hoa, đập vào mắt là màu đỏ hào nhoáng.

Tấm biển treo trên cao viết hai chữ “Tần phủ”.

. . . Tần phủ sao. . . Giọng nam truyền đến:

“Hiếu Hiếu, hôm nay là ngày vui của biểu đệ Tần Duệ và tiểu thư Thôi gia, chúng ta cùng đi dự lễ của hấn.”

Tần phủ. . . Biểu đệ. Vậy thành thân hôm nay, dĩ nhiên là Tần Duệ.

Đọc nhầm cái tên này, nghiền ngẫm. Tần Duệ. . . Tần Duệ. . . Cảm thấy đau lòng, lúc vẫn còn ngây ngẩn, liền nghe thấy tiếng trống, từ từ đến gần. Ta ngẩng đầu lên, thấy bóng dáng màu đỏ kia tiến tới.

Một đám người theo hầu mặc hồng y, kiệu đỏ, một bà mối trang điểm đậm váy đỏ. Cuối cùng. . . Chính là chú rể hỉ bào đỏ ngồi trên ngựa. Tần Duệ. . . Cũng chính là vai nam chính hôm nay thành thân.

Hình ảnh trước mắt đột nhiên biến chuyển, ta nhớ lại nam nhân ngày đó ở thanh lâu dụ dàng nói nhất định sẽ mang tám đại kiệu đàn ông cưới ta vào cửa. Đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Đáng tiếc khi đó ta lại tin tưởng và cảm động. Mà hôm nay, cảm động chỉ là châm biếm mà thôi.

Cúi xuống, ta không nhìn hấn nữa, Hàn vương bên cạnh lúc này ôn nhu nói:

“Hiếu Hiếu, mới đầu ta cho rằng ngươi cùng biểu đệ. . . Cho đến đêm đó khi ta biết ngươi vẫn còn là xử nữ liền biết trước đây ta hiểu lầm ngươi. Hiếu Hiếu, các người cũng không có quan hệ gì. Huống chi biểu đệ hiện tại đã thành thân. . . Ngươi cũng nên cao hứng thay hấn.”

Gật đầu, lại gật đầu, ta nhích vào lòng hấn, rồi sau đó cười nhẹ nói: “Hoàng thượng, ta thật sự cảm thấy cao hứng cho hấn.” Kim băng đề danh, động phòng hoa chúc. Tần Duệ, hôm nay là ngày vui của người, chúng ta dầu gì cũng đã từng quen biết. Ta tất nhiên. . . vẫn sẽ mãi nhớ những lời của ngươi.

81. Chương 81

Nhìn nam nhân khí phách trên lưng ngựa tới gần, ta quay đầu đi, lúc này, đã không thể nhìn nữa rồi.

Cổ tay bị Tiêu Hàn nắm lấy, chẳng biết từ khi nào nắm ngón tay đã len vào lòng bàn tay ta, nắm ngón úp lại, như vậy sẽ nắm chặt, hắt khàn khàn nói:

“Cảm thấy lạnh sao? Hiểu Hiểu, chúng ta vào trước đi.”

Gật đầu, rồi sau đó hắt dìu ta đi vào Tần trạch. Đi qua một cánh cửa, qua một đám người quỳ trên đất miệng hô to “Vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Sau lưng tựa hồ có một tầm mắt nóng rực nhìn ta chăm chăm. Ta không quay đầu lại, bước chân kiên định hơn. Thế nhưng trong lòng lại rối bời. . . Ta đang nghĩ gì đây? Ta nghĩ. . . Rốt cuộc. . . Thiếu niên mà ta gặp đầu tiên khi thần xui quỷ khiến xuyên không, ân khách đầu tiên khi ta còn là hoa khôi. . . Người đó, ở bên cạnh ta không có một chút toan tính, toàn tâm toàn ý đối tốt với ta, vậy mà vào hôm nay, lại muốn thành thân, từ giờ về sau, sẽ có một nữ nhân khác phụng bồi bên cạnh hắt, trời lạnh khoác áo cho hắt, sáng sớm khi tỉnh lại nhìn nhau cười, cùng nhau ăn sáng, những việc này, chỉ là chuyện rất bình thường.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới sau này không bao giờ. . . có một người đàn ông giống như theo đuôi gọi “Xuân Tiêu Xuân Tiêu”, không có người hết lòng dốc dành ta, không có người dù xảy ra chuyện gì cũng tin tưởng ta, làm ta cảm giác mình thật sự tồn tại. Người ngốc nghếch tâm tâm niệm niệm nói “Xuân Tiêu chúng ta bỏ trốn đi”.

Xuân Tiêu. . . Qua Tử huynh, vì sao nghĩ đến lòng lại đau đớn như bị kim châm? Im lặng không nói gì, ta nghe tiếng chúc mừng của mọi người, nghe Hàn vương nói bên tai, cùng với cảm giác bàn tay của hắt vẫn nắm tay ta không buông.

Lúc nghe loáng thoáng một câu: “Tân lang tân nương cùng bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” thì ta mới hồi thần.

Hàn vương nắm tay ta chặt hơn. Ta ngược mắt, tiếp xúc với ánh nhìn có chút bất mãn của hắt, chợt dạ vội vàng quay đầu đi, lúc này nhìn thấy một đôi tân nhân, giờ phút này đang nắm tay đứng trước mặt chúng ta.

Nam tử một thân hỉ bào, trước ngực là một đóa hoa đỏ thắm, dáng người cao gầy, diện mạo tuấn tú, mà nữ tử, tuy là mặc một bộ giá y đỏ rộng, vẫn có thể thấy được vóc người thướt tha mềm mại.

Có thể nói là một đôi bích nhân nếu như mặt chú rể trông sinh động hơn, mang sắc thái vui mừng, không phải mặt vô biểu tình như đầu gỗ.

Ta tận lực cúi đầu, không dám nhìn nữa. Lúc này, cần phải tránh nghi ngờ. Nhưng bà hỉ bên cạnh lại cao giọng:

“Xin hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương chúc phúc cho tân nhân!”

Chúc phúc sao? Việc này. . . Không phải là sở trường của ta. Lúc sau Hàn vương bên cạnh liền ho khan một tiếng, rồi sau đó cao giọng:

“Trẫm chúc biểu đệ cùng biểu muội cuộc sống mỹ mãn, con cháu đầy nhà.”

Hàn vương không nói tên Qua Tử huynh, ngược lại gọi hắt một tiếng “biểu đệ”, chính là cho Tần thượng thư, cũng chính là cho dựng hắt thể diện to lớn, Tần thượng thư về mặt uy nghiêm khắc chế không được lộ ra vui mừng, trong mắt tinh quang bạo phát.

Xem ra Hàn vương lên ngôi, không có lời đồn đãi gì chính là nhờ Tần thượng thư sâu không lường được ủng hộ a. Hàn vương nói xong, liền đến phiên ta. Ta cũng ho khan một tiếng, học theo nói:

“Bổn cung chúc biểu đệ sau này tiền đồ như gấm. Chúc đệ muội sớm sinh hán tử.”

Vừa dứt lời, liền thấy toàn trường im lặng. Mọi người đều dùng ánh mắt ngỡ ngàng nhìn về phía ta, ta ngẩn ngơ. Sau đó mới kịp phản ứng. Tựa hồ. . . ta vừa mới nói sớm sinh hán tử. . . mà không phải sớm sinh quý tử?

Sinh sớm hán tử. . . Ý tứ chính là muốn một nàng dâu mới cưới đi trộm đàn ông sao? Không phải là nguyên rửa người ta sao. . .

Vội vàng ho một tiếng, thay đổi biểu cảm, giọng vô cùng đoan chính nghiêm túc nói:

“Bổn cung vừa rồi nói nhầm, là sớm sinh quý tử chứ không phải. . .”

“Đủ rồi.” Cổ tay đau xót, giọng nói Hàn vương truyền đến, sau đó hần nói:

“Khụ khụ, đưa tân nương vào động phòng đi. Hôm nay thân thể hoàng hậu khó chịu, liền hồi cung trước đi.”

Được rồi. . . Thân thể khó chịu thì khó chịu. . . Ta đây cho dù sanh long hoạt hổ cũng phải giả bộ làm Đại Ngọc muội muội. . .

Cơ hồ lời Hàn vương vừa nói xong, toàn điện liền náo nhiệt. Nhưng nghe một câu “Tân lang đưa tân nương vào động phòng”, được rồi. . . thế giới rất cuộc thanh tĩnh.

Thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ta cảm thấy trước khi Qua Tử huynh đưa tân nương vào động phòng, như có như không nhìn ta một cái, trong mắt tựa như có thâm ý. Ta không rảnh mà quan tâm, chỉ vì cổ tay ta vẫn bị băng sơn vương gia nắm lấy.

Trên kiệu hồi cung, Hàn vương vẫn nghiêm mặt không nói gì. Ta nghĩ, vốn là lỗi của ta, liền tươi cười nói:

“Người. . . Tức giận sao?”

Hàn vương không đáp. . . Một lúc sau, khi ta ở trên kiệu sắp ngủ thiếp đi thì hần giống như than thở nói:

“Xuân Tiêu. . . Ta nên làm gì với nàng bây giờ?”

Làm gì bây giờ? Mắng sao? Nhíu mày, câu “mắng sao” vừa bật lên, hần vừa bực mình vừa buồn cười nhìn ta một cái, rồi sau đó mi mày giãn ra nói:

“Xuân Tiêu, ta không thể chờ được đại hôn của chúng ta.”

Đại hôn. . . Ý tứ của Hàn vương. . . Không phải là tối nay muốn cùng ta. . .? Không, kiên quyết không thể cho hần đề!

Ta nhíu mày, có chút rối rắm nhìn Hàn vương nói: “Hoàng thượng. . . Tối nay ta không thể thị tẩm. . .”

Hàn vương khẽ nhíu mày nói: “Vì sao?”

Cụp mắt, ta dị thường thành khẩn nói: “Hoàng thượng, đại di mục của ta tới.”

“Đại di mục?!” Chỉ thấy mắt Hàn vương khẽ híp, rất có mấy phần nguy hiểm nói: “Hiểu Hiểu. . . Người lớn lên bên cạnh ta, ta không nhớ rằng người có người thân, càng chưa từng nghe người có dì.”

Mẹ nó. . . Quả nhiên. . . Khoảng cách thời đại thật không dễ vượt qua. Bĩu môi, ta không thèm đếm xỉa. Cúi đầu xuống, ta nói to: “Hoàng thượng, kinh nguyệt của ta tới, tối nay người nên lật bài tử của người khác!”

82. Chương 82

Hàn vương trầm ngâm một lúc lâu sau đó mở miệng nói:

“Vậy nên nói đại di mục tới, cũng chính là kinh nguyệt?”

Trong thanh âm khàn khàn của Hàn vương mang theo một chút lúng túng cùng không đành lòng. Ta gật đầu, lại gật đầu, mở to mắt nói:

“Vậy nên tối nay hoàng thượng nên lật bài tử của phi tử khác.”

Nói hết, không biết tại sao, cổ kiệu chấn động, ta lập tức liền ngã về phía Hàn vương, Hàn vương đỡ lấy ta, kéo ta vào trong lòng, than thở:

“Nhưng Hiểu Hiểu, ta lật bài tử của tất cả cung phi trong hậu cung, lần nào cũng là tên của nàng.”

Đòi mạng a! Giọng nói khàn khàn mang theo dực vọng vang bên tai ta, thân thể không khống chế được tê dại, không thể không nói Hàn vương lời ngon tiếng ngọt cùng thủ đoạn đều rất cao. Khiến cho tâm một nam nhân giả nữ nhân ta đây dao động.

Lùi lại, ta nói:

“Cám ơn hoàng thượng nâng đỡ, thế nhưng thân thể nô tì ngày hôm nay vô cùng khó chịu, không cách nào chịu được cương chiều của hoàng thượng.” Hàn vương nghe vậy khẽ “Ân” một tiếng, bàn tay vào kéo ta vào trong lòng, cứ như vậy ôm lấy.

Vào cửa cung, ta trở về Tuyền Lan điện, hần trở về Trọng Hoa điện. Thở nhẹ một hơi, giờ này hần Qua Tử huynh đang động phòng hoa chúc, lòng dâng lên chút mất mát, chẳng lẽ, ta thật sự có chút thích Qua Tử huynh sao? Nhưng điều không đáng tin nhất trên đời, chính là nam nhân ở trước mặt người thể thốt.

Ăn xong cơm tối, ta lên giường ngủ. Đến nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, bụng đau vô cùng, lúc này cảm thấy phía dưới nóng nóng, ngửa mặt lên trời thở dài. Không thể nói bữa a, đại di mụ tối thật?

Thiên a, mấy ngày này hàng tháng không thua gì lằng trỉ. Ta đang định gọi Nhã Ca mang chút băng vệ sinh tới, liền thấy một bóng đen thoáng qua bình phong bên trong phòng. Có người phía sau, rốt cuộc là ai?!

Trái tim ta như sắp rơi ra, thở mạnh cũng không dám. Thế nhưng không nhịn được nữa, ta hô lớn:

“Người nào núp ở đó! Mau ra đây!”

“Hiểu Hiểu, nàng tỉnh rồi?”

Một thanh âm hơi khàn mang theo mỗi mệ, theo đó là một bóng dáng vàng đi vào. Vỗ vỗ ngực, ta đè xuống cảm giác sợ hãi, ngẩng đầu hung hăng lườm Hàn vương một cái. Tức giận nói:

“Người núp ở đó làm gì! Không biết sẽ hù chết người a?!”

Hàn vương cười khê, đi tới ngồi lên giường, vén chăn lên chui vào, ôm ta vào lòng thật chặt. Sau đó hần mới nói:

“Hiểu Hiểu, ta vừa mơ, mơ thấy nàng rời bỏ ta đi cùng người khác. Ta không yên lòng, vì vậy tới đây xem một chút. Thật tốt, thì ra nàng vẫn ở đây.”

Chỉ vì không yên lòng, nên đêm hôm khuya khoắt liền vút phi tử tẩm sang một bên, đi tới chỗ ta sao? Mặc dù, ta thật sự có ý định sau này nhất định phải bỏ hần rời khỏi hoàng cung, nhưng không biết tại sao, nghe hần nói như vậy thì tim vẫn đau một chút, hần là ta đang cảm thấy hổ thẹn, cả người liền rúc vào trong lòng hần. Bàn tay Hàn vương ôm chặt hơn, khẽ cười nói:

“Hiểu Hiểu, chúng ta sớm ngủ lại đi.”

Vừa nghe “Ngủ lại” ta mới nhớ có chuyện trọng yếu chưa làm, vội vàng đẩy Hàn vương ra, ngẩng đầu cười nói:

“Không, ta. . . ta phải đi tiểu tiện.”

Nói dứt người, liền “vút” một cái vọt ra ngoài. Thật là, máu chảy thành sông còn có thể ngủ sao? Dầu gì cũng nên đem cái băng vệ sinh trước mới được!

Sau khi thay xong, ta quay lại giường, khi Hàn vương ôm ta thật chặt thì bụng không hề cả thấy đau. Một đêm ngủ ngon, sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn Hàn vương nằm bên cạnh tươi cười, không biết tại sao, tâm mềm hơn vài phần.

Thân thể hướng nơi ấm áp cọ cọ. Ta hạ mắt, sau đó lại ngủ tiếp. Khi ta tỉnh lại lần nữa thì mặt trời đã lên cao, Hàn vương không có ở đây, chắc hần đã vào triều. Sau khi rời giường, đối mặt với ánh mắt mập mờ không rõ của các cung nữ, ta chỉ cảm thấy buồn bực. Rửa mặt mặc quần áo, liền nghe Nhã Ca nói:

“Nương nương, hoàng thượng nói ngài kinh nguyệt tới rất mệt mỏi, sáng sớm đã sai ngự trù làm một thang thập toàn đại bổ, nói sau khi ngài tỉnh nhất định phải bảo ngài uống, nhưng ngài ngủ cho đến bây giờ, cho nên nhóm cung nhân vẫn thay nhau hâm nóng cho ngài. Bây giờ ngài có muốn uống không?”

Nói xong, một tiểu cung nữ áo hồng theo đó bưng một chén canh đen kịt tới. Mùi thuốc bắc cay mũi làm ta muốn nôn, canh thập toàn đại bổ? Hừ, nghe tên cũng biết không phải là đồ ăn bình thường. Nhưng nếu thật sự có thể giúp bụng không đau nữa, vậy cũng tốt. Cho nên ta bịt mũi rồi uống vào.

Uống xong, không biết là tác dụng tâm lý, hay là tác dụng thật của thuốc, ta cảm thấy cả người tốt hơn rất nhiều. Mấy ngày sau, Hàn vương không biết làm sao, buổi tối vẫn ở chỗ ta, không làm cái gì, thậm chí cũng không động tay động chân, chỉ ôm ta ngủ. Còn có canh thập toàn không bỏ kia, vẫn không thể thôi, mỗi lần tha thiết nhìn Hàn vương, bịt lỗ mũi vẫn không thể uống xong canh kia thì ta đều cảm thấy buồn nôn.

Cứ như vậy qua bốn năm ngày, máu dần dần ít đi. Ta nghĩ đại di mụ nán lại đã lâu muốn rút lui. Vậy mà, ta còn chưa hững bao lâu, trong lòng liền thấy buồn phiền, nếu đại di mụ thật sự rời đi, vậy sau này ta cũng không có lý do để cự tuyệt thị tẩm. Nhưng là. . . Chẳng lẽ cứ nằm trên giường mở hai chân mặc hần quyền quyền xoa xoa sao?

Liền có cảm xúc ảo não dâng lên, khiến cho ta không biết nói gì chính là, khi ta có loại ý nghĩ này, cũng không còn chán ghét như bình thường nữa. Hâm cha! Chẳng lẽ ta bị thủ đoạn vô về của Hàn vương dụ dỗ?

Nhìn mặt trời bên ngoài đã ngã về tây, có lẽ trời đã sắp tối. Ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Rốt cuộc phải nghe theo ai đây? Suy nghĩ lung tung, ta nằm trên tháp lặn qua lộn lại. Một lòng suy nghĩ nên làm thế nào để ứng phó vấn đề tối hôm nay, đang nghĩ vậy thì bạch quang chợt lóe, một thanh kiếm đặt trên cổ ta, chỉ cần ta nhúc nhích, kiếm sẽ cửa vào yết hầu, ta liền đi đời nhà ma.

Trợn to hai mắt nhìn thân kiếm màu bạc kia vài giây, nhìn lưỡi đao sắc bén trong chốc lát, hàn quang thiếu chút nữa đã làm ta hoa mắt, được rồi, rốt cuộc có thể xác định đây là kiếm thật chứ không phải giả. Ta về mặt đưa đám, run rẩy nói:

“Thích khách đại gia, trân bảo trong phòng tùy người lấy, chỉ cần lưu cho ta đường sống là được.”

Trong lòng vô cùng hối hận, cung nhân toàn Tuyền Lan điện, nữ cùng bất nam bất nữ cũng có gần hai mươi người, hai mươi ánh mắt đều ở đây, còn không trông coi được một cung điện, cư nhiên để thích khách tiến vào! Chẳng lẽ là có quỷ bên trong? Rốt cuộc là Hứa Từ hay thái hậu? Thời điểm ta đang phỏng đoán, phía sau liền truyền đến giọng nam trong trẻo:

“Quay đầu lại!”

Thanh âm này, dường như rất quen tai a? Ta khẽ động thân né tránh kiếm, rồi sau đó quay đầu lại. Đến khi thấy rõ bộ dáng người sau lưng, liền cả kinh! Người này! Sao lại là tiểu hoàng đế?

Không phải tiểu hoàng đế mất tích sao? Sao đột nhiên lại ở đây? Hơn nữa còn cầm kiếm chìa vào ta? Hoàng hốt, tiểu hoàng đế này chắc chắn nghĩ ta cùng Hàn vương đoạt đế vị của hắn, lời biện bạch trong lòng liền thốt ra:

“Tiểu hoàng đế?! Ngôi vị hoàng đế của ngươi bị đoạt mất không liên quan đến ta, là do lão nương của ngươi cùng Hàn vương làm.”

Chỉ thấy tiểu hoàng đế nhíu mày, nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương thật đúng là mau quên, đã quên mất Dạ lang quân ta. . .”

Dạ lang quân! Lòng buông lỏng, tươi cười nói:

“Sao có thể a, ha ha, Xuân Tiêu sao có thể quên Dạ lang quân đây? Dầu gì chúng ta quen biết đã lâu, hắc hắc. . .”

Nói dừng lời còn vỗ vai Dạ lang quân một cái, vô cùng hữu hảo. Chắc chắc, thích khách đại nhân không tới, ngược lại hái hoa tặc đại nhân tới! Chẳng qua tình cảnh này. . . Hắn không theo Cửu cô nương sao, tới chỗ ta, còn cầm một thanh kiếm, rốt cuộc là vì sao?

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Dạ lang quân, mi gian toát lên vẻ tiêu điều, thật sợ rằng tay hắn run một cái liền cắt phải yết hầu ta. Trong lòng nôn nóng, ta cuống quýt cười nói:

“Dạ lang quân, Dạ đại gia. Ngài có gì cần nói! Dịch kiếm này ra một chút, không cần thật ngộ thương sẽ không hay!”

Dạ lang quân hừ lạnh một tiếng, nhìn ta cười hết sức khinh miệt nói:

“Nhất gan sợ phiền phúc không có cốt khí lại chân chó, thật không biết người như hần, lại có thể thích loại nữ nhân như ngươi!”

Nhìn Dạ lang quân trừng mắt lạnh lùng, ta không khỏi kinh ngạc. Người này! Sao lại chua như vậy? “Hần” trong miệng hần rốt cuộc chỉ Hành Cửu hay Hàn vương? Dựa theo vị chua nồng nặc như vậy, người hần nói không thể nghi ngờ là Hành Cửu, nhưng một từ “thích” của hần, người này lại là Hàn vương.

Vậy rốt cuộc là ai? Ta im lặng không lên tiếng, không có biểu tình gì nhìn hần, đang đợi hần nói tiếp. Hần quả nhiên không thất vọng, chẳng qua chán ghét nhìn ta một cái, rồi sau đó nói tiếp:

“Xuân Tiêu, ngươi cảm thấy Hàn vương thế nào?”

Oh! Thì ra người hần nói là Hàn vương, thế nhưng hần có tình yêu mới từ khi nào? Vậy Hành Cửu phải làm sao? Đáng thương cho hài tử Hành Cửu, ngươi cứ như vậy bị tình lang ruồng bỏ. Đối diện với ánh mắt của Dạ lang quân, ta thật sự không biết trả lời hần thế nào!

Đã xác nhận Hàn vương là người trong tim hần, hần lại hỏi ta cảm thấy hần thế nào, ta phải nói gì? Chẳng lẽ nói hảo? Nhưng Dạ lang quân sẽ không ghen ghét lập tức chém ta chứ? Nhưng nếu ta nói không tốt, như vậy chính là cho hần một bạt tai, nói ánh mắt hần không tốt sao.

Ta đang rối rắm, mà Dạ lang quân hiển nhiên đã nhìn thấu, ngay sau đó phát tay nói:

“Được rồi, ngươi không cần trả lời! Ta nói với ngươi, ngươi cần ghi nhớ! Hàn vương đối với ngươi thật lòng, ngươi phải ngoan ngoãn theo hần, không được nghĩ đến người khác!

Xuân Tiêu cô nương là người thông minh, ý của ta, ngươi cũng hiểu chứ? Nếu không. . . Đừng trách ta. . .”

Ta nhìn hần lại muốn vùng trường kiếm lên, vội vàng gật đầu giống như con gà mổ gạo đáp:

“Ta hiểu! Ta hiểu!”

Thấy thế Dạ lang quân rút tay về, rồi sau đó lại hướng ta lạnh lùng nói một câu “Xuân Tiêu cô nương chớ quên những gì ta nói hôm nay a!”

Gật đầu, không biết tại sao, dâng lên cảm giác buồn nôn, khổng chế không được nôn ra, nôn xong, mới phát hiện chân muốn nhấc đi của Dạ lang quân đột nhiên dừng lại, hần nhìn ta, vẻ mặt phức tạp. Rồi sau đó giọng trầm xuống nói:

“Chẳng lẽ ngươi mang bầu?”

Mẹ nó! Có thai sao! Không phải, chính là do uống nhiều canh thập toàn đại bổ quá mà thôi!!

83. Chương 83

Ta lắc đầu, đối diện với vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc của Dạ lang quân, một mực lắc đầu, chỉ thấy sắc mặt hơi trầm xuống của Dạ lang quân lại càng trầm xuống. Trong ánh mắt là lãnh khí rét lạnh nói:

“Xuân Tiêu cô nương, ngươi không cần phủ nhận như thế, có chính là có!”

Mẹ nó! Tại sao lại thế? Lão tử rốt cuộc như thế nào? Đại di mục hành hạ người ta vừa mới đi, làm sao có thể có! Dầu gì cũng là người thế kỷ hai mốt được học tập khoa học phổ cập, có kinh nguyệt sẽ không mang thai, thật sự coi lão tử là kẻ ngu sao!!

Mặt sa sầm, giờ phút này ngay cả trong tay hần là trường kiếm đáng sợ, ta cũng không thể nhịn nổi. Nhíu mày, ta cười vô cùng lạnh nhạt nói:

“Dạ lang quân có ý gì? Có chuyện gì không cần ngại cứ nói rõ!! Cần gì che dấu làm cho lòng người ám ức?”

Chỉ thấy cặp lông mày sắc bén như kiếm của hần ẩn chứa thương tâm cùng buồn bã, giống như cố gắng đè nén thanh âm phẫn uất nói:

“Xuân Tiêu cô nương, người thật ra không cần sợ như vậy, hài tử của A Cửu, dĩ nhiên cũng là hài tử của ta, ta sẽ để cho hắn sống.”

Nói xong, vọt người một cái, biến mất trong khoảnh khắc giống như rất nhiều lần trước kia, lưu lại một mình ta ngơ ngác tại chỗ.

“Cách lão tử!”

Nhớ lại vẻ mặt phẫn uất như bị người thứ ba xen vào của Dạ lang quân, còn có từng câu từng chữ ngụ ý rằng người thứ ba là ta thì ta cảm thấy trong lòng khó chịu. Rốt cuộc không nhịn được mắng hắn, rốt cuộc là hắn trúng gió gì chứ!

Trong bụng đang hỏi thăm tổ tông của hắn một lượt, liền thấy Hành Cửu một thân hồng nhẹ nhàng đến trước mặt ta, khóe môi Hành Cửu mang theo nụ cười lười nhác, trong cặp phương mâu tràn ngập ý cười.

Hắn đầu tiên nhìn ta một lúc lâu, sau đó mới mở miệng, vui vẻ nói:

“Xuân Tiêu, Dạ lang quân hắn không động kinh, chẳng qua hắn cho là người mang thai hài tử của ta mà thôi!”

Ta phi! Hành Cửu đột nhiên nói những lời này làm cho ta lập tức ghen hờn. Ta mang thai hài tử của hắn? Đại di mục đáng ghét kia vừa đi, hơn nữa chúng ta chỉ tiếp xúc qua ngôn ngữ, chẳng lẽ liền có thể mang thai? Hai người kia, thật đúng là thần logic!!

Nuốt nước miếng, đợi khi hô hấp thông suốt, ta mới nhìn hắn cười hết sức nhếch nhếch nói:

“Hành Cửu, thì ra người cũng vậy!!”

Thì ra bệnh động kinh cũng sẽ lây. Chỉ thấy Hành Cửu đột nhiên co quắp khóe miệng, im lặng nhìn ta, sau đó cười cười khó hiểu, nhú mày tà liếc nhìn ta:

“Việc này không nói, bây giờ nên nói chính sự đi Xuân Tiêu.”

Chính sự? Người này còn có thể có chính sự gì? Ta cực kỳ khinh thường liếc hắn một cái. Chính sự trong mắt hắn, chính là xem ta xui xẻo như thế nào. Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, vẻ mặt người kia lập tức nghiêm chỉnh, giơ bàn tay nắm chặt tới trước mặt ta rồi mở ra, lộ ra một viên thuốc màu đỏ như máu bên trong, rồi sau đó lại thả viên thuốc vào trong bàn tay ta, trầm ngâm một phen, sau đó mới nói:

“Tiêu Hàn, đêm động phòng của người cùng Tiêu Hàn mấy ngày sau, ta muốn lúc người uống rượu giao bôi nhất định phải đem thuốc này cho Tiêu Hàn uống.”

Hắn nói “Ta muốn người nhất định”. . . Mà không phải “Làm giúp ta”. . . Trong lòng đột nhiên cảm thấy bức tức. Hắn chắc chắn ta sẽ làm theo lời hắn sao? Nếu không thì sao? Ta nhú mày nhìn hắn, cười hết sức tà khí nói:

“Hành Cửu, viên thuốc người đưa có tác dụng gì?”

Hành Cửu nghe vậy cười một tiếng, cặp phương mâu giống như thờ ơ nhìn ta rồi nói:

“Thế nào. . . Xuân Tiêu bây giờ đề phòng cẩn thận như vậy, chẳng lẽ sợ ta sẽ hại người hay sao. . . Hơn nữa. . . Người quên mất mục đích mình vào cung, đối với Tiêu Hàn đã động tâm?”

Yên tâm đi, không nên nghĩ bấy bọ, thuốc này chỉ làm cho người tạm thời hôn mê mà thôi. Chúng ta đến bây giờ đều cùng một phe, Xuân Tiêu, sao ta có thể hại người?”

Nghe lời này xong ta thoáng yên lòng. Đúng vậy, ta cùng với Hành Cửu cho tới bây giờ đều là hai con châu chấu trên một sợi dây [1], nhưng nghĩ tới Hàn vương gần đây đối với ta ôn nhu chăm sóc, ân cần cùng lấy lòng, ta đột nhiên không muốn nghe lời của Hành Cửu, cũng không muốn làm theo lời hắn.

[1] Ai cũng đừng nghĩ trốn tránh, nếu chết thì cùng chết, sống thì cùng sống.

Lòng người đều làm từ nhục, người khác đối với ta tốt thì ta sẽ ghi nhớ. Làm sao có thể chặn ngang một đao ở sau lưng? Tựa hồ nhìn thấu sự rối rắm cùng không muốn trong lòng ta, Hành Cửu cười lạnh, cặp phương mâu nhìn ta một lúc lâu, khẽ thở dài một hơi, sau đó chỉ nói:

“Thuốc này người cứ tạm cầm trước, sớm muộn gì cũng sẽ dùng!”

Nói dứt lời, cả người hần liền chui vào trong vòng tay, chỉ còn mình ta, ngẩn ngơ tại chỗ, đáy lòng dâng lên dự cảm xấu. Hành Cửu hôm nay tại sao lại cường thế như vậy. Hơn nữa, vì sao hần nhất định phải nhằm vào Tiêu Hàn? Nghĩ tới mấy đêm đau bụng kia, tay Hàn vương đặt trên bụng ta xoa cho hết đau. . .

Lòng liền dấy lên cảm xúc mãnh liệt, bàn tay nắm thật chặt viên thuốc, ta thật sợ ta không hạ thủ được. Trở lại thân nam nhi thật sự trọng yếu như vậy sao? Lúc này ta, rõ ràng cũng đang mê muội.

Một đêm sau, suy nghĩ hỗn loạn cuối cùng lắng xuống, sáng sớm tỉnh lại, nhìn dung nhan kiều mỵ trong gương đồng, ta không khỏi thành thói quen, hướng về phía gương ngẩng nhìn, thưởng thức giai nhân lệ chất thiên thành (xinh đẹp trời sinh) trong gương. Lúc phản ứng kịp rồi cuộc mình đang làm gì thì trên trán đã toát ra giọt mồ hôi to như hạt đậu. Rồi cuộc ta đây bị làm sao? Là bị đám cưới của Qua Tử huynh kích thích? Hay là. . . bị trúng tà?

Đến giờ Ngọ, có gió nhẹ khoan khoái, khí trời đầu thu, ngay cả không khí cũng hợp lòng người hơn nhiều. Ta sai cung nhân lấy nhuyễn tháp và bàn ra, tựa vào cây đa trong viện. Ta rảnh rỗi nên muốn luyện chữ, trải rộng giấy tuyên thành, mài mực nước, muốn cảm thụ một chút mùi mực in thơm mát của sĩ tử cổ đại.

Tay cầm bút viết mấy hàng chữ, dĩ nhiên chỉ là một chút chữ giản thể. Không nghĩ tới viết viết lại tìm được cảm giác luyện thư pháp lúc nhỏ, mực nước tung bay, hạ bút nhanh chóng.

Ta đang nhập thần viết, một bàn tay thành linh nắm lấy cổ tay ta, rồi lại cầm lấy tay cầm bút của ta, rồi sau đó theo cổ tay ta di chuyển cây viết đầy mực nước, ở trên giấy lưu lại chữ. Lúc sau, một chữ phồn thể hiện ra. Ta nhìn nhưng xem không hiểu.

Cầm thấy vô cùng nghi hoặc, chẳng lẽ Hàn vương viết ẩn ngữ gì chăng? Sau đó nghe thấy tiếng bật cười sáng lạng, thanh âm Hàn vương lộ ra chút khoái ý nói:

“Hiếu Hiếu, đây là tên ta, nàng viết lại một lần đi.”

Được rồi, viết thì viết, chỉ là ta có chút kỳ quái tại sao hần lại muốn ta viết tên hần. Phất tay, hạ bút vô cùng nghiêm túc, sau khi viết xong, mặc dù kiểu chữ cũng coi như ngay ngắn, nhưng so sánh với chữ của hần, rõ ràng cũng không bút phong hòa bút cốt. Thật đúng là không cùng một cấp bậc. Hần là cấp bậc thi họa đại sư, ta đây trình độ của đứa bé vừa cầm bút lông.

Có chút thất vọng thở dài, ngửa đầu nhìn về phía Hàn vương, thấy giờ phút này tuấn mi của hần giãn ra, tựa hồ tâm tình rất không tệ.

Hần nắm tay ta, nét bút qua lại viết hai chữ, ta nhìn, không phải là hai chữ “Hiếu Hiếu”? Mà là chữ “Hiếu” bên cạnh chữ “Hàn”, nhìn hài hòa như vậy, tựa như vốn cùng chung một chỗ.

Hiếu rõ ý tứ của Hàn vương, ta cup mắt im lặng, nam nhân này sau khi lên ngôi hoàng đế, mỗi lần ở lại trong điện ta, tựa hồ mỗi hành động đều thể hiện yêu thương.

Chẳng lẽ hoóc-môn dư thừa? Hay đang ở kỳ động dục? Người không lui đến chỗ một đám người xinh đẹp như hoa ở hậu cung, ngày ngày đều bắt gặp xuất hiện ở chỗ ta, vì sao a?

Im lặng, ta không thèm đếm xỉa. Chỉ thấy Hàn vương duỗi tay, đột nhiên từ chỗ ta rút ra giấy tuyên thành có chữ. Sau khi nhìn rõ, vẻ mặt hần bất chợt ngưng trọng. Lập tức liền đưa chữ kia tới trước mặt ta.

Ta ngẩng đầu không hiểu nhìn hần, mới phát hiện mặt hần lạnh như băng, mới vừa rồi còn nhu tình, giờ phút này đột nhiên liền đột ngột mưa gió? Hàn vương đại nhân, chẳng lẽ ngài đang biểu diễn biến sắc mặt?

Hần tức giận nói:

“Đây là chữ biểu đệ! Xuân Tiêu, biểu đệ đã thành thân. Nàng vì sao vẫn không quên? Các người. . . Các người vì sao còn lén lút vụng trộm? Xuân Tiêu, nàng là nữ nhân của ta, là hoàng hậu ta khâm định, là nữ nhân bên cạnh ta cùng ta hưởng thụ giang sơn!! Xuân Tiêu, hành động của nàng, muốn đẩy ta đến chỗ nào?”

Nhìn mặt mày Hàn vương tràn đầy tức giận, vẻ mặt dữ tợn, ta trong nháy mắt không biết làm sao, hấn như vậy, giống như một giây sau sẽ giết ta, chẳng lẽ đây là kịch “Thiên gia ân sủng” diễn trên tv? Gần vua như gần cọp, cho nên ôn nhu kia tới nhanh, đi lại càng nhanh hơn?

Đối mặt với hấn giờ phút này, thân thể ta không tự chủ lùi vài bước, thật sự sợ hấn mất khống chế, thế nhưng rốt cuộc tờ giấy kia viết cái gì?

84. Chương 84

Nhìn sắc mặt Tiêu Hàn đột nhiên ngưng trọng, trong lòng ta vô cùng kinh hoảng, nhưng lại có chút không hiểu, vì vậy ta ngẩng mặt lên nhìn thẳng Hàn vương nói:

“Hoàng thượng, có chuyện gì vậy? Tờ giấy này có vấn đề sao? Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

Nghe vậy, mặt Hàn vương càng thêm xanh mét. Cặp mày kiếm dựng ngược, chòng chọc nhìn ta, rồi sau đó cầm giấy tuyên thành lên, đọc: “Một ngày không thấy, như cách ba thu. Xuân Tiêu, ở trong cung dù có chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, bảo trọng, đợi ta chuẩn bị tốt, sẽ đến đón người.”

Quả nhiên giống lời Qua Tử huynh sẽ nói, cũng là chuyện hấn sẽ làm, buông xuống bản khoản trong lòng, không phải là Qua Tử huynh lên sai người mang giấy vào, kết quả ta còn chưa nhìn, đã bị đuôi mắt của Hàn vương phát hiện?

Qua Tử huynh à Qua Tử huynh, người cũng đã lập gia đình, chuyện này cần gì phải nhớ mãi không quên chứ? Cho dù hôm nay người đưa ta ra ngoài thì sẽ thế nào? Cuộc sống ngoài hoàng cung, cũng sẽ không hơn, ta cũng không muốn bị Hàn vương truy sát. Có chút chột dạ quay đầu đi, không dám nhìn về mặt thịnh nộ của Hàn vương nữa, trong lòng nghĩ, nam nhân này. . . Sẽ không nhẫn tâm đem chúng ta ngâm lồng heo chứ?

Nhìn thấy hành động tránh né của ta, ánh mắt Tiêu Hàn càng rét lạnh, ở trong đó như đang bùng lên ngọn lửa mãnh liệt (câu này không vô lí đâu nhớ).

Lúc đó, ta nghĩ, dầu gì lão tử cũng đã từng là nam nhân, tất hiểu cảm giác bị đội nón xanh vô cùng nhục nhã. Cảm giác bị người yêu cùng huynh đệ phản bội, nếu hấn còn nghĩ lung tung nữa, không biết sẽ phát triển theo hướng nào.

Vì vậy, ta cuống quýt giải thích:

“Tiêu Hàn, tờ giấy người cầm trong tay không liên quan tới ta, từ trước đến giờ ta chưa từng xem qua, có lẽ là có cung nhân để sai?”

Nói xong ta liền cúi đầu xuống, thật sự ngay cả ta cũng không tin lời mình.

Tiêu Hàn nghe vậy hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt sắc lạnh rơi vào trên người ta, mang theo vô tận ý vị.

“Xuân Tiêu, tốt nhất nàng nên quên biểu đệ. Nếu không. . .”

Lời nói rõ ràng là uy hiếp, không cần nói cũng biết. Sau đó hấn xoay người xé rách tờ giấy, nổi giận dùng dùng rời đi làm ta cảm thấy vô cùng buồn bực. Chẳng lẽ có kẻ tiểu nhân lên hại ta sao lưng sao?

Nếu Qua Tử huynh thật sự đưa tới, vì sao không ai đưa cho ta xem trước? Nhưng. . . Xem ra, những ngày thư thả hấn đã kết thúc.

Mấy ngày sau, Hàn vương không đến chỗ ta, cho đến buổi tối trước trung thu ba ngày. Hôm đó, ta ở trong Tuyền Lan điện thấy một người.

Nhìn người đó một thân đầy máu nhưng lại loáng thoáng có thể thấy được bộ dáng trẻ tuổi thanh tú, là người hầu thiếp thân của Qua Tử huynh, là người vài tháng trước thấy ta cùng Đoàn Tu và Lục thị lang từ bên ngoài trở về mở miệng nói:

“Cô nương sau này nên cách xa các đại nhân một chút, kết bạn đi chơi cũng không nên làm tiếp. Thiếu gia nhà ta gần đây vì hạnh phúc tương lai với cô nương mà ra sức, hàng ngày trở về phủ chuyện đầu tiên chính

là quấy rầy lão phu nhân, muốn sớm rước cô nương vào cửa, thiếu ra như thế, cô nương sau lưng không thể làm ra loại chuyện này.” - thiếu niên kỳ quặc bảo vệ chủ.

Lúc này, hắc quỷ bò dưới chân ta, hay tay kéo lấy ống quần ta, vẻ mặt tràn ngập bi thương nói:

“Xuân Tiêu cô nương, công tử nhà ta. . . đi”

Đi? Có ý gì? Hắc đi nơi nào chơi bởi trăng hoa sao? Thế nhưng hắc thật ích kỷ a, đi chơi mà cũng không gọi ta, đợi sau này, ta nhất định quở trách hắc một phen.

“Trong cung phái ngự y tới, là do tim đập quá nhanh mà chế! Thế nhưng công tử nhà ta thân thể khỏe mạnh! Làm sao có thể đột ngột đi như vậy? Hơn nữa trên thi thể còn không có bất kỳ dấu vết trúng độc nào. Mọi người nói hắc bệnh chết, nhưng tiểu nhân cẩn thận xem xét người hắc, phát hiện đằng sau gáy có một cây ngân châm. Một châm đoạt mạng.

Xuân Tiêu cô nương, công tử nhà ta chết không minh bạch. Là bị người hại chết!! Thiên hạ này ngoại trừ thánh thượng nuôi một đám ám vệ, còn ai có thân thủ tốt như vậy?

Cô nương a!

Công tử nhà ta đầu gì cũng từng có tình nghĩa. Người nếu có lương tâm, nhất định phải báo thù cho công tử nhà ta!! Nếu như Mãn Phúc ta có mắt như mù, người chính là một nữ nhân độc ác! Vậy thì ta liền trời người đến trước mặt hoàng đế lĩnh thưởng!”

Người ta khẽ run một cái, một lúc lâu mới hiểu rõ rốt cuộc hắc nói gì. Trịnh trọng gật đầu với hắc, cả người cảm thấy mềm nhũn vô lực. Cường chế trấn định một lúc lâu, ta mới mở miệng, đối với Hành Cửu đứng sau lưng Mãn Phúc, thờ ơ lạnh nhạt nói:

“Hành Cửu, người dẫn hắc ra đi. Có thể đi vào không dễ dàng, lúc này, chắc hắc cửa cung đã phong tỏa không thể ra được.”

Hành Cửu mang theo Mãn Phúc ra ngoài. Ta đi ra khỏi phòng, ngồi một mình trước một tảng đá ở Tuyền Lan điện, nhiệt độ của tảng đá, cũng không thể lạnh bằng lòng ta. Nhớ tới một câu nói vài hôm trước khi Hàn vương tức giận:

“Nàng tốt nhất nên quên hắc, nếu không. . .”

Nếu không. . . Sẽ như bây giờ sao? Tiêu Hàn! Lòng dạ người quả thật độc ác! Hắc là biểu đệ, thân nhân của người! Người sao có thể xuống tay. Vì một tội danh vô căn cứ, người cứ như vậy tàn nhẫn ra tay? Bởi vì người quá để ý ta, quá yêu Xuân Tiêu, hay vì người nắm cả thiên hạ trong tay nên không chịu nổi phản bội?

Ta một mình ngồi trên tảng đá, những gì trải qua cùng Qua Tử huynh trước đây hiện lên trước mắt. Ta nghe thấy hắc nói:

“Xuân Tiêu, người là người duy nhất hiểu ta.”

“Xuân Tiêu, ta sẽ thuyết phục phụ thân đại nhân, sau này chắc chắn mang tám đại kiện rước người.”

“Xuân Tiêu, ta sẽ đối tốt với người.”. . .

Xuân Tiêu. . . Xuân Tiêu. . . Xuân Tiêu. . . . Trong đầu tất cả đều là những lời nói kiên định của Qua Tử huynh.

Trái tim quặn đau, bất chợt hoảng hốt, rốt cuộc đây có phải một giấc mộng hay không? Lúc Nguyễn Chỉ đi ta khổ sở, nhưng khi nghe bọn họ nói Qua Tử huynh cũng chết không minh bạch như vậy, ta cảm thấy trái tim như bị dao cắt, cơ hồ, như không thể hít thở. . .

Sau lưng đột nhiên có hai bàn tay vòng ngang hông ta. Cả người ngã vào một lồng ngực ấm áp, mùi rượu nồng đậm xông vào mũi. Hàn vương khẽ nói:

“Hiếu Hiếu, để cho ta ôm!”

Thân thể bất động, mặc hắc cứ ôm ta như vậy. Hắc ôm một lúc lâu, mới lẩm bẩm:

“Hiếu Hiếu. . . Người biết không? Biểu đệ đi. . .”

Ta hôm nay đã biết.

“Biểu đệ còn trẻ tuổi như thế, làm sao đột nhiên mất.”

Đúng vậy a, trẻ tuổi như thế, sao người có thể ra tay?

“Hiếu Hiếu, biểu đệ mặc dù hay chơi đùa vẫn chưa nên thân, nhưng ta muốn hấn sau khi thành thân sẽ khá hơn một chút. Không nghĩ tới hấn lại đi nhanh như vậy!”

Cho nên người thật tốt, muốn hấn hoàn toàn hiểu ra, đáng tiếc hấn không thuận theo ý người, cho nên người liền giết hại hấn?

Ta cắn môi không đáp. Chẳng qua nghe lời thương tâm của nam nhân phía sau, cảm thấy ghê tởm đến cực điểm. Tiêu hàn. . . Ta vốn đã dần thay đổi cái nhìn về người, nhưng hôm nay vì sao người lại trở nên như vậy? Khiến cho ta cảm thấy, nghe người nhắc đến tên Tần Duệ, cũng cảm thấy ô uế!! Mà người giờ đây lại tỏ vẻ thương tâm muốn chết, muốn cho ai nhìn đây?

Một đêm này gió thật lớn, ta lẳng lặng tựa vào lòng Hàn vương, nhớ tới mọi chuyện từ khi chuyển kiếp tới bây giờ, cũng chỉ cảm thấy tất cả đều là ác mộng.

Một đêm này, Hàn vương vẫn tựa vào người ta, ôm chặt lấy ta, giống như vô cùng sợ lạnh, hấn vẫn không ngừng nói, nói Qua Tử huynh thật tốt. Một lúc lâu sau, gương mặt đỏ dính vào lưng ta, mơ hồ có nước mắt nóng rục chảy ra.

Khóc sao? Băng sơn nam nhân máu lạnh như vậy sẽ khóc sao? Ta không cho là hấn rơi nước mắt chỉ vì muốn diễn trò trước mặt ta.

Tiêu Hàn, chỉ sợ rằng sau khi đã giết Qua Tử huynh, mới biết quý trọng tình huynh đệ? Mới tỉnh ngộ, cho nên áy náy sao? Thế nhưng, đã sai thì đều phải trả giá. Bây giờ mới sám hối, người không thấy đã muộn sao. Thiếu nợ, cuối cùng vẫn phải trả.

Một đêm này, nhìn ánh trăng đổi màu, dần dần trở nên tròn trịa, ta tự nhủ trong lòng, muốn kết thúc tất nhanh, hết thấy mọi chuyện này, những thứ rối rắm này vốn không thuộc về thời không của ta, chỉ đợi tới mai tìm được điệp kính, khôi phục thân nam nhân, ta tất nhiên sẽ rời đi, sẽ coi như hết thấy mọi chuyện ở nơi này chỉ là một giấc mộng.

Nếu như lúc này ta vẫn còn có thể nói ta là đàn ông, từ trong ra ngoài đều không thích nam nhân, không thích Qua Tử huynh, chỉ là lừa mình dối người. Từ khi bắt đầu, ta đã dần dần có chút thích Tần Duệ? Thích vì hấn không để ý thân phận của ta, thích vì hấn luôn đặt ta ở vị trí thứ nhất, toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Kiếp trước, ta là một hoa tâm đại thiếu, tại sao lại không ngừng việc thay nữ nhân như thay quần áo đây? Ta cũng đã từng tự hỏi mình, bất quá chính là tham luyện nhiệt độ ấm áp của những nữ nhân đó khi ở cạnh ta mà thôi.

Đã nhiều năm không thân cận với cha mẹ, bọn họ giống như không có con trai là ta đây, cho nên ta hết sức khát vọng cảm giác được người để tâm. Qua Tử huynh, ta đã dần dần thích hấn.

Chẳng qua, thích không có nghĩa là yêu. Nhưng bởi vì hấn đã từng là tình nhân của ta. Ta tất nhiên. . . sẽ vì hấn làm chút gì đó.

Như vậy, mới không uống chúng ta từng quen biết, mới không phụ nam nhân thường gọi “Xuân Tiêu Xuân Tiêu” khiến cho ta bận tâm nhưng đồng thời cũng ghi nhớ.

85. Chương 85

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hàn vương vẻ mặt lạnh băng, thế nhưng lại ẩn chứa sự đau đớn khó nén.

Đôi mắt lạnh lẽo dừng trên người ta một lúc lâu, cuối cùng mới nói:

“Nàng cứ ngủ thêm một lúc nữa, ta đi vào triều trước.”

Khẽ gật đầu một cái, ta há miệng ra muốn đáp lại, không biết tại sao cổ họng lại khô khốc, nếu lên tiếng nhất định sẽ rất đau, vì vậy ta hướng hắt chớp mắt, sau đó quay đầu đi.

Hàn vương khẽ thở dài một cái, sau đó xoay người vào triều.

Nhìn bóng lưng lộ ra mấy phần tịch liêu của hân, trong lòng ta liền chua xót khổ sở. Tiêu Hàn. . . Khi có ý thức của nữ nhân, mấy đêm người ôm ta an ổn ngủ, lúc người cầm tay ta viết xuống tên của ta và người, ta cuối cùng đã động tâm.

Nếu như không phải vì chuyện này xảy ra, nếu như chung đụng lâu thêm một chút, có lẽ ta sẽ thật yêu người không chừng, nhưng trên đời không có nếu như, mọi chuyện đã xảy ra.

Lúc này, trong đầu ta liền hiện lên gương mặt của một người nam nhân khác, khóe môi hân luôn hiện lên nụ cười trên tức, Hành Cửu.

Đối với Hành Cửu, thật ra lệ thuộc vẫn luôn lớn hơn bất kỳ tình cảm nào khác, hân là người đưa ta tới thời không này, cũng là người đầu tiên dạy ta làm sao sinh tồn ở đây, thế nhưng không biết tại sao, cảm giác đối với hân luôn vô cùng phức tạp, ta hiểu rõ mình rất lệ thuộc vào hân, nhưng trong tiềm thức, luôn mơ hồ có một loại phòng bị với hân, đúng vậy, dù lệ thuộc vào hân, nhưng ta vẫn không hoàn toàn tín nhiệm hân.

Mấy ngày sau, Hàn vương cho dù đến điện của ta, ta cũng không chủ động mở miệng nói với hân một câu, hân cũng không mở miệng, chỉ yên lặng nhìn ta, có lúc sẽ quay đầu, ở phương hướng cho rằng ta không nhìn thấy, vẽ tịch tịch liền hiện trên gương mặt. Tất nhiên, buổi tối vẫn như cũ ôm ta ngủ.

Tình huống như thế vẫn kéo dài cho đến ngày thứ ba, mười lăm tháng tám, cũng chính là ngày chúng ta thành thân.

Buổi sáng hôm đó khi tỉnh lại, Hàn vương lại không vào chiều sớm, hân kéo tay ta, kéo ta ra khỏi giường, rồi sau đó đưa ta đến trước gương trang điểm, dùng lược chải đầu cho ta, rồi sau đó nói:

“Hiểu Hiểu, hôm nay là ngày chúng ta thành thân. Sau tối nay, người chính là hoàng hậu danh chính ngôn thuận của ta. Chúng ta sẽ ở cùng nhau, nắm tay trọn đời.”

Nghe lời thâm tình chân thành như vậy. Tâm có chút tĩnh mạch cũng nổi sóng, Tiêu Hàn. . . Tiêu Hàn. . .

Thấy ta giật mình, hân thở dài một cái, sau đó đi ra ngoài. Chốc lát sau có cung nhân tới trang điểm cho ta, khắp cung điện đều là màu đỏ chói mắt, màu đỏ cơ hồ như thức tỉnh ta.

Mũ phượng nặng trĩu, pháo hỉ màu đỏ, đi qua từng người. Tiêu Hàn nắm tay ta đi qua thật nhiều cửa, nhận được nhiều lễ của mọi người. Ta cứ mơ mơ hồ hồ, mãi cho đến khi vào tẩm cung Trọng Hoa điện.

Che khăn voan đỏ thắm, khi cặp hỉ giày đỏ rơi vào mắt ta. Tim mơ hồ nhảy mạnh một cái. Sống hai mấy năm, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ, có một ngày sẽ có khoảnh khắc như vậy, mặc vào giá y. Im lặng ngồi trên giường, chờ một nam nhân tới vén khăn voan ra cho ta.

Ta mở to hai mắt, nhìn vẻ mặt vui mừng của Hàn vương sau khi vén khăn voan của ta, cùng với cặp mắt nóng bỏng giống như có thể thiêu cháy người khác. Hân nói:

“Xuân Tiêu, cuối cùng nàng cũng là của ta, tối nay là ngày đại hôn của chúng ta, uống rượu giao bôi trước đi.”

Gật đầu. Đồng thời, hôm nay cũng có thể là ngày đưa tang của Qua Tử huynh.

Hơi nhú mày, ta nhìn nụ cười thỏa mãn của Hàn vương, trong lòng bỗng lạnh như băng. Sau khi vén khăn hỉ chính là uống rượu giao bôi. Cầm chén lên, sóng mắt ta khẽ động, lộ ra nụ cười yêu mị đến cực điểm, sau đó mới đổ rượu vào, thừa dịp Hàn vương còn chìm trong nụ cười kia chưa hồi thần. Ta đã nhẹ nhàng vòng qua tay hân, nâng cốc đưa tới môi hân. Ánh mắt Hàn vương hết sức mê đắm.

Hân nhìn ta một lúc lâu, thanh âm ngưng ngừng nói:

“Hiểu Hiểu, người thật đẹp!”

Rồi sau đó hắn ngửa đầu, liền ừng ực uống ly rượu kia. Hắn uống sạch toàn bộ, khoe miệng ta nhếch lên. Trong rượu kia, chính là thuốc mấy ngày trước Hành Cửu chuẩn bị.

Hình ảnh trước mắt lay chuyển, hôm nay sau khi mặc vào hỉ bào, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp mê hoặc của Hành Cửu:

“Xuân Tiêu, cho hắn dùng thuốc, cho hắn dùng viên thuốc đỏ kia, vì Tần Duệ báo thù, nếu không. . . Sao ngươi có thể làm hắn thất vọng?”

Thật ra trong lòng Hành Cửu có gì, ta có lẽ không thể lí giải, nhưng lại mơ hồ rõ ràng. Bằng vào người kia thất khiếu linh lung tâm [1], tất nhiên là đang có âm mưu động trời.

[1] chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.

Vốn là. . . Gần đây Hàn vương thật tốt ta cũng để ý, nhưng nghĩ tới Qua Tử huynh thật là tốt, tất cả như vậy, bất quá chính là đột nhiên từ tâm nam nhân lại có ý thức nữ nhân nên có chút xuân ý mà thôi. Cũng chỉ có thể chôn vùi, chỉ vì, cảnh không hợp, người. . . vô duyên.

Khi ta đem thuốc bỏ vào chén rượu liền nghĩ, coi như Hàn vương chết vì viên thuốc kia, cũng chính là. . . Báo ứng đi. . . Thật sự đây là lần đầu tiên ta tự tay hại người, cho tới bây giờ vẫn còn run rẩy.

Ta nhìn Hàn vương đối diện vẻ mặt vui mừng, nhìn tay hắn định ôm ta nhưng dừng lại, nhìn vẻ mặt băng sơn vạn năm bất động biến sắc, bên tai truyền đến tiếng gầm nhẹ tức giận của hắn:

“Hiếu Hiếu. . . Ngươi làm cái gì!”

Làm cái gì, ta chỉ làm chuyện ta nên làm mà thôi. . . Nhìn vẻ mặt giận dữ của Hàn vương, ngón tay chỉ vào người ta, nhưng lại không thể tiến gần thêm bước nữa, ta mới hiểu. Thì ra. . . Hiệu quả thuốc của Hành Cửu chính là làm mất cảm giác, thân thể không động đây được mà thôi. . .

Vậy sẽ không chết sao? Thở phào nhẹ nhõm trong lòng, mơ hồ có một chút áy náy dâng lên.

Để che giấu sự hốt hoảng của mình, ta hướng Hàn vương cười cực kỳ khinh miệt. Ta lui về phía sau, lui thêm bước nữa, một mực thoát khỏi cánh tay của Hàn vương, dựa vào bên cửa sổ, kéo màn cửa lên.

Tức khắc ánh trăng sáng tỏ lập tức tràn đầy phòng. Tối nay là trung thu. Hôm nay trăng thật sáng, vừa lớn vừa tròn.

Ta từ cửa sổ muốn chui ra ngoài thì sắc mặt Hàn vương trầm xuống, ánh mắt khó hiểu:

“Xuân Tiêu, nàng rốt cuộc đang làm gì? Nàng tại sao. . . Lại làm như vậy?”

Vừa dứt lời, ta hé môi định trả lời, liền nghe thấy một thanh âm trầm tức nói:

“Hàn vương gia nói đùa. Nữ nhân của ta, tất nhiên sẽ thay ta làm việc.”

Nói xong, một thân hồng y đi ra từ sau lưng Hàn vương, tới bên cạnh ta, tay ôm lấy eo ta, hướng Hàn vương vẻ mặt đang xanh mét nói:

“Hàn vương gia, lâu không gặp!”

“Là người! Thần y Tử Mặc? Vì sao ngươi xuất hiện trong tân phòng của trẫm, thì ra, Trầm Lạc quả nhiên chưa chết? Ngươi hẳn là người của Hoàng đế trước?”

Tầm mắt lại chuyển về phía ta:

“Hiếu Hiếu, ngươi cũng là người của bọn họ. Cho nên liên thủ bày một cái bẫy như vậy, xem ta như kẻ ngốc rơi vào bẫy sao?”

“Cũng không phải.” thấy Hành Cửu khinh thường lắc đầu một cái, quay lại nói với Hàn vương:

“Tiêu Hàn, ta gài bẫy ngươi, bất quá cũng bởi vì, ngươi cản trở ta thôi!”

“Cản trở ngươi! Chẳng lẽ ngươi muốn. . . !”

“Không sai!”

Chỉ thấy Hành Cửu cười khê, vẻ mặt kiêu ngạo:

“Giang sơ này, ngôi vị hoàng đế này, vốn thuộc về ta!”

Oh. . . Thì ra Hành Cửu muốn thứ không thể ăn không thể nhìn này, khoe môi ta nhếch lên một nụ cười khinh miệt, ở trên hai người quét một vòng, sau đó mới nói với Hành Cửu:

“Sao lại nói nhảm nhiều vậy? Giờ còn không mau đi tìm diệp kính?!”

Hành Cửu cười đầy tự tin.

“Xuân Tiêu, hiện tại không vội. Phải đợi nguyệt mãn mới có thể.”

Như vậy hẳn cũng nhanh đi. Ta đặt móng xuống thăm trải, nhìn Hàn vương đối diện.

Đôi mắt Hàn vương tràn đầy bi thương, kèm theo đó là hận ý vô biên vô tận, tựa hồ có thể hủy thiên diệt địa. Đối diện với ánh mắt như vậy, ta rốt cuộc nhìn không được, nhìn hẳn nói:

“Tiêu Hàn, từ trước tới giờ ta cũng chưa từng nghĩ sẽ hại ngươi, nhưng vì sao ngươi phải giết Tần Duệ? Hẳn là biểu đệ của ngươi! Sao ngươi có thể xuống tay!”

“Thì ra nàng nghĩ như vậy sao?” Tiêu Hàn cười to, sau đó ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn ta.

“Xuân Tiêu, nếu như ta nói ta không làm? Ta sẽ không động tới biểu đệ, mặc dù, ta ghen tỵ với hẳn, nhưng cái chết của hẳn, không có nửa điểm liên quan tới ta!”

“Nói xạo!” Ta vừa mở miệng khiển trách, liền nghe thấy thanh âm của Hành Cửu:

“Được rồi!”

Không khỏi theo tầm mắt của hẳn nhìn ra bầu trời bên ngoài. Trăng tròn nghiêng lệch, tỏa ẩm áp một phòng. Ánh trăng dần dần đi lên, chiếu về phía Hàn vương. Có chút ánh sáng từ trong ngực Hàn vương chiếu ra ngoài, cơ hồ như muốn xuyên thấu áo lụa rồi từ từ hiện lên thành hình một vòng tròn.

Chẳng lẽ vật kia chính là diệp kính!! Thế nhưng, vì sao nó lại ở trên người Hàn vương?

“Hành Cửu!”

Ta hô to một tiếng! Lại thấy Hành Cửu luôn thờ ơ khê nhú mày. Hồng y chợt lóe, bóng người đã bay tới trước mặt ta. Hơn nữa người kia còn xuất thủ thật nhanh trên người ta điểm mấy cái, sau đó, ta mới phát hiện mình không thể cử động, không thể nói chuyện, giống như có đồ vật trói thật chặt lấy ta.

Thân thể mềm nhũn, cảm giác như ta không còn là mình!

Hành Cửu kia chắc chắn đã điểm huyết ta! Rồi sau đó còn vô cùng đáng chết nhìn ta một cái nói:

“Xuân Tiêu, hiện tại không cần nói gì, chỉ cần nhìn là tốt rồi. Ngoan!”

Rồi sau đó hẳn vỗ vỗ má ta, xoay người tới trước Hàn vương, bắt lấy thứ tròn trịa, sáng trong suốt, từ trong y phục lòi ra.

“Hộ tâm kính! Ngươi lấy hộ tâm kính làm gì?”

Hành Cửu cười khinh thường:

“Hàn vương gia, nếu diệp kính đối với ngươi chỉ là một tấm hộ tâm kính mà thôi, vậy không bằng cho ta mượn dùng một chút.”

Sau đó, tất cả những gì xuất hiện giống như phim không tiếng động. Ta nhìn Hành Cửu cầm lấy diệp kính, tấm kính kia luôn lay động, giống như có linh hồn, cho nên muốn chạy trốn Hành Cửu, thế nhưng, chỉ là một cái gương, lực đạo làm sao có thể địch nổi một nam nhân.

Vùng vẫy một lát vẫn bị Hành Cửu chế trụ. Một lúc sau, mới nghe một giọng nói cực kỳ miễn cưỡng:

“Người phạm, người hao tâm tổn lực bắt ta, là vì chuyện gì?”

Hành Cửu đáp lại:

“Kính tiên, ta muốn biến thành một nam nhân!”

Cái gì!! Nghe đến đó ta hết sức hoang mang, Hành Cửu vốn là nam nhân đi! Vì sao hôm nay lại muốn biến thành nam nhân? Người chân chính muốn trở lại thân nam nhi chính là ta. Lúc này, Hàn vương vốn thờ ơ lạnh nhạt cũng trợn to hai mắt.

Vậy mà, hiện tượng kỳ dị xảy ra. Hành Cửu vừa dứt lời, thân thể của hắn liền xảy ra biến hóa kinh người. Vẫn là thân hồng y, vẫn là dung mạo như tranh, vẫn là dáng người cao ngất. Chẳng qua là áo trước ngực dần dần nhô lên, trở nên tròn trịa. Mà phần eo phía dưới cũng trở nên mềm mại nhỏ nhắn. Hành Cửu! Chẳng lẽ đêm đó ta tỉnh lại nhìn thấy thân nữ nhi của Hành Cửu là thật! Không phải nằm mơ!

Thấy thế, thanh âm trong gương trở nên nghịch ngợm, trong đó có chút lúng túng, trẻ con nói:

“Nguyên lai là người! Hơn một trăm năm trước, khi đó tiểu tiên ta học nghệ chưa tinh, có một nam nhân tên là Trầm Mặc, thiên tâm vạn khổ tìm được ta, mang người tới trước mặt ta cầu xin ta biến người thành nữ nhân. Nhưng ta lại nhầm lẫn! Khiến cho người thành bất nam bất nữ, chỉ có đêm trăng tròn mới hiện ra thân thể nữ nhân.

Ha ha. . . Cũng được, nếu ta sai, tiểu tiên này liền biến người trở về như cũ!”

Nói xong có ánh sáng ầm ập bao lấy Hành Cửu. Thân thể hắn trong bọc sáng di chuyển. Thật lâu, ánh sáng ngừng lại, Hành Cửu ở trong đó liền khôi phục bộ dáng như cũ, những thứ đặc thù của phái nữ cũng biến mất!

Thấy thế, ta vô cùng mừng rỡ. Không nhịn được liền há miệng, phát hiện mình có thể nói được, vội vàng cao giọng hô:

“Hành Cửu! Còn có ta a! Hành Cửu, ta cũng muốn biến trở về thân nam nhân, người giúp ta cầu xin kính tiên đi!”

Hàn vương đối diện đang bất động như Như Lai nghe vậy, khóe miệng co quắp, con ngươi co rút, ánh mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn ta, chỉ là ta không rảnh để ý, tầm mắt ta toàn bộ cũng đặt trên người Hành Cửu.

Hành Cửu a! Hành Cửu tốt, người mau trả lời đi! Nhưng Hành Cửu lại hướng ta cười ôn nhu, kiên định lắc đầu! Mẹ nó! Hâm cha người Hành Cửu! Ta cơ hồ cũng muốn điên.

Liền nghe tiếng trẻ con thanh thúy lại lần nữa vang lên, nói với ta:

“Di, hồn phách của người, không phải là khai quốc hoàng đế Trầm Mặc hơn một trăm năm trước biến hắn thành bất nam bất nữ đó sao? Thú vị, thật là thú vị. . . Kiếp này người là nữ, hắn là nam. . . Khụ khụ, ta rất tò mò a! Chuyện phòng the giữa các người sẽ như thế nào? Rốt cuộc người nào ở trên, người nào ở dưới?”

Khóe môi Hành Cửu tràn ngập ý cười. Cặp phượng mâu kia tinh quang bạo phát, hắn nói: “Hài hòa, dĩ nhiên sẽ dĩ thường hài hòa.”

Gương kia nghe vậy thì thắm mấy câu, cuối cùng giống như cảm thấy không thú vị, ánh sáng liền phai nhạt. Hành Cửu đem gương cất vào trong ngực, lúc này nhìn ta cười nói:

“Trầm Mặc, ta phải đòi nợ người.”

Vừa nghe được cái tên “Trầm Mặc”, cả người ta không khống chế được run run. Giác mộng trước kia của ta, chẳng lẽ khai quốc hoàng đế Trầm Mặc chính là kiếp trước của ta. Mà Hành Cửu, chính là Cửu Tân mỹ nam trong đó? Nếu như ta không nghe lầm, mới vừa rồi cái gương kia nói, khi ta là Trầm Mặc, bởi vì nguyên nhân nào đó khiến Hành Cửu thay đổi giới tính?”

Tính tình của người này. . . Ta cảm giác con đường phía trước rất không dễ đi! Lúc này, Hành Cửu mang theo nụ cười ác ma đi tới phía ta, ta bất giác hôn mê bất tỉnh.

Rồi sau đó, bên tai vang lên thanh âm của Hành Cửu, tựa như xen lẫn yêu hận “Mực, người cho rằng như vậy thì có thể chạy thoát sao?”

Khi ta tỉnh lại, đã là một nơi khác.

Ngủ mê man thật lâu, tựa hồ từ trước đến giờ cũng chưa từng lâu như vậy, có một giọng nói luôn luôn vang ở bên tai, nói tỉnh lại, mau tỉnh lại. . . Thật sự không tỉnh lại, đoán chừng chính là thật sự muốn từ biệt thế gian.

Mất thật nhiều khí lực, rốt cuộc cũng mở mắt. Khi ta vừa tỉnh dậy, tất cả trí nhớ ập đến. Phản ứng đầu tiên của ta chính là bò dậy kiểm tra người mình. Được rồi, nhìn chung quanh nhìn trên dưới vẫn là thân thể mềm mại của nữ nhân, thuộc về nữ tử tên là Xuân Tiêu.

Trong lòng than thở, Hành Cửu thật là kẻ vô tình vô nghĩa! Ở thời điểm cuối cùng còn lừa gạt ta! Ta ban đầu sao lại tin lời hắn chứ? Tại sao cho rằng hắn lấy diệp kính để khôi phục thân thể nam nhân cho ta!

Cảm giác oán giận xông lên, nếu giờ phút này hắn xuất hiện trước mặt ta, ta nhất định sẽ cắn chết hắn!

Đang nghĩ như vậy, liền nghe một giọng nữ mềm mại gọi nương nương. Nương nương cái đầu người!! Ta đột nhiên mở mắt, mới phát hiện người đang đứng trước mặt ta không phải là Nhã Ca, mà là Vi Luật, mà làm cho ta kinh ngạc chính là, Vi Luật hiện tại ở trong cung ta, mặc triều phục của nam tử.

Hăm cha, khi hắn ở cung ta giả làm cung nữ lêu lổng, ta đã thật sự quên mất phẩm cấp của hắn. Thế nhưng hiện tại hắn mang bộ dáng này xuất hiện trước mặt ta, là vì sao? Chỉ thấy hắn bĩu môi, giống như xem kịch vui nói:

“Nương nương a, hoàng thượng nói nếu người không tỉnh, liền đổ ruột già lợn vào người người!”

Ruột già lợn! Mẹ nó, đây là chuyện người thất đức đến mức nào mới có thể làm ra a! Ta ngừng khóc than trong lòng, lạnh lùng đe dọa nhìn hắn:

“Hoàng đế trong miệng người, rốt cuộc là ai?”

“Ai nha, nương nương, người lại không biết đương kim hoàng đế là ai?”

Có thể trách ta sao? Ai kêu. . . để vị thay đổi nhanh như vậy?

86. Chương 86

Vi Luật bĩu môi đỏ giận dữ, vẻ mặt vô tội nói:

“Đương kim hoàng đế, dĩ nhiên là người ngày đêm ở bên cạnh người, Cửu Tân đại nhân.”

Đúng là Hành Cửu sao? Nhíu mày, mặc dù đáp án này vốn nằm trong dự liệu, ta vẫn có chút kinh ngạc. Hành Cửu có tâm kế cùng thủ đoạn, nhưng ngại vàng cũng không đơn giản như vậy, lễ nghĩa thiên chiều, nếu danh không chính tất ngôn không thuận. Văn võ đại thần cả chiều, sao có thể để ột tiểu tử không biết từ nơi nào tới như hắn không chế đất nước?

Giống như hiểu suy nghĩ giờ phút này trong lòng ta, Vi Luật nhếch môi, dứt khoát bày ra bộ dáng ăn ngay nói thẳng:

“Nương nương a, có thật nhiều chuyện, người thường cho rằng không thể nào nhưng lại rất dễ phát sinh, người biết hôm qua ai đưa Cửu Tân đại nhân lên ngôi không? Là đương kim thái hậu, cùng hoàng đế Trầm Lạc trước kia, trước mặt văn võ đại thần truyền chiếu lên ngôi.”

Nguyên lai là thái hậu cùng tiểu hoàng đế? Hành Cửu rốt cuộc đã làm gì? Chẳng lẽ hắn nắm được nhược điểm của hai người kia? Bằng không thì sao tiểu hoàng đế sẽ không phản ứng, giang sơn tổ tông mình khổ cực xây dựng, sao có thể dễ dàng nhượng cho người ngoài?

“Vậy, thái hậu cùng tiểu hoàng. . . cùng Trầm Lạc, lấy lý do gì để đưa Hành Cửu lên ngôi đây?”

Vi Luật nghe vậy nhàn nhạt nhìn ta một cái, cái nhìn kia mang theo một chút đắc ý cùng ý nghĩ trẻ nhỏ dễ dạy, chỉ nghe hắn nói tiếp:

“Nương nương, tiền triều có một truyện xưa gọi là Ly miêu hoá thái tử, người có từng nghe qua?”

Tiền triều có chuyện xưa này ta chưa từng nghe qua, bắt quá trong lịch sử Trung Quốc, thời đại nào cũng có chuyện xưa như vậy, ta cũng biết một chút. Cho nên gật đầu một cái, thuận miệng nói:

“Cho nên bọn họ liền nói Hành Cửu chính là tiên đế long loại, nhiều năm trước lưu lạc đến nhân gian, vì vậy hiện tại tìm được liền lên ngôi hoàng đế? Nhưng Tiểu Lục a.”

Nói đến đây ta khinh thường nhìn hắn, chậm rãi nói tiếp:

“Nói như thế, người thật sự cho rằng những văn võ đại thần kia đều ngu ngốc sao?! Ngay cả việc này cũng tin?”

Vi Luật nghe vậy liếc mắt nhìn ta:

“Tại sao không tin? Rõ ràng là sự thật.”

“Ý người là nói Hành Cửu được đương kim thái hậu sinh ra, sau lại lưu lạc nhân gian?”

Vi Luật gật đầu một cái, lại lắc đầu, sau mới nói:

“Chuyện này là thật, bắt quá vị hoàng tử lưu lạc đến nhân gian là Dạ lang quân bên cạnh Cửu Tân đại nhân. Hơn nữa Dạ lang quân cùng hoàng đế trước kia cũng là huynh đệ sinh đôi. Vì vậy, bắt quá chỉ sửa lại tên gọi mà thôi.”

Hắn càng nói càng loạn, ta cũng không kiên nhẫn nghe tiếp nữa, đi đến bàn bên cạnh cầm một chén trà chậm rãi uống.

Vi Luật thấy thế giận dỗi hét lên:

“Không nói không nói, nương nương người chính là óc lợn, cùng người nói thật sự tổn công, người cái gì cũng không biết!”

“Ai nói?” Ta lườm hắn, mở miệng nói:

“Ít nhất ta bây giờ biết người ở đây đứng hơn nửa ngày, cũng bởi vì có người mời làm thuyết khách [1], muốn người bảo ta đáp ứng điều kiện gì, hoặc là ký điều ước gì đó bất bình đẳng phải không?”

[1] Người có tài thuyết phục.

Vi Luật nghe vậy ngẩng đầu nhìn ta, lạnh lạnh nói:

“Hey, nương nương ngay cả cái này cũng biết?”

“Cút!” Lão nương, không, lão tử ta hoàn toàn nổi giận, một tay cầm chén trà không nghĩ gì ném về phía hắn.

Mới vừa ném xong liền hối hận, nếu là đập chảy máu đầu, Đoàn Tu chắc chắn sẽ tìm ta liều mạng a! Vừa nghĩ tới chuyện kế tiếp, ta cúi đầu không dám nhìn nữa. Hồi lâu tiếng vỡ vụn thanh thủy cũng không vang lên như dự liệu.

Ta đây len lén nhìn, lúc này mới phát hiện Vi Luật không biết đã đi từ lúc nào, trong phòng lại xuất hiện Đoàn Tu ăn mặc như một đóa hoa, đang ngồi trên ghế cười cợt nhìn ta, cũng không biết đã nhìn bao lâu.

Thấy ta phát hiện, hắn mới nói:

“Xuân Tiêu cô nương, hỏa khí thật lớn.”

Trên đời này, từ đầu đến cuối gọi ta là “Xuân Tiêu cô nương”, đoán chừng cũng chỉ có Đoàn Tu. Nhìn bộ dáng dù bận mà vẫn ung dung của hắn hiện tại, trong lòng ta sợ hãi, lại nghĩ mới vừa rồi ta thiếu chút nữa động đến tiểu tâm can bảo bối của hắn, ngọn lửa trong lòng lập tức dịu xuống.

“Khụ khụ, Đoàn công tử, Đoàn đại nhân, đến có ý đồ gì xin nói rõ ràng, có thể đáp ứng, ta nhất định đáp ứng.”

Đoàn Tu nghe vậy cũng không khách khí, nhàn nhạt nhìn ta nói:

“Xuân Tiêu cô nương, người cho rằng vị trí hoàng hậu thế nào?”

Ta cũng không suy nghĩ, thuận miệng đáp “Cao xử bất thắng hàn.” [2]

[1] Một người nếu ở vị trí cao quá, không khỏi cảm thấy tịch mịch.

Đoàn Tu liền vỗ tay, khen ngợi:

“Xuân Tiêu cô nương văn chương thật hay, trở lại chuyện chính, nói đến cùng Đoàn mỗ được đương kim thánh thượng ủy thác, hi vọng Xuân Tiêu cô nương có thể đáp ứng làm hoàng hậu.”

Lại là Hành Cửu! Hắn vì sao không tự mình đến gặp ta? Hành Cửu, chúng ta xa lạ tới mức này sao?

Nhiều mây, mặt không biểu tình đi tới gần Đoàn Tu, trấn định nhìn hắn nói:

“Đoàn Tu, ngươi là người của Hành Cửu? Hắn rốt cuộc cho người chỗ tốt gì, có thể thu phục ngươi?”

Đoàn Tu khẽ mỉm cười, thản nhiên đối diện với ánh mắt ta, không che dấu chút nào nói:

“Đoàn Tu ta cho tới bây giờ chỉ sùng bái kẻ mạnh, chỉ theo đuổi thứ ta nguyện ý theo đuổi, nương nương, người cũng nên xem Đại Diễn hoàng triều mặt sử một chút, hoặc là vào thư phòng lên nhìn bút ký năm đó của thái tổ Trầm Mặc, như vậy người sẽ biết, nếu như năm đó thái tổ không dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ, thiên hạ này sẽ họ gì!”

Đoàn Tu luôn luôn nói năng rất nhã nhặn, khó thấy hắn kích động như hiện tại. Ta vốn cho rằng hắn bị thứ gì kích thích, không nghĩ hắn lại nói tiếp:

“Trầm Mặc kia không phải là hoàng đế khai quốc, rõ ràng chính là kẻ trộm quốc!”

Chắc chắc. . . Trên đời này dám mắng hoàng đế khai quốc là kẻ trộm, Đoàn Tu là người đầu tiên. Mặc dù, dường như người trong miệng hắn mắng chính là kiếp trước của ta.

Thật lâu sau, một ngày sau giờ Ngọ, ánh nắng vừa phải, ta ở ngự hoa viên gặp Hành Cửu, vẻ mặt hắn giãn ra, nói với ta, ta mới biết rằng ông và cha Đoàn Tu năm đó đi theo Hành Cửu, cũng chính là Cửu Tân cùng nhau chinh chiến sa trường, gây dựng nên giang sơn, vô cùng tán dương Hành Cửu, sau khi Hành Cửu gặp chuyện không may, lập tức liền bị Trầm Mặc lưu đầy đến nơi trời xa đất gần, nếu không phải là Đoàn Tu thi đỗ trạng nguyên, Đoàn gia sẽ không thoát khỏi nơi cần cỗi kia trở về kinh thành. Cho nên khi Hành Cửu tìm được Đoàn Tu thì hắn không chút do dự liền nhận lời Hành Cửu.

Lúc đó ta cũng không biết chuyện sâu xa giữa bọn họ, trong lòng ta chỉ run rẩy, Hành Cửu xưa nay là người có thù tất báo, vốn nghĩ rằng kiếp trước của ta, chẳng qua chỉ biến hắn thành bất nam bất nữ, ai ngờ lại trộm giang sơn hắn nửa đời khổ cực gây dựng, chuyện ăn cắp thành quả lao động của người khác. . . Ai. . .

Trầm Mặc a Trầm Mặc, rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao muốn biến Hành Cửu thành nữ nhân? Chẳng lẽ người ghen tỵ hắn đẹp trai hơn người? Hay người sợ Hành Cửu đoạt vợ của người?

Tình cảnh bây giờ, nhiều lời cũng vô ích. Ta cúi đầu hồi lâu, nhìn Đoàn Tu nói:

“Trở về nói cho hắn, ngôi vị hoàng hậu, ta nhất định làm, bất quá ta có điều kiện, ta muốn thấy Hàn vương, ta muốn thấy Tiêu Hàn.”

Đoàn Tu lộ ra vẻ mặt “Xuân Tiêu cô nương thức thời”, rồi sau đó hài lòng rời đi.

Chỉ còn lại ta lo sợ bất an, buổi tối, ta đang cùng Nhã Ca dùng bữa, đột nhiên thấy một bóng người đầu bàn ăn, ngẩng đầu liền thấy Hành Cửu một thân long bào màu vàng.

Ta hiện tại đầu gì cũng là quan hệ cấp trên cấp dưới, ta cảm thấy nên nịnh bợ Hành Cửu thật tốt, không chừng hắn cao hứng có khi sẽ quên hết hận thù kiếp trước không còn một mống.

Vốn là, ta muốn hảo hảo hành lễ nịnh bợ hắn một cái, ai ngờ kích động quá, cư nhiên liền lật ngược cái bàn trước mặt, Hành Cửu đúng lúc ở đối diện bàn, vì vậy. . . Món ăn trên bàn toàn bộ rơi trúng người hắn, màu vàng long bào hoàn với màu vàng dầu mỡ.

Ta thấy mình đã gây họa, vội vàng kêu:

“Hành Cửu. . . Hoàng. . . Hoàng thượng, người đã đến rồi, ha ha, cái kia, ăn. . . ăn một chút?”

87. Chương 87

“Hoàng. . . Hoàng thượng. Người có ăn không?”

Hướng về phía mình bàu màu vàng, trong đáy lòng ta cảm thấy sợ hãi, đồng thời cũng kèm theo bi ai nồng đậm. Nhớ lúc mình mới đến thời không này, người duy nhất làm bạn ở bên cạnh cho ta cảm giác an toàn đồng thời giúp ta từ từ thích ứng thời đại này chính là hắn, nhưng không nghĩ mọi chuyện lại thành như vậy, hắn ngược lại trở thành người mà ta sợ nhất.

Hành Cửu hướng bên này đi tới, thân thể ta theo bản năng run run, thấy thế, ánh mắt hắn ảm đạm, há miệng, lời nói vừa ra mang theo ba phẩm châm biếm:

“Làm sao vậy? Xuân Tiêu, người sợ ta?”

Sợ, làm sao có thể không sợ? Đối với một người tâm cơ thâm trầm xưa nay không lộ nửa phần, ta có thể không sợ sao?

Mặt mày cứng nhắc, lặng lẽ lấy tay bầu bóp đùi, ta nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó mở to ra nhìn hắn nói:

“Hành Cửu, ta muốn gặp Tiêu Hàn.”

“Nga?” Chẳng qua là một câu nói không rõ có đồng ý hay không, Hành Cửu tỏ vẻ miễn cưỡng, ngoài ra cũng không có bất kỳ cảm xúc nào.

“Trẫm không cho phép.”

Ngón tay thon dài phẩy nước canh dính vào vạt áo, Hành Cửu xoay người liền đi, không hề nhìn ta một cái.

Không cho phép sao? Kết quả trong dự liệu, bĩu môi, ta cũng không mất mát quá mức.

Ta cuối cùng vẫn được như nguyện gặp Tiêu Hàn ở trong tù, người đồng hành chính là Đoàn Tu vẻ mặt lo lắng.

Về phần tại sao hắn lại giúp ta, bất quá chính là ta nắm được chân đau của hắn mà thôi.

“Người bây giờ tới đây làm gì? Đi ra ngoài? Ta không muốn gặp người nữa!”

Sau song sắt thô to, Hàn vương vẻ mặt lạnh như băng.

Ta nhìn hắn, nhìn bộ mặt băng sơn dị thường đáng ghét kia, trong lòng dấy lên chút chua xót.

Tiêu Hàn, vốn là một vương gia khí phách kiêu ngạo, ưu tú như hắn, tự nhiên cũng sẽ có tư cách, nếu ta không đột nhiên xuất hiện, có lẽ giờ phút này ngồi trong cung vàng điện ngọc cúi nhìn chúng sinh chính là hắn.

“Ta hiện tại đã hai bàn tay trắng, đây là điều người muốn? Hiểu Hiểu, người đến tột cùng hận ta tới mức nào? Hận ta lúc ấy đối với người vô tình? Cho nên cứ như vậy trả thù ta?”

Nếu lấy đi giang sơn để trả thù một người, có phải ác quá hay không?

Mặc dù lúc đầu ta cực kỳ chán ghét hắn, nhưng cứ hung tợn đập nát mơ ước của một người, cũng không phải là điều ta suy tính.

Ngẩng đầu, ta làm như không thấy ánh mắt phẫn hận giờ phút này của hắn, mặt giãn ra, lông mày cong cong nhìn hắn nói:

“Tiêu Hàn, cho tới bây giờ, người còn muốn không quan tâm ta?”

Ta biết bộ dáng giờ phút này của ta xinh đẹp kinh người, cố ý trang điểm, cộng thêm sóng mắt như nước quyền rũ, đối với một nam nhân có tình ý với ta mà nói, lực sát thương nhất định là mười phần.

Quả nhiên, Tiêu Hàn sắc mặt thay đổi, khí tức lạnh như băng bay biến, thanh âm hốt hoảng:

“Hiểu Hiểu, người nói cái gì? Người có ý gì?”

Mím môi cười một tiếng, môi đỏ như lửa, mặt mày như vẽ.

Ra hiệu Đoàn Tu mở cửa ngực, ta đẩy ra song sắt, khom lưng đi tới trước mặt hắn, cứ nhìn hắn như vậy, không hề lùi bước.

“Ta nói, chuyện đến mức này, Tiêu Hàn ngươi còn quan tâm ta hay không?”

Tựa hồ bị bộ dáng của ta đánh động, Tiêu Hàn vẻ mặt buồn bực, nhưng lại có chút vui mừng, lại có mấy phần khổ sở.

Đôi tay cứng rắn vuốt gò má ta, thanh âm nóng bỏng của nam nhân vang lên:

“Có! Sao lại không chứ, Hiểu Hiểu, ta làm sao có thể không quan tâm nàng?”

“Vậy thì tốt, đã như vậy, chúng ta đi thôi.”

Nụ cười mừng như điên còn ở trên mặt Tiêu Hàn, ta phẩy tay áo một cái, mùi hương tỏa ra bốn phía, thân thể anh tuấn của hắn liền ngã về phía sau.

Sau đó có bốn nam nhân tiến vào mang hắn ra khỏi địa lao, Đoàn Tu ở bên cạnh tựa tiểu phi tiểu nhìn ta:

“Xuân Tiêu cô nương, ngươi có hài lòng hay không?”

“Ân. Hài lòng, tình nghĩa của Đoàn công tử, Xuân Tiêu sẽ khắc trong tâm khảm.”

Vuốt vuốt mi tâm, không muốn lá mặt lá trái với nam nhân bên cạnh nữa, ta nhắc chân đi ra ngoài.

Ba canh giờ sau, ta ngồi trên xe ngựa mà Đoàn Tu an bài đi về phía nam, lúc này vẫn cảm thấy không thể tin được.

Người nằm trên đùi chuyển động, Tiêu Hàn ngồi dậy, trong đôi mắt mờ mờ tràn ngập mê muội.

“Hiểu Hiểu, nàng đây là?”

“Tiêu Hàn, chúng ta bây giờ đi về hướng Giang Nam, Giang Nam cảnh đẹp thắng tứ, mưa xuân như rượu liêu như khói. Chẳng nguyện theo ta chứ?”

“Nguyện ý, có thể ở cùng nàng, ta sao lại không cam lòng?”

Hắn nhắm mắt lại tới gần ngửi tóc ta, vẻ mặt mê đắm.

“Hiểu Hiểu, tại sao. Nàng rõ ràng không cần như vậy? Nam nhân kia trong lòng có nàng, giả sử nàng lưu lại, sẽ có vinh hoa hậu vị, dễ như trở bàn tay.”

“Vậy còn chàng? Ta làm hại giấc mộng đế vị của chàng tan biến, chẳng lẽ chàng không hề hận ta?”

Lời vừa nói ra, không khí liền lạnh lẽo, hồi lâu, lạnh khí trên người Tiêu Hàn rốt cuộc tản đi, dịu dàng nhìn ta.

“Hiểu Hiểu, ta khi còn bé từng nghe qua một câu, mệnh lý hữu thì chung tư hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu [1]. Hôm nay xem ra, lời ấy cũng là có lý.”

[1] Số mà đã có ắt nên, số mà không có cầu xin làm gì.

Nghe đến đó, ta thật lòng mỉm cười.

Ba ngày sau, là thời gian vui vẻ nhất từ khi ta xuyên không, dọc đường vừa đi vừa chơi, hiện tại là tháng tư, hoa cải nở, khắp nơi vàng óng ánh. Có lúc chỉ lặng lặng nhìn cảnh sắc, chúng ta cũng có thể bật cười.

Tiêu Hàn ngắt một đóa cài lên tóc ta, ta cúi xuống, khi hắn lơ đãng liền len lén vẩy cánh hoa giấu trong lòng bàn tay vào đầu hắn, rồi sau đó cười lớn chạy đi, hắn từ phía sau nhào tới đè ta xuống bụi hoa.

Rõ ràng là tiểu nữ yêu cuồng nhiệt sẽ là việc ngu ngốc, trong mắt ta như vậy cũng thỏa đáng.

Càng đi càng xa, đã đến Giang Nam, đập vào mắt chính là một hồ nước thật to, bên trong thật nhiều hoa sen, đáng tiếc hiện tại đã là cuối mùa xuân, phải giữa hè mới thấy được cảnh đẹp trong thơ cổ “Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.” [2]

[2] Lá sen đón ánh mặt trời thì xanh vô tận, hoa sen đón ánh mặt trời thì hồng khác thường.

Ta biết thời gian đã không còn nhiều, mộng cũng sẽ tỉnh, mặc dù trước đó đã thiêu hủy hơn nửa Trọng Hoa điện, tạo phiền toái không nhỏ cho Hành Cửu, nhưng thời gian cũng có hạn, vui vẻ của ta cũng nên kết thúc.

Chiều nay Tiêu Hàn nằm cạnh ta, ở trong khách sạn của vùng sông nước Giang Nam, cả phòng yên tĩnh.

Lúc Tiêu Hàn đang vuốt tóc ta, ta cúi người, khi hần còn kinh ngạc liền hôn lên môi hần, trần trọc mút lấy, từ từ gặm cắn, trên trọc đến mức hần mất đi cảnh giác, chợt đưa đầu lưỡi chứa thuốc vào trong miệng hần, rồi sau đó đẩy về phía trước, để cho hần nuốt xuống.

“Tại sao? Hiểu Hiểu. . .”

Tựa hồ cho rằng đó là độc dược, nam nhân tuần mỹ nhìn ta, ánh mắt tràn đầy đau thương.

Lấy tay miêu tả từng đường nét trên mặt hần, ta nghĩ khi đó ta đã mỉm cười.

“Tiêu Hàn, thật ra thì ta đã biết, Tần Duệ chết không hề có chút liên quan đến chàng. Hần. . . Bất quá chỉ là mưu kế của Hành Cửu. . . chỉ vì muốn ép ta trong ngày thành thân hạ dược chàng mà thôi.

Đợi khi chàng tỉnh lại ta đã không còn ở đây, thiên ngôn vạn ngữ đến lúc này đều sai, ta chỉ phán, tương lai chàng. . . có thể hạnh phúc.”

Tựa hồ cảm giác được điều gì, mắt Tiêu Hàn bỗng dưng trợn to, há miệng, lại không phát ra tiếng, cho đến khi bị cơn buồn ngủ vây khốn.

Bóng đêm dày đặc, ta đứng ở cửa sổ, nhìn chiếc xe ngựa dưới lầu dưới bóng đêm chạy theo phương hướng đã đặt trước, muốn cười, nhưng cuối cùng một giọt nước mắt lại chảy ra.

Nhớ lại trước kia, ta từng gỡ xuống một túi giấu bên hông Hành Cửu, lấy ra một viên thuốc màu đỏ, tò mò hỏi hần:

“Hành Cửu, đây là cái gì, tác dụng là gì?”

“Cái này sao? Thuốc này gọi là vô ưu.

Người ăn vào, sẽ quên người mà hần coi trọng nhất cùng với chuyện liên quan, sẽ mất đi trí nhớ, giống như mới được sinh ra.

Cho dù. . . Người nọ đứng trước mặt hần, gặp lại cũng chỉ là người xa lạ.”

Lúc đó vẻ mặt Hành Cửu sâu xa, còn ta lúc này thì sầu não.

Nhìn xe ngựa càng lúc càng xa cho đến khi biến mất hoàn toàn, ta buông tay đang bám lấy cửa sổ.

Tạm biệt, có vài người, không thể yêu, cho nên chỉ có thể lưu trong ký ức. Trong lòng ta có người, nhớ người nhưng người thì đã quên ta.

Sáng ngày thứ năm ta bị người của Hành Cửu bắt được, đối với quãng thời gian này, ta đã vô cùng hài lòng.

Ở trên xe ngựa lắc lư, ngựa không dừng vó chạy hai ngày đường, ta rốt cuộc trở về hoàng cung, nhìn thấy bóng dáng anh tuấn mặc mình bào vàng thì khẽ nhủ mày, cười khổ trong lòng, xem ra cuối cùng ta cũng phải theo người, Hành Cửu.

Một nam nhân, một nam nhân tuần mỹ tiền đồ như lụa đã tâm vô tận, một nam nhân nắm cả thiên hạ trong tay, đối với một người như vậy mà nói, nếu người không chỉ đoạt lấy tất cả của hần, công trạng, quyền lợi, hôn thân, cầm tù vũ nhục hần, thậm chí lợi dụng tà thuật khiến hần vào đêm trăng tròn sẽ biến thành nữ nhân. Hết thấy cũng chỉ bởi vì người thích hần, chỉ bởi vì khi cùng hần chiến đấu đã yêu hần, người cho rằng, trong lòng hần, người sẽ là gì đây?

Trầm Mặc, cũng có thể nói là ta, bây giờ là Xuân Tiêu, đang nhớ lại kiếp trước, trừ việc ngựa đầu chờ một đao chặt đứt, còn có thể thế nào chứ?

Lấy yêu vì danh, thương tổn hân, hơn nữa thủ đoạn còn tàn nhẫn như vậy, đập tan tôn nghiêm cùng mơ ước của một nam nhân, là tội nghiệt cỡ nào, cũng khó trách sẽ xuyên đến cổ đại rồi biến thành nữ nhân, thì ra tất cả đã có số, thiếu nợ, cuối cùng phải hoàn trả.

Thế nhưng Hành Cửu, người muốn ta trả thế nào đây?

“Xuân Tiêu, chơi có mệt không?”

Đế vương trước mắt cười dịu dàng, nếu không có tội nghiệt kiếp trước, ta nhất định sẽ cho rằng chúng ta vẫn còn là hảo hữu. Mà bây giờ, hướng về phía dung mạo tuấn mỹ ôn nhu, ta chỉ cảm thấy khiếp đảm.

Run rẩy mở miệng, trong giọng nói lộ ra sợ hãi:

“Hành Cửu. . . Rốt cuộc người muốn làm gì?”

88. Chương 88

Nhìn người trước mắt sợ hãi, Hành Cửu mím chặt môi, ánh mắt thâm trầm, không thể trả lời.

Đúng vậy, chuyện tới nước này, hết thấy đã như nguyện, hân lấy lại được ngôi vị hoàng đế mấy chục năm trước thuộc về hân, nắm chắc quyền lực trong tay, mắt nhìn xuống chúng sinh, sau đó, hân nên đối phó người đã từng hại hân như thế nào đây?

Ngày đầu tiên trở lại hoàng cung, ta nhìn bóng dáng màu vàng bình tĩnh nhìn ta một lúc lâu, không hề nói một lời, nhắc chân liền đi.

Sau đó cuộc sống trong cung của ta rất bình thản, vốn tưởng rằng Hành Cửu sẽ dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn đối phó ta, lại không nghĩ hân vẫn không nói một lời, quan hệ của chúng ta có thể nói là bình ổn.

Ta trở lại cung điện lúc trước, nhàn hạ sống qua ngày, mặc dù rất nhàm chán, nhưng lại liều mạng khắc chế để không gây họa, bởi vì Hành Cửu như vậy, không chừng một ngày sẽ chèn ép ta. Đường kim hoàng đế mặc dù không nói lời gì, nhưng trong cung rất không thiếu kẻ trên cao giẫm lên người ở dưới.

Trong mắt mọi người, ta chỉ là một nữ tử hoàng đế trong lúc nông nổi mà đem vào cung, căn bản sẽ không có cơ hội lật mình, cho nên chi phí ăn mặc, bị khấu trừ thật lợi hại.

Tình huống như vậy kéo dài từ mùa hạ cho đến mùa đông, ta co quắp trong hậu cung, mà Hành Cửu thì bình yên hưởng thụ cực hạn vinh hoa của ngôi vị hoàng đế, mỹ nhân rượu ngon, có nhiều lần tình cờ thấy hân đều là mỹ nhân bao quanh, oanh oanh yến yến, bất diệc nhạc hồ. [1]

[1] Còn gì vui hơn.

Đến mùa đông, ngày càng chật vật, thậm chí ngay cả than lửa cũng khấu trừ, trong thời gian này Đoàn Tu cùng Hoàng Oanh đến thăm ta, lãnh cung lớn như vậy chỉ có một mình ta, thậm chí ngay cả nha hoàn phục vụ cũng không có, chuyện gì cũng phải tự làm, có lúc ngẩng đầu nhìn trời, chỉ cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ lần xuyên không này, chỉ bởi vì trời cao không ưa ta ăn chơi trác táng, cho nên đưa ta tới đây tự nghiệm cuộc sống gian khổ rồi sau đó tự sinh tự diệt?

Dù sao chẳng nữa, Hoàng Oanh mang đến cho ta một phong thư, cuối cùng khiến ta bật cười.

Viết thư, là một nam nhân rất quen.

Tần Duệ, cũng chính là Qua Tử huynh mà ta len lén gọi.

Người đã chết đi. Thật ra bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy buồn cười, một người như Qua Tử huynh, làm sao có thể đột nhiên chết đi? Lúc đó Hành Cửu bắt quá chỉ lợi dụng cái chết của hân, kích thích ta ra tay với Tiêu Hàn mà thôi. Nếu căn bản không có thâm cừu đại hận gì, tin người chết cũng chỉ là giả. Chỉ là ta nằm mơ cũng không nghĩ, hân cư nhiên. . . đi đến cùng Hoàng Oanh.

Tất cả cũng vì Hành Cửu an bài, nhốt hân lại, ngoài dự liệu được Hoàng Oanh cứu, rồi sau đó. . . ngó ngán lên giường. Vì vậy, kết lại là một lời hết sức thống khổ:

“Xuân Tiêu, ta thật có lỗi với người, chúng ta, chỉ có kiếp sau tái tụ.”

Lúc đó Hoàng Oanh cười hì hì nhìn ta nói:

“Nói thật cho người, là ta coi trọng hần, cho nên mới lừa hần lên giường, người sẽ không trách ta chứ?”

Trách cái gì đây? Thật ra thì hai người bọn họ ở chung một chỗ, đối với ta mà nói, là một chuyện tốt.

Nguyên tưởng rằng cuộc sống sẽ vẫn tiếp tục như vậy, bình thản như nước. Cho đến khi giá rét mùa đông ập tới. Đại di mục khí thể vô cùng hung tàn hành hạ thân thể ta, cả tòa điện lạnh như băng, cả người phát run, không thể tìm được bất cứ thứ gì để chống lại khí lạnh, bụng ngày càng đau đớn kịch liệt, mồ hôi chảy như mưa. Trước mắt bắt đầu nhìn không rõ, ta thậm chí cho rằng mình đã kề cận cái chết. Trong lòng khẽ nguyên rửa một tiếng, ta quả nhiên không hợp làm nữ nhân.

Tỉnh lại lần nữa thì đầu rất nặng. Cả người dựa vào chăn ấm áp, đâm ra lười biếng. Mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy, lại là Hành Cửu đã lâu chưa gặp.

“Tỉnh?”

Hần không chớp mắt nhìn ta, mi gian hiện lên vẻ lo lắng.

“Xuân Tiêu, người có nghĩ tới hay không, người nếu cứ chết như vậy, ta sẽ làm sao bây giờ?”

Nghiêng đầu, ta rất muốn tỏ vẻ coi thường, nhưng cũng không làm được, đầu Hành Cửu đã dán vào gò má ta. Da thịt chạm nhau, nhưng vẫn lạnh như băng.

Đầu vẫn hoang mang như cũ, chỉ cảm thấy buồn ngủ, cuối cùng nghe được một câu của Hành Cửu:

“Xuân Tiêu, xem ra chúng ta nhất định phải dây dưa cả đời.” rồi sau đó thở dài.

Lần nữa tỉnh lại ánh mắt ta nhìn không rõ, chỉ cảm thấy phía dưới lắc lư, dụi mắt, mới phát hiện mình ở trên một chiếc xe ngựa, giờ phút này đang tựa vào trong ngực Hành Cửu.

Nam nhân hồng y mi mục như vẽ, thần thái phi dương, hần cười khanh khách nhìn ta.

“Người muốn đi nơi nào? Chúng ta đi Giang Nam trước? Hay là đi phía bắc, xem đại mạc?”

Cái gì??!!

Ta phải mất nửa ngày, mới tiêu hóa được. Thì ra ý tứ của Hành Cửu là muốn cùng ta lưu lạc thiên nhai, nhìn hết cảnh đẹp thiên hạ?

Không thể tin ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của hần.

“Xuân Tiêu, chúng ta có thể chung sống giống như lúc trước được không?”

Hảo, sao lại không chứ? Mặc dù ta biết hần căn bản cũng không chỉ muốn khôi phục quan hệ đơn giản giống trước kia, nhưng ta không quan tâm, dù sao cả đời này ta cũng bị buộc chặt vào hần, cho nên Hành Cửu, chúng ta cứ đi đến cùng đi.

Cùng Hành Cửu du sơn ngoạn thủy hơn nửa năm, trải qua vô số lần đẩy ngã cùng bị đẩy ngã, một hôm ta rất nghiêm túc hỏi hần:

“Hành Cửu, vì sao người bỏ ngôi vị hoàng đế?”

Nguyên tưởng hần sẽ nhân cơ hội này nói chút lời cảm động, không nghĩ hần lại miễn cưỡng cười một tiếng nói:

“Quá mệt mỏi.”

Làm hoàng đế mệt mỏi? Cho nên hần dứt khoát bỏ trốn cùng ta?

Nghĩ đến bây giờ thiên hạ đồn thổi thánh thượng bây giờ muốn lập nam hậu, lòng ta rất tán thành.

Bị nhiều đại thần phản đối như vậy, nhất định không phải là chuyện tốt lành gì, ai. . . Đoàn Tu, chúc người may mắn!

Hai người cực kỳ không phụ trách nhìn nhau cười một tiếng, hết sức xảo trá.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ac-thieu-xuyen-qua-thanh-hoa-khoi>